

MIE LEN TER VEY DEN HÄIRIÖT

SYYT JA KOOTUT SELITYKSET

"The greatest terror a child can have is that he is not loved, and rejection is the hell he fears. I think everyone in the world to a large or small extent has felt rejection. And with rejection comes anger; and with anger some kind of crime in revenge for the rejection, and with the crime guilt-- and there is the story of mankind."

John Steibeck, Eedensitä itään

MIELEN- TERVEYDEN HÄIRIÖT

**SYYT JA
KOOTUT SELITYKSET**

Hän Joka Uneksii

The human primate is, without question, the most violent primate on the planet who directs more violence against the female and offspring of its species than by any other primate species on the planet.

James W. Prescott

Ensimmäinen painos
Copyright © Viherhiukkanen Oy 2018
Kannen taitto ja kansikuva: hwhd

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528007098

SISÄLLYS

Vaietut lapsiuhrit	6
Psykologiset puolustusmekanismit	24
Lasinsirpaleet	46
Armon vastaanottaminen	65
Väkivallan ja vihan arvet	74
Läheisyyttä vaille jääneet headbangerit	86
Telaketjut kitisevät	100
Tosiasioden kieltäminen	108
Sileäposkinen tappaja	121
Raiskaton pyhään sotaan	135
Armolahjat	162
Raatelu on rakkautta	168
Käärme moraalinvartijana	172
Onko täällä kilttejä lapsia?	186
Saastunut lähde	190
Eläköön, eläköön, eläköön	201
Kuritusväkivallan luvattu maa	204
Saatanallinen kaljapurkki	233
Suomalaista lihanjalostusta	240
Kiristetään ja kovennetaan	254
Suomeen on tuotu pahaa	259
Pentujaan pahoinpitelevät emot	264
Rakkaus ratkaisee	275

VAIETUT LAPSIUHRIT

Lapset tarvitsevat heihin sitoutuneita aikuisia, jotka kuulevat heitä ja tukevat heitä eteenpäin. Ja jotka riittävän usein ottavat, syliin, halaavat, pöröttävät hiuksia, peuhaavat: läsnäolo ja kosketus auttavat lapsen psyykkistä kehitystä

Näin sanoi Terveiden ja hyvinvoinnin laitoksen kehittämisspäällikkö, lastenpsykiatri Jukka Mäkelä vastaanottaessaan vuonna 2011 Helsingin ensikotiyhdistyksen myöntämän tunnustuspalkinnon lasten ja nuorten hyvinvoinnin puolestapuhujana. Mutta mitä lapsille suomalaisissa kodeissa käytännössä tarjotaan?

Viimeisin maamme valtakunnallinen lapsiuhritutkimus (Poliisiammattikorkeakoulun raportti 110, 2013, kuvio 2) kertoo, että peräti 29 % alle 14-vuotiaista lapsista on joutunut kodin ulkopuolella heidän ikätoveriensa heihin kohdistaman väkivaltarikoksen (väkivallan tai omaisuusrikoksen) uhriksi, kuten esimerkiksi uhkaus, varkaus, vahingonteko, pahoinpitely tai pahoinpitelyn yritys sekä eriasteinen fyysinen ja psyykkinen (koulu)kiusaaminen.

Ja pidot sen kun vain paranevat, kun siirrytään lasten omien kotien turvallisten seinien sisäpuolelle, vaikka lapsiuhritutkimus ei pidäkään lasten omien vanhempien lapsiinsa kohdistamaa väkivaltaa lainkaan väkivaltarikoksena. Eikä se muuta asiaa, että väkivallassa ei olisi "tarkoituksellinen" halu satuttaa tai tehdä pahaa lapselle, tee syyntakeettomaksi, sillä vanhemmilla on kuitenkin tarkoitus "opettaa", kasvattaa lasta tavalla, jonka he kuitenkin tietävät vähintään alitajuisesti väkivallaksi, jopa rangaistavaksi väkivallaksi. Esimerkiksi tyrkkiminen, töniminen, ravistelu, rieppottelu, tukistaminen, läpsiminen, läimäyttely, lyöminen, potkiminen, nyrkillä ja esineellä lyöminen, piiskaaminen, sekä selkäsauna eivät ole lapsiuhritutkimuksen mukaan pahoinpitelyä, vaan ainoastaan, joko henkistä tai ruumiillista väkivaltaa, kuten esimerkiksi myös haukkuminen, mitätöinti, esineiden heittely, uhkailu, kiroilu sekä mykkäkoulu.

Kaiken kukkuraksi lapsiuhritutkimus ei laske huutamista, rähjäämistä, syytelyä, loukkaamista, pelottelua, kyykyttämistä, kyttäystä, kiristystä ja naistenlehtien äideille kasvatusohjeeksi yleisesti suosittelema eristämistä (toiseen huoneeseen sulkemista), saati verbaalista pahoinpitelyä lainkaan edes lieväksi henkiseksi väkivallaksi. Näistä tutkimuksesta poisjätetyistä, nykysuomessa erittäin suosituista henkisen väkivallan muodoista huolimatta suomalaislapsista on tutkimuksen mukaan 42 %

tai jopa 64 % joutunut isänsä tai äitinsä henkisen tai ruumiillisen väkivallan kohteeksi (tutkimuksen kuvio 7) usein tai joskus. Henkistä väkivaltaa on tutkimuksen mukaan lapsista ennen 14-vuoden ikää kokenut 42 %, lievää väkivaltaa 20 % ja vakavaa väkivaltaa 2 %. Ja syy siihen miksi tutkimus ei kerro väkivallan kohteeksi joutuneiden tarkkaa kokonaislukumäärää, johtuu kysymyspatterin kysymyskohtien ryhmittelystä. Sama lapsi on saattanut esimerkiksi vastata kokeneensa sekä henkiseksi että lieväksi fyysiseksi väkivallaksi luokiteltavia tekoja, joten prosenttiosuuksia eri väkivallan tyypeistä ei voi viivasuoraan laskea yhteen. Aamulehti uutisoi 21.5.2018:

Vanhemmat löivät, syöttivät ja pitivät lastaan vaipoissa vielä kouluikäisinä. Lapin käräjäoikeus tuomitsi 53-vuotiaan miehen ja 52-vuotiaan naisen yhden vuoden ja kuuden kuukauden ehdolliseen vankeuteen kahdesta törkeästä pahoinpitelystä ja törkeästä vapaudenriistosta. Tekojen uhreina olivat pariskunnan kaksi lasta. Teot ajoittuvat vuosille 2001–2011. Vanhempi lapsi oli tekojen alkaessa vain 3-vuotias.

Käräjäoikeus tuomitsi pariskunnan siitä, että he olivat tehneet lapsilleen ruumiillista väkivaltaa tai vahingoittaneet muuten lastensa terveyttä. Vuonna 1998 syntynyttä lasta pariskunta oli muun muassa tukistanut, lyönyt kasvoihin tai muualle vartaloon, jättänyt hänet ulos talosta ja pakottanut seisomaan rangaistukseksi eteisessä.

Lisäksi vanhemmat pitivät molempia lapsiaan nälässä, rajoittivat heidän liikkumistaan kotona lapsiportilla ja pitämällä nuorempaa, vuonna 2001 syntynyttä lasta pinnasängyssä, rajoittivat lastensa pääsyn kouluun ilman syytä ja rajoittivat voimakkaasti lasten yhteydenpitoa sukulaisiin, naapureihin ja ystäviin.

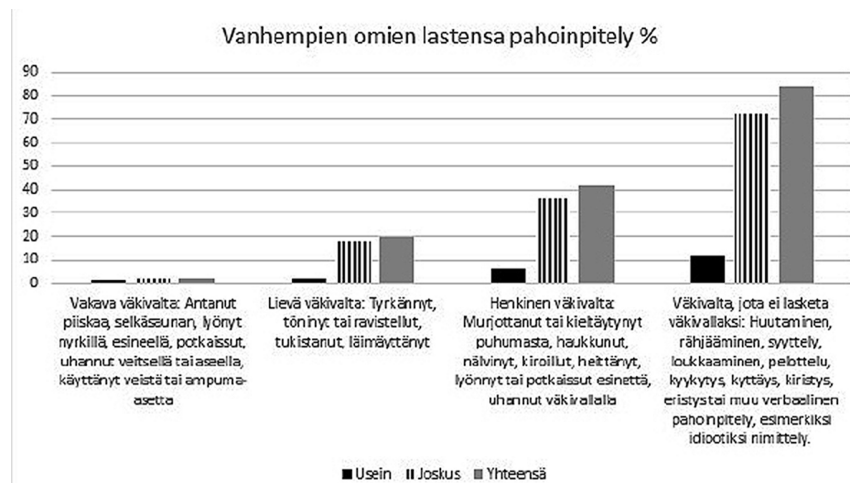
Vanhemmat myös syöttivät lapsiaan, vaikka se ei lasten ikätasoon enää kuulunut. Seurauksena vuonna 2001 syntynyt lapsi ei osannut pureskella ruokaa aloittaessaan koulun. Lapsilla myös pidettiin vaippaa, vaikka he aloittivat koulun. Vanhemmat myös laiminlöivät nuoremman lapsen terveydenhuollon ja tarvittavien apuvälineiden hankinnan.

Kun Suomessa elää kaikkiaan noin 890 000 alle 14-vuotiaista lasta, niin prosenttiluku 64 tarkoittaa selkokielellä numeerisesti ilmaistuna, että elämänsä ensimmäisten 14 elinvuoden aikana maamme lapsista jopa noin 570 000 (viisisataaseitsemänkymmentätuhatta) lasta on vanhempien toimesta pahoinpidelty fyysisesti tai haavoitettu psyykkisesti! Ja jos vanhempiensa haavoittamien lasten lukumäärään lisätään ensinnäkin vaikkapa

huutamisen, mitätöinnin ja naistenlehtien äideille kasvatusohjeeksi yleisesti suositteleman eristämisen (toiseen huoneeseen sulkemisen) ja kiristämisen (et pelaa, ellet), sekä verbaalisen pahoinpitelyn (idiootti, tyhmä) kohteeksi joutuneet lapset, saamme vanhempien pahoinpitelemien alle 14-vuotiaiden lasten määräksi helposti lähes 90 % maamme kaikista lapsista.

Ja jos koko lapsiin kohdistuva vanhempien edellä luetellut henkisen ja ruumiillisen väkivallan muodot kuorrutetaan tunnekyllämyydellä, välinpitämättömyydellä eli henkisellä heitteillejätöllä, laiminlyönneillä, jalkapantaa muistuttavalla ylenpalttisella holhoamisella ja/tai lapselle rajoja määrittelemättömällä tai ylineuvottelevalla kasvatuksella, niin pahoinpideltyjen lasten määrä on varmasti reilusti yli 90 %.

Silti vanhempiensa "ei tarkoituksellisesti" kasvatuksen nimissä pahoinpitelemien lasten listalta puuttuvat yhä "henkisen pedofilian uhrin" eli lapset, joiden luonnollinen seksuaalisuus on tukahdutettu häpeällä ja pelolla sekä mielikuvilla seksuaalisuuden likaisuudesta. Ja vaikka poliisiammattikorkeakoulun lapsiuhritutkimus on itseilmoitukseen perustuva kyselytutkimus, niin silti osa kyselyyn vastaajista vielä vaikenee kokemastaan muun muassa tuntemansa häpeän tai mieltä kalvavan pelon vuoksi.

Oheinen lasten pahoinpitelyn prosentteina kertova diagrammi on lapsiuhritutkimusraportin kuvan 4 mukainen, mutta kaavion oikeaan reunaan on laittimaiseksi lisätty kyseisen tutkimuksen kokonaan poisjättämä lapsiin kohdistettu väkivalta (palkit: "Väkivalta, jota ei lasketa väkivallaksi"). Oikean laidan palkit siis kuvaavat vanhempien alle 14-vuotiaisiin lapsiin kohdistamaa väkivaltaa, jota yhteiskuntamme viranomaiset eivät halua edes

käsitellä väkivaltana ja siksi tuo tieto oli ilmeisesti alun perinkin poisjätetty tutkittavasta aineistosta, vaikka esimerkiksi huutamisen on todettu jättävän lapsen jopa syvemmän "muistijäljen" kuin lyömisen. Ja yleisimmästä väkivallan esiintymistä kuvaavasta, oikealle lisätyistä pylväistä, puuttuvat kaiken hyvän lisäksi vielä sellaiset juuri edellä mainitut vanhempien lapsiinsa kohdistamat väkivallan muodot kuten **tunnekylläisyys, välinpitämättömyys, henkinen heitteillejätto, laiminlyönti, ylenpalttinen holhoisuus ja rajoja määrittelemätön tai ylineuvotteleva kasvatustyyli sekä kaikki "henkisen pedofilian" uhrin**.

Pylväsdiagrammin lähes 90 % lähestyvä luku on siis vain alakanttiin tehty hyvin, hyvin varovainen ARVIO maassamme vanhempien toimesta pahoinpidellyistä lapsista, sillä ei kai kukaan tosissaan kuvittele, että lapsen haukkuminen, nälviminen tai uhkailu olisi vanhempien keskuudessa kovinkaan paljon yleisempää, kuin huutaminen, kyttäys tai kiristys – päinvastoin! Ja on muistettava, että **lapsiuhritutkimuksessa näkyy vain lasten itsensä muistama väkivalta, ei varhaislapsuudessa tai sikiöaikana tapahtunut väkivalta. Esimerkiksi äidin raskausaikana harjoittama kemiallinen väkivalta, joka on saattanut aiheuttaa yhdessä lapseen kahden ensimmäisen elinvuoden aikana kohdistuneen väkivallan kera vakavia, jopa pysyviä aivovaurioita.**

Kun kysyin tutkimuksen yhdeltä tekijältä, tutkija Monica Fagerlundilta Poliisiammattikorkeakoulusta, miksi tutkimus ei pidä vanhempien lapsiin kohdistamaa fyysistä pahoinpitelyä väkivaltana ja puutu yleisimpiin vanhempien lapsiensa kasvatuksessa käyttämän väkivallan muotoihin, huutamiseen, uhkailuun, mitätöintiin, kiristykseen ja eristämiseen ja vielä sen lisäksi jättää erottelematta toisistaan lasten kokeman fyysisen ja psyykkisen väkivallan, eikä erottele lainkaan lasten kokemaa väkivaltaa, kuten fyysisen aistillisen nautinnon, läheisyyden, kosketuksen, leikin, hellyyden ja rakastavan huolenpidon puutetta – tunnekylläisyyttä, ja lapseen istutettua seksuaalinen häpeän ja alastomuuden pelkoa, sellaisesta väkivallasta, joka ei ole kokopäiväistä ja jatkuvaa – kaiken kattavaa, niin Monica Fagerlund vastasi sähköpostilla 29.11.2018:

*Lapsiuhritutkimuksen, sellaisena kun se toteutettiin vuonna 2013–2014, taustalla on useita erilaisia väkivaltakokemusten mittareita. Niitä on kuvattu 2014 julkaistussa raportissa ja osin tarkemmin edeltäneessä 2008 vuoden vastaavassa raportissa. Väkivaltaa voidaan tutkimuksessa lähestyä useista viittekehyksistä käsin, jotka eivät ole toisensa poissulkevia. Vastaa-
via kysymyksiä on käytetty myös muissa maissa selvitettyä lasten ja*

nuorten väkivaltakokemuksia, ja nämä myös näihin liittyvät lähteet on mainittu lapsiuhritutkimuksen raportissa.

Fagerlundin ympäripyöreästä vastauksesta käy ilmi, että Monica ei ymmärtänyt edes kysymykseni sisältöä. Eli utelemiani seikkoja ei ole tutkittu, koska tutkimuksessa on käytetty sellaisia viitekehyksiä, jotka eivät ole toisensa poissulkevia, ja joita ”on käytetty myös muissa maissa”, mutta hän ei vastaa, miksi pois on jätetty kokonaan toisensa poissulkevat, muualla käytämättömät kysymykset, joilla tutkimuksesta puuttuvia aiheita olisi voinut ylipäättään lähestyä? Olisiko niin, että Poliisiammattikorkeakoulussa ei osata tehdä häveliäisyssyistä edes omia kysymyksiä, jolloin tutkimuksen tulokset eivät olisi muuttuneet totuuden irvikuvaksi? Lapsiuhritutkimuksen mukaanhan, jos ikätoveri lyö lapsesi silmän mustaksi, se on pahoinpitelyrikos, mutta jos vanhempana teet saman, et syyllisty pahoinpitelyrikokseen, ainoastaan väkivaltaan, johon useimpien mielenterveyden ammattilaisten mukaan ei saa hienotunteisuussyistä puuttua, koska se syyllistää vanhempia, eivätkä vanhemmat kaipaa syyllistämistä!

Lapsiuhritutkimus kertoo myös, että lasten kokema henkinen ja ruumiillinen väkivalta lisääntyy huomattavasti ikävuosien 12 - 14 välillä lasten saapuessa murrosikään ja että 14 vuotiaista nuorista 57 % on nähnyt kotonaan ja 19 % julkisella paikalla johonkin perheenjäsenen kohdistunutta väkivaltaa! Tämä kertoo vanhempien kyvyttömyydestä käsitellä aikuistuvan lapsensa itsenäisyyspyrkimyksiä ja vanhemmista riippumattoman oman tahdon ilmenemistä.

Raportista löytyy myös hätkähdyttävä tieto, että maamme **alle 14-vuotiaista tytöistä 7 % (noin 6 000 tyttölasta) ja pojista 2 % (noin 1 800 poikalasta) on** henkisen ja ruumiillisen väkivallan ohella **hyväksikäytöksi luettavia seksuaalikokemuksia (itsensä paljastelua, koskettelua ja yhdyntöjä) aikuisen kanssa!** Raportti ei puutu lainkaan erittäin rumaa jälkeä lapsen mieleen jättävään ”henkiseen pedofiliaan”, jossa lapsen luonnollinen seksuaalisuus pirstotaan lian ja pelonsekaisella häpeällä. Lapsi opetetaan häpeämään alastomuutta, omaa kehoaan ja sukupuolieliimiään ja niihin liittyvää likaisuutta sekä lasta rangaistaan esimerkiksi omien genitaalialueidensa koskettelusta.

Raportti paljastaa myös sen, että varsinkin vanhempien lapsiinsa kohdistama fyysinen väkivalta on vähentynyt voimakkaasti aiempien, vuosina 1998 ja 2008 tehtyjen lapsiuhritutkimusten ajoilta. Tämä väkivallan väheneminen ei välttämättä kerro käytettyjen kasvatusmenetelmien tervehtymisestä, vaan henkinen ja ruumiillinen väkivalta on varmasti ”korvattu” uusavuttomuudella, tunnekylmyydellä, välinpitämättömyydellä, laiminlyönneillä,

ylenpalttisella holhoamisella ja/tai lapselle rajoja määrittelemättömällä kasvatuksella. Jo aiemmin mainitut eristys, nälvintä, mitätöinti, kiristys ja huutaminen kasvatuskeinoina ovat varmasti syrjäyttäneet esimerkiksi tukistamista.

Se, kuinka vähättelevästi maassamme suhtaudutaan näkymättömään henkiseen väkivaltaan, tulee ilmi siitä, että Valtakunnallinen lapsiuhritutkimus ei herättänyt lainkaan intohimoja verbaalisen väkivallan osalta, vaan esimerkiksi Iltalehtikin kiinnitti huomion ainoastaan fyysiseen väkivaltaan otsikoimalla 29.4.2018

*Tilastot paljastavat karun totuuden: **vanhemmat käyvät käsiksi joka viidenteen lapseen***

Vaikka henkinen väkivalta oli ollut 2–3 kertaa yleisempää. Ylekin uutisoi 9.4.2014:

Lasten ruumiillinen kuritus kiellettiin 30 vuotta sitten – vielä joka neljäs tukistaa. Lasten fyysisen ja alistavan kurittamisen kieltävä laki tuli voimaan vuonna 1984, mutta asenteet ja käytännöt perheissä ovat laahanneet perässä. Kasvatusasiantuntijat eivät halua syyllistää vanhempia, vaikka esimerkiksi tukistaminen on yhä arkipäivää

*Sen sijaan **väkivallalla uhkaileminen ei ole vähentynyt viime vuosina lainkaan**. Uhkailua käyttää kasvatuskeinona ainakin yksi kymmenestä vanhemmasta.*

Sen sijaan uutinen "Keskustan ministerit kieltäisivät energiajuomien myymisen alle 15-vuotiaille – "Myyntikielto kirjattava seuraavaan hallitusohjelmaan" (esim. Satakunnan Kansan 19.12.2018) saa aikaan huomattavasti raflaavampia uutisotsikoita ja Iltapäivälehtien irtonumeromyyntiä, kuin vanhempien harjoittama lastensa laajamittainen ja jokapäiväinen pahoinpitely.

Verbaalinen pahoinpitelyhän on aina ollut vanhempien vakiovaruste lasta kasvatettaessa. Eikä myöskään unohtaa sovi yhteiskunnan varallisuuden kasvaessa lapsien yleistynyttä kasvatusta, ongelmien lakaisemista maton alle, läheisyyden, leikin ja luottamuksen tunteiden sijaan materian muodossa "pumpulissa" kasvattamisella tai annetuilla lahjuksilla, "vastikkeetomalla" yltäkylläisyydellä sekä lasten ylisuojelua – lasten invalidisointia. "Mielen Ihmeet" verkkosivusto (mielenihmeet.fi/psykologia/) kertoo välinpitämättömyyden seurauksista seuraavaa:

Välinpitämättömyys ja laiminlyönti aiheuttavat lapselle syvää kärsimystä. Ne jättävät äärimmäisen syviä haavoja, joiden parantuminen ei ole helppoa.

Välinpitämättömyys on todennäköisesti yksi persoonallisuutesi piirteistä, mikäli sinua ei ole huomioitu tarpeeksi lapsena. Se on tavalla tai toisella vastaus piittaamattomuudelle. Lapsuudessa tämä johtaa hylkäämisen ja arvottomuuden tunteisiin. Välinpitämättömyyttä lapsuudessaan kokeneet ihmiset tuntevat usein jonkin puuttuvan. Elämässä oli paikka läheisille, jotka eivät koskaan täyttäneet sitä. Niinpä heillä on reikä sydämessään.

Selkeiden rajojen puuttuminen taas saa lapset virheellisesti uskomaan, että heillä on oikeus tehdä ihan mitä tahansa, mitä he haluavat ja aina kun he haluavat. Ja jos lasten vanhempansa antavat periksi aina kun lapset sitä pyytävät, niin tämä käytös vain rappeuttaa pienokaiset olemaan kykenemättömiä hallitsemaan omaa käytöstään. Jo pienet lapset oppivat hyvin nopeasti, että lopulta kaikki on sallittua, jotta he saisivat haluamansa. Heidän täytyy vain vaatia hieman pidempään ja kovemmin, sekä – useammin. Ja lasta invalidisoivien perheiden menetelmätapoja kuvataan samoilla verkkosivuilla (mielenihmeet.fi/psykologia/page/13/) seuraavasti:

Invalidisoiva perhe on sellainen, joka estää tai hidastaa perheenjäsenen henkilökohtaista kehitystä. Se toteuttaa mekanismeja, jotka saavat aikaan epävarmuutta. Se sabotoi jokaisen perheenjäsenen itseluottamuksen siitä mitä jokainen pystyy tekemään ja tämän seurauksena se saa aikaan kyvyttömyyden tunnetta, joka estää henkilökohtaista kehitystä.

Invalidisoivan perheen tapauksessa oppimamme käyttäytymismallit ovat vääriä. Opimme elämään elämämme täynnä ahdistusta ja syyllisyydentunnetta. Tällaiset perheet mitätöivät jäsenensä niin monella eri tavalla.

Yksi invalidisoivan perheen yleisimmistä mekanismeista on ylisuojelu. Ylisuojelu perustuu ajatukseen siitä, että maailma on täynnä vaaroja. Vanhemmat perustelevat tätä äärimmäistä ehkäisyä ja suojelemista keinoilla, joita on käytettävä välttääksemme joutumasta näiden uhkien uhriksi. Tämän vanhemmuustyylin takana piilee ahdistus, riippuvuus ja alhainen itsetunto. Ahdistus saa aikaan mielikuvituksellisia pelkoja ja syyllisyyttä.

Ja sivulla mielenihmeet.fi/psykologia/page/19/ kerrotaan pumpulissa kasvattuksesta:

Moderni kasvatusta asettaa lapset pakkopaitaan. Moderni kasvatusta yrittää liian usein muotoilla onnellisia, vaikuttavia lapsia, joille ei voida tuottaa

pettymystä. Heidän on oltava täydellisiä tai ainakin yrittää olla (tai sitten lapsella on melkein kaikkea ja liikaa, oikeastaan enemmänkin, ”aivan kaikkea” mitä he ikinä pyytävät tai osaavat toivoa).

Jotkut vanhemmat puuttuvat tarkoituksella lastensa elämään niin, että he eivät tee virheitä. Tuloksena on että lapset turhautuvat, koska vanhemmat ottavat pois heidän oikeutensa tehdä virheitä. He ottavat pois mahdollisuuden oppia. Tällaisilla vanhemmilla on seuraavat ominaisuudet:

- He järjestävät lastensa elämän viimeistä yksityiskohtaa myöten. Ei ole hoitamattomia asioita, sillä he kontrolloivat täysin lastensa aikataulua.

- Vanhemmat aliarvioivat unelmia joita lapsella on. Vanhemmat sanovat aina viimeisen sanan.

- Vanhemmat siirtävät arvonsa opin muodossa. He ovat käytännössä ”opettajia”. Lapsilla ei ole ajatuksen, pohdiskelun tai harkinnan vapautta. Tällaisesta yrityksestä rangaistaan tai se jätetään huomiotta.

- Vanhempi tarjoaa kaikenlaisia opettavaisia leluja ja toimintoja, joiden hän katsoo olevan hyödyllisiä lapselle. Hän ei kuitenkaan yleensä ajattele lapsen nautintoa, vaan vain tämän kykyjen edistämistä. Jopa niin, että lapsi ei saa kommentoida tätä käyttäytymistä. Lasten mielipidettä ei lasketa, vaan vain vanhemman.

- He uskovat että lapset ovat velkaa vanhemmilleen. Siksi he ajattelevat että heillä on oikeus manipuloida lapsiaan. Näin tapahtuu jopa aikuisten lasten kanssa.

- He suojaavat ja eristävät lapsensa todellisesta maailmasta. Ylisuojelevat vanhemmat näkevät lapsensa korkea-arvoisena omaisuutena. He eivät tarjoa lapsillensa asianmukaisia työkaluja kehitykseen näiden mieltymysten mukaan.

Jos yrität kovasti olla kontrolloimatta lapsiasi, saatat päätyä työntämään heidät kauemmas. Ja kyllä, he kaatuvat tuhat kertaa kun he oppivat kävelemään. Mutta on parempi kaatuilla kun he ovat nuoria ja kuin kumista tehtyjä, kuin myöhemmin elämässä.

Mutta, jos! Valtakunnallinen lapsiuhritutkimus kertoo kaltoin kohdeltujen lasten määräksi 64 % kaikista alle 14-vuotiasista nuorista. Määrästä on kuitenkin siis jätetty pois kaltoinkohtelun kaikkein yleisimpien ja suosituimpien kasvatusten menetelmien (eristys, uhkailu, kiristys, laiminlyönti, henkinen heitteillejätto ja rajoja määrittelemätön tai ylineuvotteleva kasvatustekniikka) joutuneet lapset. Samaan aikaan Ensi- ja turvakotien liitto ilmoittaa verkkosivuillaan, että **”joka kymmenennellä Suomessa syntyneellä vauvalla on riski tulla kaltoin kohdelluksi”** ([docplayer.fi/7085509-Ensi-ja-turvakotien-liitto-ilmoittaa-verkkosivuillaan, etta "joka kymmenennellä Suomessa syntyneellä vauvalla on riski tulla kaltoin kohdelluksi"](http://docplayer.fi/7085509-Ensi-ja-turvakotien-liitto-ilmoittaa-verkkosivuillaan-etta-joka-kymmenennella-suomessa-syntyneella-vauvalla-on-riski-tulla-kaltoin-kohdelluksi))

vakotien-liitto-vauvaperheiden-kanssa-toimiville-tunnista-vauvan-ha-ta-vauvan-kaltointo-kohtelun-tunnistaminen-ja-siihen-puuttuminen.html).

Kun Suomessa syntyy vuosittain vähän alle 60 000 vauvaa, niin tämä tarkoittaa sitä, että tutkimuksen mukaan noin 6 000 vauvalla on riski joutua vuosittain kaltointo-kohtelun eli pahoinpitelyn kohteeksi jo alle 1-vuoden ikäisenä. Luvussa on mukana 1) Fyysinen pahoinpitely (vauvan satuttaminen esimerkiksi hakkaamalla, ravistelemalla, tukistamalla, sitomalla, nipistelemällä, vääntämällä vauvan käsiä tai jalkoja tai heittämällä vauva vasten alustaa), 2) Psykkinen pahoinpitely (vauvan aktiivinen uhkailu, pelottelu, nimittely, haukkuminen, vauvalle huutaminen tai hänen hädälleen nauraminen), 3) Vauvan seksuaalinen hyväksikäyttö (vauvan seksuaalinen koskettelu, sukuelinten stimulointi, sukupuoliyhteys ja vauvan kuvaaminen epäsiivoksi julkaisuihin sekä 4) Kemiallinen pahoinpitely (esimerkiksi huumeiden, alkoholin tai sellaisten lääkkeiden antaminen vauvalle, joita vauva ei tarvitse)

Eikä tässä luvussa ole mukana vauvan sikiöaikaista pahoinpitelyä eli esimerkiksi äidin veronkierron välityksellä lapselle suorittamaa kemiallista pahoinpitelyä tai heti syntymän jälkeen aloitettua seksuaalisuuden tai alastomuuden häpeän juurruttamista lapsen mieleen. Sivusto toteaa vain:

Vanhemmat voivat kohdella kaltoin jo kohdussa kasvavaa vauvaa. Osa äideistä kokee negatiivisia tunteita syntymätöntä vauvaansa kohtaan ja halua satuttaa ja rangaista kohdussa olevaa vauvaa esimerkiksi lyömällä vatsaansa. Vauva on vaarassa myös, kun äiti käyttää päihteitä tai perheessä on väkivaltaa.

Entä miten Ensi- ja turvakotien liitto on vuonna 2008 tekemällään puhelinkyselyllä päätenyt siihen, että vuositasolla 6 000 vauvalla on riski tulla pahoinpidellyksi? Entä miksi 10 % lapsista on vaarassa joutua vanhempien pahoinpitelämäksi mutta alle 14-vuotiaista jo yli 90 % on vanhempien toimesta pahoinpidelty?

Tiedottaja Mikko Savelainen Ensi- ja turvakotien liitosta sanoi (Yle 30.10.2008), että vauvojen pahoinpitelyn yleisyydestä on lähes mahdotonta saada tarkkaa tietoa, sillä suurin osa tapauksista jää kodin seinien sisäpuolelle. Väkivallan tunnistaminen on vaikeaa myös sairaaloissa. Alle 4-vuotiaille lapsille sattuu Suomessa vuosittain noin 2 000 tapaturmaa. Kukaan ei tiedä, kuinka moni näistä tapauksista on oikeasti väkivallan seurausta, Savelainen kertoi. Ensi- ja turvakotien liitto painottaa, että sairaalahoitoa tarvitsevat vauvat ovat vain jäävuoren huippu. Ensi ja Turvakotien liiton Vaativan vauvatyön asiantuntija Tarja Henttonen kertoo kysyttäessä:

Vauvoihin kohdistuva väkivalta jää helposti kodin seinien sisäpuolelle, koska useimmiten kaltoinkohtelija on vanhempi itse. Taustalla on moninaiset syyt, ei tarkoituksellinen halu satuttaa tai tehdä pahaa. Syitä voivat olla mm. vanhemman omat lapsuuden ja hoivatuksi tulemisen kokemukset, vaille jäämiset, traumaattiset kokemukset, mielenterveyden ongelmat, elämäntilanteeseen liittyvät kriisit, päihteiden käyttö, nuori ikä, uupumus, tuen puute, negatiiviset mielikuvat vauvasta, vauvan keskosuus, kaksoiset, vauvan sairaudet, vammaisuus ja/tai vauvan itkuisuus.

Kun kysyn, että eikö nämä Tarjan luettelemat "moninaiset syyt" olekin kaikki vanhempien oman lapsuudessa tapahtuneen pahoinpitelyn seurauksia, niin Tarja vastaa myöntävästi. Mutta Tarjakaan ei osaa vastata miksi kaltoin kohdeltujen lasten lukumäärä räjähtää pilviin pian 1 ikävuoden jälkeen, kun lapsi oppii puhumaan? Olisiko niin, että yhteiskuntamme ei kykene tunnistamaan lainkaan lasten vanhempien henkistä hätää siksi, että väkivalta on keskuudessamme niin kroonista ja syvään iskostunutta?

Ja koska suomalaiset on tehokkaasti aiwopesty uskomaan, että Suomi on maailman paras maa, niin usko Suomen paremmuuteen on kansalaisten keskuudessa niin vahva, että kaikki Suomeen kohdistuva kritiikki yritetään kumota mediassa tai sitä ei oteta lainkaan kuuleviin korviin. Esimerkiksi maamme mielenterveysongelmia, seksuaalista häirintää, parisuhdeväkivaltaa sekä lasten pahoinpitelyjä koskevat uutisoinnit antavat toistuvasti ymmärtää, että esimerkiksi lasten mielenterveysongelmissa kysymys on vain häviävän pientä, oikeastaan mitätöntä, muutenkin epäsosiaalista väkijoukkoa, ihmisroskaa, koskeva paikallinen, lähinnä maamme julkisuuskuva haittaava ikävä, mutta pikkiriikkinen tahra sinivalkoisella tapetilla.

Tämä vaikeneminen johtuu viranomaisten ja median perheväkivaltaa ja kansalaisten pahoinvointia kohtaan tuntemasta vähättelevästä asenteesta, vaikka yleensäkin väkivalta- ja onnettomuus uutiset ovat mediaseksikkäitä aiheita – ne myyvät. Olisikohan vaikenemisen ja vähättelyn syynä asioita käsittelevien henkilökohtaiset omat piilotajunnassa risteilevät lapsuuden aikaiset kokemukset ja oma omatunto?

Julkaistuissa raporteissa ja selvityksissä "väkivallan uhrit" ilmaistaankin aina pienimmällä mahdollisella numeroarvolla, useimmiten prosentti- tai murtolukuina, kuten viimeksi Tasa-arvo barometrissa 2017 tai ovelasti graafisesti kuutioina, diagrammeina, kuten Terveystieteen ja Hyvinvoinninlaitos tai symboleina, kuten Suomen Mielenterveysseura tekevät. Näiden eriaistisen "väkivallan uhrien" numeerista lukumäärää ei koskaan missään yhteydessä mainitakaan, ei vaikka kuinka yrität lähestyä mediaa mielipidekirjoituksin. Ensinnäkin näin menetellen välttyään kohtaamasta silmästä silmään ongel-

man koko järkyttävää mittakaavaa ja toiseksi, säästetään väkijoukot suurilta numerosarjoilta, jotka saattavat olla lukijalle ja kuulijalle, jopa uutisen tekijälle, liian vaikeita käsitettäviksi, ylimalkaan jopa hahmotettaviksi. Näin mahdollisimman yksinkertaisesti kuvattuna sadoistatuhansista, jopa yksittäisistä miljoonista tulee pelkkinä prosenttilukuina päässälaskutaidottomille PISA menestyjillemme niin mitättömän pieniä lukuja, että niistä kannattaa mölyt pitää omassa mahassaan maailman onnellisimman kansan keskuudessa. Nämä maamme lasten onnettomuuden ja henkilökohtaisen hädän määrästä konkreettisesti kertovat käsittämättömän suuret kokonaisluvut eivät olisikaan edes soveliaita lottovoittajien maan lasten ja nuorison silmille!

Mutta jos tiedotusvälineet ja viranomaiset, poliitikoista puhumattakaan, vaikeenevat ongelmien laajuudesta, niin ainakin mustelmat ja raapeumat, turvotuskin, kielivät lapsen iholla lahjomatta ja koruttomasti yhteiskunnassa epidemian lailla riehuvasta fyysisestä väkivallasta. Mutta mistä lasten ja nuorten mielenhäiriöt johtuvat? Helsingin Sanomat uutisoi 4.4.2018, että "Jokin on vialla, kun pikkulapset pahoinpitelevät aikuisia ja toisiaan – väkivalta on arkea yhä useammassa päiväkodissa, eikä syytä tarvitse asiantuntijan mukaan hakea kaukaa". Uutisessa valitellaan kuin anteeksi pyydellen, että:

Pienten lasten aggressiivisuus johtuu siitä, että kyky säädellä omaa käytöstä ei ole vielä kehittynyt.

Hyvässä ohjauksessa lapset oppivat säätämään omia reaktioitaan. He ymmärtävät, että tarvetta taisteleamiseen ja pakenemiseen ei ole.

Tämä käsitys, että lasten aggressiivisuus johtuu siitä, "että kyky säädellä omaa käytöstä ei ole vielä kehittynyt", on peräisin harhakäsityksestä, jonka mukaan genetiikka määritteli lapsen aggression laadun! Mutta minne häviävät valtakunnallinen lapsiuhritutkimus yli 90 % vanhempiensa "ei tarkoituksellisesti" henkisesti ja ruumiillisesti pahoinpitelemää lasta? Vai eikö vanhempien harjoittamalla väkivallalla olekaan mitään tekemistä lasten pahoinvoinnin kanssa? Muutenkin Helsingin Sanomien uutinen keskittyy aggressioiden seuraamiseen, ei aggressioiden syihin.

Helsingin Sanomissa haastateltu varhaiskasvatuksen tutkija Nina Sajaniemi Helsingin yliopistosta korostaa, että kaikki lapset ovat aggressiivisia välillä. Se kuuluu normaaliin kehitykseen, eikä tarkoita, että lapsi olisi paha, ilkeä tai huonosti kasvatettu. Ongelmia alkaa syntyä, jos käytökseen ei puututa mitenkään. Jos aggressiivista käytöstä ei katkaista tarpeeksi ajoissa, se voi muuttua toimintamalliksi.

On vahingollista antaa lapsen tehdä asioita, joista on hänelle ja muille haittaa

Ei sanakaan siitä, että on vahingollista antaa aikuisten tehdä asioista, joista lapsille ja sitä kautta kaikille on haittaa! Entä edes psyykkinen väkivalta? Jättääkö se lainkaan lapseen minkäänlaisia jälkiä? Jani Kaaro kirjoitti Helsingin Sanomat Tiede-palstalla 5.9.2013:

Teinien ojentaminen huutamalla tai puhumalla heille rumasti voi näkyä nuorten lisääntyneinä käytösongelmina, osoittaa tuore tutkimus.

Pittsburghin ja Michiganin yliopistojen tutkimus on yksi harvoja, joissa on tarkasteltu verbaalisen kurinpidon vaikutusta lasten käyttäytymiseen. Verbaalinen kurinpito tarkoittaa huutamista, rähjäämistä ja loukkaavien sanojen käyttöä, jonka tarkoituksena on saada lapsi tuntemaan mielihapaa tai syyllisyyttä omasta huonosta käytöksestään.

Tutkimuksessa mukana lähes tuhat keskiluokkaista perhettä, jossa oli kaksi vanhempaa ja heidän lapsensa. Kaikki vähintään varhaisteini-ikäiset perheenjäsenet osallistuivat tutkimukseen täyttämällä kaavakkeen, jonka kysymykset käsittelivät mielenterveyttä, lastenkasvatuksen tapoja ja vanhempi-lapsi -suhteen laatua.

Lapsilta kysyttiin muiden muassa, kuinka usein he ovat viimeisen vuoden aikana olleet tottelemattomia koulussa, valehdelleet vanhemmilleen, varastaneet jotakin kaupasta, tapelleet tai vahingoittaneet toisen omaisuutta. Vanhemmilta taas kysyttiin, miten he ovat viimeisen vuoden aikana reagoineet lapsensa tottelemattomuuteen tai huonoon käytökseen. Toisin sanoen, olivatko he rähjänneet lapselle, kironneet tai kutsuneet lasta loukkaavilla nimillä.

Perheitä seurattiin kaksi vuotta. Tulokset osoittivat, että jos lapset joutuivat kokemaan 13-vuotiaana kovaa verbaalista kurinpitoa, heillä oli seurantaajaksolla enemmän masennuksen oireita kuin saman ikäisillä lapsilla, joita kohdeltiin lempeämmin. Lisäksi heillä oli kontollaan enemmän käytösongelmia, kuten kouluhäiriköintiä, valehtelua, tappeluja ja varkauksia. Verbaalinen kurinpito osoittautui myös olevan tehoton keino korjata lapsen käytöstä. Vanhempien vihaisuus laski myös lapsen kynnystä osoittaa omaa aggressiotaan.

"Tutkimus osoittaa, että kova verbaalinen kurinpito on harmillista teini-ikäisten kehitykselle. Vanhemmat eivät voi enää tuudittautua ajatuksien, jonka mukaan rähjäimisestä ei ole lapselle haittaa, koska lapsi tietää vanhempien rakastavan häntä", sanoo tutkimusta johtanut apulaisprofessori Ming-Te Wang.

Kuten artikkelista voi havaita, *"Pittsburghin ja Michiganin yliopistojen tutkimus on yksi harvoja, joissa on tarkasteltu verbaalisen kurinpidon vaikutusta lasten käyttäytymiseen"*. Vanhempien harjoittama kurinpito eli perheväkivalta ei kiinnosta edes tutkijoitakaan, vaikka esimerkiksi Yhdistyneissä Kuningaskunnassa poliisi saa joka kolmaskymmenes sekunti puhelinsoiton perheväkivallasta ja ainakin yksi neljästä lapsesta (25 %) joutuu vanhempiensa fyysisesti pahoinpitelemäksi (www.zontasouthbank.org/). Lasten ruumiillinen rankaiseminen on muuten laillista Euroopan unionin 28 jäsenmaasta viidessä, eli sellaisissa sivistysvaltioissa kuin Ranskassa, Britanniassa, Italiassa, Belgiassa ja Tsekissä. Jani Kaaron artikkeli Helsingin Sanomissa kirvoittikin Facebookissa muun muassa seuraavanlaisia kommentteja:

Henna Korpela Turusta: *- jo pelkkä otsikko on ärsyttävä. Ootteko koskaan nähneet nuorta aikuista jonka kotona ei ole koskaan näytetty tunteita? Otsikko on harhaanjohtava. Siinä pitäis lukea että JATKUVA rähjääminen SAATTAA lisätä käytösongelmia. Mutta jos aikuinen jatkuvasti rähjää ja huutaa, käytösongelma on aikuisessa eikä lapsessa ja lapsi vaan oppii käyttäytymään niin... Ihan pölö tutkimus.*

Elina Itäpalo Pukkilasta tekstaa; *Räkanokat käyttävät kaikkea mahdollista tekosyynä saadakseen käyttäytyä häiriintyneesti. Rähjääminen on vain yksi niistä.*

Tarja Pajarinen pääkaupunkiseudulta: *Kyllä meidän murkku kerjää oikein huutamista :) ! Nyt on menossa vaihe : oppikoon kantapään kautta. Elämää ei sen enempää...*

Keskustelusta voisi päätellä, että Suomessa räkanokat ovat oikea maanvai-va ja että kansallinen erityispiirteemme on se, että murkut kerjäävät huutamista. Rähjääminen onkin maamme kotiolloissa sitä aivan tuiki tavallista tunteiden näyttämistä! Iltalehti otsikoi saman uutisen hiukan eri sisällöllä 7.9.2013 "Tutkimus: Huutaminen vahingoittaa lastasi lyömisen tavoin":

Lapsilleen huutavat vanhemmat voivat vahingoittaa lasta tavalla, jota voi verrata lyömisen aiheuttamiin seurauksiin.

Monet vanhemmat luulevat virheellisesti, että ääntä korottamalla huonosti käyttäytyvän lapsen saa paremmin ruotuun. Tuoreen tutkimuksen valossa lapselle huutaminen ei kuitenkaan tuo toivottua tulosta, vaan päinvastoin pahentaa tilannetta.

– Huutaminen ei vähennä tai korjaa lapsen ongelmakäytöstä, tutkija Ming-Te Wang vahvistaa.

Tutkimuksen perusteella jälkikasvulleen huutavat vanhemmat voivat aiheuttaa lapselleen jopa samankaltaisia ongelmia, joista myös lyödyiksi tulleet lapset kärsivät. Tällaisia ongelmia ovat esimerkiksi masentuneisuus ja aggressiivinen käytös.

Pittsburghin- ja Michiganin yliopistojen yhteisessä tutkimuksessa seurattiin yhteensä 976 perhettä, joissa oli 13–14-vuotiaita lapsia. Tutkimuksen aluksi lapsilta kysyttiin, miten lämpimiksi he kokivat suhteensa omiin vanhempiinsa. Lisäksi tutkijat kyselivät lapsen omasta käytöksestä. Sen sijaan vanhemmilta tiedusteltiin, miten kovaa kielenkäyttöä he harrastivat lasta ojentaessaan.

Lapsilla alkoi ilmetä käytösongelmia jo vuoden kuluessa, jos he olivat joutuneet kuuntelemaan vanhemmiltaan suoraa huutoa ja solvaamista. Näissä perheissä lapset ajautuivat muita todennäköisemmin tappeluihin luokkakavereiden kanssa, heillä oli ongelmia koulussa, he valehtelivat vanhemmilleen ja kärsivät masennusoireista. Wang muistuttaa, että etenkin lapsen murrosiän kynnyksellä solvaamisesta tulee ”myrkkyä”, sillä lapset yrittävät samaan aikaan rakentaa identiteettiään.

– **Huutaminen vahingoittaa lapsen minäkuvaa. Se saa heidät tuntemaan kyvyttömyyttä ja uskomaan, että he ovat arvottomia ja hyödyttömiä.**

Tutkijat saivat selville, että huutaessaan vanhemmat saattoivat haukkua lapsiaan tyhmiksi tai laiskoiksi, mikä myös nakersi vanhempien arvovaltaa lasten silmissä.

– Tunnet olevasi teoistasi enemmän vastuussa, kun sinua ojentaa kunnioittamasi ja ihailemasi henkilö. Kaikki tekosi, jotka sättivät tai häpäisivät lasta, syö valtaasi, viestittää professori Timothy Verduin vanhemmille.

Tutkijoiden mukaan lapsen kohdalla parhaiten toimii rangaistus, jossa rajoitetaan esimerkiksi television katselua tai pelaamista. Rangaistuksesta pitäisi enää malttaa kertoa korottamatta ääntä ja päästelemättä ilkeitä sanoja. Tutkimus julkaistiin Child Development's -verkkosivustolla.

No, Poliisiammattikorkeakoulun tekemän lapsiuhritutkimuksen mukaan huutaminen ei olekaan lapselle vahingollista – kyllähän poliisi, jos kuka sen nyt tietää! Kukaan ei teekään yhtään mitään huutamisen kitkemiseksi kasvatuskeinona, huutaahan itse poliisikin. Voice.fi 6.6.2016:

Lapsen kritisoiminen, nimittely ja huutaminen riitatilanteissa saattavat kostautua myöhemmin elämässä, selviää tutkimuksesta.

Huutamisella on ikäviä seurauksia lapseen. Lapsen kritisoiminen, nimittely ja huutaminen riitatilanteissa saattavat kostautua myöhemmin elämässä, selviää tutkimuksesta. Jos isät karjuvat paljon murrosikäisille lapsilleen, tulee jälkeläisistä aiempaa aggressiivisempia ja yhteistyökyvyttömämpiä, väitetään tuoreessa Journal of Family Psychology -lehdessä julkaistussa tutkimuksessa. Tutkimuksesta uutisoi Chicago Tribune.

Pieni vähemmistö suomalaisista mielenterveyden parissa työskentelevistä tutkijoista allekirjoittaa Pittsburghin ja Michiganin yliopistojen tutkimuksen tulokset, kenttäasiantuntijoista potilaiden ja heidän vanhempiansa kanssa työskentelemään joutuvista käytännössä vain murto-osa.

Harmitonta kurittamista ei kuitenkaan ole. **Henkisen ja ruumiillisen väkivallan käyttö kasvatuksessa opettaa lapselle, että väkivalta on hyväksyttävä konfliktien ratkaisukeino.** Tällöin vanhempi opettaa lapselle omalla esimerkillään juuri sellaista käytöstä, jota hän ei lapselta hyväksy ja joka on Suomen ja kansainvälisten lakien ja sopimusten vastaista. Tutkimuksien mukaan kuritus ei ole kuitenkaan tehokas kasvatuskeino. Jotta lapsen käyttäytymistä voitaisiin muuttaa, lapsi on motivoitava käyttäytymään halutulla tavalla. On perusteltava ja varmistettava, että lapsi ymmärtää miten vanhemmat haluavat hänen käyttäytyvän ja toimivan halutulla tavalla. Lisäksi lapsen on saatava tuntea, että uusi, erilainen toiminta johtaa miellyttävään tulokseen.

Vau.fi verkkosivustolla (16.5.2016) Tampereen yliopiston hoitotieteen professori Eija Paavilaisen kertookin, että kaltoinkohtelua ja henkistä väkivaltaa ei aina osata tunnistaa (ilmeisesti sen yleisyyden vuoksi), saati ymmärtää sen vahingollisuutta lapsen kehityksen ja hyvinvoinnin kannalta:

*”Kaikenlainen nimittely, vähättely, huolenpidon laiminlyöminen ja pelottelu ovat lapsen kaltoinkohtelua. **Osa henkisestä väkivallasta naamioituu jopa kasvatukseksi, kun vanhempi kurittaa lastaan kovanaisesta. Raja, milloin toiminta muuttuu kaltoinkohteluksi, on joskus kuin veteen piirretty viiva**”*

Lasten kaltoinkohtelu on Eija Paavilaisen mukaan valitettavan yleinen ilmiö ja sitä tapahtuu myös niin sanotuissa ”aivan tavallisissa” lapsiperheissä. Toistuvalla henkisellä väkivallalla ja lapsen tarpeiden laiminlyömisellä (tai ylenpalttisella tyydyttämisellä) voi olla kauaskantoisia vaikutuksia lapsen elämään. Kaltoinkohtelu vaikuttaa professori Paavilaisen mukaan monin tavoin lapsen henkiseen, sosiaaliseen ja fyysiseen kehitykseen ja sitä kautta myös myöhempään elämään.

Samassa artikkelissa perheterapeutti ja psykoterapeutti Saija Tahkola muistuttaa, että lapset muodostavat kuvaa itsestään ja maailmasta heille läheisten aikuisten avulla. Vanhemman ja lapsen välisen vuorovaikutuksen laatu onkin keskeistä lapsen kehitykselle:

”Kun vanhempi esimerkiksi nimittelee ja ”ojentaa” äänekkäästi lastaan julkisella paikalla, lapselle aiheutuu voimakas häpeän tunne. Tunne säilytyy lapsen muistilokeroihin ja voi palata tapahtunutta muistuttavissa tilanteissa uudelleen mieleen. Julkinen nöyryytetyksi tuleminen voi aiheuttaa vakavia itsetunto-ongelmia, ja alemmuuden tunnetta.

Kaltoin kohdeltu lapsi voi alkaa itsekin uskoa olevansa huono ja ansaitsevänsä siksi huonoa kohtelua. Huono itsetunto on yhteydessä esimerkiksi lisääntyneeseen masennusriskiin. Mitä nuorempana, mitä pitkäkestoisemman lapsi kokee laiminlyöntejä, sitä vaikeampia seuraukset voivat olla.

Vauvavaiheen vuorovaikutuksen merkitys on suuri. Jo aivan ensimmäisten päivien aikana vauvan ja vanhemman välille syntyy merkittävä suhde, jonka vaaliminen on pohja lapsen identiteetille. Siksi esimerkiksi väsyneen tai masennuksesta kärsivän äidin tulisi saada itselleen heti apua, jotta tilanne ei pääsisi vaikuttamaan lapsen hyvinvointiin”.

Eija Paavilainen ja Saija Tahkola tuovat puheenvuorissaan osin esille myös lasten verbaalisen pahoinpitelyn. "Mielen Ihmeet" verkkosivusto (miele-nihmeet.fi/psykologia/page/2/) kertoo, että verbaalinen hyväksikäyttö vaikuttaa suoranaisesti lapsen terveyteen ja hyvinvointiin. Verbaalinen hyväksikäyttö merkitsee samalla psykologista hyväksikäyttöä. National Child Traumatic Stress Network, (lyhennettynä NCTSN), on kerännyt tätä aihetta koskevaa tietoa. Järjestön mukaan psykologinen hyväksikäyttö on yleisin väkivallan muoto:

Peitämme lapsen verbaalisen hyväksikäytön kutsumalla sitä muilla nimillä. Annamme oikeutuksen lapsen verbaalisen hyväksikäytön kutsumalla sitä esimerkiksi lapsen ”opettamiseksi” tai ”kasvattamiseksi” parhaaksi katsomallamme tavalla.

Monet vanhemmat keskittyvät aina siihen mitä lapset tekevät väärin, koska he eivät tiedä mitään muuta tapaa lastensa kasvattamiseen. Toisaalta he eivät myöskään ilmaise kun heidän lapsensa tekevät jotakin oikein, koska he pitävät sitä normaalina. Jos lapsi protestoi saamaansa rangaistusta, vanhemmat väittävät, että kyseessä oli ”se, mitä sinun on tehtävä.”

Koska lapsuus on herkkää aikaa, huomion kiinnittämisellä vain kielteisiin seikkoihin on vakavia seurauksia. Vanhemmat eivät monissa tapauksissa

edes selitä lapselle, mitä hän teki väärin, vaan syyllistävät lastaan siitä, kun hän vihastuu vanhemmilleen. Näiden seikkojen lisäksi vanhemmat valitsevat sanansa harkitsemattomasti, kun he välittävät näitä viestejä lapsilleen. Lapsen vertaileminen toiseen lapseen tai hänen kutsuminen tyhmäksi voi tuntua viattomalta. Joku vanhempi saattaa myös perustella tekoaan sillä, että hän ärsyyntyi niin, että menetti malttinsa. Nämä tapahtumat voivat kuitenkin jättää pysyvän jäljen kenen tahansa lapsen mieleen. Tämä on totta erityisesti niissä tapauksissa, joissa näin tapahtuu toistuvasti.

Tämän seurauksena lapsi luulee välittömästi, että hän ei voi tehdä asialle mitään. Kokemus saa hänet välttelemään matematiikkaa tulevaisuudessa. Hän saattaa myös tuntea eräänlaista epäonnistumisen pelkoa. Tämä ilmenee siten, että lapsi antaa heti periksi kohdatessaan pienimmänkin epäonnistumisen, koska hän pitää itseään ”kykenemättömänä”.

*Meidän ei tule aikuisina ja lasten vanhempina unohtaa sitä, että lapsi rakentaa identiteettiään lapsuuden aikana. **Lapsen identiteetin rakentamista vaivaa ”En ole minkään arvoinen.” Se voi myös sisältää viestejä, kuten ”On minun syyni, että vanhempani ovat vihaisia.” En osaa tehdä mitään oikein.” ”Olen tyhmä.” Lapsi voi ajatella ”Ansaitseen pahinta.” Kaikki tämä estää lasta luomasta vahvaa itsetuntoa.***

”Varsinkin verbaliset teot (sanat) ovat haitallisia tekoja. (Sanat) joissa lapselle kerrotaan jatkuvasti, että hän on ruma, typerä tai jossa hänet saadaan ymmärtämään, että lapsi on ei-toivottu taakka. Tähän voi sisältyä se, että lasta ei kutsuta edes nimellä, vaan häntä saatetaan kutsua vaan yksinkertaisesti ’sinä’ tai jollakin muulla loukkaavalla tavalla, kuten esim. ’idiootti’.” (Niños maltratados, Kempe & Kempe , 1979)

Mielen ihmeet verkkosivusto ([/mielenihmeet.fi/psykologia/page/11/](http://mielenihmeet.fi/psykologia/page/11/)) kertoo myös mitätöinnistä:

*Mitätöivä kasvatus on prosessi, joka esiintyy melko usein. Tämä tapahtuu ympäristöissä, joissa yksi tai useampi henkilö saa aikaan käsittämättömän dynamiikan, joka boikotoi lapsen itsetuntoa. **He käyttävät vähättelevää, passiivis-aggressiivista kommunikaatiota, emotionaalista manipulaatiota ja näkymättöntä hyväksikäyttöä. Tämä voi jättää pysyvän jäljen.***

Mitätöidyillä lapsilla on vaara muuttua näkymättömiksi aikuisiksi tulevaisuudessa. He ovat ihmisiä, jotka uskovat aina nuoresta iästä asti, ettei heidän tarpeillaan ole väliä. Heidän identiteettinsä ovat niin laimennettuja, etteivät he ole edes onnistuneet muodostamaan autenttista käsitystä itsestään.

Mitätöivä perhe on psyykkisen laiminlyönnin muoto, ja siksi se on yksi vaarallisimmista hienovaraisen laiminlyönnin muodoista.

Ajatelkaamme esimerkiksi vauvaa, joka ei koskaan saanut huomiota kun hän itki yöllä. Kuvitelkaamme seuraavaksi sama lapsi kahden vuoden ikäisenä, jolloin hän saa hirvittäviä kiukunpuuskia ärsyntyneiden vanhempiensa edessä, jotka eivät tiedä kuinka käsitellä näitä kiukuttelukohtauksia. Muutama vuosi myöhemmin vanhemmat komentavat lastaan, kun hän ei tiedä kuinka solmia kengännauhansa. Tai kun hän pukeutuu, syö tai ilmaisee itseään hitaasti... "Olet kömpelö, ja itket aina syyttä," tämän lapsen kuuden ensimmäisen vuoden aikana nämä sanat ovat niitä, joita lapsi kuulee eniten.

Jos lapsen psyykkisistä tarpeista ei piitata ja jos lasta syytetään aina itkemisestä ilman syytä, hän tulee myöhemmin mitätöimään itsensä. Hän tulkitsee, että tunteet ovat negatiivisia. Hän ymmärtää, että on parasta piilottaa ja tukahduttaa ne.

Huomaa, että artikkelissa vanhemmista käytetään muun muassa nimiä "yksi tai useampi henkilö", "perhe" ja "he"

PSYKOLOGISET PUOLUSTUSMEKANISMIT

Kodin Kuvalehdessä (29.1.2015) psykologi Kaisa Lumijärvi tahollaan kertoo, että monet äidit ja isät ovat lapsiaan kohtaan väkivaltaisista, vaikka he eivät ymmärrä olevansa. Vitsinä sanotaan, että kolme kasvatustekniikkaa ovat uhkailu, kiristys ja lahjonta. Nuo kolme ilmaan heitettyä vitsiksi naamioitua keinoa, ovatkin kaikki henkistä väkivaltaa ja vanhempien aivan yleisesti maassamme käyttämiä kasvatustekniikoita.

Lumijärven puheenvuoro on ansiokas – kuin aamun valo mielen terveyden ammattilaisten keskuudessa vallitsevan ajattelemattomuuden, psykologisesti puolustusmekanismista juontuvan säkkipimeän kaamoksen keskellä. **Puolustusmekanismien tarkoituksenaan on auttaa meitä suojautumaan niiltä totuuksilta, jotka satuttavat meitä, kun kuulemme niitä.** Nämä totuudet kuultuna vahingoittavat minuuttamme, vähentävät itserakkauttamme ja tuhoavat minäkuvaamme kuin hiiri, joka järsii juustoa. Harvat ihmiset ajattelevat, että on miellyttävää hyväksyä sellainen osa itseään, jota he inhoavat. Se on sellainen osa heitä, jota he eivät mielellään myönnä tai hyväksy kohdatessaan oman heijastuksensa. "Mielen ihmeet" verkkojulkaisu esittelee, vaikkakin hyvin ylimalkaisesti ja pintapuolisesti nämä ihmisen psykologiset puolustusmekanismit, defenssit, totuuden torjuntamekanismit (palaamme aiheeseen yksityiskohtaisemmin tuonnempana):

1. Me näemme tässä toisessa henkilössä sen, mitä vihaamme itsessämme

Tätä puolustusmekanismia, joka tietyllä tapaa suojelee minäkuvaamme kokonaisuutta, kutsutaan "heijastukseksi". Se on yksi yleisimmin käytetyistä keinoista. Sen avulla me "heijastamme" muihin ihmisiin sen, mitä vihaamme itsessämme. Ahdistus, jota ilmenee nähdessämme tämän piirteen itsessämme, verhoetaan ja pienennetään näkemällä se sen sijaan toisessa henkilössä.

2. Kieltämisen avulla me peitämme jotakin, jota me emme halua nähdä.

Todellisuus ja totuus lähetetään kauas pois taianomaiseen maailmaan, jonne jätämme kaiken jota emme halua nähdä tai käsitellä. Kieltäminen on puolustusmekanismi tuskaa ja kipua vastaan.

Joka tapauksessa Kaisa Lumijärvi on useimpiin muihin maamme mielen terveyden ammattilaisiin verrattuna poikkeuksellisesti perillä tai sitten hän

ei itse tarvitse turvautua omiin puolustusmekanismeihinsa, vaan on itsensä kanssa sulassa sovussa, vanhempien lapsiinsa kohdistaman väkivallan mekanismeista:

Perinteisesti ajattelemme, että lapsen kurittaminen tarkoittaa fyysistä väkivaltaa. Oikeasti myös henkinen väkivalta on kuritusta. Fyysinen ja psyykinen kipu aktivoivat lapsessa samat aivoalueet.

Tutkimuksissa melkein puolet vanhemmista kertoo haukkuneensa lastaan tyhmäksi viimeisen vuoden aikana. Luulen, että luvut olisivat vielä suuremmat, jos olisi osattu kysyä tarkemmin lapsen mitätöinnistä, syyllistämisestä ja rakkauden epäämisestä.

Me aikuiset olemme hyviä laimentamaan sanoja. Lapsen kovakourainen reutuuttaminen voi muuttua tönäisyyksi, nipistäminen on vain nippaisu. Uhkailu ja mitätöinti muuttuvat puheessa ja omassa mielessäkin kasvatukseksi. Aikuisen ja lapsen välinen suhde on ihmissuhde siinä missä muutkin. Emme hyväksy parisuhteessa sitä, että toista pelotellaan, uhkaillaan tai lahjotaan. Samat asiat muuttuvat lapsen ja aikuisen suhteessa jotenkin sallituiksi. Se on järjetöntä. Lasta pitäisi suojella vielä enemmän, koska lapsi on aikuisen varassa.

*En pidä television Supernannystä. Supernannyn jäähypenkkinneuvot pitäisi unohtaa. Jos leikki-ikäinen lapsi käsketään yksin omaan huoneeseen, kun hän on hankala, hän jää tunnemylläkässään yksin. **Lapsi tarvitsee syliä rauhoittuakseen. Yksinäinen jäähy on pelottava kokemus.***

Jäähyllä eristetty lapsi oppii, että vanhemmat hyväksyvät minut vain, kun olen kiltti, iloinen ja reipas. Jos lapsella ei ole lupa ilmaista kiukkua ja turhautumista, hän ajattelee, että ne tunteet eivät ole sallittuja. Siitä voi tulla vaikeuksia myöhemmin. Viimeistään parisuhteessa.

Vanhemman vastuulla on rauhoittaa ensin itsensä ja sitten lapsi. Jos jonkun pitää poistua paikalta, jotta tilanne rauhoittuisi, vanhempi voi laittaa itsensä hetkeksi jäähyllä. Samalla kun vie roskia, ehtii hengittää syvään.

***Kaikessa sanomisessa sävyllä on väliä.** Ratkaisevaa on, onko vanhempi lapsen mielestä pelottava tai onko kokemus ahdistava. On ihan eri asia sanoa ”noin ei voi käyttäytyä” kuin sanoa ”mä en yhtään tykkää sinusta, kun olet tuollainen”.*

*Vanhemman pitää nähdä lapsen raivon ja temppuilun taakse ja miettiä, mistä se johtuu. Sitten kannattaa sanoittaa tunne lapselle: Sinä olet varmaan nyt väsynyt. Sulla on tainnut olla ikävä kotiin päiväkodissa. Ei ihme, että raivostuttaa, kun varmaan on nälkäkin. **Lapsi oppii empatiaa, kun hänelle ollaan empaattisia.***

Jos puhe kasvatusväkivallasta saa äidin tai isän nyt syyllistymään, hän voi olla tyytyväinen. Se tarkoittaa, että vanhempi välittää. Syyllisyys auttaa myös toimimaan toisin.

Kaikissa suhteissa tulee säröjä, niin myös suhteessa lapseen. Kun mokaa, voi pyytää anteeksi. Samalla lapsi oppii, että vanhempikin on vain ihminen.

Mikä merkittäväintä, Lumijärvi ei yhdy muun muassa TAYS:n nuorisopsykiatrian ylilääkäri Riinakerttu Kaltiala-Heinon (AL 28.10.2018) ja Helsingin yliopiston lastenpsykiatrian professori Eeva Arosen (HS 27.2.2016) mielipiteeseen, jonka mukaan vanhempia ei saisi syyllistää! Heidän tarkoitushan ei ole ollut satuttaa tai tehdä pahaa!

Mitä tapahtuu jos rattijuoppo ajaa lapsen päälle, että tämä vammautuu lopuiksi? Kaipaako rattijuoppo syyllistämistä? Tai ylipäätään syyttämistä? Millä nimellä tapahtumaa pitäisi oikein kutsua? Epäsuotuisaksi reaktioksi, aikuisiän häiriöksi, vaikeudeksi sietää riippuvuutta, tunteiden purkamiseksi, alkoholin ohjaamaksi tapaukseksi, sietokyvyn murtumiseksi, ylivoimaisiksi tunteiksi, tunneperäisen tuen puutteeksi, läsnäolon tyyliksi? Ehkäpä käyttäytymisen epäonnistuneeksi sopeuttamiseksi sosiaalisiin sääntöihin tai vuorovaikutus tilanteeksi ohjaajan ja auton välillä, jopa olosuhteiden ainutkertaiseksi monimutkaisuudeksi? Vai pitääkö rattijuoppo laskea kuin koiraveräjältä? Rattijuoppojahan maamme oikeuslaitos yleensä vain silittelee, eihän he tahallaan törttöile – koskaan, mutta lapsensa pahoinpidelleet vanhemmat ansaitsevat ilmeisesti erityiskohtelun jopa mielenterveyden ammattilaisilta: kakkukahvit!

Joka tapauksessa Lastensuojelun keskusliitto huomauttaa verkkosivuillaan (www.lskl.fi/blogi/lasten-kaltoinkohtelu-yhteiskuntamme-tosiasia/) Erityisasiantuntija Marianne Lindqvistin suulla aiheellisesti:

Lapsen tukistaminen, läimäyttäminen ja muu lapsen kovakourainen käsittely on kuritusväkivaltaa, ja on rangaistava pahoinpitelyrikoksena. Myös lapsen uhkailu ja halventaminen ja muu henkinen väkivalta voi lain mukaan olla rangaistavaa pahoinpitelynä.

Vanhemmat ja kasvattajat eivät kuitenkaan koe lievää väkivaltaa, kuten tukistamista ja luunappien antamista väkivallaksi, vaan pitävät näitä kasvatuskeinoina.

Selvityksen mukaan yli 20 prosenttia suomalaisista pitää edelleen tukistamista tai luunapin antamista hyväksyttävänä kasvatuskeinona. Huolestuttavaa on, että Suomessa vakavat kaltoinkohtelun määrät ovat pysyneet vuosittain suunnilleen ennallaan.

Moniammatillinen yhteistyö sosiaali- ja terveyspalvelujen työntekijöiden, koulun työntekijöiden ja poliisin kesken edellyttävät joissakin tilanteissa salassapidosta irtautumista ja asiakas- tai potilastietojen luovuttamista toiselle viranomaiselle.

Jotta tilanteeseen voidaan puuttua ja lasta sekä perhettä auttaa, on lapsen kaltoinkohtelun tunnistettava, sillä vanhemmat harvoin itse kertovat kaltoinkohtelusta. Lapsen laiminlyöntiä on vaikeampi havaita.

Huomautuksesta löytyy järkyttävä yksityiskohta: Suomessa rikollisia, lastaan pahoinpitelevä vanhempia, suojelevat salassapitosäännökset! Jos nyt ei aivan kirjaimellisesti, niin maan vakiintunut tapa on, että perheen sisäiset asiat ovat perheen sisäisiä asioita, eivätkä ne muille kuulu, eikä niistä muille puhuta – piste!

Niinpä nämä psykologisien puolustusmekanismiin turvautuvat mielen-terveyden ammattilaiset peittävät vanhempien lapsiinsa harrastaman pahoinpitelyn kieltämisellä jotakin, jota he eivät halua tietää ja nähdä Hyvin todennäköisesti kyse on heidän omien vanhempiensa heihin itseensä harjoittamasta kristilliseen viitekehykseen, henkiseen ja jopa ruumiilliseen väkivaltaan nojaavasta kasvatuksesta jääneet arvet. Ja niin nämä puolustusmekanismiensä sokeuttamat "ammattilaiset" jättävät potilaansa, lapsen mielenhäiriön syyt selvittämättä ja tarjoavat sijalle lumelääkettä, uskomushoitoja, henkistä homeopatiaa, syihin kuten esimerkiksi väkivaltaviihdetä, videopelejä, kontrollin, resurssien ja kouluterveydenhuollon puutetta, yhteiskunnan kovuutta, koulutuksen ongelmia, koulujen vähentyneitä resursseja, vaativaa koulumaailmaa, liikalihavuutta, kulloistakin hallituskoonpanoa ja maapallon ilmaston lämpenemistä sekä väärä kulutustottumuksista.

Ja vaikka Terveiden ja Hyvinvoinninlaitos listaa thl.fi/fi/web/lapset-nuoret-ja-perheet/tyon_tueksi/lahisuhde_perhevakivallan_ehkaisytyo/lahisuhde/lapsen) lapsen kaltoinkohtelun tyypit, fyysinen pahoinpitely, vauvan ravistelun, kuritusväkivallan, henkisen pahoinpitelyn, seksuaalisen hyväksikäytön, perustarpeiden laiminlyönnin, väkivallalle altistumisen ja kemiallisen pahoinpitelyn, niin näistä lapseen kohdistetuista kohteluista vain lapsen henkinen väkivalta ja väkivallan kokeminen näkijänä tai kuulijana (väkivallalle altistuminen) ei ole rangaistava teko. THL tyytyy vain toteamaan:

Henkinen pahoinpitely sisältää teot, joilla on haitallinen vaikutus lapsen psyykkiselle ja tunne-elämän kehitykselle. Henkinen pahoinpitely on esimerkiksi huutamista, nimittelyä tai hylkäämisellä uhkailua.

Siitä, että henkinen ja ruumiillinen väkivalta aiheuttavat lapselle jo varhaisiässä eriasteisia mielenterveydellisiä seurauksia, ollaan yleisesti aika yksimielisiä. Kuten myös siitä, että vanhempia ei saa lapsen kohdistuvasta väkivallasta syyllistää, jos väkivalta yleensäkin on vanhempien aiheuttamaa!

Mutta mikä on havaittavaa, on se, ettei yksikään neljästä "asiantuntija" tahosta" (Paavilainen. Tahkola, ei edes Lumijärvi ja THL) ei kiinnitä mitään huomiota uskonnolliseen henkiseen väkivaltaan. Kristittyjen harrastama syytely (perisynti), uhkailu (ellet tottele), pelottelu (kadotus), mitätöinti (Job 25:6, Ps 49:21), nöyryyttäminen (Siinai) sekä häpeän tunteen aiheuttaminen (Eeden, alastomuus, luonnollinen seksuaalisuus) ei asiantuntijoiden mukaan ilmeisesti ole kaltoinkohtelua, saati henkistä väkivaltaa, vaan sitä heidän itsensäkin läpikäymäänsä kristillistä kasvatusta, johon yhteiskuntamme moraaliset arvot nojaavat, sen tukeva mutta mätä selkäranka. Kristillisen kasvatuksen tavoitteet kunniallisuus, kuuliaisuus ja tottelevaisuus, ihmisyksilön luonnollisen elämää säilyttävän aggressiivisuuden ja luonnollisen seksuaalisuuden tukahduttaminen, ne ovat tietysti kaiken ihmismäisen sekä sivistyneen käyttäytymisen perusta.

Mutta entä rakkauden puute? Aiheuttaisiko se lapsille jotain? Mielen ihmeet verkkosivusto (mielenihmeet.fi/psykologia/page/13/) kertoo yleistajuisesti:

Riittävä psykologinen kehitys lapsissa edellyttää rakkautta. Tämä tarkoittaa, että kaikki se rakkaus jota lapsi saa lapsuudessaan, heijastuu hänen kehityksessään. Tällä tavalla hänelle kehittyy vuosien myötä selkeä identiteetti ja itsevarmuutta.

Lapselle kehittyy voimakas identiteetti, kun hänelle on annettu tarpeeksi rakkautta. Rakkaus saa hänet oppimaan mitä odottaa ulkopuoliselta maailmalta.

Merkit rakkauden puutteesta lapsissa kertovat ongelmasta lapsen ja vanhempien välisessä suhteessa. Ongelmalla on tapana olla jotain syvällisempää: tavallisesti se voi olla seurausta lapsen tarpeiden laiminlyömisestä.

Tämä saattaa saada aikaan monenlaisia ongelmia lapsen kehityksessä. Näille lapsille saattaa esimerkiksi kehittyä ristiriitaista tai aggressiivista käyttäytymistä, tai sitten he saattavat kokea voimakasta epävarmuuden ja epäluottamuksen tunnetta.

Jos lapsi kuuluu huonosti huolta pitävään ympäristöön, hänelle saattaa olla vaikeaa tunnistaa tunteita, mutta myöskin sosiaalisia normeja. Lisäksi hän ei ehkä kykene tunnistamaan ihmisten tunteita ja nähdä niiden yhteyttä eri asioihin, olivat nämä tunteet sitten positiivisia tai negatiivisia.

Nämä lapset ovat paljon haavoittuvaisempia, vaikka he pitäisivät tunteensa sisällään. On todella tavallista, että emotionaalisesta epätasapainosta kärsivä lapsi osoittaa heikkoja sosiaalisia taitoja. Myöskin näistä ongelmista kärsivät lapset osoittavat vähän kunnioitusta muiden tunteita kohtaan. Tämä lisää heidän turhautumistaan, muiden ymmärtämisen puutetta, ja vihaa maailmaa kohtaan. Ja lopuksi, rakkauden puutteesta kärsivät lapset osoittavat suurta epävarmuuden tunnetta.

Monien ihmisten ja #metoo liikkeen hellimä taivaanrannassa kangastava ihastuttava haave on, että kun nuorisoa valistetaan riittävästi sukupuoli-asioissa ja kunnioitamme toisiamme riittävästi, niin Iso paha susi, hyväksikäyttö ja seksuaalinen ahdistelu, pötkii pakoon. Nuorison sukupuolivalistajat tekevät kuitenkin karkean virheolettaman jo ennen kuin ehtivät aloittaa valistustyönsä.

Esimerkiksi artikkelit "Lasten ja nuorten seksuaalikasvatus vanhemmuuden näkökulmasta" (kätilöt Katriina Bildjuschkin ja Susanna Ruuhilahti, Lääkärikirja Duodecim 9.8.2016) ja "Opettajan opas - Nuorten seksuaalisuus ja seksuaaliterveys" (Tarja Santalahti Duodecim 5.2.2018) jättävät mainitsematta, jopa unohtavat kertoa syyn, miksi hyväksikäyttöä ja seksuaalista ahdistelua, massojen orgastista kaipuuta esiintyy ja vielä niin yleisesti. Molemmat artikkelit kyllä kiitettävästi paneutuvat seurauksiin, mutta tuollainen toiminta muistuttaa mummoa, joka pää pensaassa kutoo ilman lankaa ja puikkoja villasukkaa. Kätilöt Katriina Bildjuschkin ja Susanna Ruuhilahti kyllä aloittavat komeasti:

Kyetäkseen kasvattamaan lasta ja nuorta on aikuisen ensin kasvettava itse. Omasta seksuaalisuudestaan epävarma tai ahdistunut aikuinen ei kykene puhumaan siihen liittyvistä asioista lämmöllä ja avoimesti. Siksi aikuisen on pohdittava omaa seksuaalisuuttaan ja omaa suhtautumistaan seksuaalisuuteen yleensä. Itseään rakastava ja omat arvonsa tunteva aikuinen on turvallinen malli aikuisuudesta lapselle. Lapsi oppii, paitsi puheesta, myös aikuisten ja vertaistensa mallista.

Kaikki on ensimmäisissä lauseissa aivan hyvin, mutta siihen se sitten valitettavasti jääkin. Sanahelinä "Aikuisten on kasvettava itse" ja "itseään rakastava ja omat arvonsa tunteva aikuinen on turvallinen malli aikuisuudesta lapselle" ovat pelkkää tyhjää humpuukia niin kauan, kun ei ryhdytä kasvattamaan ensin itse aikuisia ja opettamaan heitä rakastamaan itseään. Valitettavasti asianlaita on kuitenkin niin, että valtaosa ihmisistä ei tiedä

mitä rakkaus on, saati että he osaisivat rakastaa edes itseään, joka on muiden rakastamisen ehdoton ja ensimmäinen edellytys.

Ja koska totuus on kerrotun kaltainen, niin kuka sitten opettaisi nuorisoa, näyttäisi Bildjuschkinin ja Ruuhilahden edellyttämää malliesimerkkiä? Ei varmaankaan kukaan! Suurin osa neuvonantajista vain puhuu, mutta ei tee, ja tuollainen vanhempien antama esimerkki päinvastoin lisää seksuaalista ahdistusta. Kättilöt Katriina Bildjuschkin ja Susanna Ruuhilahti kyllä tähdentävät, että:

Lapsen tulee oppia nimet erilaisille tunteille ja häntä tulee tukea selviämään tunteissa, ei vaatia peittämään tai tukahduttamaan niitä

mutta he osoittavat artikkelissaan, että he eivät edes itse käsitä mitä rakkaus on. Ilmaukset "*rajat ovat rakkautta*" ja "*ilman pelkoa rakkaudetta jäämisestä*" ovat järkyttävää luettavaa (kirjasessa "Tiennyt Mitä Rakkaus On" yksityiskohtainen analyysi rakkauden syvimmästä olemuksesta). Ja jos rakkaus on näille kättilöille, kuten niin useille muillekin käsittämätöntä, pelkää lepertelyä, niin yhtä lailla kaikki muutkin tunteet myötätunnosta alkaen ovat valistajille täyttä hepreaa. Kuka siis tukisi lasta tunteissa? Ei kukaan! Ja jos pidät tätä saivarteluna, niin selvitä aluksi miksi tunnet myötätuntoa sadistista jumalaasi kohtaan! Kättilöt jatkavat:

*Aikuisen velvollisuus on selvittää, **ketkä aikuiset ovat lapselle turvallisia.** Lapsen turvallisuus ei voi kuitenkaan olla vain lapsen omalla vastuulla. Tunteet ovat todellisia eikä niitä pidä vähätellä. Lapsen pohdintoihin tai suuriin ahdistuksiin, pelkoihin tulee tarttua ja yhdessä lapsen kanssa selvittää, mistä esimerkiksi erilaiset pelot johtuvat.*

Tässä sitä ollaan. Wilhelm Reich osoitti lähes 10 vuotta ennen II Maailmasotaa natsien vaarallisuuden, mutta juuri kukaan ei korviaan edes lotkauttanut! "Turvalliset aikuiset" syöksivät Euroopan tuota pikaa hel-vetin pyörään. Ja orgastisessa ja rakkauden kaipuussa kärvistelevät "turvalliset aikuiset", kaikki vanhemmat, jopa omat vanhempasi, ovat aina ja kaikkialla olleet pelon alkulähteitä. Ja huvittavinta on se, että näiden "turvallisten aikuisten" pitäisi vielä sitten antaa sukupuolivalistusta omille lapsilleen, kun he itse ovat sukupuolivietiltään ja läheisyyttä, lämpöä ja luottamusta edellyttäviltä tunteiltaan vakavasti vaurioituneet! Kättilöiden mukaan lasten pelot eivät juonnu suinkaan aikuisten henkisestä vaurioitumisesta, vaan sen sijaan:

esimerkiksi vanhempien väliset jatkuvat, ratkaisemattomat ristiriidat ilman sovintoa, nähdyt seksiaktit tai koettu seksuaalinen häirintä. Myös median koteihin tuomat tragediat pelottavat lasta, ja niistä onkin muistettava lapsen kanssa puhua

Eli jälleen sama laulu, media on syyllinen pelkoihin aivan samoin kuin aggressiiviseen käyttäytymiseenkin! Tämä edellinen lainaus kertoo peittelemättä myös kättilöiden oman henkisen tilan. Mutta saako oman henkisen pahoinvoinnin vuoksi lapsille ja nuorille, edes omille, valehdella kuten Bildjuschkin ja Ruuhilahti, jotka seuraavaksi kaivavat pöydälle "voi hyvin" ajattelumallin:

Lapsi tarvitsee positiivista palautetta, joten aikuisen on tärkeää katsoa lastaan hyväksyvästi hymyillen ja kehua lapsensa päivittäin.

Jälleen kerran kättilöt unohtavat sen, että pelkkä hyväksyvä hymyily ja tyhjä kehu ilman omaa esimerkkiä, on kuin pian poksahdava saippuakupla. Lapsi kyllä aistii tyhjän maireat sanat ja kehut, jotka singotaan ilmaan pelkän kuorrutetun "tärkeyden" ja näennäisen ystävällisyyden vuoksi. Ei olekaan mikään maailman seitsemäs ihme, jos lapsi sairastuu! Katariina sekä Susanna jatkavat lörpöttelyään:

Aikuisen tehtävä on antaa asioille merkitys ja sanat, jotta lapsi voi niitä käsitellä. Aikuinen on myös vastuussa katukuvien mainonnasta ja niiden tarjoamista kuvista. Aikuinen voi ostovalinnoillaan ja kantaa ottamalla vaikuttaa julkiseen tilaan

Eli kättilöiden mukaan aikuisen tehtävä on antaa sellaisille asioille merkitys ja sanat, joita hän ei edes aikuisena itse tiedä ja joita hän ei itse asiassa halua edes lapsuudenkokemustensa vuoksi tietää. Ja nyt myös katukuvien mainosten sisältämät kuvat sekä henkilökohtaiset kulutusvalinnat vaikuttavat hyväksikäytön yleisyyteen ja seksuaalisenahdistelun laatuun - voi pyhä taivas, mitä vielä!

On tärkeää, että aikuinen oppii suojelemaan lastaan turhalta tiedolta, vaikuttaa asenteisiin ja vallitseviin arvoihin keskustelemalla lapsensa ja nuorensa kanssa. Arvoja ja asenteita voi tehokkaasti välittää myös tekemällä rohkeita ostovalintoja. Kuluttamalla eettisesti ja kantaa ottavasti voidaan muuttaa monia asioita. Koti on lapsen arvomaailman kasvualusta.

Tärkeintä kuitenkin on se, että aikuinen oppisi itse suojelemaan itseään kättilöiden suoltamalta hölö-hölöltä ja hylkäisi valheelliset arvonsa. Autoritäärinen yhteiskunta (myös demokratia on autoritääristä) ja kristillisen kasvatustoppien viitekehykseen nojautuva koti ovat se myrkky, joka antaa lapsille valheellisen arvomaailman. Ja tuota myrkkyä ei lapsen verestä poista rahastinen "suosi suomalaista" (kirjanen "Mielenhallinta - Menetelmät ja todellisuus") tai lähi-, saati luomuruoka, vaikka kuinka kuluttaisi.

Alle 16- vuotiaan kanssa seksi on kiellettyä. Tärkeää on, ettei omalla lapsella ole seurustelukumppania, joka on paljon vanhempi. Viiden vuoden ikäero on todennäköisesti liikaa. Suhde paljon vanhempaan ihmiseen tai varhaiset seksikokemukset ovat usein merkkejä siitä, että lapsella ei ole kaikki hyvin.

Niinpä, lisää kieltoja, nehan kuuluvat rakkauteen, eikö niin? Esimerkiksi Iltalehti listaa 13.9.2015 seitsemän Hollywood-paria, joilla on iso ikäero, suurin jopa 60 vuotta! ja Iltasanomat kertoo 5.12.2011, että "Rakkaus ei ole numeroita". Jenni Haukion vanhempien, Ritvan ja Teuvon ei olekaan syytä olla huolissaan siitä, onko heidän lapsellaan Jennillä kaikki varmasti hyvin, kun aviomies, presidentti Sauli Niinistö on vastoin seksuaaliterapeuttien neuvoja vain 29 vuotta vanhempi? Seksologi Santalahti puolestaan aloittaa artikkelinsa "Nuorten seksuaalisuus ja seksuaaliterveys" maailmaa syleilevästi:

On tärkeää, että jokainen kasvattaja pohtii aluksi omaa suhdettaan seksuaalisuuteen ja sukupuoleen. Omat arvot ja asenteet vaikuttavat aina, kun puhutaan seksuaalisuudesta ja sukupuolesta.

Vahinko vain, että oman seksuaalisuuden pohdinta jää useimpien meidän kohdalla tyhjäksi toiveiden tynnyriksi. Millä lapsuudessaan sukupuolisesti ja tunteiltaan haavoitettu, jopa seksuaalisesti tukahdetuttu aikuinen voi mitään puntaroida? Tai:

Jokaisen aikuisen tehtävä on auttaa nuorta vahvistamaan käsitystä omasta seksuaalisuudestaan, sukupuolestaan, kehostaan, seksuaalisesta identiteetistä ja seksuaalisesta minäkuvasta.

Seksologi, psykoterapeutti Santalahden mukaan siis jokaisen sairaankin, joita valta-osa aikuisista on, pitäisi auttaa nuorta vahvistamaan omat vääristyneet käsityksensä, niinkö? Ja ellei mieleltään sairas kelpaa vahvis-

tustehtävään, niin mistä seksologi löytää ne mieleltään terveet, television viihdeohjelmistako? Ja kuten edelliset kättilöt, niin Santalahtikin viisastelee valheelliset metodinsa peittääkseen:

Seksuaalikasvattajan on selvitettävä ensin itselleen ja sitten oppilaille käytettyjen sanojen merkitys, jotta väärinymmärryksen riski pienenee mahdollisimman vähäiseksi ja varmistetaan se, että puhutaan samasta asiasta.

Siis on selvitettävä ensin itselleen, niinkö? Entä jos edes seksuaalikasvattaja Santalahti ei osaa itse selvittää sanojen merkityksiä, vaan vain kuvittelee selvittäneensä? Ja huomioitavaa on, että Tarja ei missään koko artikkelissa mainitse sanaa "rakkaus", vaikka nuoret käyttävät sanaa "rakastella" hyvin usein synonyyminä esimerkiksi sanalle "paneskella" tai sanaa "rakas" synonyyminä sanalle "torttu" tai "tötterö". Sitten Santalahti ilmoittaa:

Hyvä seksuaaliterveys edellyttää positiivista ja kunnioittavaa asennetta seksuaalisuuteen, seksuaalisiin suhteisiin sekä halutessaan mahdollisuutta nautinnollisiin ja turvallisiin seksuaalikokemuksiin. Hyvän seksuaaliterveyden toteutuminen vaatii kaikkien ihmisten seksuaalisten oikeuksien kunnioittamista, suojelemista ja toteuttamista.

Hyvä ja esimerkillinen kasvattaja kertoisi tässä vaiheessa, kun lapsi näkee ensi kerran kyyn, että on syytä olla varovainen. Sen sijaan Santalahti ei hiiskahdakaan yhteiskunnassamme voimakkaimmin näkyvistä ihmisten seksuaalisten oikeuksien vastustajista ja vinksahaneista itsensäpaljastajista; tunnustuksellisista kristityistä, joihin kuuluu muun muassa kaikki kirkkoon kuuluvat ja kuulumattomat fundamentalistiset ääriliikkeet, persbodarit, kristillisdemokraatit, siniset, persut, kepulaiset, demarit, ruotsalaiset, vasemmistoliitto, kokoomus ja vihreät – koko kööri. Viherfasisteihin kuuluu, entistä vihreiden varapuheenjohtajaa ja kansanedustajaa Rosa Meriläistä myöten, jonka henkilökohtaisesta jonkin asteisesta sukupuolisesta häiriökäyttäytymisestä kielivästi julkisesti mainostaa sukupuolensa sukuelinten hyvänmakuisuutta (www.hs.fi/kotimaa/art-2000004222053.html) ja harrastustaan, vagina-painonostoa (www.huonoaiti.fi/kokeilisitko-pimppibodausta/) pimppibodausta.

Lähes kaikki poliitikot kärsivätkin vakavasta narsistisesta persoonallisuushäiriöstä. He eivät pysty olemaan suvaitsevaisia edes itselleen. Todellisuudessa he haluavat valtaväestöön eri tavoin sukupuolisesti suuntautuvatkin yhtä lailla kiedotuksi samaan orgastisen kaipuun ja tunteet tukahduttavaan

verkkoon kuin he itse ovat. Eihän Suomessa ole ainuttakaan tahoa, joka suojelisi yksilön "*seksuaalisten oikeuksien kunnioittamista, suojelemista ja toteuttamista*". Ja taas sama iänikuinen virsi toisen kunnioittamisesta! Miksi seksologi ei itse näytä esimerkkiä nuorille raivaamalla tie oikeudelle elää vapaana, vaan tyytyy pelkästään jeesustelemaan aidan takana kunnioittamisesta:

Sinulla on oikeus elää vapaana uskonnollisten tekstien, uskomusten, aatteiden ja perinteiden rajoittavista tulkinnoista tai omaan kehoon puuttuvista loukkauksista seksuaalisissa asioissa.

Osoittaako seksologi Santalahti omalla henkilökohtaisella toiminnallaan tai edes sanoillaan, kuten hän artikkelissaan kasvattajalta edellyttää, että hänen kasvatusopejaan kannattaa kuunnella? Täydellisen ajattelukyvyttömyytensä Tarja paljastaa laukoessaan:

Seksuaalioikeuksien edistäminen on tärkeää kestävän kehityksen saavuttamiseksi ja ihmisoikeuksien turvaamiseksi.

Siis seksuaalioikeuksia edistämällä savutetaan kestävä kehitys ja ihmisoikeudet, niinkö? Ja estetään vielä ilmastonmuutoskin, ei kai? Vaikuttaa pikemminkin sille, että vieteiltään ja tunteiltaan tasapainoinen terve ihminen antaa piut paut koko kestäväälle kehitykselle. Ja terveiden ihmisten keskuudessa ei kukaan viitsi edes väitellä jostain ihmisoikeuksista tai sukupuolten tasa-arvosta, koska ne ovat itsestäänselvyyksiä. Santalahti ei ymmärrä edes todellisuutta, jossa hän harhailee kuin unissakävelijä ohjeistaessaan:

Kasvatuksen ei tule olla valtapeliä, vaan molempien kokemusta ja ajattelua hyväksi käyttäen syntyvää uutta kasvua ihmisenä.

Missä yhteiskunnassamme ei muka ole kyse valtapelistä? Missä yhteiskunnassamme todella vaalitaan käytännössä ihmisen henkistä kasvua? Ja Tarja puhuu kuin paraskin kukkahattutäti pikkulapselle löperrellessään niitä näitä lasten ja nuorten mielenliikkeistä

Mieli tuottaa mielikuvia itsestä. On tärkeää kuunnella, miten nuoren mieli puhuu hänelle itsestään. Kehuuko ja kannustaako mieli vai solvaako mieli nuorta itseään.. Tärkeää on se, että mikään ei saa mennä rikki, keneenkään ei saa sattua, mitään peruuttamatonta ei saa tapahtua.

Eikö paljon tärkeämpää ole ottaa selville se, miksi nuorten mieli harhailee, itsetunto horjuu? Kuka tai mikä nuoren itsetuntoa pirstoo? Voi ihme surku, mikään ei saa mennä rikki, vaikka kaikki on jo pistetty palasiksi jo vuosia sitten, ennen kuin yksikään seksuaalikasvattaja saapui palokuntansa kanssa paikalle. Usein peruttaminen tuolloin on jo mahdotonta! Tuolloin lapsen itsetuntoa ei enää vahvista, kuten Santalahti kuvittelee "*varmuus siitä, että itse on ihana ja hyvä, on helpompi ilmaista hyvä tunne*", koska itsetunnoton ei pysty kokemaan enää mitään varmuutta. Ja Santalahti kyllä tietää, että:

Pohja seksuaaliselle hyvinvoinnille luodaan varhaislapsuudessa.

Mutta silti hän ei näe, väittäessään että:

Seksuaalisen kehityksen neljännellä portaalla (6–12-vuotiaana) ihastuksen kohteena on tavallisesti joku arvostettu ja ihailtava nuori tai aikuinen, esimerkiksi julkisuuden henkilö

Fanitus on ensimmäinen todella näkyvä merkki lapsen rapautuneesta tai parhaillaan rapautuvasta itsetunnosta. Itsetunnoltaan vammautunut yksilö tarvitsee saadakseen jokapäiväisen tyydytyksen sankareita, tähtiä, idoleita, mestareita ja legendoja, yksilöitä, jotka ovat usein henkisesti jopa vammautuneempia kuin itse fanittaja. Santalahden mielestä fanitus sen sijaan on merkki terveestä henkisestä kehityksestä. Sitä paitsi Tarja kuvittelee erheellisesti, että antamillaan ja suosittelemillaan ohjeilla nuori:

voi heittäytyä nauttimaan seksistä ilman pelkoa, eikä hän koe turhaa häpeää tai syyllisyyttä siitä... Pettymys, syyllisyys, ahdistus ja hylätyksi tulemisen pelko ovat varmasti molemmille (seurusteleville) osapuolille syntyviä ja käsiteltäviä tunteita.

Vaikka todellisuudessa tulee käymään juuri päinvastoin. Seksi raaistuu entisestään, siitä tulee vääjäämättä tunteetonta mekaanista molemminpuolista hyväksikäyttöä. Seksuaalinen häirintä ei häviä, vaan piiloutuu ja yleistyy sekä saa uusia nykyvalistajille vielä arvaamattomia muotoja. Ja sukupuolisen kanssakäymisen vähetessä ja "mekanisoiduessa" mielenterveysongelmat tulevat vääjäämättä räjähtämään hoitohenkilökunnan käsiin.

Siirryttäessä lasten pahoinpitelyn käsittelystä lapsen seksuaalisuuden pariin asiantuntijoiden kootut selitykset syistä seurauksiin muuttuvatkin entistä vilskeimmiksi: *kestävän kehityksen saavuttamisesta ja ihmisoikeuksien turvaamiseen!*

Entä miten nämä erilaiset väkivallan kokemukset sitten vaikuttavat lapsien minäkuvaan ja itsetuntoon — mielenterveyteen? Mitä näille fyysisen ja psyykkisen väkivallan kohdussa varttuneille lapsisille tapahtuu myöhemmin elämässä? Mitä näistä kaltoin kohdelluista lapsista kasvaa? Uusia ulospäin oireettomia Jokelan ja Kauhajoen kouluampujia? Normaaletta nuoria, kuten Myyrmannin pommittajia? Koulukiusaajia? Kiusattuja? Selfiehin-sä rakastuneita narsisteja? Narkomaaneja? Piri huoria? Pörssimeklareita? Bodareita? Nukkebordellien asiakkaita? Pakaraimplanteista haaveilevia? Feministejä? Itsensä viiltäjiä? Seksuaalisesti ahdistelevia? Ahdisteltavia? Itsemurhatilastojen täydennystä? Yksikätisten orjia? Veroparatiisien asiakkaita? Jalkapallohuligaaneja? Hyväksikäyttäjiä ja hyväksikäytettyjä? Muita alistamaan yhteisen edun nimissä pyrkiviä poliitikkoja? Uusia vaalikarjan ihailemia Paavo Väyrystä, Päivi Räsästä tai Timo Soineja? Kotioloissa tuiki perussuomalaisia tavallisten tunteiden näyttäjiä?

Terveiden ja Hyvinvoinninlaitoksen tilastojen (tilastoraportti Psykiatrinen erikoissairaanhoito 2017, 33/2018, Sotkanet.fi) **mukaan 4 %** (Suomessa kaikkiaan 1 050 000 nuorta) **maamme 0–17 vuotiasta nuorista, eli reilusti noin 40 000 nuorta on maassamme vuosittain psykiatrisen erikoissairaanhoidon asiakkaina eli potilaina!** Duodecimin julkaisema kirja "Psykiatria" (12 uudistettu painos, 2017, s. 657) kertoo Helsingin yliopiston professori Mauri Marttusen ja lääketieteen tohtori, TAYS:n nuorisopsykiatrian ylilääkäri Riittakerttu Kaltiala-Heinon artikkelissa, että mielenterveydeltään oirehtivista nuorista kaikkiaan vain 1/3 osa hoitoa saa tai pääsee ylipäätään hoidon piiriin. **Tämä tarkoittaa, että vähintään noin 12 % maamme 0–17 vuotiasta nuoresta (eli noin 120 000 nuorta) kärsii vuosittain mielenterveyden häiriöistä!**

Näiden lukujen pohjalta voi vetää sen johtopäätöksen, että viimeisimmän lapsiuhritutkimuksen (2013) mukaan maamme alle 14-vuotiaista vähintään 400 000 henkisesti haavoitetusta ja ruumiillisesti pahoinpidellystä, johon lukuun ei edes sisälly kaikkein yleisimpien pahoinpitelymuotojen, eristyksen, uhkailun, mitätöinnin, kiristyksen, huutamisen, välinpitämättömyyden ja rajoja vailla olevan kasvatuksen kohteeksi joutuneet lapset, sekä lähes 8 000 seksuaalisesti hyväksikäytetystä lapsesta noin 25 000 – 35 000 päätyy vuosittain psykiatrisen erikoissairaanhoidon potilaiksi. Ja lääkäreiden oman arvion mukaan noin 70 000 – 80 000 lasta jää joka tapauksessa tavoittamattomiin "oirehtimaan" eli hankkimaan käsiasetta tai nuoraa psykiatrisen hoidon ulkopuolelle.

Ja on tiedostettava, että kyseessä ovat vain ne lapset, jotka muistavat tapahtuneen, ei laisinkaan niitä lapsia, joiden pahoinpitely on tapahtunut varhaislapsuudessa, jopa sikiöaikana, jolloin tapahtuneesta joko ei enää ole-

massa muistijälkiä tai sitten tapahtumat ovat olleet niin traumaattisia, että ne on työnnetty tavoittamattomiin, piilotajunnan taaimmaiseen kaappiin. Ellei lapsen "vaurioituminen" ole sitten tapahtunut peräti jo raskausaikana istukan kautta sikiön verenkiertoon toistuvasti ryöpsähtäneiden, pitkäkestosten pelon ja vihan kemikaalipurkausten (stressihormoni) seurauksena. Kysein arvioluku on naurettavan pieni, aivan kuten lapsiuhritutkimuksen lukukin, sillä 450 000 (neljäsataaviisikymmentätuhatta) suomalaista (8 %) käyttää täyspäiväisesti psyykelääkkeitä! (MOT 26.5.2014). Tämä luku 8 % paljastaa, että THL:n ilmoittaman **psykiatrisen erikoissairaanhoidon asiakkaiden (4 %) lisäksi saman verran suomalaisia saa "hoitoa" mielen-terveytensä ongelmiin perusterveydenhuollossa, esimerkiksi terveyskeskuksissa ja työpaikkalääkärien vastaanotolla. Tätä hoitoa, joka on käytännössä vain masennuslääkepillereiden reseptien kirjoittamista, antavat yleislääkärit, jotka ovat mielenterveyden suhteen verrattavissa konitohtoreihin!**

MOT:n uutinen on kuin onkin harhaanjohtava, sillä todellisuudessa selkeästä kliinisestä masennustilasta kärsii (IL 21.6.2017) vuosittain vähintään 5–7 prosenttia suomalaisista eli noin 200 000–300 000 henkilöä. Ohimenevistä, lievista masennusoireita potee sen lisäksi vuosittain 10–15 prosenttia eli 500 000–750 000 henkilöä. Kaikkiaan 700 000–1 050 000, siis noin joka viidennen suomalaisen, maailman onnellisimman kansan jäsenen mielen-terveys horjuu vuosittain. Tutkimusten mukaan puolet masennuspotilaista kärsii masennuksen lisäksi myös ahdistuneisuushäiriöstä, kolmasosa persoonallisuushäiriöistä ja neljäsosa päihdehäiriöistä, ikään kuin päihdehäiriö ei olisikaan seurausta mielenterveyden ongelmista.

Kaiken kukkuraksi Suomen Mielenterveysseuran tiedote 14.9.2017 kertoo, että kaikkiaan noin 2 700 000 (kaksi miljoonaa seitsemänsataatuhatta) suomalaista (50 %) kokee elämässään ainakin yhden vakavahkon mielenterveyden häiriön!

Mutta tuottaako vanhempien harrastus, ruumiillinen ja henkinen väkivalta lainkaan asiakkaita psykiatrisen erikoissairaanhoidon poliklinikoille? Tulevatko poliklinikan asiakkaat sittenkin peniskateuden tai äidin katseen vähäisyyden seurauksena? Psykoanalyytikko Elina Reenkola kertookin Sigmund Freudin hengessä lukemattomien muiden, ellei jopa useimpien mielenterveyden ammattilaiset mielipiteen psyykkisten ongelmien alkupe-
räästä artikkelissaan "Halu ja häpeä" (Psykoterapia 1/2018):

Häpeän (kuten muidenkin neuroosien) syntyyn vaikuttavat monet tekijät eri vaiheissa: varhaiset traumaattiset kokemukset äidin kanssa; äidin ihailevan katseen vähäisyys, vastakaiun puute, muut traumat, kuten sairaalahoidot,

nukutukset, leikkaukset, siihen voi tulla aineksia oidipaalisista rukkanista äidiltä ja isältä, peniskateudesta, syyllisyydestä äidinmurhapyrkimyksien takia tai äidin voittamisen toiveista”.

Elina ei sano sanakaan, ei edes puolikastakaan, vanhempien taholta lapseen kohdistuvasta fyysisestä ja psyykkisestä väkivallasta. Ja Reenkola jättää mainitsematta kokonaan myös muun muassa lapsen kokeman näkymättömän väkivallan: huutamisen, syyttelyn, jäähyttämisen, eristämisen, uhkaamisen, kyykytyksen, kiristyksen, pelottelun, valehtelun, lahjonnan, halveksimisen, välinpitämättömyyden, hyljeksimisen, alistamisen, lapsen laiminlyömiseen tai häpeän juurruttamisen seksuaalisilla kielloilla. Elinan mainitsemat *"varhaiset traumaattiset kokemukset äidin kanssakin"* tarkoittavat varmaan maitopisaran roiskahdusta vauvan poskelle tai vaihtamatta jäänyttä vaippaa.

Eihän psykoanalyysin isäkään, Sigmund Freud, myöntänyt nuoruusvuosien yhtä erehdystä lukuunottamatta (tapaus 18-vuotias maalaistyttö Katharina, 1893) edes lasten seksuaalista hyväksikäyttöä, saati sitten lasten ruumiillista tai henkistä pahoinpitelyä, vaikka ne olivat Freudin elinaikana ainoa vallitseva ja yleisesti hyväksytty käytäntö lasten kasvatuksessa, kasvatuksessa, josta Freud itsekin sai maistaa osansa. Seksuaalista hyväksikäyttöä ei Freudin mielestä ollut koskaan olemassakaan; potilaiden mielikuvitus loi sen.

Aamulehden 28.10.2018 haastatteleminen Tampereen Yliopistollisen Keskussairaalan lääkärin mukaan lasten ja nuorten mielenterveysongelmien ja käytöshäiriöiden äkilliseen lisääntymiseen Tampereella ja Pirkanmaalla vaikuttaa ennen kaikkea vaativa koulumaaailma sekä koulujen vähentyneet resurssit. TAYS:n nuorisopsykiatrian ylilääkäri Riinakerttu Kaltiala-Heino mainitsee tosin ohimennen myös rikkonaiset perhesuhteet, *"josta hän kokee (useimpien alan ammattilaisten tavoin), ettei siitä ole suotavaa puhua, koska se syyllistää aikuisia"*.

Samaan hienotunteisuuden suohon itsensä sekoittaa professori Essi Viding, jolla on vanhemmille, niillekin, jotka eivät tarkoituksellisesti halu satuttaa tai tehdä pahaa, lohdullinen viesti (HS 13.7.2018 "Lapsen valehtelu ja ilkeys voivat kertoa tunnekylmyydestä – Ilman apua lapsi saattaa ajautua rötösten tielle, sanoo suomalaisprofessori") kyse ei välttämättä ole sinusta:

Vanhemmille voi olla helpotus tietää, että jotkut lapset vain ovat kauhean vaikeita. Ei tarvitse ajatella, että on itse munannut, vaan on ihan hyväksyttävää pyytää apua vaikealle lapselle

Vidingin mukaan näyttää siltä, että lapsille voi kehittyä käytöshäiriöitä kahdesta eri syystä. Ne riippuvat siitä, onko lapsi tunnekylmä vai onko hänellä pikemminkin ongelmia tunteiden säätelyssä. ***Tunteiden säätelyn kanssa kipuileville lapsille kehittyy käytöshäiriöitä***, koska **heitä on kohdeltu kaltoin tai laiminlyöty**. He ovat saattaneet nähdä tai kokea väkivaltaa perheessään:

Tällaisilla lapsilla on usein impulsiivisia aggressioita tilanteissa, joissa he kokevat, että heitä uhataan. Jos ympäristössä on väkivaltaa, on tietenkin hyvä olla varuillaan, mutta kaiken näkeminen uhkaavana ei toimikaan kauhean hyvin muualla yhteiskunnassa. Silloin voi tulkita muiden ihmisten aikeet uhkaaviksi, vaikeivat ne olekaan.

Tunnekylmien lasten ongelma taas on empatiakyvyn puute. Vidingin mukaan kotona **ei välttämättä ole** käytöshäiriöille altistavia tekijöitä.

Tunnekylmät lapset eivät koe syyllisyyttä käytöksestään. Jos ei tunne mitään empatiaa muita kohtaan, on helppo käyttää heitä hyväksi ja huolehtia vain omista tarpeistaan jopa antisosiaalisesti.

Tunnekylmien lasten aivoissa ovat normaalia passiivisempia ne aivojen osat, jotka normaalisti reagoivat muiden ihmisten hätään. Sen sijaan kaltoin kohdeltujen lasten ryhmässä nämä osat aivoista ovat yliaktiivisia.

Tunnekylmään lapseen ei vaikuta millään tavalla, että toisella on hätä tai tämä itkee. Hän voi edelleen jatkaa hyökkäystään uhria vastaan, sillä hätäsignaalit eivät haittaa lainkaan. Tunnekylmät lapset eivät reagoi myönteisiin tunteisiin, eikä heillä ole normaaleja kiintymyssuhteita. Tunnekylmää lasta ei kiinnosta myöskään muiden ilahduttaminen, eikä hän reagoi edes rangaistuksiin samalla tavalla kuin muut lapset.

Kun tutkijat huomasivat, että aivojen osat eivät toimi tunnekylmillä lapsilla yhtä aktiivisesti kuin muilla ***"tunteiden säätelyn kanssa kipuilevilla"***, niin he vetivät johtopäätöksen, koska he eivät olleet nähneet kotona käytöshäiriöille altistavaa näkymätöntä väkivaltaa, syyn täytyy olla tietenkin geeneissä! Tutkijat eivät olleet tietoisia lapsen jo sikiöaikana mahdollisesti vanhempien heihin kohdistamasta näkymättömästä väkivallasta, henkisestä heitteillejätöstä!

Viding arvioi, että tunnekyllmyyden voi huomata noin nelivuotiaasta lapsesta. Tunnekylmät lapset seuraavat joidenkin tutkimusten mukaan jo vauvana äidin katsetta eri tavalla kuin muut, mutta tämä piirre kuuluu myös autismiin

Vauvaikäisenä ei ole sellaisia merkkejä, jotka luotettavasti näyttäisivät, että lapsi on tunnekylmä. Taaperoikäisestä eteenpäin tunnekylmyyden kyllä huomaa: nämä lapset eivät itke yhtä herkästi kuin muut, eikä itku tartu heihin. He saattavat olla ilkeitä ja väkivaltaisia pienemmille lapsille tai eläimille. Kun he tulevat isommiksi, alkaa manipulointi.

Kun käytöshäiriö on mennyt oikein pahaksi, on helppo demonisoida lapsi ja vanhemmat. Yhteiskunta pesee silloin kätensä.

Kiertäen ja kaartaen puhuva Essi Viding haluaa sanoa, että tunnekylmyys ei välttämättä ole seurausta kodin käytöshäiriöille altistavista tekijöistä, vaan haluaa syyttää psykopaatin synnystä perinnöllisyyttä, kognitiivisiin kykyihin valmistavia geenejä. Essi tutkijakumppaneineen, kuten niin monet mielenhäiriöiden syyt genetiikan hartioille mielellään sysäävät, eivät kuitenkaan tiedä, että tiedemiehet ovat kuitenkin todenneet (Tiede-ykkönen, "Älykkyyden vertailu ei ole simppeli juttu", areena.yle.fi/1-4408890), että:

Hyvät geenit eivät auta kognitiivisten kykyjen kehittymistä, jos satut synty-mään surkeisiin oloihin laiminlyödyksi tai nälkiintymään.

Seksuaalista hyväksikäyttöä koskevissa tutkimuksissa on tuotu esiin, että yhteisöt saattavat pyrkiä aktiivisesti salaamaan tämän tyyppisiä omia ongelmiaan psykologisilla puolustusmekanismeilla (esimerkiksi Esko Varilo & Leena Linna, Duodecim, Inesti ja yhteisö 1992;108(3):280). Varilon ja Linnan tutkimuksesta täytyy vain vaihtaa sana "inesti" sanoihin "lapsiin kohdistuva perheväkivalta" tai "lapsen pahoinpitely", niin kohtaamme mekanismin miksi vanhempia ei saa syyllistää, miksi vanhempien teoista vaietaan:

Sanaa inestisokki voidaan käyttää jonkin verran erilaisissa merkityksis-sä. Sillä tarkoitetaan lähinnä yhteisön tunnereaktioita, silloin kun yhteisö tiedostaa tai kun siinä uhkaa inestin (lapsen pahoinpitelyn) esiintymisen realiteetin tiedostuminen. Sillä voidaan tarkoittaa myös yksilön vastaavia reaktioita.

*Sekä yhteisö että yksilö käyttävät erilaisia psyykkisiä puolustusmekanis-meja, koska muuten inestin (lapseen kohdistuvan perheväkivallan) ha-vaitseminen aiheuttaa usein sietämätöntä ahdistusta ja aggressiota. **Yh-teisösokkia voi verrata perheen salaisuussyndroomaan: inestin (lapseen kohdistuvan perheväkivallan) paljastuminen on liian tuskallista.***

Yhteisössä sokki etenee ikään kuin lapsesta pois päin. Lapsen lähihoitajat joutuvat ensimmäisinä kohtaamaan inestisokin (väkivaltasokin) ja läpi-

työskentelemään sen itsessään (Kantola 1990), minkä jälkeen he joutuvat kohtaamaan muun yhteisön vastarinnan. Heidän puolelleen siirtyy osaston tai päiväkodin lähihenkilökunta, vähitellen työtä ohjaavat esimiehet (kuten ylikiertäjät) ja viimeisinä ahdistusta ja torjuntaa kantavat johtavat henkilöt ja hallintoon sekä tieteeseen eristyneet yhteisön jäsenet (sairaalassa esimerkiksi johtavat lääkärit, johtavat ylihoitajat, professorit, hallinnolliset johtajat ja liittohallitukset). Paras keino kohdata ja työskennellä inestien (lapsiin kohdistuvan perheväkivallan) herättämät vaikeat tunteet on kosketus lapsen kärsimykseen.

Vastaavasti sosiaalihuollossa ensimmäisinä kenttätöntekijät, sosiaalityöntekijät, läpäisevät sokin, ja kauimmin ymmärtämättömyys viipyy hallintoportaissa. Poliisit ja oikeuslääkärit näyttävät oikeusistuimien puolella ensimmäisinä selviävän sokista, sitten yleiset syyttäjät, hitaimmin tuomarit ja **viimeisinä luultavasti ylimmät valtionhallinnon tasot, jotka ovat niin korkealla, ettei lasten itku sinne saakka kuulu.**

Lehdistö noudattaa samoja sääntöjä kuin inestiperhe: inestiä (lapsiin kohdistuvaa perheväkivaltaa) ei ole olemassa ja siitä puhuvat, salaisuuden paljastajat, ovat syyllistyneet moraalisesti arveluttavaan tekoon.

Jos voidaan sanoa, että inestien (lapsen kohdistuvan perheväkivallan) oivaltaminen leviää lapsesta sokkirenkään tavoin ympäristöön, voidaan myös sanoa, että kieltäminen ja muut defensiiviset reaktiot leviävät inestien tekijästä (lapsen pahoinpitelijästä) renkaan tavoin ympäristöön. On kuin rikoksen tekijä ja sen uhri olisivat sosiaalisen kentän eri päissä napoina, joista asenteet leviävät.

Se joka tapaa inestivanhempia (lasten pahoinpitelijän) tapaamatta lasta, joutuu yhteisössä käytännöllisesti aina torjunnan valtaan: inestiä (lasten pahoinpitelyä) ei ole olemassa. Täten inestien (lapsiin kohdistuvan perheväkivallan) ympärille instituutioihin syntyy kaksi puoluetta: vanhempien ympärille sokkia pelkäävien ryhmä, joka pyrkii kieltämään inestien (lapsiin kohdistuvan perheväkivallan) olemassaolon ja kanavoi inestien (lapsiin kohdistuvan perheväkivallan) aiheuttaman aggression ja raivon hyökkäimällä inestisokin (perheväkivaltasokin) läpikäyneitä vastaan, ja lapsen ympärille inestisokin (perheväkivalta) läpikäyneiden, aggressioittensa kanssa kamppailevien ryhmä, joka pyrkii tuomaan todellisuutta esiin, usein yhtä raivokkaasti ja lapsellisen aggressiivisesti kuin toinenkin puoli.

Entä jos ryhdyttäisiin riisumaan ammatillisia asemia niiltä mielenterveyden parissa päättävissä paikoilla työskenteleviltä psykiatreilta, psykologeilta ja psykoterapeuteilta, jotka syyttävät lasten mielenterveyden häiriöistä geneettistä tai sosiaalista perimää, mainitsemattomia psyykkisiä syitä, väki-

valtaviihdeä, videopelejä, kontrollin, resurssien ja kouluterveydenhuollon puutetta, yhteiskunnan kovuutta, koulutuksen ongelmia, koulujen vähenyksiä resursseja, vaativaa koulumaailmaa, liikalihavuutta, kulloistakin hallituskokoonpanoa, maapallon ilmastoin lämpenemistä, kerrassaan väärää kulutustottumuksia, yleistä välinpitämättömyyttä tai sitten sitä – selittämättömyyttä.

Jos kerta asiantuntija, Terveys sosiologian dosentti Markku Myllykangas, ehdottaa pakkorokotuksien käyttöön ottoa sanktiolla: ”*Jos ei suostu, voitaisiin kieltää rokottamattomien lasten pääsy päiväkotiiin*” (IS 1.12.2018), niin vielä suuremmalla syyllä olisi ryhdyttävä sanktioiden uhalla toimenpiteisiin kristinuskon viitekehukseen ja kasvatuskäytäntöön nojaavia hoitoja tarjoavia konitohtoreita kohtaan:

He vaarantavat laumasuojan syntymisen ja samalla he vaarantavat vakavasti muiden terveyden

Lasten vanhempien vapauttaminen vastuusta ja todellisten tapahtumien väittäminen mielikuvitukseksi tai korkeintaan pelkäksi satunnaiseksi vahingoksi, on puoskarointia, henkistä homeopatiaa – humpuukihoitoa. Vai saavatko kristillisen kasvatuksen omaavat mielenterveyden ”silmänkääntäjät” jatkaa Vanhan Testamentin malliin kiviterapiaansa?

Useimpien mielenterveyden ammattilaisten mielestä lapsuuden kokemuksilla, vanhemmat - lapsi suhteella, ei olekaan mitään merkittävää roolia väkivallan ja vihan kanssa, johtuen psyykkisten puolustusmekanismien pois pyyhkimistä omista lapsuuden aikaisista kokemuksista. Niinpä esimerkiksi Kauhajoen, Jokelan ja Myrmaninin tapausten yhteydessä kansanjoukoille uskoteltiin tutkijalautakunnan ja median toimesta, että väkivalta johtuu esimerkiksi geneettisestä perimästä, psyykkisistä syistä, meistä kaikista, väkivaltaviihteestä, kontrollin, resurssien ja kouluterveydenhuollon puutteesta, yhteiskunnan kovuudesta, koulutuksen ongelmista, välinpitämättömyydestä sekä/tai ja tietysti – selittämättömyydestä (yksityiskohtainen analyysi myöhemmin luvuissa ”Tosiasioiden kieltäminen” ja ”Sileäposkinen tappaja”).

Iltä Sanomien pääkirjoitus ”Myös lapsen mieli järkkyy kiireestä – onnellinen lapsuus tärkeämpää kuin tonni vauvasta -kampanjat” 29.11.2018 onkin havainnollistava esimerkki aikoinaan vanhempiensa lapsena kaltoin kohtelemien nykyvanhempien vastuunpakoilusta ja täydellisestä ajattelemattomuudesta, yhteiskunnassa vallalla olevasta älyttömyydestä. Vastuu lasten mielenterveysongelmista sysätään Iltä Sanomien pääkirjoituksessa ”yhteiskunnalle”, ”lapsiin kohdistuneille yhteiskunnan ja koulun liian suurille

vaatimuksille" ja "monimutkaiselle vanhemmuudelle". Täydellistä limboilu on nimeltä mainitsemattoman pääkirjoittajan hölinä, että lasten paha olo johtuu siitä, että "yhteiskunnan paha olo on siirtynyt lapsiin" ja itsestäänselvyys, että "poliitikkojen tehtävä luoda on yhteiskuntaan turvalliset rakenteet". Kirjoittaja ei edes ole tullut ajatelleeksi että hän itse on yksi niistä, joka muodostaa yhteiskunnan ja äänestää edustajansa, poliitikon päättämän asioista. Avuttomuudessaan kirjoittaja siirtää oman vastuunsa muiden hartioille:

Yhteiskunta on ytimiään myöten sairas, jos sen lapset voivat huonosti. Vaaditaanko lapsilta liikaa liian varhain? Onko koulujärjestelmä sellainen, että se vaatii suorittamista ja taitoja lapsilta, jotka eivät ole siihen valmiita? Ovatko vanhemmuus ja lapsuus muuttuneet niin monimutkaisiksi, että isät, äidit ja lapset kärsivät ja tuntevat olevansa enemmän tai vähemmän hukassa?

Tonni vauvasta -kampanjat voi unohtaa, jos yhteiskunnan yleinen paha olo siirtyy pieniin lapsiin ja heidän mielensä järkkyy. On itsestään selvää, että poliitikkojen tehtävä on luoda yhteiskuntaan sellaiset rakenteet ja toiminnot, että kaikki – varsinkin lapset – tuntevat olonsa turvatuksi.

Nykyisin samaan listaan lisätään muodikkaasti sosiaalinen perimä, vaikka kukaan ei selitäkään mistä tuo väkivaltaa, alkoholismia ja itsemurhia aiheuttava sosiaalinen perimä juontaa juurensa. Perimä kun kuulostaa sanana niin puolueettomalta osapuolelta!

Jos vanhempien lapsiin kohdistaman väkivallan vaikutukset ovatkin useimpien mielenterveyden ammattilaisten mielestä kyseenalaiset, niin vanhempien harjoittamat lasten kasvatusten menetelmät, ne Riinakerttu Kalliala-Heinon mainitsevat "perhesuhteet", ovat tabu – sitä tuiki tavallista suomalaisten perheiden sisäistä tunteiden näyttämistä!

Mutta ei hätää, yhteiskunnan isot pojat viel' valveill on! Pääministeri Juha Sipilän asettama eriarvoisuutta käsittelevä, professori Juho Saaren työryhmän luovutti 21.3.2018 Äiti-Suomea syleilevän ehdotuksensa maamme hallitukselle. Työryhmän tuli kiinnittää erityisesti huomiota varhaiskasvatukseen, työ- ja perhe-elämän yhteensovittamiseen, koulutukseen, työn, työttömyyden ja työvoiman ulkopuolella olemisen rajapintoihin, asumiseen, ylivelkaantumiseen ja maahanmuuttoon. Kävi kuitenkin niin, kuin yleensäkin käy: huomio varhaiskasvatukseen sivuutettiin ehdotuksella, että siirryttäisiin koko ikäluokan osalta kattavaan 5-vuotiaana alkavaan varhaiskasvatukseen!

Jos vasta 5-vuotias pääsee varhaiskasvatuksen piiriin, niin mitä kasvatus-ta on kasvatus alle 5-vuotiaille – jonkinlaista alkeiskasvatustako? Ja pitäi-sikö tuo alkeiskasvatuskin delegoida vanhemmilta erilaisille yhteiskunnan laitoksille, kuten jo osin on esimerkiksi päiväkotijärjestelmän yhteydessä tapahtunut? Koko työryhmän raportti paljastuukin näennäisraportiksi, kun tutkaisee vaikka sitä, mitä työryhmän mukaan tarkoittaa se, että eriarvois-tumisen kitkeminen pitää aloittaa jo lapsista. Sosiaali- ja terveystieteiden professorin Juho Saari julkistamistilaisuudessa:

Viisi–kuusivuotiailla on mahdollisuuksia oppimiseen, iloon ja parempaan elämään. Silloin tehtävät interventiot ovat vaikuttavampia ja lasten väliset erot pienempiä kuin myöhemmässä vaiheessa, joten resursseja kannattaa kohdentaa varhaislapsuuteen

Peruskoulun perustehtävä on työryhmän mukaan mietittävä siis uusiksi – viitosen oppilaita ja yksinäisiä lapsia on liikaa. Taas yksi asiantuntijaryhmä on nyrkki-pyykillä. Katse keskitetään henkisten resurssien sijaan vain talou-dellisiin resursseihin. Miksi työryhmä ei paneudu varhaislapsuuden olosuh-teisiin, olosuhteisiin joissa oppimismahdollisuudet jo eliminoidaan (aivo-jen kehitys), ilo (itsetunto) puhalletaan sammuksiin ja parempi elämä (tah-to) eliminoidaan. Työryhmä taivastelu, että noin 5-vuotiaana "*lasten väliset erot ovat pienempiä*", ei pidä paikkaansa – ulkoiset erot ovat kyllä pienem-piä kuin 10 vuotta myöhemmin, se on totta, mutta sisäiset erot ovat paljon suurempia kuin 5 vuotta aiemmin. Resurssit pitäisikin kohdentaa 5 vuotiai-den sijasta ennemminkin varhaisvarhais-lapsuuteen, äiti-lapsi suhteeseen. Ei sylivauva, tai vielä puhumaan kykenemätön pikku lapsi pysty kysymään vanhemmiltaan tai työryhmältä: "miksi"? Kylmä totuus on, että pikkulap-sista ainakin 90 %, ellei reilusti enemmänkin, joutuu varhaislapsuudessa eri-laisen henkisen ja fyysisen väkivallan, hyvin useat jopa raa'an väkivallan uhriksi. Ja henkistä väkivaltaa on myös se, että lapselle näytetään esimerk-kiä omalla käytöksellä rakkaudelle vieraista ja vihamielisistä tunteista. Et-tä lasta kohtaan osoitetun rakkauden sijaan, lapsi asetetaan kultaiseen häk-kiin tai vaihtoehtoisesti rangaistukseksi esimerkiksi siivouskomeroon. Jos vanhemmat ovat tunnevaurioituneita, hekään eivät pysty näyttämään lapsil-leen muita, kuin vaurioituneen tunteita. Ja kuten Pohjois-Koreassakin, sil-mät pyöreinä päivitellään että, tämä käytöshän on juuri sitä, mitä johtajam-me meille neuvoo.

Ja kun lapsen tunne-elämä kerran, joko saadun vihamielisen kohtelun tai myrkyllisen esimerkin vuoksi häiriintyy, ollaan polulla, jolta on enää hyvin vaikea poiketa. Lapsi ei ymmärrä miksi alastomuus tai itsetyydytys ovat hä-

peällistä. Lapsi ei ymmärrä miksi omaa kehoa tai sukupuoliisuutta pitäisi pelätä. Lapsi ei ymmärrä miksi tunteita ei voi ja saa näyttää. Lapsi ei ymmärrä siveellisyyden ja siveettömyyden, luonnollisen ja luonnottoman tai normaalin ja epänormaalin eroa. Miksi onni ja autuus ovat synonyymeja onnettomuudelle ja tuskalle? Vanhempien ja muiden läheisten on helppo muovata lasta, joka ei pysty vastustelemaan ja joka ei heidän kuvitelmiensa mukaan edes tajua mitään, kuin muovailuvahaa. Ja kun lapsen tunteet on muovattu, kursittu kassan esimerkiksi vihasta, ahneudesta, ivasta, katkeruudesta, itsekkyydestä, turvattomuudesta ja/tai hylätyksi tulemisesta sekä kaksinaismoralismista, on "pommivyö" kiinnitetty, naru pujotettu kaulaan – peli on pelattu – game over!

LASINSIRPALEET

Lääketieteellinen aikakausikirja Duodecim julkaisi 1999 psykiatrian erikoislääkäri Mirjami Mäntymaa ja ylilääkäri Tuula Tamminen poikkeavan ja erinomaisen artikkelin "Varhainen vuorovaikutus ja lapsen psyykkinen kehitys" kirjoittaen muun muassa:

*Vanhemman psyykkiset oireet ja häiriöt ovat yhteydessä sekä spesifisiin että epäspesifisiin vaikutuksiin lapsen kehityksessä. **Vaikka alttius joihinkin psyykkisiin sairauksiin voi periytyä, huolestuttavampia ovat psyykkisten häiriöiden epäspesifiset, vuorovaikutuksen kautta vaikuttavat tekijät** (Zeanah ym. 1997). Perheen ja sosiaalisen ympäristön tekijät vaikuttavat myös vanhemman kykyyn täyttää vanhemmuuden tehtäviä. **Vanhempien keskinäinen riitely ja fyysinen väkivalta vaikuttavat haitallisesti lapseen**, kun taas vanhempien keskinäinen läheisyys on yhteydessä sensitiivisyyteen vanhempänä toimimisessa ja turvalliseen kiintymyssuhteeseen ja vaikuttaa myönteisesti lapsen kehitykseen (Zeanah ym. 1997a). Köyhyys ja perheen huono sosioekonominen asema voivat vaikuttaa monella tavalla, kuten elämäntapojen ja välttämättömienkin hyödykkeiden niukkuuden kautta (Osofsky 1998). Köyhyys ja taloudelliset menetykset lisäävät myös vanhempien emotionaalista ahdinkoa ja heidän haavoittuvuuttaan negatiivisissa elämäntapahtumissa (Zeanah ym. 1997a).*

*Aiemman psykoanalyttisen teorian mukaan yksilön psyykkisen häiriön oireet johtuvat taantumisesta kehitysvaiheeseen, jossa yksilö on kokenut trauman (fiksaatio-regressiomalli). Uusimmassa tutkimuksessa tämän mallin on syrjäyttänyt jatkuvan rakentumisen (continuous construction) malli, jonka mukaan **yksilö ja ympäristö ovat jatkuvassa vuorovaikutuksessa keskenään** ja jokaisessa vuorovaikutustilanteessa vaikuttavat aikaisemmat vuorovaikutuskokemukset (Stern 1985, Zeanah ym. 1989). Aikaisemman ja myöhemmän käytöksen välinen yhteys on ymmärrettävä jatkuvuutena järjestyneiden tai häiriintyneiden kokemusten esiintymisessä (Sameroff 1989). Sternin mukaan **jokainen varhainen vuorovaikutushetki tallentuu muistiin "episodisena muistijälkenä"**. Episodinen muisti viittaa todellisten tapahtumien tai kokemusten muistamiseen sellaisena kuin yksilö on ne subjektiivisesti kokenut. Useat samankaltaiset vuorovaikutustilanteet ja niistä muodostuvat muistijäljet muodostavat vähitellen representaation, joka on vuorovaikutustilanteiden yleistynyt muistikuva (Stern 1989). Neurofysiologisesti tämä merkitsee sitä, että samankaltaisena toistuva vuorovaikutustilanne aiheuttaa tietyn tyyppisen neuraalisen aktivaation toistumisen, jolloin*

vähitellen muodostuu pysyvämpiä neuraalisia vasteita, synapsiyhteyksiä ja assosiaatioita (Perry ym. 1995, Siegel 1999). Myöhemmin Stern (1994) on edelleen korostanut **vuorovaikutustapahtuman subjektiivista kokemista ja erityisesti tunteiden merkitystä**. Vuorovaikutustapahtuman eri osatekijöiden–havaintojen, käsityksien, sensorimotoristen toimintojen, tunteiden ja ulkoisten tapahtumien–representaatioista syntyy yhdessäolon malli (schema-of-being-with) eli vauvan kokemus: "tällaiselta tuntuu olla äidin kanssa" (Stern 1994).

Representaatioiden ja yhdessäolon mallin avulla vauva jäsentää tapahtumia ja kykenee ennakoimaan, mitä vuorovaikutustilanteissa tapahtuu. Tutkimuksissa on osoitettu **jo kolmen kuukauden ikäisen vauvan tietävän, mitä vuorovaikutustilanteessa äidin kanssa pitäisi tapahtua, ja hämmennyvän, jos tilanne onkin odotusten vastainen** (Cohn ja Tronick 1989, Stern 1989). Mielikuvat ohjaavat toimimaan vuorovaikutustilanteessa aikaisempiin kokemuksiin nähdessä johdonmukaisilla tavoilla. Esimerkiksi **lasten kasvatukseen liittyvät tavat ja käytännöt–hyvät ja huonot–siirtyvät usein sukupolvelta toiselle**, mikä ainakin osaksi perustuu representaatioihin, joita vanhemmalle on syntynyt lapsuudessaan (Lyons-Ruth ja Zeanah 1993). Kehityksellisen psykopatologian näkökulmasta on usein niin, että esimerkiksi **lastaan pahoinpitelevä tai seksuaalisesti hyväksikäyttävä vanhempi on itse kokenut samaa omassa lapsuudessaan** (Lyons-Ruth ja Zeanah 1993, Cicchetti ja Toth 1995).

Vuorovaikutus kasvotusten vanhemman kanssa on ensiarvoisen tärkeää vauvan kehitykselle (Cohn ja Tronick 1989). Sekä vauva että vanhempi pyrkivät sovittamaan oman käyttäytymisensä toisen tunnetilaan (Lyons-Ruth ja Zeanah 1993). **Vauvat ovat erittäin herkkiä vanhemman emotionaalisen vasteen laadulle**. Tavallisesti vanhemman positiiviset ilmaisut muodostavat kehyksen, jonka sisällä vauvan tunnetilat vaihtelevat neutraalin ja positiivisen ilmaisun välillä. **Jos vanhempi ei kykene ilmaisemaan positiivisuutta, vauvan tunneilmaisut rajoittuvat neutraalista negatiiviseen**. Masentuneiden, vetäytyvien äitien vauvat ahdistuvat yrittäessään yksin säädellä äidin vetäytymisestä johtuvia negatiivisia tunteitaan siinä kuitenkaan onnistumatta (Cohn ja Tronick 1989).

Mirjami Mäntymaa ja Tuula Tamminen osoittavat artikkelissaan ensinnäkin sen, että henkinen ja fyysinen väkivalta jättää lapseen "episodisen muistijäljen", toiseksi, että sosiaalinen perimä siirtyy sukupolvelta toiselle ja kolmanneksi, että vauvat ovat erittäin herkkiä vastaanottamilleen tunnekokemuksille – tunnekylvyille, jossa heidän vanhempansa lasta tunnollisesti kylvettävät.

Mirjami Mäntymaa, Ilona Luoma, Kaija Puura ja Tuula Tamminen kirjoittavat vuonna 2003 samaisessa "Aikakauskirja Duodecimissä" tunteiden merkityksestä yksilön varhaisessa kehityksessä pääosin muun lääkärikunnan käsityksistä poikkeavasti artikkelissa "Tunteet, varhainen vuorovaikutus ja aivojen toiminnallinen kehitys" muun muassa:

Varhainen vuorovaikutus ja siihen liittyvät tunnekokemukset ohjaavat aivojen toiminnallista kehitystä ja luovat pohjan ihmisen koko myöhemmälle kehitykselle. Tunteet ohjaavat aivojen energia- ja informaativirtaa, integroivat aivojen toimintoja ja vaikuttavat aivojen ja mielen toiminnalliseen järjestymiseen. Tunteet säätelevät myös ihmisten vuorovaikutusta ja päinvastoin. Varhainen vuorovaikutus, emootiot sekä aivojen kehitys ja toiminta muodostavat kokonaisuuden, jossa kaikki osatekijät säätelevät ja ohjaavat toisiaan ja josta lapsen psyykkinen kehitys kumpuaa.

Edistyminen monilla tieteenalueilla ja uusien löydösten monitieteinen tarkastelu ovat lisänneet ymmärrystämme aivojen ja mielen kehitysprosesseista. Ihmisen psyykkinen kehitys pohjautuu geneettisiin ja biologisiin tekijöihin, varhaislapsuuden vuorovaikutuskokemuksiin ja psykososiaalisen ympäristön tapahtumiin sekä kaikkien näiden tekijöiden yhteisvaikutukseen. Emootioiden ja tunnekokemusten keskeinen merkitys tässä kehityksessä on tullut yhä selvemmäksi. Vaikka tietomme tunteiden, vuorovaikutuksen ja aivojen kehityksen ja toiminnan yhteydestä ovat vielä rajalliset, näyttää siltä, että nämä kolme tekijää säätelevät ja ohjaavat toinen toisiaan ja kaikki yhdessä lapsen psyykkistä kehitystä

Ympäristöstä saadut kokemukset, jotka liittyvät vahvasti hoivaan ja vuorovaikutukseen vanhemman tai muun hoitavan aikuisen kanssa, ohjaavat tiettyjen synapsiyhteyksien muodostumista toiminnallisiksi ja toisten karsiutumista myöhemmin tarpeettomina pois (Singer 1995, Lehtonen ja Castrén, 2000). Kehityksen jatkuessa eri aivoalueiden välille muodostuu yhä laajempia toiminnallisia yhteyksiä – tapahtuu sekä järjestymistä eli toiminnallisten yksiköiden ja yhteyksien syntymistä että integroitumista eli erillisten toiminnallisten yksiköiden yhtymistä yhä laajemmaksi kokonaisuudeksi (Siegel 2001). Integroitumisen tuloksena lapsen kehityksessä esiintyy ns. kehitystasohyppäyksiä. Tällaista hyppäystä edeltää kehityksen eteneminen useilla eri alueilla riittävän pitkälle (kuten kognitiivisen, kielellisen, motorisen ja sosiaalisen kehityksen osalta), kunnes kyseiset alueet integroituvat yhteen ja lapsi on siirtynyt kehityksessään laadullisesti aivan uudelle tasolle (Mäntymaa ja Tamminen 1999).

Tätä aivojen rakenteen ja toiminnan kykyä muovautua ympäristön vaikutusten ja elimistön tarpeiden mukaisesti kutsutaan aivojen plastisuudeksi. Plas-

tisuuden kaksi muotoa ovat kokemusta odottava (*experience-expectant*) ja kokemuksesta riippuvainen (*experience-dependent*) plastisuus. Kokemusta odottavat prosessit liittyvät kehityksen herkkiin kausiin: kehitystä ei tapahdu, ellei tiettyä kokemusta ilmaannu kriittisen kehitysvaiheen aikana. Kokemuksesta riippuvaiset prosessit sen sijaan ovat yksilöllisiä. Ne liittyvät oppimiseen ja muistiin sekä kokemuksiin, jotka eivät ole ajoittumisensa eivätkä laatunsa puolesta ennustettavissa (Black 1998).

Tunteiden ja mielialan säätelyn kannalta keskeisiä keskushermoston rakenteita ovat mantelitumake (*amygdala*), hippokampus ja orbitofrontaalinen aivokuori (Pitkänen 1998, Davis ja Whalen 2001). On myös osoitettu, että keskeisesti emootioihin liittyvistä "tunnekeskuksista" on yhteydet kaikkiin aivojen osiin (Damasio 1998).

Myös inhimillisen vuorovaikutuksen keskeinen elementti on tunne. Tunteiden avulla voimme ymmärtää toisen ihmisen mieltä sekä kokea ymmärretyksi tulemistä ja yhteenkuuluvuutta (Siegel 2001). **Pystyäksemme ymmärtämään toisia ja tullaksemme ymmärretyksi meidän täytyy voida jakaa tunnetiloja** (Huttunen 1997). **Tunteilla on keskeinen merkitys myös varhaisessa vuorovaikutuksessa ensi hetkistä alkaen.** Vauva kommunikoi tunteillaan, ja vauvan tunnetiloja jakamalla vanhempi voi ymmärtää hänen tarpeensa (Tronick 1989, Emde 1998). Vauvat ovat myös herkkiä vanhemman tunneilmaisujen laadulle, ja tunteiden yhteen sovittamista ja soinnuttamista vuorovaikutuksessa tapahtuu jatkuvasti (Cohn ja Tronick 1989). **Varhaiset vahingolliset kokemukset, kuten lapsen huono kohtelu tai hoidon laiminlyönti, aiheuttavat limbisellä alueella solutuhhoa ja vähentävät yhteyksiä aivojen varhaisimmista osista kortikaalisille alueille** (Damasio 1998). Vahingollisten kokemusten ajankohta vaikuttaa niiden aiheuttaman vaurion laatuun. Schoren (2001a, b) mukaan vahingolliset kokemukset johtavat ensimmäisen elinvuoden aikana mantelitumakkeen ja anteriorisen limbisen alueen kehityshäiriöihin, mistä voi olla seurauksena poikkeuksia sosiaalisessa käyttäytymisessä ja tunnereaktioissa. Toisen ikävuoden aikana häiriöitä saattaa syntyä kortikolimbisiin yhteyksiin, mikä mahdollisesti johtaa häiriöihin lapsen kyvyssä kiintyä, osoittaa empatiaa ja säädellä tunnereaktioita (Perry ym. 1995).

Vaikeimmin lasta vaurioittavat hänen vanhempansa tai muun pääasiallisen hoitajansa kiintymyssuhteessa koetut kielteiset tapahtumat, joista äärimmäisiä esimerkkejä ovat pahoinpitely, seksuaalinen hyväksikäyttö ja vakava laiminlyönti (Schore 2001b). Näin käy siksi, että kiintymyssuhdekokemukset ovat pitkäaikaisia ja toistuvia ja vaurioita aiheuttava henkilö on sama, johon lapsen pitäisi turvautua apua saadakseen.

Ensimmäisten elinvuosien merkitys ihmisen koko myöhemmän kehityksen kannalta on korostunut neurobiologisen tietämyksen lisääntyessä. Yksilön tunnekokemukset syntymästä alkaen näyttävät uusimpien tutkimusten valossa olevan oleellisen tärkeitä kehitykselle. Toisaalta lapsen ensimmäisinä vuosina – aivojen kiihkeimmän kypsyamisen aikana – varhainen vuorovaikutus ohjaa ja säätelee hänen tunnekokemuksiaan.

Mäntymaa, Luoma, Puura ja Tamminen osoittavat yksiselitteisesti, että lapsen varhaiset vahingolliset kokemukset, kuten lapsen huono kohtelu tai hoidon laiminlyönti, aiheuttavat vaurioita lapsen aivoissa.

Pitäisikö meidän siis uskoa poliitikoita, poliisia, toimittajia, yleislääkäreitä, useimpia mielenterveyden ammattilaisia ja psykoanalytikkoja, iltapäivälehtiä, Helsingin Sanomia, kukkahattutätejä, pappeja sekä Tarja Halosta tai Donald Trumpia, jotka kaikki väittävät, että pääasiassa luonnollinen valinta, genetiikka, tekee käytöksestämme luonnotonta? Ellei syyllinen sitten ole maapallon ilmaston lämpeneminen! Vai olisiko aika vihdoin ja viimein tutustua psykiatrian erikoislääkärien Mäntymaan ja Luoman, apulaiserikoislääkäri Puuran sekä professori, ylilääkäri Tammisen tekemiin havaintoihin, jotka piirtävät tutkimuksessaan kuvan lapsen aivotoiminnan ja tunne-elämän kehittymisestä tämän jo elämän ensiaskelien aikaisesta psyykkisistä ja fyysisistä kehittämisestä:

Emootiot (tunteet) vaikuttavat aivojen ja mielen toiminnalliseen järjesty-miseen ja kehitykseen. Ne säätelevät aivojen energia- ja informaatiovirtaa, integroivat aivojen eri toimintoja ja ovat keskeisessä osassa säädellessään aivojen kaikkea toimintaa (Damasio 1998, Siegel 2001). Ne ovat myös osa yksilön homeostaattista säätelyjärjestelmää (Damasio 1998).

*Tunteiden ja mielialan säätelyn kannalta keskeisiä keskushermoston raken-teita ovat mantelitumake (amygdala), hippokampus ja orbitofrontaalinen aivokuori (Pitkänen 1998, Davis ja Whalen 2001). **On myös osoitettu, että keskeisesti emootioihin liittyvistä "tunnekeskuksista" on yhteydet kaik-kiin aivojen osiin** (Damasio 1998).*

Amygdala koostuu useasta tumakkeesta. Amygdalan ja siihen liittyvien ra-kenteiden kautta tapahtuu emotionaalisesti ja sosiaalisesti merkityksellis-ten ärsykkeiden arviointi ja tulkinta. Basolateraalinen amygdala saa sen-sorista tietoa talamuksesta, hippokampuksesta ja aivokuoresta, ja siitä läh-tevät yhteydet mm. otsa- ja ohimolohkoon ja hippokampukseen, joiden ak-tiivatio saa aikaan emotionaalisesti merkittävien tapahtumien tallentumi-sen muistiin. Ratayhteyksiä lähtee myös sentraaliseen amygdalaan, jonka kautta pelon autonomiset ja somaattiset oireet välittyvät (Davis ja Whalen

2001). Tunteiden säätelyssä merkitsevä rooli näyttäisi olevan frontaalisella aivokuorella ja mahdollisesti myös oikean ja vasemman aivopuoliskon frontaalisten aivokuorialueiden keskinäisellä toiminnallisella tasapainolla (Nelson ja Bosquet 2000).

Myös aivojen välittäjäaineet, kuten serotoniini, dopamiini ja noradrenaliini, osallistuvat mielialan ja tunteiden säätelyyn (Tuomisto ja Ahtee 1990). Dopaminergiset radat ventraalisen tegmentumin alueelta etuaivojen limbisille alueille (mesolimbiset radat) ja iso-aivokuoren limbiseen järjestelmään kuuluville alueille (mesokortikaaliset radat) ovat keskeisiä mielihyvän ja mielihyvän säätelyssä (Tuomisto ja Ahtee 1990). Noradrenerginen ja serotonerginen järjestelmä vaikuttavat mm. tarkkaavaisuuteen mutta osallistuvat myös dopaminergisestä systeemistä riippuvaisen käyttäytymisen säätelyyn ja siten esimerkiksi aggressiivisuuden tai hyperaktiivisuuden hallintaan. Näiden järjestelmien keskinäisellä tasapainolla näyttäisi olevan merkitystä (Rogeness ym. 1992).

Eikä vaan elämän ensiaskelien, vaan jo sikiövaiheen aikana! Vai onko sinulla otsaa väittää, että se tunteeton evoluutio, luonnollinen valinta, valitsee (sananomaisesti vetää hatusta) vastasyntyneelle jo kohdussa tunteet, joita luonnollisella valinnalla, evoluutiolla itsellään, ei edes ole olemassa, tunteet, jotka muovaavat lapsesta joko väkivaltaisen tai väkivallattoman? Entä pedofilia? Onko pedofiili syntymästään lähtien pedofiili? Pitäisikö meidän kiertää naistenklinikoiden synnytysosastoja karsiaksemme potentiaaliset pedofiiliksi kasvavat pienokaiset jo tuolloin, heti syntymän jälkeen pois keskuudestamme. Tehdä tarkastuskäyntejä kodeissa, joissa viattomien ja kunniallisten vanhempien kehtoon on ilkeä paholainen tai hyvä Jumala käsittämättömistä syistä pannut moisen hirviön.

Aiheuttaisiko pedofilian joku murrosiässä nauttimamme elintarvike, kuten liian suolaiset perunalastut tai vain liian pitkään jatkunut rintaruokinta, imeytys? Vai onko pedofilia ominaisuus, joka kehittyy vasta myöhemmällä iällä? Voisiko synn vierittää väkivaltaviihhteelle ja tietokonepeleille, kuten kouluammuskelijain yhteydessä? Olisiko pedofilian takana illuminaatin pirullinen salajuoni vai löytyisivätkö pedofilian syyt yksinkertaisesti niistä olosuhteista, joissa meidän pitäisi kypsyä kohti aikuisuutta? Olisiko pedofiili ihminen, joka kerran oli pieni hymyilevä lapsi, jota seksuaalisesti käytettiin hyväksi ja/tai jonka minä, itsetunto, pirstottiin perusteellisesti palasiksi jo varhaislapsuudessa, viimeistään ennen murrosikää? Alice Miller :

.. lapset, joita on lyöty, lyövät aikanaan itsekin, uhatut uhkaavat, nöyryytettyt nöyryyttävät ja ne joiden sielu on tapettu tappavat... Lapsiin kohdistu-

neet rikokset ovat teon tekijän piilotajuinen yritys ilmaista ihmisille omaa menneisyyttään, jota hän tuskin edes pystyy muistamaan.

Se väkivallan ja seksuaalisen kiihotuksen yhdistelmä, jolle aivan pienet lapset joutuvat alttiiksi silloin kun vanhemmat käyttävät heitä hyväkseen omaisuutenaan, ilmenee myöhemmin usein perversioina ja rikollisena käyttäytymisenä.

Niinpä tällainen yksilö, jonka fyysinen koskemattomuus ja/tai itsetunto on lapsena murskattu perustuksiaan myöten, ei koskaan varmasti kasva henkisesti aikuisesti. Hän pelkää aikuisia ihmisiä. Hän kykenee kohtamaan ilman nöyryyttävää pelkoa vain henkisesti ikäisiään, toisia lapsia. Hän jää tunne-elämältään ikuisesti lapseksi, joka tuon hyväksikäytön ja/tai kasvatuksella tapahtuneen itsetunnon tuhoamisen vuoksi ei koskaan saanut mahdollisuutta aikuistua, kasvaa tunne-elämältään tasapainoiseksi yksilöksi. Ja kun hän varttuu fyysisesti, hänen sukupuoliviettinsä herää automaattisesti. Kenen kanssa hän voisi solmia edes fyysisen suhteen, ellei vertaisensa – toisen lapsen.

Pedofilia on klassinen esimerkki siitä, kuinka vahinkoa oikeaoppisesti kierätetään. Sillä juuri me itse, eikä mikään sattuma, jumala tai Saatana, syssäämme kukin kiltisti omalla vuorollamme eteenpäin kaksinaismoraaliin perustavan tapamme jakaa ihmiset valittuihin ja hylättyihin. Tuon pedofiiliksi varttuneen yksilön lapsuudenkodissa tai hänen naapuristossaan saatettiin kyllä pitää huolta ja välittää osasta perheenjäseniä ja muista pikkulapsista, mutta osaa heistä välteltiin, jopa halveksuttiin ja ivattiin. Melko suurella varmuudella sellaisen lapsen, josta tulee aikuiseksi vartuttuaan pedofiili, itsetunnon tuhoavat tahot löytyvät lapsuudenkodista tai sen lähipiiristä, omista vanhemmista, häntä ympäröivistä lähisukulaisista tai yhteisöstä, sen kovasydämisistä jäsenistä.

Tiedemiehet ovat esittäneet, että pedofilian syy olisi aivoissamme, koska pedofiilialla on havaittu yhteys aivojen kehitykseen ja matalaan älykkyysosamäärään (Lääkärilehti 29.11.2007 /Journal of Psychiatry Research). Heti herää kysymys, mikä yhteys avuttomaan lapseen mahdollisesti jo ennen syntymää kohdistetulla raa'alla henkisellä alistamisella on aivojemme kehitykseen ja psyykkisiin häiriöihimme? Henkinen väkivaltahan ehkäisee lapsen älykkyysnormaalia kehitystä ja vaurioittaa synapseja, jotka ovat hermosolujemme eli neuronien liitospintoja, kuten lasinsirpaleet ihoa? Eikö juuri, hermoimpulssien liikennettä helpottavan, niin sanotun valkoisen aineen vajuus kerro vaurioituneista neuronien liitospinnoista? Mutta varsinainen simsalabim taikatemppu tapahtuu, kun Lääkärilehti pääsee toden teolla vauhtiin:

*Tulokset haastavat yleisen käsityksen siitä, että pedofilia johtuisi lapsuuden traumasta tai hyväksikäytöstä. Tutkijoiden mukaan havainnot ovat tois-
taiseksi vahvin todiste siitä, että pedofilia johtuu aivojen kehityksen ongel-
masta.*

Voi hyvä isä mitä kaukonäköisyyttä! Juuri "lapsuuden traumat kuten hyväk-
sikäyttö" johtavat "aivojen kehitysongelmiin" ja ovat siten pedofilian perim-
mäinen syy. Ja jos olet todella sitä mieltä, että tunteet siirtyvät uusille suku-
polville geneettisesti, geeneissä, niin tutustu vaikka Markku T. Hyypän ar-
tikkeliin (Duodecim terveystieteiden aikakauslehti 27.3.2013 "Kasvatuskulttuurin
harha-askeleita"), jossa kerrotaan muun muassa:

***Suomi on maa, jossa suuri osa lasten vanhemmista hyväksyy väkivallan
lasten kasvatukseen, sillä "Joka kuritta kasvaa, se kunniaa kuolee".
Suomi on pullollaan väkivaltaa ihannoivia "kansanviisauksia". Ne kannus-
tavat hentomielistä ja lastaan rakastavaa isää ja äitiä väkivaltaiseen kasva-
tukseen, jollei sisu muuten antaisi periksi lasten hakkaamiselle.***

Kansallisen kasvatuskulttuurimme outous heijastuu neuvoihin, joita kaik-
kien tuntemat "neuvonantajat" jakelevat kansalle. Kristillisenä kasvattaja-
na tunnettu terapeutti, "virtahepo olohuoneessa" -**Tommy Hellsten suoras-
taan kehottaa pienten lasten kaltoinkohteluun** kirjassaan *Vanhemmuus –
vastuullista vallankäyttöä* (2009). Ällistyttävää, sillä onhan kaltoinkohtelun
fyysinen muoto, lapsen ruumiillinen kurittaminen, lailla kiellettyä. Hellsten
kirjoittaa: **"Väkivalta ei ole ongelma, kun sen käyttäjän motiivit ovat eet-
tisesti kestävä."** Hän väittää, että **eettisesti kestävä motiivi ei johda
sellaiseen väkivaltaan, joka satuttaisi tai vahingoittaisi.** Esimerkiksi läi-
mäyttäminen kuuluu Hellstenin hyväksymään väkivalta-arsenaaliin. Psyko-
terapiaopinnot ovat jääneet puolittiehen henkilöltä, joka esittää: **"Rakkau-
den käytössä oleva viha tietää aina rajansa ja se on aina tervettä"** (Näin-
hän Pohjois-Koreassakin muuten perustellaan Hellstenin tavoin Kimin suo-
rasuuntaus tykeillä osoittamaa "rakkautta" kansaansa kohtaan).

Tilastokeskuksen ja Lastensuojelun keskusliiton "Lasten pahoinpitely ja sek-
suaalinen hyväksikäyttö" -tutkimuksen mukaan lähes joka viides 15-vuoti-
aista vastaajista kertoi joutuneensa edeltäneen vuoden aikana vanhempien-
sä lievän väkivallan kohteeksi ja vajaa viisi prosenttia vakavan (nyrkinisku-
jen tai sitä voimakkaamman) väkivallan kohteeksi. **Elämänsä aikana lievä
väkivaltaa oli kokenut 72 prosenttia ja vakavaa väkivaltaa kahdeksan pro-
senttia 15-vuotiaista** (Eli tämän tutkimuksen mukaan 80 % prosenttia
lapsista on joutunut kasvatuksen nimissä väkivallan kohteeksi, eikä ky-
seisen tutkimuksen luvussa ole mukana tunnekylmyys, välinpitämättö-

myys eli henkinen heitteillejätto, laiminlyönnot, jalkapantaa muistuttava ylenpalttinen holhoaminen ja/tai lapselle rajoja määrittelemättömän sekä ylineuvotteleva kasvatus) *Luvut eivät ihmetytä, sillä puolet suomalaisista pitää piiskaamista ruumiillisena kurituksena muttei pahoinpitelynä. Kaksi kolmesta tukistaa ja melkein puolet ilmoittaa läimäyttävänsä lastaan silloin tällöin. Joka toinen suomalainen vanhempi tukistaa lapsiaan, joka kolmas näpäyttää sormille. Yksi neljästätoista piiskaa lastaan. Kolmannes suomalaisista ei pidä vauvan tai lapsen hengenvaarallista ravisteluakaan pahoinpitelynä. Äidit pahoinpitelevät lapsia enemmän kuin isät, vaikka kyselyissä he vastustavat lasten kaltoin kohtelua enemmän kuin miehet. Luvut eivät ole vain häpeällisiä, vaan kauhistuttavia.*

Kansainvälisten tutkimusten perusteella kaltoin kohdeltujen suurimmat ongelmat kehittyvät tunne-elämän alueella. Aivotutkimuksesta tiedetään, että ulkoiset tekijät, tässä tapauksessa häiritteijät, muuttavat aivojen kehitystä. Vaikutus kohdistuu sekä rakenteeseen että toimintaan, jotka kulkevat käsi kädessä tunne-elämän ja käyttäytymisen kehityksen kanssa. Kun lasta kohdellaan kaltoin, hänelle ei jää keinoja normaaliin elämän hallintaan, jota kutsutaan hienommalla nimellä copingiksi. Masentuneisuus ja ahdistuneisuus seuraavat hallintakeinottomuutta, mikä ulottaa lonkeronsa aikuisuuteen. Syrjäytymisen mahdollisuus kasvaa, seksuaaliset vaikeudet kasautuvat, perheen perustamisessa on ongelmia, nautintoaineiden käyttö lisääntyy, rikollisuus houkuttelee eikä harmoninen perhe-elämä onnistu. Psykosomaattiset vaivat ovat yleisiä kaltoin kohdelluilla. Tapaturma-, itsemurha- ja väkivaltakuolleisuus ovat yleisempiä lapsena kaltoin kohdelluilla kuin lapsuudessaan normaalin hyvän lähdön saaneilla.

Tai kehitys- ja neuropsykologi James W. Prescottin työhön Ruumiin mielihyvä ja väkivallan alkuperä (eurooppalaisuus.wordpress.com/2016/10/10/james-w-prescott-ruumiin-mielihyva-ja-vakivallan-alkupera/):

W.T.Greenhouse, University of Illinois, on osoittanut, että ympäristön virikkeellisuuden lisääminen tuottaa rotille enemmän aivosolujen haarakkeita, kuin virikeköyhä ympäristö. Hänen mukaansa äärimmäinen virikkeellisyys ei ole tarpeen aiheuttamaan rakenteellisia muutoksia aivoissa. Monet muut tutkijat ovat havainneet, että pitämällä rottia eristyksissä niiden vieroittamisesta lähtien, aiheutetaan merkittäviä muutoksia niiden aivoprosessien biokemiaan. Epänormaalia elektronista aktiviteettia on löydetty myös eristyksissä kasvatettujen apinoiden aivoista. Olen ehdottanut, että pikkuaiivot -monia aivojen prosesseja säätelevä osa- on taantunut toimimattomaksi, kun eläintä on kasvatettu eristyksissä ja sen väkivaltai-

nen ja aggressiivinen käyttäytyminen perustuu somatosensoriseen (kehosta peräisin olevaan, kehosta tulevaan) häiriöön. On myös osoitettu, että pikkuaivojen neurokirurginen käsittely voi muuttaa eristyksissä kasvaneen apinan aggressiivisuuden rauhalliseksi käyttäytymiseksi.

Epätavallisen alhaisia serotoniini tasoja on löydetty eristyksissä kasvatetuilta apinoilta ja myös korkeasti aggressiivisilta lapsilta. Nämä löydöt osoittavat, että somatosensorinen torjunta kehon tärkeiden biokemiallisten järjestelmien kehittymisen kannalta merkitsevien ikävaiheiden aikana liittyy korkeasti aggressiiviseen käyttäytymiseen. Lukuisat tutkijat ovat raportoineet epänormaalisuuksista adrenaali-kortisoni (pitää olla kortisoli) -vastavaikutus järjestelmässä jyrksijöillä, jotka on kasvatettu eristyksissä, ja joilta on havaittu hyperaktiivia, ylireagoivaa ja yliaggressiivista käyttäytymistä. Aggressiivisuuteen liittyvä biokemiallinen järjestelmä on siis muuttunut varhaisessa iässä koetun somatosensorisen eristyksen seurauksena...

Nykyisin tiedetäänkin, että jo kohdussa sikiö kuulee puheen ja aistii äidin tunteet (Tiede 8.12.2006). Kohdunsisäisessä oppimisessa olennaista onkin assosiaatio: millaisen reaktion ääni saa aikaan äidin hormoneissa. Jos äidin elimistöön ryöpsähtää adrenaliinia, myös sikiö oppii kavahtamaan hereille sen aistiessaan Paitsi puheeseen (32-viikkoisena), ääniin (jo 16-viikkoisena) ja liikkeisiin sikiö reagoi istukan välityksellä myös yhdisteisiin, joita äiti syö tai juo. Lapsi kykeneekin jo sikiövaiheessa aistimaan rakkautta ja lämpöä tai vihaa ja kylmäkiskoisuutta, ellei joudu peräti kemiallisen pahoinpitelyn uhriksi. Ja jos sikiö kohtaa kohdussa pääosin vain elämää tuhoavia ärsykeitä, niin aivokuorialueiden vaurioituminen käynnistyy jo tuolloin! Vasta nyt muutamit "kallonkutistajat", kuten esimerkiksi Helsingin yliopiston käyttäytymistieteiden laitoksen psykologian professori Katri Räikkönen ovat vakavammin havahtuneet sanoissa siihen tosiasiaan, että äidin mielen-tila välittyy jo raskausaikana sekä äänen että sydämensykkeen ja verenkierron kautta (stressihormoni) sikiölle. Psykykkisten kehityshäiriöiden aiheuttajaksi on nousemassa geneettisen perimän ohella lopultakin vuosikymmenten hyssyttelyn jälkeen laajempaan tietoisuuteen myös sikiöaikaiset tapahtumat. Helsingin Sanomat uutisoi 7.11.2018 "Monet terveysongelmat juontavat juurensa sikiöaikaan – Syy saattaa olla äidin liian kovassa stressissä, ja vaikutukset voivat näkyä vielä aikuisenakin":

*Sitä, miksi raskausajan **masennuksella** ja **ylipainolla** on yhteys tiettyihin lapsen terveysongelmiin, ei tiedetä.*

"Biologisia mekanismeja ei tunneta tarkkaan. Oletetaan, että jokin ylipai-

nossa ja masennuksessa muuntaa lapsen sikiöaikaista ympäristöä epäsuotuisaksi, mikä vaikuttaa sikiön kehitykseen”, Räikkönen sanoo. Hän muistuttaa, että sikiöaika on hyvin poikkeuksellinen kehitysvaihe, jolloin pienetkin vaihdokset ympäristössä voivat aiheuttaa muutoksia, jotka heijastuvat lapsen kehitykseen.

”Äidin vointi voi muuttaa syntymättömän lapsen kehitystä sellaiseen suuntaan, joka on joko syntymän jälkeiseen ympäristöön sopeutuva tai herkemmin haavoittuva.”

Räikkönen on tutkinut muun muassa äidin raskauden aikana kokemaa stressiä ja psyykkistä kuormitusta sekä niiden yhteyttä sikiön hyvinvointiin. Stressaantuneen äidin elimistössä on enemmän stressihormoneja, jotka välittyvät istukan kautta syntymättömään lapseen.

”On viitteitä siitä, että äidin stressihormonit saattavat olla epädullisia lapselle. Kun niitä on liian suurina määrinä äidin elimistössä, siirtyvät ne tarpeettoman suurina annoksina myös sikiön puolelle ja vaikuttavat sikiön kehitykseen.”

Räikkönen uskoo, että neuvolassa olisi erinomainen mahdollisuus tunnistaa äitien masennusoireita. Masennusoireisiin olisi hänen mukaansa mahdollista päästä kiinni yksinkertaisilla seulontamenetelmillä, kuten kyselyillä.

”Meillä on paljon masennusoireiden kartoittamiseen tarkoitettuja hyviä menetelmiä, joita on tutkittu pitkään ja joiden tiedetään toimivan. Ne pitäisi ottaa neuvoloissa rutiinikäyttöön samalla tavoin kuin äitien ja sikiön fyysisen hyvinvoinnin seuranta.”

Herra Jumala, mitä todellisuuspakoa jälleen kerran. Huomaatko, miten akatemiaprofessorin mukaan sikiötä vahingoittaa psyykkinen kuormitus, masennus ja stressi sekä äidin ylipaino ikään kuin myös pelko, jännitys ja viha eivät olisi lainkaan psyykkistä kuormitusta ja syöttäisi sikiön verenkiertoon tämän aivoja vaurioittavia "kemikaalipurkauksia." Ja Katrin toteamus, että **neuvolassa olisi erinomainen mahdollisuus tunnistaa äitien masennusoireita**, kertoo siitä avuttomuuden suon syvyydestä, jossa käyttäytymis- ja kasvatustieteilijät rämpivät. Ja ennen kaikkea siitä, että varotaan hienotunteisuusyistä syylistämistä vanhempia.

Akatemiaprofessori kiinnittää huomionsa äidin raskauden aikana kokemaan stressiin ja psyykkiseen kuormitukseen, kun pitäisi kiinnittää huomio raskauden aikana lapsen kokemaan stressiin ja psyykkiseen kuormitukseen. Ei kai oleellista ole suinkaan tunnistaa pelkästään toimimattomien tahrannoitosten tai täyden pölypussin aiheuttamia masennusoireita, vaan löytää syyt myös pelon, vihan ja jännityksen aiheuttamiin masennusoireisiin ja

stressiin? Tai pikemminkin alitajunnassa piilevään lamaannuttavaan pakokauhuun!

Vau.fi sivusto (14.10.2013) puolestaan kertoo artikkelissaan "Vältä riitelyä raskausaikana – se saattaa vahingoittaa sikiötä!"

***Äidin hormonit siirtyvät sikiöön.** Riitely nostaa ihmisen stressihormonitasoja, ja stressaavassa tilanteessa äidin keho erittää kortisolihormonia. Kortisoli läpäisee hyvin istukan, joten äidin veressä oleva hormoni siirtyy myös sikiöön.*

"Äidin verenkierron stressihormonit saavat aikaan fysiologisia stressireaktioita myös sikiön elimistössä: sikiön pulssi nousee, verenpaine nousee, lihakset jännittyvät enemmän ja verenkierto kiihtyy lihaksistossa", Työterveyslaitoksen tutkimusprofessori Minna Huotilainen kertoo.

Äidin kokemaa stressiä vaikuttaa sikiön hermojärjestelmän kehitykseen.

"Hormonaalisten reaktioiden säätelyjärjestelmien kehitys on herkkä sille, millaisissa olosuhteissa ne kehittyvät. Stressinsäätelykyky on tästä yksi esimerkki", lastenpsykiatri Jukka Mäkelä sanoo.

Stressihormonien aikaansaamat muutokset sikiön aivoissa voivat vaikuttaa lapsen kehitykseen pidemmällä aikavälillä.

"Äidin korkeat stressihormonitasot raskauden aikana ennustavat myös lapsen korkeita kortisolitasoja syntymän jälkeen. Korkeana pysyvät kortisolitasot kuvaavat vaikeuksia stressin säätelyssä. Stressin vaikutukset voivat näkyä myöhemmin erilaisina oppimisvaikeuksina sekä tunteidensäätelyn ja käyttäytymisenhallinnan ongelmina", Mäkelä kertoo.

Eli tämäkin artikkeli pui ainoastaan stressireaktioita, jotka saattavat seurata riitelyä, jota pitäisi raskausaikana välttää! Mielenterveyden ammattilaisten mieleen ei juolahda pohtia riitelyn syitä, saati että he paneutuisivat lapsen jo sikiöaikana kohtaamaan henkiseen väkivaltaan, vanhempien tunnekylmyyteen, tunneköyhyyteen sekä vihamielisyyteen.

Sikiö myös kuulee kohtuun äänemme ja tunnistaa äänensävyistä mielialamme. Ja se miten suhtaudumme läheisyyteen ja seksuaalisuuteen muovaa lasta varhaisimpina elinvuosina oleellisesti, koska läpi elämän, vielä aikuise-nakin lapsi vastaanottaa mieluiten sellaista tietoa, joka tukee hänen valheeseen, vääristelyyn, teeskentelyyn sekä pelkoon pohjautuvan sikiöaikansa, kohtelunsa sekä kasvatuksensa suorittamaa aivojensa "viritystä".

Henkinen väkivalta, aivan kuten aliravitsemuskin, jopa ehkäisee lapsen älykkyyden normaalia kehitystä ja vaurioittaa synapseja, jotka ovat hermosolujemme eli neuronien liitospintoja, kuten lasinsirpaleet ihoa. Her-

moimpulssien liikennettä helpottavan, niin sanotun valkoisen aineen vajaus kertookin yksiselitteisesti neuronien vaurioituneista liitospinnoista – aiovauriosta.

Se miten vähättelevästi ja välinpitämättömästi yhteiskunta suhtautuu lasten pahoinpitelyn aiheuttamiin aivovaurioihin paljastuu myös Helsingin yliopiston lastenpsykiatrian professorin Eeva Arosen lausunnosta (HS 27.4.2016) "Jos lapsi on julma, hän tarvitsee apua – psykopatian piirteitä voi tunnistaa jo leikki-iässä "). Hänen mukaansa hankalin tilanne ei suinkaan ole vanhemmat-lapsi suhde, vaan se, jos lapsella on sekä vaikeita käytöshäiriöitä että tunnekyllmyyttä.

"Tällaiseen tilanteeseen pitäisi puuttua mahdollisimman varhain, sillä se ennustaa vakavia ongelmia aikuisuudessa"

Arosen mukaan **käytöspulmia on ajoittain kaikilla lapsilla, ne kuuluvat normaaliin kehitykseen**. Apua tarvitaan, jos lapsi ei ajan myötä opi ikätovereidensa tavoin hallitsemaan vihantunteitaan, vaan riitelee ja raivoaa jatkuvasti, on ilkeä ja kostonhimoinen. Myös jatkuva valehtelu ja varastaminen kertovat käytöshäiriöistä.

Arosen toteamus, että käytöspulmia on ajoittain kaikilla, mutta se on normaalia (aivan kuten se normaali tunteiden näyttäminenkin kotiolioissa), tarkoittaa sitä, että epänormaalia on se, että lapsi ei opi iän myötä nauttimaan pahaa oloa vellovaa sisimpäänsä. Lapsen kokema henkinen "pahoinpitelyhän" on voinut olla niin rankkaa, lapsen minuuks on pirstoutunut niin pieniksi palasiksi, että hän ei pysty enää hillitsemään käytöstään ja noudattamaan Arosen odottamia ja yhteiskunnan edellyttämiä sivistyneitä käytössääntöjä! Arosen ajattelun mukaan lapsen on iän mukana siis opittava alistumaan ja lopetettava "lapsellinen" kiukuttelu ja käytöshäiriönsä – opittava käyttäytymään kuin kunnan aikuiset! Seuraavaksi Eeva muistuttaa äidillisesti, että:

käytöshäiriöt ja tunnekyllmyys eivät aina johdu vanhemmista, vaikka näin usein ajatellaan. Lapsella voi olla Eevan mukaan neurobiologisia ongelmia, jotka voivat aiheuttaa käytöshäiriöitä, vaikka lapsi olisikin saanut hyvää hoitoa vanhemmiltaan. Tunnekyllmyyksen näyttäisi olevan osittain perinnöllistä.

Tämä näkyi Eevan mukaan esimerkiksi tutkimuksessa, jossa äitejä pyydettiin katsomaan lapsiaan silmiin ja kertomaan, että hän rakastaa lastaan. Tunnekyllmät lapset reagoivat tähän eri tavalla kuin muut lapset, vaikka

äitien toiminta oli samanlaista. Tunnekylmät lapset eivät esimerkiksi hake-
neet samanlaista katsekontaktia kuin muut. Käytöshäiriöisen ja tunnekyl-
män lapsen vanhemmuus on tavallista vaativampaa, joten vanhemmat eivät
Arosen mukaan kaipaa syyllistämistä:

*"Ongelmana on, että vaikeasti käyttäytyvä lapsi voi helposti vetää vanhem-
pansa mukaan kielteisen vuorovaikutuksen kehään."*

Eipä tietenkään vanhempia saa syyllistää mistään – Herra Jumala mitä älyl-
lisellä limboilulla kuorutettua tieteellistä ajattelua professorilta?

Joillakin hyvin harvoilla lapsilla voi tietenkin olla harvinainen "synnyn-
näinen neurobiologinen ongelma", mutta se, että Eeva ja useimmat kasva-
tustieteen ammattilaiset syyttävät osittaisestakin tunnekylmyydestä perin-
nöllisyyttä, on sokeaa todellisuuspakoa! Ei kai professori suinkaan syytä
genetiikkaa tai peräti lasta itseään tunnekylmyytensä aiheuttajaksi? Vai
väärässä lämpötilassa lämmitetty ja vauvalle syötetty purkkisoseko tuon
tunnekylmyyden on aiheuttanut? Ellei peräti "löysärit" vaihtamattomissa
vaipoissa? Vai jättääkö Eeva hienotunteisesti mainitsematta, jotta van-
hempia ei syyllistettäisi, että hän tarkoittaa perinnöllisyydellä sosiaalista
perinnöllisyyttä, ei geneettistä! Sosiaalinen perinnöllisyys hän tarkoittaa
lapsen varhaisessa elinympäristössä vallinneista olosuhteista seuranneiden
aivovaurioiden seurauksia. Olosuhteista, joissa vanhemmat siirtävät omat
traumansa, kylmät ja väkivaltaiset, läheisyyttä ja luottamusta vailloivat,
käytöstapansa lapsensa kannettaviksi. Käytöstavat, joista Arosen sekä Kal-
tiala-Heinon ja useimpien mielenterveyden huippuammattilaisten mukaan
vanhempia ei saa missään nimessä syyllistää.

Vaikuttaa myös sille, että professori Aronen niputtaa kaikkien lapsien ajoit-
taiset käytöshäiriöissä yhteen luonnollisen, synnynnäisen elämää suojele-
van aggressiivisuuden ja lapsen henkisen pahoinpitelyn seurauksen, elämää
tuhoavan aggressiivisuuden, yhdeksi ja samaksi, poiskitettäväksi käytös-
häiriöksi! Hänenkin kannattaisi professorina lukaista Iltalehden artikkeli
28.6.2014:

*Terveiden ja hyvinvoinnin laitoksen lastenpsykiatri ja erityisasiantuntija
Jukka Mäkelä muistuttaa, että aggressiivisuus on luonnollista niin ihmi-
sille kuin eläimille, jos niitä uhataan. Aggressiivisissa tilanteissa kuitenkin
lasten tunteet ovat hallitsemattomia. Mäkelän mukaan lapsi tarvitsee tukea
tunteidensa säätelyssä, kunnes hänen aivot kehittyvät hallitsemaan ja sää-
telemään tunteita itse.*

Ei ole olemassa väkivaltaisia lapsia, joille saisi tällä nimikkeellä sysätä vastuun heidän aggressiivisesta käytöksestään. Aikuinen on aina vastuussa lapsen väkivaltaisen käytöksen rajoittamisesta. Pulma on, että monet aikuiset lamaantuvat aggressiivisuuden edessä ja alkavat toimia tavoilla, jotka itse asiassa vain lisäävät lapsen aggressiivista käyttäytymistä. Meidän kasvatuskäytännöissä kerrotaan liikaa asioita lapsille. Lapsi esimerkiksi laitetaan jähylle miettimään oikeaa ratkaisua, mikä toimii huonosti. Lapsen eristäminen aggressiivisuuden takia on aina viesti hänelle, ettei hän kelpaa. Ulkopuolelle jättäminen voi lisätä aggressiivisuutta, koska lapsi kokee tällöin vihaa, häpeää ja pelkoa.

Mäkelän mukaan lapsilla on oppimisväline aggression hallintaan: toisten lasten kanssa peuhaaminen, eli leikitappelu. Hänen mukaansa eläinkokeissa on todistettu, että leikitappelun rajoittaminen lisää aggressiivisuutta erittäin merkittävästi.

Mutta on Eeva Aronen muutenkin ulalla! Hän kirjoitti Helsingin Sanomien mielipidepalstalle 9.10.2018 lastenpsykiatria-erikoistuvien lääkärien Heidi Parviaisen ja Essi Salaman kanssa artikkelin "Lastenpsykiatrit näkevät työssään yhä useammin huonosti voivia lapsia". Mielipidekirjoituksessa hän kyseisten kollegoidensa kanssa toteaa, että:

Lastenpsykiatrit näkevät työssään yhä enemmän ja yhä huonovointisempia lapsia. Samaan ongelmaan liittyviä hätähuutoja kuuluu muun muassa lastensuojelusta ja kouluista. Lasten ja erityisesti nuorten sijoitukset kodin ulkopuolelle ovat jatkuvasti lisääntyneet vaatii, että "on havahduttava selvittämään, millaisia lasten ja perheiden psyykkistä pahoinvointia lisääviä muutoksia yhteiskunnassamme on tapahtunut.

Mielenterveyden ongelmien kasvun syyksi kolmikko näkee:

Viime vuosien aikana tehdyt poliittiset päätökset ja taloudelliset leikkaukset varhaiskasvatuksessa, kouluissa ja työelämässä ovat todennäköisesti vaikuttaneet lasten ja perheiden hyvinvointiin. Yhteiskunnan muutokset näytävät lisänneen vanhempien kiirettä ja kuormitusta sekä perheiden yksinäisyyttä.

Lasten psyykkisten oireiden taustalla on usein puutteita tunteiden tunnistamisen ja hallitsemisen taidoissa, jotka opitaan vuorovaikutussuhteissa. Lapset, joilla on kehityksessään pulmia, tarvitsevat aikuisen myönteistä ja vastavuoroista läsnäoloa sekä usein hyvin konkreettista ohjausta, tukea ja apua arkielämässä. Kotona, päivähoitossa ja koulussa tarvitaan riittävästi

aikuisia, koska osa lapsista tarvitsee lähes jatkuvaa vierellä oloa. Lasten mielenterveystyön ammattilaisina haluamme ilmaista vakavan huolestuksen nykyisestä tilanteesta ja hoitoa tarvitsevien lasten tulevaisuudesta. Noin puolet aikuisten mielenterveyshäiriöistä alkaa jo lapsuusiässä.

Huh huh! Kolmikko näkee kyllä seuraukset, mutta on umpisokea syyille! Ei olekaan minkään ihme, että mitään ei tapahdu, jos syinä pidetään seurauksia "yhteiskunnan muutosten lisäämää vanhempien kiirettä ja kuormitusta sekä perheiden yksinäisyyttä" tai puutteita "tunteiden tunnistamisen ja hallitsemisen taidoissa" ja samaan aikaan todellisista syistä, lasten pahoinpitelystä, perheväkivallasta, ei saa puhua, eli kuten Aronen asian ilmaisee: "*Vanhemmat eivät kaipa syyllistämistä*" (HS 27.4.2016)!

Aronen onkin varsinainen lasten pahoinpitelijöiden suojelija, sillä Suomen Psykologisen Instituutin kurssiaineistossa "Lapsi, jolla on tunnekylmiä piirteitä – miten suhtautua ja hoitaa?", koulutusaineiston esittelystä löytyy seuraava Eeva Arosen ja Taina Laajasalon tunnekylmyyden piirteitä käsittelevä kohta :

"Mitenköhän näistä asioista voi puhua niin, ettei joku rupea heti kuvittelemaan omasta tai naapurin lapsesta, että tuo on varmaan psykopaatti", Eeva Aronen pohtii. Tältä eettiseltä kantilta lasten tunnekylmien piirteiden tutkimusta on kritisoitu paljon. Käytöshäiriöstä kärsivän lapsen tilannetta ei ainakaan auta se, jos hänet leimataan potentiaaliseksi psykopaatiksi. Ja mistä voi tietää, onko lapsen empatiakyvytön käytös merkki orastavasta luonnehäiriöstä vai pelkkä ohimenevä vaihe?

"Se on tärkeä pitää mielessä, sillä esimerkiksi murrosikään liittyy tiettyä itsekeskeisyyttä, eivätkä pienet lapset tavallisestikaan osaa ajatella aina kovin empaattisesti", Kouluttajana Psykologian tohtori, dosentti Taina Laajasalo muistuttaa.

Hän korostaa, että pysyviä tunnekylmiä piirteitä voidaan havaita vasta pitkän seurantajakson jälkeen. Ja silloinkin osuvampi sanavalinta olisi tunnekylmä käyttäytymismalli, jos kerran oletetaan, että siitä voi oppia eroon. Huolestuneiden äitien ja isien ei siis kannata ryhtyä etsimään omista tai tutujen lapsista ihmishirviön ituja. Moinen keittiöpsykologia hakee herkäksi vainoharhaisia sävyjä.

Eli keittiöpsykologit turpa kiinni, kyllä ammattilaisilla on homma hoidossa! Myös toteamus "*on havahduttava selvittämään, millaisia lasten ja perheiden psyykkistä pahoinvointia lisääviä muutoksia yhteiskunnassamme on tapahtunut*", kertoo, että kolmikko ei ymmärrä yhteiskunnallista todellisuutta,

jossa nuoret vuonna 2018 elävät. Tähän asti ainakin viimeiset muutama tuhat vuotta lapset ja nuoret ovat eläneet ilman omaa elämää, toimineet vanhempiensa traumojen käytännöllisenä jätteenä, paholaisen kehtoon pudottamana mätänä omenana, vailla minkäänlaisia oikeuksia. Vasta II Maailmansodan jälkeen syntyi nuorisokulttuuri, jonka myöten lapset ja nuoret ovat lopultakin saaneet äänensä kuuluville. Nyt internetin aikakaudella tuo ääni kantaa yhä kuuluvammin ja yhä kauemmas. Ja nuoret hakevat yhä lisääntyvässä määrin apua, koska sitä on vihdoinkin saatavilla ja toiseksi vanhemmat eivät pysty sitä estämään. Elämästä vieraantuneet Eeva Arosen kaltaiset professorit eivät enää kauan pysty norsunluutorneistaan päättämään, mitä lapset saavat kuvitella ja mitä eivät.

Jo edesmennyt Turun yliopiston psykologian professori Kirsti Lagerspetz on kirjoittanut 1992 lääketieteelliseen aikakausikirja Duodecimiin artikkelin "Onko ihminen luonnostaan väkivaltainen?":

Taipumus aggressioon on siis kaikille ihmisille ominainen ja perinnöllinen reaktiokyky, joka on tarvittaessa valmiina käytettäväksi. Viisas ihminen osaa käyttää hyväkseen aggressiota siten, että siitä on hyötyä sekä hänelle itselleen että muille. Voidaan siis sanoa, että ihminen on "luonnostaan" aggressiivinen. Kuten edellä sanotusta jo kävi ilmi, tämä ei kuitenkaan merkitse, että tuhoava aggressiivisuus ja väkivaltaisuus olisi ihmisille välttämätöntä

Kun siis sanomme, että ihmiset ovat synnynnäisesti ja perinnöllisesti aggressiivisia, tämä ei tarkoita, että he olisivat sellaisia koko ajan, että suurin osa heidän ajastaan kuluisi aggressioon tai että aggressio olisi tuhoava voima, joka välttämättä vetää heidät väkivaltaiseen käyttäytymiseen. Rauhasessa eläminen on ihmisille aivan yhtä luonnollista kuin aggressiivisuus, ja pisimmät ajat elämme keskenämme ilman kovin voimakkaita aggression purkauksia tai ainakin ilman fyysistä väkivaltaa.

Voidaan siis sanoa, että ihminen on synnynnäisesti aggressiivinen, mutta onko hän synnynnäisesti myös väkivaltainen? Fyysisen väkivallan käyttö toista ihmistä kohtaan on yleensä merkki persoonallisuuden häiriöstä. Ruumiillisen väkivallan käyttö edellyttää persoonallisuutta, joka hyväksyy sellaisen käyttäytymisen. Paitsi yksilöllistä patologiaa, fyysinen väkivaltaisuus voi olla seurausta sellaisessa kulttuurissa tai alakulttuurissa elämisestä, jossa väkivaltaa arvostetaan tai se ainakin hyväksytään, varsinkin miesten käyttäytymisenä.

Kun kysymme, onko ihminen "luonnostaan" väkivaltainen, mielessämme on ajatus, että kaikki se väkivalta, mitä yhteiskunnassa havaitsemme, ei jotenkin olisikaan "luonnollista". Se olisi vain jonkinlaista huonon yhteiskunnan

sattumanvaraista seurausta, joka voitaisiin välttää, jos yhteiskunta olisi toisenlainen. Silloin meidän pitäisi elää maailmassa, missä mikään ei mene vikaan. Taivaallisissa oloissa ei olisi aggressiota eikä väkivaltaa.

Kukin eläinlaji elää kuitenkin juuri sille ominaisessa "luonnollisessa" ympäristössä. On vaikeaa ajatella, mikä muu ympäristö olisi sille "luonnollinen". Ihminen on kehittänyt tällaisen yhteiskunnan, missä me nyt elämme. Ihmiskuntaa ei mikään ulkopuolinen voima ole siihen pakottanut. Näin meidän on tehtävä päätelmä, että juuri nämä yhteiskuntamuodot ovat ihmiselle "luonnollisia", koska ihmislaji on ne sellaisiksi kehittänyt. Tämä ei merkitse, että nykyiset yhteiskunnat olisivat "hyviä" tai että niiden pitäisi olla juuri tällaisia kuin ne ovat. Mutta se merkitsee, että emme voi syyttää yhteiskunnan ominaisuuksista muita kuin itseämme.

*Se runsas ja monimuotoinen väkivalta, mitä ympäröivässä yhteiskunnassa havaitsemme, on siis juuri ihmisille "luonnollista", vaikka se ei johdu yksinomaan tai edes etupäässä aggressiosta. Usein se **syntyy ikään kuin "sattumalta"**, ilman että sitä on monikaan varsinaisesti tarkoittanut. Vaikka väkivalta on ihmiselle "luonnollista", sen käyttäminen ja ilmeneminen ei silti ole välttämätöntä. Voitaisiko siis kehittää yhteiskuntia, joissa väkivaltaa ei esiintyisi? Teoriassa se varmaan olisi mahdollista, mutta entä käytännössä? Se edellyttäisi väkivaltaan liittyvien tekijöiden laajaa ja syvällistä tiedostamista sekä sellaista moraalista ymmärrystä, jota ihmiskunnan on vaikea saavuttaa.*

Kirstikään ei nähnyt aggression aiheuttajaa, ei edes koko luonnollista aggressiota. Hänestä tyhmä ihminen käyttää aggressioita epäviisaasti. Viisaat ovat ilmeisesti niitä, jotka selvisivät pienimmin vaurioin aggressiovietin manipuloinnista? Maininta, että "fyysisen väkivallan käyttö toista ihmistä kohtaan on yleensä merkki persoonallisuuden häiriöstä" kertoo, että ei Lagerspetz ihan eksyksissä ollut, mutta hänkään ei lähde erittelemään väkivallan syitä sen enempää kuin, että "fyysinen väkivaltaisuus voi olla seurausta sellaisessa kulttuurissa tai alakulttuurissa elämisestä, jossa väkivaltaa arvostetaan tai se ainakin hyväksytään". Mutta metsään Kirsti menee ryhtyessään puhumaan luonnollisesta väkivallasta. On älyllistä epärehellisyttä väittää, että:

"juuri nämä yhteiskuntamuodot ovat ihmiselle "luonnollisia", koska ihmislaji on ne sellaisiksi kehittänyt "Ja "se runsas ja monimuotoinen väkivalta, mitä ympäröivässä yhteiskunnassa havaitsemme, on siis juuri ihmisille "luonnollista".

Lagerspetzin mukaan väkivalta *"syntyy usein ikään kuin "sattumalta"*. Siis ei kuitenkaan väkivaltaa arvostavassa tai sen ainakin hyväksyvässä kulttuurissa tai alakulttuurissa elämisestä. Entä mistä johtuu se, miksi kulttuurissa arvostetaan ja/tai hyväksytään väkivalta? Sarjakuvistako? Väkivaltaisesta jumalastako? Ja se väite, että henkisesti ja fyysisesti hyväksikäytettyjen massojen "sairaalakseen" rakentama yhteiskunta olisi muka luonnollinen, luonnollisen ihmisen luonnollinen ympäristö, kuulostaa sairaalloiselta. Eli vankiselli on vangin luonnollinen ympäristö? Lagerspeziltäkin puuttui monen muun tiedonjyvän ohella väkivaltaan liittyvien tekijöiden laaja ja syvällinen tiedostaminen ,sekä sellaista moraalinen ymmärrys, jota ihmiskunnan on vaikea saavuttaa.

Entä mitä virkaa on Arosen esille tuomalla tutkimuksella, jossa lasta katsotaan silmiin ja jokellellä kerrotaan, että tätä rakastetaan? Luuleeko professori oikeasti, että lapsi on niin tyhmä, että tämä ei erota tyhjää ja valheellista jokeltelua lämpöä ja rakkautta huokuvista sanoista? Totta kai tunnelämältään tukahdetut, tunnekylmät lapset välttelevät, aivan kuten piestyt koiratkin, kaikkea katsekontaktia pahoinpitelijänsä kanssa! Vaikka on tosin totta, että monet naiset eivät erota lipevää Auervaaraa toisesta, vaan retkahtavat kerta toisensa jälkeen näiden lepertelyn seurauksena.

ARMON VASTAANOTTAMINEN

Kuten kukin voi itse havaita, että vaikka luonnollisella aggressiolla on monta nimeä, niin on myös monta alan asiantuntijaa, psykologia ja psykiatria sekä lukemattomia evolutionisteja sekä evoluutikkoja, jotka eivät edes tunne koko käsitettä tai sekoittavat luonnollisen aggressiivisuuden itsekkyteen tai synnynnäiseen väkivaltaa tiikkuvaan aggressiivisuuteen, ellei jopa puhtaan sattumaan. Tutkijat, professorit, tohtorit ja dosentit, sosiaalityöntekijät, seksuaalikasvattajat, poliisit, psykologit ja psykiatrit, vankeinhoitoviranomaiset ja kukkahattutädit – useimmat heistä ei tiedä mistä väkivalta johtuu! Jopa asiantuntijat, kuten Amnesty Internationalin sukupuoleen ja seksuaalisuuteen perustuvan syrjinnän asiantuntija Pia Puu Oksanen ("Pimppini on valloillaan", WSOY 2012), eivät tiedä asiasta yhtään mitään. On kuin enemmistö mielenterveyden kanssa tekemisissä olevista ammatti-ihmisistä nukuiksi tuhat vuotista unta Esko Varilon ja Leena Linnan aiemmin esillä olleen tutkimuksen osoittaman psyykkisen puolustusmekanismin mukaisesti. He pyrkivät unellaan suojautumaan psyykkiseltä uhalta, liian tuskallisilta heidän maailmankuvaansa sopimattomilta tunteilta. Nukkuvat ja valveilla olijat erottaa selkeästi ainakin kristinusko ja omat lapsuudenaikaiset traumat. Vanhempien osuutta vähättelevät ja lasten pahoinpitelystä vaikenemista ajavat mielenterveyden "ammattilaiset" ovat itse joko arvokristittyjä tai sitten kasvaneet arvokristityssä perheessä. He eivät tietenkään halua omaa pesäänsä missään nimessä liattavan, "rakkaita" vanhempiaan loattavan! Seurakuntalainen lehden blogissa 15.4.2011 arvokristitty psykologian professori emeritus Markku Ojasen ottaakin ohraleipä, kun hän erehtyy leikki-tappelun ja oikean tappelun merkityksestä:

*Aggression purkaminen on vahingollista. Vihaa ei voiteta aggressioita purkamalla. Pahan olon purkaminen aggressiivisilla teoilla (loukkaavat puheet, kostaminen, elottomien kohteiden lyöminen) lisää aggressiivisuutta. Harjoittelu tekee mestarin. Kun on kerran jotakin tehnyt, voi tehdä toistekin. **Koetut vääryydet ja muut vaikeat asiat voivat synnyttää jatkuvaa pahan olon tunnetta**, jossa monet kielteiset tunteet, kuten viha, katkeruus, tyytymättömyys, ahdistus ja masennus kietoutuvat toisiinsa. Tällaiset pahan olon tunteet vaativat käsittelyä. Tarjolla on useita keinoja, joissa ei ole kyse aggression purkamisesta, vaan uusista ajattelu- ja toimintatavoista. Näitä keinoja ei oteta esiin aggressioiden, vaan vahvuuksien varastosta. **Lepo, hellittäminen, rentoutuminen ja armon vastaanottaminen ovat parhaita keino-***

ja käsitellä pahaa oloa. Myös liikunta ja mieluisat askareet auttavat rentoutumaan. Liikunta ei pura aggressioita, vaan edistää hallinnan kokemusta ja edelleen hyvinvointia. Hyväkuntoinen kestää paremmin stressiä.

Vaikka emme pura aggressioita, pahaa oloa on hyvä käsitellä yhdessä turvallisten henkilöiden kanssa. Jos kyse on hyvin pitkään jatkuneista ongelmista, asiantuntijan puoleen kääntymistä on syytä harkita. Koska sana purkamisen tuntuu monien mielestä niin osuvalta, niin tässä merkityksessä sitä voidaan käyttää. Puhumattomat traumat ja ahdistavat asiat ovat terveysriski.

Mitä emeritusprofessori haluaa oikein sanoa? Ensinnäkin hän leikkii sanoilla. Ensin "aggression purkaminen aggressiolla on vahingollista". Sitteen tilalle tarjotaan aggression aiheuttaneiden mielentilojen "käsittelyä". Ja lopuksi taas "asiantuntijan puoleen kääntymistä on syytä harkita" jos "paha olo on pitkään jatkunut ongelma" Ja ongelmien käsittelyä voikin taas kutsua purkamiseksi! Eivätkä Annemari (Sandell) Kiekara tai Mika Poutala varmasti ole ainoat, jotka ovat purkaneet sisässään mylläävää kristillisen kasvatuksen aiheuttamaa pahaa oloaan liikunnalla, juoksemalla tai luistelemalla.

Ojanen ei professorina ymmärrä alkuunkaan mistä aggressiossa ylipäättään on kysymys. Hän ei tunne koko käsitettä luonnollinen, viettiperäinen, elämää suojeleva aggressiivisuus, vaan on lääkitsemässä tuota ihmisen vaurioitunutta itsesuojeluvaistoa lisä myrkkyyannoksella – kristillisellä armolla! Armolla, joka on yksi luonnottoman aggression aiheuttajista. Ojasella ei kristittynä myöskään ole käsitystä siitä, mistä ja miten "viha, katkeruus, tyytymättömyys, ahdistus ja masennus" matelevat hänen tai muiden ihmisten mielten sopukoihin. Ellei kyseessä vaan olisi jo Eedenin puutarhassa aiemmin nähdyn armon lähetin antama lahja ihmiskunnalle?

Ojasen blogiartikkeli kertoo, että kristityt eivät halua käytännössä lapsilleen rauhaa ja rakkautta, vaan kasvattavat lapsensa Raamatun antamien kasvatusohteiden mukaan alistuneeksi ja avuttomaksi, nöyräksi ja pelokkaaksi – itsetunnoltaan kuohituksi katraaksi. Ja katraasta nousee aina väistämättä välillä musta lammas, joka päättää ryhtyä tyydyttämään patoutunutta mielihyväänsä, luonnollisia kiellettyjä seksuaalisia tunteitaan luonnottomasti, kuten Anthony Storr osoitti (josta hiukan myöhemmin) – verta muista lauman jäsenistä valuttamalla.

Myös filosofian tohtori, Helsingin yliopistossa psykologian professorina toiminut Anna-Liisa Keltikangas-Järvinen erehtyy osin teoksessaan "Aggressiivinen lapsi":

"Aggressiivisuus ei ole synnynnäistä. Väkivalta ei kuulu luonnollisena ihmisten väliseen kanssakäymiseen, vaan se on häiriö. Aggressiivisuus on keino saavuttaa jotain, ja siihen turvautuu ihminen, jolta muut keinot loppuvat. Sosiaalisen kanssakäymisen taidot, moraali, vastuuntunto, eettiset ja esteettiset ihanteet eivät ole ihmisen perimässä, vaan ne rakentuvat vuorovaikutussuhteissa muihin ihmisiin. Niinpä lapsen kehitys on niiden ihmisten vastuulla, jotka lapsen kanssa elävät. Aggressiivisuus ei ole yksittäinen oire, vaan sidoksissa suureen joukkoon muita psyykkisiä ominaisuuksia, niiden puutteeseen tai liialliseen esiintymiseen. Vakava aggressiivisuus on osoitus laajasta psyykkisestä häiriöstä, määrätyn laisesta persoonallisuuden rakenteesta. Psyykkisesti tasapainoinen ihminen löytää aggressiolleen sosiaalisesti hyväksyttävät kanavat. Se ilmenee hänellä esim. korkeana suoriutumisen tarpeena tai kilpailemisen haluna."

Anna-Liisakaan ei tunne itsesäilymisviettiä ja siihen oleellisesti kuuluvaa luonnollista elämää suojelevaa aggressiivisuutta. Sen sijaan hän on yhtä mieltä siitä, että *"aggressiivisuus on osoitus laajasta psyykkisestä häiriöstä"*. Anna-Liisan mielestä myös kilpailu, muiden päihittäminen, palkintojen tavoittelu on normaalia. Hankikoira.fi verkkosivustolla koirankouluttaja Tuire Kaimio naulaa näytille aggressiivisuutta yleistajuisesti:

*Kaikki hyökkäävyys ei suinkaan ole epänormaalia. Lajityypilliseen käyttäytymiseen kuuluu laaja kirjo uhkauseleitä, ja ilmiriidatkin ovat joskus osa luonnollista käytöstä. **Pelko tai epävarmuus on yleisin aggressiivisuuden syy.** Siihen liittyvä hyökkäävyys on jopa kymmenen kertaa yleisempää kuin sellainen aggressiivisuus, jossa koira hyökkäisi itsevarmasti jo ennen hankalaa tilannetta. Myös ongelmakoiratilastoissa **epävarmuudesta kumpuaa hyökkäävyys on hyvin yleistä.***

***Puutteellisesti pentuaikana sosiaalistuneella koiralla voi olla voimakkaita pelkotiloja** uusia tilanteita, koiria tai ihmisiä kohtaan. Myös nuorena tai aikuisiällä toisista koirista tyystin **eristykseen joutuminen** voi tehdä koirasta epävarman ja lopulta myös hyökkäävän. Pitkään ihmisiä kohtaan hyökkäävästi käyttäytyneen koiran aggressioiden voimakkuutta ja määrää voidaan usein vähentää parantamalla koiran elinoloja tai terveydentilaa. Myös käyttäytymisterapiasta (esimerkiksi siedätyshoito) voi olla apua. Käytös korjaantuu pysyvästi vasta, kun sen taustalla oleva syy löydetään ja korjataan.*

Ihminen ja koirahan ovat – parhaat ystävykset, kuin kaksi marjaa. Ihmiselkin pitäisi olla tarjolla jotain muutakin inhimillisempää siedätyshoitoa,

kuin remmiä ja raippaa, kristittyjen kadotuksella ja ikuisella tuskalla pelot-
telua, kuten koirille?

Mutta otetaanpa maalaisjärki käyttöön. Koirahan voi olla vihainen ja hyök-
käävä – hui kamalaa. Mutta kun koira käyttäytyy aggressiivisesti ja muri-
see, jopa pure mielellään sinua takaapäin, niin me emme syytä syntiinlan-
keemusta syyksi koirien syntiselle käyttäytymiselle. Miksi emme? Niin-
hän kristityt väittävät ihmisenkin synnillisen käyttäytymisen johtuvan Pa-
ratiisin tapahtumista. Ja kun koira on lempeä ja jaksaa heiluttaa häntäänsä
torkkuessaankin, niin missä ihmeessä nämä kiltit koirat oikein olivat silloin
kun syntiinlankeemus tapahtui? Miksi ne eivät muuttuneet kuten lajitove-
rinsa pahoiksi? Vai olisiko syy siinä, että koiraa ei Jumala edes ollut keksi-
nyt vielä tuolloin luoda.

Vai olisiko kyse siitä, miten koira on kasvatettu? Siitä, että koira ei ole ge-
neettisesti paha jo syntyessään, kuten useat psykologit, psykiatrit ja asiaa
tuntemattomat asiantuntijat aivan yleisesti ihmisen tapauksessa väittävät.
Ehkä ihminen on heidän mielestään poikkeus säännössä, laji jolla on syn-
nynäinen väkivalta ja viha suonissaan, päinvastoin kuin koirilla ja muilla
eläinlajeilla. Ehkä Halla-ahollakin oli oikeus sanoa, että islaminusko on pe-
dofiliauskonto ja ryöstely sekä verovaroilla loisiminen on somalien kansalli-
nen, ehkä suorastaan geneettinen erityispiirre. Ja silti Jussi tuomittiin, vaika
hän vain toisti Kauhajoen ja Jokelan kouluampumisten tutkintalautakun-
tien jäsenten yleisen mielipiteen – ihminen perii vastaansanomattomasti ge-
neettisesti väkivallan, kuten vaikkapa sivullisten ampumisen ja ryöstelyn tai
jopa peniksen hinkkaamisen sylivauvan nukkaisten, ruusunpunaisten reisien
väliin! Kuitenkin Yle otsikoi 7.10.2015 "Vanhemman mielenterveyshäiriö
siirtyy usein lapselle – Mutta se ei ole kohtalo":

*Vanhempien mielenterveyshäiriöt lisäävät lasten vaaraa sairastua psyki-
atrisiin häiriöihin. **Sairauden puhkeamiseen tarvitaan kuitenkin geeni-
perimän lisäksi myös jokin laukaiseva tekijä.** Lapsen hyvinvointi on voi-
makkaasti riippuvainen siitä, kuinka vanhemman sairautta osataan kotona
käsitellä. Isä on jatkuvasti vihainen, äiti vain nukkuu, tiskit on tiskaamatta
ja jääkaappi tyhjä. Tämä on arkea monen suomalaislapsen kotona.*

*Kansainvälisten tutkimusten mukaan noin 20–25 prosenttia lapsista elää
perheessä, jossa ainakin toisella vanhemmalla on mielenterveydellisiä on-
gelmia. Vastaavaa tutkimusta ei ole tehty Suomessa, mutta tiedetään, että
noin joka kolmannella suomalaisella psykiatrisella potilaalla on alaikäisiä
lapsia.*

***Erityisen huolestuttavaa yhtälössä on se, että psyyken ongelmat periyty-
vät usein perheen lapsille:** on arvioitu, että noin 60 prosenttia masentunei-*

den vanhempien lapsista sairastuu itsekin johonkin mielenterveyshäiriöön ennen 25. ikävuotta. Kun lastenpsykiatri, emeritaprofessori Tytti Solantaus vielä opiskeli, oli vallalla käsitys, että jos joku on geneeissä, se on kiveen hakattu kohtalo. Käsitys on sittemmin kuopattu.

– Monissa mielenterveysongelmissa on geneettistä pohjaa. Mutta ennen kun sairaus lopulta puhkeaa, tarvitaan ympäristövaikutus. Tämä on tärkeä havainto, sillä se luo pohjan ennaltaehkäisylle.

*Mielenterveysongelmat vaikuttava monella tavalla kodin elämään ja ihmissuhteisiin, jolloin **lapset elävät usein ympäristössä, joka on omiaan laukaistaan geeniperimässä olevan sairauden**: on työttömyyttä, taloudellisia vaikeuksia ja näiden aiheuttamia riitoja.*

Tässä on esimerkki uutisesta, joka on kyhätty kasaan olemattomasta uutisesta – kierretystä "vaihtoehtoisesta" totuudesta! Terve.fi (www.terve.fi/artikkelit/masennus-yleistietoa) sivusto kertoo:

*Keskeistä masennuksen synnyssä on perinnöllinen taipumus, altistavat persoonallisuuden piirteet ja depression laukaiseva kielteinen elämäntapahetki. Masentuneiden potilaiden perheenjäsenillä on todettu depressiota 6 - 29 %:lla. Masentuneen identtisen kaksosen toisen osapuolen riski masentua tiedetään olevan noin 50 %, kun vastaava masennustodennäköisyys on 19 % ei-identtisellä kaksosparilla. Periytymisen mekanismit ovat kuitenkin paljolti tuntemattomat, **eikä mitään yhtä periytymisen mallia ole vielä tähän mennessä varmuudella löydetty**. Perinnöllinen alttius on sitä merkittävämpi, mitä vaikeampi ja toistuvampi depressio on.*

Eli kun puhutaan mielenterveyden ongelmien perinnöllisyydestä, pitäisi ensimmäiseksi kyetä erottamaan geneettinen perimä sosiaalisesta perimästä. Mutta jos opiskelemalla omaksuttu tieto on niin kapea-alaista ja psykologiset torjuntamekanismit ovat niin voimakkaita, ettei pysty ymmärtämään edes geneettisen ja sosiaalisen perimän eroa, rämmitään heti harhakäsitysten hetteikössä. Vain hyvin harva psykykinen sairaus, kuten Huntingtonin tauti, joka on geenivirheen aiheuttama etenevä perinnöllinen keskushermoston sairaus, periytyy sukupolvelta toiselle. Huntingtonin tautihan aiheuttaa häiriöitä liikkeen hallinnassa, muisti-, päättely- ja havaintotoiminnoissa. Muutoksia ilmenee myös tunne-elämässä ja persoonallisuudessa.

Ylen uutinen ei nimeäkään uutiseensa haastatteleman emeritusprofessori Tytti Solantauksen suulla ainoatakaan geeniperimän aiheuttamaa psykykistä sairautta, vaan se siirtyy heti alun jälkeen painimaan sosiaalisen perimän aiheuttamissa perheongelmissa, jotka ("*rikkonaiset perhesuhteet*")

myös Tampereen yliopistollisen sairaalan nuorisopsykiatrian ylilääkäri Riina Kerttu Kaltiala-Heino mainitsee vaivihkaa mielenterveysongelmien ja käytöshäiriöiden syiksi.

Mielen Ihmeet verkkosivuilta (mielenihmeet.fi/psykologia/page/4/) voitkin lukea, että monet tutkimukset osoittavat, että joillakin mielialahäiriöillä on perinnöllisiä rakenneseitä. Toisaalta tutkijat eivät ole pystyneet vastaamaan kaikkiin kysymyksiin siitä kuinka suuri vaikutus perimällä on. Tiedämme, että monissa tapauksissa ihmiset eivät peri sairautta itsessään, vain alttiuden kehittää sairaus. Sairauden saaminen riippuu monista tekijöistä. Se on totuus jopa hallitsevan perinnöllisyyden tapauksissa. Jos siis alttiutta tai laukaisevia tekijöitä (kipinöitä, jotka sytyttävät geneettisen sulakkeen) ei ole, et välttämättä koskaan saa sairautta. Tämän takia tiedemiehet käyttävät todennäköisyyksiä. On mahdotonta ennustaa, tuleeko henkisesti sairaan ihmisen lapsi kehittämään saman sairauden. Toisaalta lapsella on suurempi todennäköisyys saada se. Ja jos isä ja äiti molemmat kärsivät samasta sairaudesta, on todennäköisyys vielä korkeampi. Sivusto listaa **yleisten mielisairauksien perimisen todennäköisyyttä** näin:

1. Skitsofrenia on vakava mielisairaus, joka vaikuttaa moniin aivon toimintoihin kuten ajattelun käsittämiseen, tunteisiin ja käytökseen. Se on psykoottinen sairaus, mikä tarkoittaa sitä, että siitä kärsivät ihmiset menettävät yhteyden todellisuuteen.

Skitsofreniasta kärsii arviolta 1 % väestöstä. Useat tutkimukset myös arvioivat, että 40 % skitsofreniaa sairastavien isien ja äitien jälkeläisistä kehittää tämän sairauden. Skitsofrenian aiheuttaa resessiivinen (väistytvä) geeni kantajageenien puutteellisen määräävän aseman kanssa.

2. Kaksisuuntainen mielialahäiriö on vakava sairaus johtuen siihen liittyvästä vaarasta ja kyvyttömyydestä. Se tunnetaan myös maanisena masennuksena. Kaksisuuntaisesta mielialahäiriöstä kärsivillä ihmisillä on epätavallisia mielialan vaihteluja.

Noin 0,4 % väestöstä kärsii kaksisuuntaisesta mielialahäiriöstä. Potilaan riski kasvaa, jos hänen vanhempansa kärsivät siitä. Maanisen masennuksen vaikuttaa aiheuttavan (ei siis tiedetä, että aiheuttaisi) dominoiva (määräävä) geeni yhdessä geenien puutteellisen määräävän aseman kanssa.

3. Vakavan älyllisen kehitysvammaisuuden aiheuttaa useimmiten (80 %) ympäristötekijät. Potilas on saattanut kärsiä onnettomuudesta tai sairaudesta kohdussa tai varhaisessa lapsuudessa. Siten se ei siis ole perittyä. Toisaalta 80 % lievistä tai kohtuullisista älyllisistä kehitysvammaisuuksista

ta yhdistyy perimään. Kun sekä isällä että äidillä on älyllinen kehitysvam-
maisuus, tulee 80 % heidän lapsistaan kärsimään samasta mielisairau-
desta. Jos perinnöllinen geeni on olemassa, se vaikuttaa olevan resessiivinen.

**4. Neuroosia sairastava ihminen reagoi epätavallisella tavalla aikaisem-
mista kokemuksista sekä ympäristötekijöistä johtuen. Se ei siis ole perinnöl-
listä. Monesti samassa perheessä kärsityissä neuroositapauksissa neuroosi
voidaan selittää "väärällä perimällä". Se ei johdu geneettisestä perimäs-
tä, vaan sen sijaan huonosta perheympäristöstä. Tätä kutsutaan toisinaan
"keinotekoiseksi patogeeniksi", jonka on taipumus laukaista mielisairaus.
Neuroosilla ei näytä olevan perinnöllistä rakennetta. Toisin sanoen pa-
togeenisiin kokemuksiin neuroottisesti reagoimisella vaikuttaa olevan ge-
neettinen taipumus.**

Mielenterveyden häiriöksi luetaan muun muassa masennus, narsismi, ma-
niat, paranoiat, pelot eli fobiat, ahdistuneisuus, pakko-oireet, dissosiaatio-
häiriöt (psykykinen puolustuskeino tai sopeutumisreaktio), traumaperäiset
stressireaktiot, paniikki-, syömishäiriöt, psykoosi, sekä laaja-alainen, epä-
vakaata persoonallisuus häiriö, joka ilmenee esimerkiksi mielialan vaihte-
luvuutena, suhteettomana vihaisuutena sekä vaikeutena säädellä vihan ilmai-
sua. Epävakaata persoonallisuushäiriötä sairastavan henkilön ihmissuhteet
muodostuvat yleensä epävakaiksi. Henkilö voi myös kokea hylätyksi tai
torjutuksi tulemisen pelkoa, identiteetin epävakautta, tyhjyyden tunnetta,
impulsiivista tai itsetuhoista käyttäytymistä sekä hänellä on alttius kokea
outoja, epätodellisia olotiloja tai epäluuloisia ajatuksia.

Epävakaaseen persoonallisuuteen liittyy suurentunut riski kärsiä samanai-
kaisesti masennuksesta tai kaksisuuntaisesta mielialahäiriöstä. Samanaikai-
set päihdeongelmat, syömishäiriöt, traumaperäinen stressihäiriö sekä tark-
kaavaisuushäiriöt ovat myös yleisiä. Lääkärikirja Duodecim 20.11.2016:

*Epävakaan persoonallisuuden kehittymiselle altistavat ilmeisesti sekä
(sosiaaliset) perintö- että ympäristötekijät. Näitä ja niiden monimutkaisia
yhteisvaikutuksia tunnetaan vielä hyvin vaillinaisesti. Häiriö on noin viisi
kertaa yleisempi siitä kärsivien ensimmäisen asteen sukulaisilla kuin väes-
tössä keskimäärin. Identtisten kaksosten riski sairastua on selvästi isompi
kuin epäidenttisten, mikä viittaa geneettisen (aivan yhtä hyvin sosiaalisen)
alttiuden olemassaoloon. Ympäristötekijöistä varhaisen kiintymyssuhteen
turvattomuus (toisin sanoen vanhempien pahoinpitely) näyttää yleiseltä
epävakaasta persoonallisuudesta kärsivien keskuudessa.*

Häiriöistä kärsivillä on voitu todeta rakenteellisia ja toiminnallisia poikkeavuuksia aivojen ajattelua, tunteita ja toimintoja säätelevässä etuaivo- ja ohimolohkoissa.

Valtaosasta mieleltään sairaista yksilöistä ei näy päällepäin (Gerdt, Auvinen tai Saari), että heillä "viiraisi" korvien välissä. He näyttävät (narsisti) ja käyttäytyvät (masennus, stressi) yleensä aivan normaalisti, mutta heidän käyttöksensä saattaa muuttua silmän välttäessä tai joskus jopa silmänräpäyksellisesti, esimerkiksi jos he potevat vakavaa persoonallisuus- tai kaksisuuntaista mielialahäiriötä. Nämä yksilöt eivät ole harhoissaan eläviä skitsofreenikkoja, aivoinvalideja tai vaativan koulumaailman tai kouluterveyden huollon vähentyneiden resurssien, vaan vanhempien harrastaman näkymättömän väkivallan, henkisen pahoinpitelyn uhreja, joiden vuosia täyttynyt tiimalasi menee lopulta nurin.

Sen sijaan yhteiskunnasamme sairaudeksi ei lueta sadismia, masokismia, sadomasokismia tai narsismia, ei edes kateutta tai ahneutta, ilmeisesti siksi, että ne ovat ensinnäkin niin yleisiä mielenhäiriöitä, toiseksi luokittajat itsekin sairastavat varmasti jotakin (joitakin) niistä sairauksista ja kolmanneksi, nuo sairaudet tuottavat iloa niihin sairastuneille! Sairaan yksilön käytöksen kohteeksi joutuneen henkilön vammat ja arvet eivät ilmeisesti siksi ole huomion arvoisia, koska ne ovat seurausta surusta – pahoinvoinnista. Sexpo-säätiön puheenjohtaja Tommi Paalanen Ylioppilaslehdessä 2010 "Sadisti ei ole sairas" (ylioppilaslehti.fi/dev/2010/09/sadisti-ei-ole-sairas/) :

*Jos masokisti hakeutuu hoitoon masennuksen takia, saattaa lääkäri arvela, että masennuksen syy on masokismi. Näin siinäkin tapauksessa, että **potilaan seksuaalisuus ei ole ongelma, vaan iloa tuottava asia. Samoin väärässä paikassa ilmi tulleet vanhempien seksuaaliset mieltymykset saattavat johtaa lastensuojeluilmoituksiin.***

Esimerkiksi sadismihan on ranskalaisen markiisi de Saden mukaan nimetty poikkeavuus, jossa sadistin toiseen henkilöön kohdistama ruumiillinen tai henkinen julmuus ja pahoinpitely tuottavat nautintoa tai seksuaalista mielihyvää – pahoinpitelijälle, pahoinpidellylle, tai molemmille.

Aivan samoin psykopatia, vaikka se ei tuotakaan iloa sitä "sairastavalle", koska psykopatti on "tunteeton" (siten kuin me tunteet käsitämme), on viralliseen tautiluokitukseen kuulumaton luonnehäiriö, jota voidaan kuitenkin mitata luotettavasti. Psykopatialle ominaisia piirteitä ovat pinnallinen viehätysvoima, itsekeskeisyys sekä myötäelämiskyvyn, syyllisyydentun-

non ja pidäkkeiden puute. Psykopaatille tyypillisiä ovat muun muassa julmuus, epäsosiaaliset teot, vastuuttomuus ja moraalittomuus.

Molemmat, sekä sadismi, että psykopatia, aiheuttavat kärsimystä ja tuskaa ulkopuolisille, mutta se on yhteiskuntamme mielestä kuitenkin tuiki tavallista ja normaalia, kotioloissakin tervettä yhteiskunnallista toimintaa – sitä tunteiden näyttämistä.

VÄKIVALLAN JA VIHAN ARVET

Miten lapsen aivoissa vaurioita aiheuttava huono kohtelu, fyysinen väkivalta, tukistelu, luunapit, töniminen, retuuttaminen, riepottelu, lyöminen, remmittäminen ja hakkaamisen, jopa hyvinkin pienen lapsen seksuaalinen hyväksikäyttö ja näkymätön psyykkinen väkivalta, huutaminen, syyttely, jäähyttäminen, eristäminen, uhkaaminen, kiristys, pelottelu, valehtelu, lahjonta, halveksiminen, välinpitämättömyys, "sallivuus", alistaminen, hyljeksiminen, lapsen laiminlyöminen tai häpeän juurruttaminen lapseen seksuaalisilla kielloilla, sitten näkyy lapsen myöhemmässä käytöksessä?

Sigmund Freudin ja hänen nimeensä nykyisin vannovien psykoanalyytikkojen sekä useimpien muiden mielenterveysalan ammattilaisten sekä median edustajien mukaan, nuo vauriot eivät näy lapsessa mitenkään. Mitään vaurioita ei edes ole olemassakaan! Lapsilla on olemassa vain korkeintaan joitakin ikäviä muistoja – jos edes niitäkään. Ei vaikka esimerkiksi eristys on erittäin suosittu rankaisumenetelmä vankiloissa ja kiristys rikollisten käyttämisessä toimintatavoissa.

Sanotaan, että menneisyys ei koskaan lakkaa olemasta, eivätkä sanojat ole väärässä. Jokainen päivä elämässämme on mukanamme kantaman taakan hedelmä. Huolimatta siitä kuinka kovasti hankaat pois tietoisuuttasi tietyistä asioista, niillä on silti vaikutus siihen millainen olet nyt ja millainen olet huomenna. Mielen Ihmeet verkkosivusto ([//mielenihmeet.fi/psykologia/](http://mielenihmeet.fi/psykologia/)) kertoo kolmesta henkisestä haavasta, joita melkeinpä kaikki meistä kantavat sisimmässään:

1. Itsetuntoon liittyvät menneisyyden henkiset haavat

Kaikki erilaiset hylkäykset johtavat kärsimykseen. Niiden aiheuttajilla ei ole merkitystä. Totuus on, että kyseessä on sellainen kipu, jolle kukaan meistä ei ole immuuni.

Mutta kun hylkäys on jatkuvaa, kun se tapahtui varhaisessa iässä tai kun se tapahtuu rakkaan ihmisen toimesta, on se hetki jolloin käsittelet vaikeasti parannettavaa henkistä haavaa. Solvaus, nöyryytys, aliarvostus, jatkuva kritiikki ja epäreilu syyttely ovat todella vahingollisia kenelle tahansa vastaanottavalle osapuolelle.

2. Itsenäisyyteen liittyvät henkiset haavat

Itsenäisyyteen liittyvät henkiset haavat ilmaantuvat tilanteissa, jolloin joku hallitsee sinua liikaa.

Nämä haavat syntyvät mistä vain teoista, jotka yrittävät rajoittaa vapautasi ja kykyäsi tehdä päätöksiä. Näin tapahtuu silloin kun joku oikaisee sinua säännöllisesti ja rankaisee sinua epäselvästä syystä. Näin voi myös tapahtua silloin kun joku paheksuu sinua jatkuvasti tai tekee sinusta velvollisen kaikista pienimmistäkin asioista. Näin voi myös tapahtua silloin kun joku kohtelee sinua kuin olisit hyödytön tai epäpätevä.

Tällaiset menneisyyden henkiset haavat voivat johtaa siihen, että sinun on vaikea tehdä aloitetta tai päätöksiä tiettyjen asioiden suhteen. Ne voivat tehdä sinusta alistuvan tai passiivisen. Tai ne voivat myös toisaalta tehdä sinusta äärimmäisen kapinallisen ilman mitään selvää syytä siihen.

3. Rakkauden puutteeseen liittyvät henkiset haavat

Raskaimmat menneisyyden henkiset haavat liittyvät rakkauden puutteeseen. Näin tapahtuu silloin, kun joku on hylätty, työnnetty syrjään henkisesti tai vaiennettu. Vanhemmat ovat tällaisten haavojen pääasiallisia aiheuttajia. He tekevät niin kasvattaessaan lapsiaan. Totuus on se, että he ovat saattaneet olla samojen asioiden uhreja, mutta sitten he toistavat kehän lastensa kanssa tajuamatta edes sitä.

Rakkauden puutteeseen liittyvät haavat voivat saada ihmisen tuntemaan itsensä äärimmäisen yksinäiseksi suuren osan ajasta. Näin tapahtuu varsinkin hetkinä, jolloin hän tuntee olevansa haavoittuvainen. Se saa hänet ajattelemaan, että kukaan ei pidä häntä tärkeänä. Se antaa hänelle myös ajatuksen siitä, että kukaan ei ymmärrä häntä tai hyväksy häntä.

Lapsuudessa rakkautta ja läheisyyttä vaille jäänyttä lasta kuvaa erinomaisesti Ilta-Sanomien pysäyttävä uutinen 26.3.2018:

Joka kymmenes päiväkotikäinen lapsi on täysin ilman kavereita.

Artikkelissa haastateltu, taas yksi mielenterveyden ammattilainen, kasvatuspsykologian apulaisprofessoriksi, ilmeisesti märkää vessapaperirullaa ulkoa lukemalla, päässyt Niina Junttila tarkastelee maailmaa kristillisestä katiskasta, sillä ei ole missään nimessä suotavaa puhua aiheesta, koska se saattaa syyllistää vanhempia. Artikkelin mukaan Niina uskoo, että osittain yksinäisyys on geneettistä: vanhempien ujous, arkuus, syrjään vetäytyminen ja oman toiminnan tarkkailu periytyvät:

Toinen merkittävä tekijä lasten yksinäisyyden taustalla ovat kodissa opitut sosiaaliset mallit. Jo se, että uskallamme katsoa vastaantulijoita silmiin,

vaikuttaa aivojen dopamiinitoimintaan (Muun muassa heroini, kokaiini ja amfetamiini aiheuttavat mielialan kohoamista dopamiinin välityksellä. Tämä johtaa huumeidenkäyttäjien kohonneeseen psykoosialttiuteen. Dopamiini vaikuttaa elimistöön piristävästi ja energiaa lisäävästi nostaen sydämen sykettä ja verenpainetta. Dopamiini tehostaa myös oppimista)

Ajatukset vaikuttavat tunteisiin, kehollisiin reaktioihin ja käyttäytymiseen. Jos ajatus on, että minussa on joku vika, ne nauravat minulle, se alkaa ahdistaa ja tuntuu pahalta mielessä ja kehossa. Silloin yleensä lähdetään pois tai aletaan käyttäytyä aggressiivisesti. Silloin muut ajattelevat yhä enemmän, että sinussa on jotain outoa.

Pitäisikö itkeä vai nauraa? Niina on sitä mieltä, eli toisin sanoen uskoo, että **ajatukset, ajatusvääristymät, puhumattomuus ja kykenemättömyys katsoa vastaantulevaa silmiin aiheuttavat yksinäisyyttä**. Yksinäisyyttä hävetään, eikä siitä puhuta ääneen, mutta se ei ole maailman onnellisimman kansan onnen este. Suomessa yksinäisyydessäkin kituvat ovat maailman onnellisimpia. Iltalehti uutiskoikin tämän kaiken Suomi-hehkutuksen lumoissa 27.3.2018:

Suomi on monessa asiassa maailman paras - katso hengästyttävä 98 kohdan listaus. Tilastokeskus päivitti listauksensa siitä, missä kaikessa Suomi on maailman kärkeä.

Kun tuota hengästyttävää listaa tarkastelee, silmiin pistää välittömästi, että tilastokeskus listaa vain näkyviä aineellisia ja ulkoisia seikkoja suomalaisesta yhteiskunnasta. Sen sijaan tilastokeskus vaikenee tyystin ja täydellisesti suomalaisuuden piki pimeästä kääntöpuolesta, henkisestä pahoinvoinnista. Esimerkiksi ja muun muassa:

Suomi on Euroopan viidenneksi väkivaltaisim maa (MTV 4.7.2009)

Suomi on naisille EU:n toiseksi väkivaltaisim maa (HS 5.3.2014)

Lasten huostaanotot liki kaksinkertaistuneet 2000-luvulla (6.11.2015)

Lasten mielenterveysongelmat lisääntyvät vuosi vuodelta (Yle 15.4.2011)

Nuorten kiireelliset sijoitukset ovat rajusti lisääntyneet (25.9.2017)

Armeijasta vapautettujen osuus kaksinkertaistunut (IS 29.9.2017)

Nuorten psykiatrinen osasto jatkuvasti täynnä (Kymen Sanomat 8.8.2017)

Tyttöjen itsemurhat lisääntyneet rajusti (Länsiväylä 11.6.2017)

Vanhusen itsemurhat lisääntyneet (Kirkkonummen Sanomat 27.3.2018)

Itsemurhat liikenteessä lisääntyneet—silti Suomessa vaietaan (KS17.07.2015)

Suomalaisten tyttöjen itsetunto on Pohjoismaiden matalin (Anna 7.4.2009)
Uudellamaalla joka kymmenes nuori päätyy nuorisopsykiatrisen erikoissairaanhoidon asiakkaaksi (MTV 22.02.2018)
Suomalaiset ovat lähes maailman huonoimpia asettumaan toisen ihmisen asemaan (Lännen Media 14.10.2016)
Suomalaisten älykkyys laskenut jo 18 vuoden ajan (IS 9.2.2015)

Myöhemmin luvuissa "Tosiasioden kieltäminen" ja "Sileäposkinen tappa-ja" käsiteltävien Jokelan, Kauhajoen ja Myyrmannin murhenäytelmien syyt löytyi tutkijalautakuntien mukaan joko geneettisestä perimästä, mainitsemattomista psyykkisistä syistä, meistä kaikista, väkivaltaviihteestä, kontrollin, resurssien ja kouluterveydenhuollon puutteesta, yhteiskunnan kovuudesta, koulutuksen ongelmista sekä/tai ja tietysti välinpitämättömyydestä, ellei sitten – selittämättömyydestä. Nykymuodin mukaan väkivallan synnystä syytettyjen penkille voisi vielä raahata vaativan koulumaailman sekä koulujen vähentyneet resurssit ja sosiaalinen perimän. Ja ei aikakaan, kun tapahtuneista väkivallanteoista ryhdytään varmasti syyttämään kulloistakin hallituskokoonpanoa tai – oppositiota.

Suomessa hyvin harva psykiatri, psykologi tai psykoanalyttikko on julkisesti ryhtynyt kyseenalaistamaan maassamme vallitsevia mielenterveyden asiantuntijoiden käsityksiä väkivallan alkuperästä. Muun muassa "Touch of the Futuren" kaltaista "verkkoakatemiaa", joka levittää tietoa hyvinvoinnin kannalta lasten oleellisesta kohtelusta ("Expanding Human Potential by Supporting Those Who Care For Children"), ei Suomen ummehtuneessa nykyilmapiirissä ("seuraa sydäntäsi" ja "lapsetkin ovat onnellisia, kun sinä olet onnellinen") ole ajateltavissakaan. Eikö pedofilikin seuraa sydäntään metsästäessään mielihyvää leikkivistä lapsista ja narsisti on onnellinen tuijottaessaan kuvajaistaan uudesta älypuhelimesta. Touch of the Futuren kotisivuilta (tffuture.org) löytyvä esittely kertoo:

Wisdom never goes out of date. Our Academy is a unique, dynamic, user lead platform that instantly filters and sorts hundreds of hours of in-depth personal interview focusing in on the themes and issues that are most important to you; pregnancy, birth, bonding, parenting, the origins of love and violence, athletics, optimum states of learning and performance, expanding human potential and amazing capacities and self-infected limitations.

Kuvittelevathan suomalaiset aivan yleisesti olevansa maailman onnellisin kansa. Eikä maailman onnellisimmilla voi tietenkään olla minkäänlaisia mielenterveyshäiriöitä! Esimerkiksi Pohjola-lastenkodissa väitetäänkin, et-

tä nuoret valehtelevat (HS 5.11.2018) henkilökunnan taholta saamansa "asiallisen" kohtelun paikkansa pitävyydestä. Lasten mukaan kohtelu on ollut epäasiallista ja jopa lain vastaista!

Asiantuntijoiden onkin mukavampaa, sen sijaan, että aukaisisivat omat silmänsä, vierittää syy mielenterveysongelmista hienotunteisesti esimerkiksi "*genetiikalle*", "*vaativa koulumaailmalle*", "*äidin ihailevan katseen vähäisyydelle*" tai "*selittämättömyydelle*". Mutta se ei ole selittämätöntä, että häpeän juurruttaminen lapseen aloitetaan mahdollisimman varhain erilaisilla yhteiskunnan normistoon kuuluvilla seksuaalisilla kielloilla. Lasta lyödään sormille tai jopa tukistetaan, jos hänet yllätetään "hipelöimästä" epäsiivellisesti sukupuolielimiään, mikä tarkoittaa lasten harjoittaman mielihyvää aiheuttavan itsetyydytyksen tukahduttamista (tilalle tarjotaan lapsen vartuttua rukoilua tai reippailua eli rukous ja reippailu ovat seksuaalisesta tyydytyksestä saatavan mielihyvän korvikkeita)! Eroottisuus on salattava, se on liikaista ja se nyhdettävä lapsesta irti, vaikka esimerkiksi poikasikiö voi saada erektion jo kohdussa.

Lapsen kasvatus korostaa enemmän tai vähemmän peitellysti luonnotonta sukupuolista siveellisyyttä, esiaviollisista suhteista kieltäytymistä, yhdyntäkertojen rajoittamista, nuorten ja aikuisten harrastaman epämoraalisen itsetyydytyksen kaikkinaista karsastamista, jopa sukupuolisen kanssakäymisen harjoittamista muun kuin jälkeläisten siittämisen, esimerkiksi pelkän mielihyvän vuoksi ja totta kai, erilaiset mielikuvitusta kiihottavat yhdyntäasennot, pimeässä hätäisesti suoritettua lähetyssaarnaaja-asennossa lukuun ottamatta suoritettua siementen karistusta, ovat, jolleivat syntisiä, niin vähintään vältettäviä, kuten kaikki muukin seksuaaliseen kiihottumiseen ja mielihyvän saavuttamiseen tähtäävät mielikuvitusleikit. Ja ilman muuta sukupuolikasvatuksella ja ehkäisyneuvonnalla on molemmilla otsassaan häpeän polttomerkki, jota pyritään pyyhkimään naurunpurskahduksilla.

Mitä luonnollisen seksuaalivietin vaurioittaminen sitten aiheuttaa? Psykiatri ja psykoanalytikko Wilhelm Reich oletti, ja oli osittain aivan oikeassa, että jokainen järjestäytynyt mystiseen "totuuteen" pyrkivä liike perustuu massojen syvälle, milteipä pakonomaiselle orgastiselle kaipuulle, yleiselle ja yhtäläiselle rakkaudettomuudelle – rakkausanemialle. Samalla Reich näki fasismin massapsykologian synnyn syyksi yhteiskunnassa vallitsevan autoritaarisen kasvatuksen sekä autoritaarisen, itsevaltaisen ilmapiirin. Tänä päivänä massapsykologia sen sijaan imee käyttövoimansa myös aivan vastakkaisesta ilmansuunnasta – sallivasta vapaasta kasvatuksesta ja demokraattisesta, liberaalista, "antaa kaikkien kukkien kukkia" -ilmapiiristä.

Wilhelm Reich väitti, että pakonomainen orgastinen kaipuu on massapsykologia perusta, vaikka orgastinen kaipuu on ainoastaan yksi massojen jouk-

koepidemiaan selvimmin havaittavista tunnusmerkeistä. Reich kirjoitti jo lähes sata vuotta sitten:

Ja jokainen genitaalista tyydyttämistä vaikeuttava estymä kärjistää sadistisia yllykkeitä ja näin koko seksuaalirakenne vähitellen kehittyy sadistiseksi. Kun sitä paitsi anaaliset yllykkeet tarjoutuvat seksuaalisiksi korvikkeiksi, nuorten rakenne alkaa herkästi vastata seksuaalitaantumuksillesille opeille naisen alentamisesta yhdynnässä.

Luonto ja "ylevä" (siveellinen) moraali oli leimattu toisilleen vastakkaisiksi ja tämä haittaa pahasti yksilön kykyä saada yhdynnästä täyttää tyydytystä: sukupuoliset syyllisyydentunnot pirstovat yhdynnän ja seksuaalisen yhteensulautumisen (unohtamatta tunnetason järjestyttävää kokemusta - kirjoittajan huomautus) luontaisen orgastisen yhtenäistapahtuman ja aiheuttavat seksuaalisia patoutumia, jotka sitten eri tavoin ja muodoin kiertyvät päivänvaloon. Neuroosit, sukupuoliset häiriöt ja yhteisöä rikkova seksuaalisuus ovat nykyisin sosiaalisia vakioilmiöitä

Wilhelm Reich havaitsi, että nimenomaan voimakkaiden seksuaalisten yllykkeiden leimaaminen siveettömiksi synnytti pelot sekä häpeän, seksuaaliset vääristymät, eikä suinkaan päinvastoin, kuten Sigmund Freud erheellisesti kuvitteli. Lisäksi Reich piti selvänä, että yksilön orgastinen kaipuu ja tunne-elämän vääristymät "sublimoituvat" ylevästi väkivaltaiseksi sadistiseksi kontrolliksi.

Yhtä hedelmätön on väite, että poliittinen taantumus fasismin hahmossa muka olisi sumuttanut, vietelley tai "hypnotisoitunut" massat.

Aidoille vapautuspyrkimyksille ja vapauden tavoittelulle on haitaksi, että fasismi on käsitetty ja käsitetään yhä pienen, taantumuksellisen kuppikunnan diktatuuriksi

Puhtaimmillaan fasismi on luonteeltaan keskimääräisen ihmisen kaikkien irrationaalisten reaktioiden (järjenvastaisten vastausten) summa.

Reich osoitti tutkimuksissaan, että fasismi on tunne-elämältään vaurioituneiden massojen oman järjettömän, irrationaalisen, luonteenrakenteen aiheuttama ilmaus – seuraus omasta tyhmyydestä ja – sisäisestä tyhjyydestä. Rakkaudettomat massat rankaisevat itse itseään luomallaan fasismin rutolla. Joukkohysterian valtaamat manipuloidut massat haluavat verenhimon vallassa epätoivoisesti tyydytystä, mielihyvää etsiessään, repiä riekaleiksi jokaisen hänen harhaisen henkisen minänsä kuvitellun uhkaajan. Psykiatri ja psykoanalytikko Anthony Storr:

Silloin kun eroottinen suhde epäonnistuu, voi rakkauteen sisältyvä aggressiivisuus ja rakkaus itse muuttua vihaksi Ruumiin tila seksuaalisen ja aggressiivisen kiihottuneisuuden aikana on hyvin samanlainen. Aggressiot ovat usein kietoutuneet sekavaksi vyyhdiksi pelon- ja sukupuolisten tunteiden kanssa.

Ruumiin tila seksuaalisen ja aggressiivisen kiihottuneisuuden aikana on hyvin samanlainen. Ei ole niinkään harvinaista, että toinen näistä reaktioista vaihtuu toiseksi; avioriita päättyy usein vuoteeseen ja tappelu joskus orgasmiin... Nauttiminen toisen tuskasta on – sikäli kuin nykyään tiedetään – ominaista vain ihmiselle...

Jos me emme saa osaksemme rakkautta ja emme pysty osoittamaan rakkautta, tyydyttämään suvunjatkamisviettiämme luonnollisella tavalla ilman häpeää, niin tyydyttämme viettiämme luonnottomasti, jännityksellä ja pelolla? Ja jos jännityksen ja pelon tunteiden liikkeelle panemien hormonien mukanaan tuoma nautinnollinen huumaa ei riitä, niin äärimmäisessä tapauksessa saamme tyydytettyä sukupuoliviettimme käyttäytymällä aggressiivisesti, tappamalla, tuhoamalla elämää. Tähän paradoksiinhan pohjautuvat sodissa hyvin yleiset joukkoraiskaukset sekä sotilailla esiintyvä voimakas sukupuolisen kiihottuneisuuden tila esimerkiksi isänmaallisessa uhossa tehdyn hyökkäyksen aikana.

Storrin lauseesta ilmenee sadismin ydin, sen tehtävä orgastisen kaipuun korvaustoimintona. Sadisti kohdistaa toiseen henkilöön ruumiillista ja/tai henkistä julmuutta ja pahoinpitelyä, aggressioita, tavoitellessaan itselleen nautintoa ja seksuaalista mielihyvää – orgasmin. James W. Prescott haastattelussa "Ruumiin mielihyvä ja väkivallan alkuperä" (ttfuture.org/academy/james-w-prescott/love-or-violence, 28.3.2002) kysyykin:

The human primate is, without question, the most violent primate on the planet who directs more violence against the female and offspring of its species than by any other primate species on the planet. Why is our closest genetic relative the bonobo or pygmy chimpanzee the most peaceful and affectionate primate on the planet? There is only about 1% genetic difference (DNA) between these two species where this small genetic difference cannot possibly account for the extraordinary differences in peaceful and violent behaviors between these two primate species.

*The explanation for the pathological violence of the human primate lies elsewhere and recent studies reveal that **the answer is to be found in how the developing brain is encoded or programmed for peaceful or violent behaviors in the newborn/infant/child by how it is reared.***

Sarah Hardy in Mother Nature (1999) observed that "no wild monkey or ape mother has ever been observed to deliberately harm her own baby". Why does the human primate harm its own offspring when no genes can be identified to account for this harm nor for the current epidemics of violence that have grown over this past generation which precludes any changes in the human gene pool to account for this difference

It will be shown that it is the impaired development of the pleasure systems of the brain that results from failed affectional bonding in the mother-infant/child relationship and in the failed sexual affectional bonding during the juvenile/adolescent stages of development, which have placed the human primate on a life path for depression, social alienation and violence. Tragically, the moral traditions of the monotheistic religions have contributed significantly to this life path of self-destruction in homo sapiens where pain and suffering (biological avoidance) has become a virtue; and pleasure (biological attraction) has become a sin that must be avoided.

No mammal on this planet, except the human mammal, separates the newborn from its mother at birth and during the crucial and formative postnatal period of brain-behavioral development. No mammal on this planet, except the human mammal, refuses to breastfeed its newborn and during the crucial and formative periods of breastfeeding for brain-behavioral development that varies with mammalian species. The violation of these two mammalian universals by the human primate-homo sapiens-has brought devastating consequences upon itself in terms of damaged biological and emotional-social health that threatens the very existence of the species.

Viha ja väkivalta synnyttävät purkautuessaan toiminnaksi yksilössä mielihyvää, sukupuolisen tyydytyksen kaltaisen laihan orgastinen korvikkeen. Reichin kokemukset klinikallaan osoittivat, että myös tuska ja kärsimys tuottavat eroottista mielihyvää, nekin jopa parhaassa tapauksessa orgasmin. S&M sessiot ovatkin nykypäivänä jopa pitempiaikaisissa parisuhteissa hyvin suosittuja, joilla mieleltään horjuvat, itseensä eksyneet yksilöt hakevat tyydyttämättömän orgastisen kaipuunsa tilkkeeksi lohtua, tukea ja voimaa omia pahoja alitajuisia viettejä eli lihan syntejä vastaan – piiskaamalla tai antamalla piiskata itseään. Reich myös havaitsi voimakkaan hurmoksellisen uskonnollisuuden ja orgasmin välisen yhteyden:

*Tutkittaessa uskonnollisen tunnevireen mitä tahansa astetta yksinkertaisimmasta antaumuksesta täyteen uskonnolliseen haltioitumiseen **joudutaan tietyissä kohdin aina orgastisiin kiihottumisilmiöihin.***

Psyykkisesti sairaita pappismiehiä hoidettaessa on voitu havaita, että tahattomat siemensyöksyt varsin usein myötäilevät uskonnollisten hurmostilojen huippukohtaa

Terapiassa on pystytty osoittamaan, että mystiset (uskonnolliset) elämykset vaikuttavat elimistöön, nimenomaan autonomiseen hermojärjestelmään aivan samoin seurauksin kuin huumeet. Nuo seurausilmiöt ovat sukupuolielimistön kiihottumistiloja, joiden tavoitteena olisi orgasmi

Eli se mitä maan matonen pitää Jumalan kohtaamisena, onkin pelkkä sukupuolisen orgasmin kalpea varjo!

Sen lisäksi, että lapsi saadaan häpeämään luonnollista seksuaalisuuttaan, pitämään sitä jotenkin likaisena ja salailtavana, lapsen seksuaalisuutta vaurioitetaan kielloilla ja pelolla, esimerkiksi esiaviollisia suhteita karsastetaan, sukupuolielimiään koskettelevaa lasta rangaistaan ja vaikka itsetyydytyksen ei enää yleisesti tieteellisenä tosiasiana väitetä sulattavan selkärankaa, niin seksuaalisuudesta ei puhuta ääneen ainakaan päivänvalossa. Ja samaan aikaan yleisesti käytettävillä kristillisillä kasvatusmenetelmillä pyritään murtamaan lapsen vastustus, alistamaan lapsi mieleltään vanhempiensa tahtoon. Tämä koulutus on tehokkainta kohtelemalla lasta, joko kylmäkiskoisesti uhkaamalla ja rankaisemalla, tai lipevästi lahjomalla ja valehtelemalla. Kolmas menetelmä on nykyoloissa rajaton välinpitämättömyys, "sallivuus" ja/tai pumpulissa kasvattaminen. Usein kasvatus ei tehotakseen tarvitse näkyviä tekoja, riittää, että kasvatuksen ilmapiiri ("normaalit" kotioiloissa osoittavat tunteet) on kaikkine vihjeineen ja ärsykkeineen selkeästi lapsen tunnistettavissa jo sikiöajasta alkaen.

Kaikkien näiden kolmen edellä mainitun kasvatusmenetelmän tarkoitus on murskata lapsen luonnollinen omaa minää ja elämää suojeleva aggressiivisuus ja sitä kautta murtaa lapsen suojakuori ja muokata hänestä tottelevainen, vailla omaa tahtoa toimiva kuuliainen, kiltti ja kunnollinen kansalainen – hyödyllinen yhteiskunnan jäsen.

Anthony Storr osoittikin (Ihmisen Aggressiot, WSOY, 1970), että lapsella on syntyessään aggressiotaipumuksia jo syntymähetkestä lähtien. Juuri tätä synnynnäistä aggressiotaipumusta useimmat psykologit, psykiatrit, psykoanalyytikot sekä monet muut "kallonkutistajat" luulevat todisteeksi väkivallan geneettisestä periytymisestä.

Mutta uskovaisille hyvänlaatuinen aggressio on suoranaista myrkkyä, sillä väite, että syntyneellä olisi elämää puolustava ja säilyttävä aggressiovietti tuhoasi kristittyjen hellimän väitteen, että se oli syntiinlankeemus, joka "vaurioitti" ihmisen aivotoimintaa ja "liimasi" häneen geneettisesti jälkipolville siirtyvän perisynnin. Kankaanpään kirkkoherra, naispappeuden vas-

tustaja, täydellinen tollo Keijo Rainerma paljastaa kirjassaan " Arvot – aar-teemme" (Kustannus Oy Uusi tie, 2007) kuinka kristittyjen henkinen arvo-maailma tuhoaa näppärästi lapsen minuuden, niin että syyllisyys tästä tuho-työstä saadaan kätevästi vieritettyä ihmisen (vanhempien) itse aiheuttaman perisyntien ohella sielunvihollisen niskaan:

Itsekkyyttä ei tarvitse opettaa kenellekään. Me osaamme sen luonnostam-me, koska kuulumme langenneeseen ihmissukuun. Itsekkydestä ei ole pitkä matka toisen halveksimiseen, kostonhaluun, vihaan ja väkivaltaan. Saata-na löytää sydämistämme liittolaisen ja hänen tahtonsa noudattaminen joh-taa aina valheeseen ja väkivaltaan. Se voi houkutella meidät irtautumaan Jumalan käskyistä ja päättämään omasta ja muiden elämästä. Se saattaa harhauttaa meidät näkemään oman elämämme arvottomana ja vihaamaan ja tuhoamaan itseämme ja muita.

Ja vaikka todetaan ja toistetaan lukemattomia kertoja mielenterveyden asiantuntijoiden kuuroille korville: mitä riippuvaisemmaksi ihminen jää toi-sista ihmisistä, sitä enemmän piileviä, luonnollisesta aggressioista juontu-via erilaisille häiriöille alttiita puolustus- ja hyökkäysmekanismeja häneen kasaantuu, niin mikään ei käytännössä muutu. Toisesta ihmisestä, ei gene-tiikasta, riippuvaisuus merkitsee sitä, että lapsi on hänen vallassaan. Tämän vallan lapsikin, joka ylipäättään haluaa säilyä lajina ja puolustaa lajiaan sekä itseään, seisoa omilla jaloillaan ilman tukea, kokee rajoituksena, joka on voitettava, Storr:

Mitä riippuvaisemmaksi ihminen jää toisista ihmisistä, sitä enemmän piile-viä aggressioita häneen kasaantuu. Ellei olisi aggressioviettiä, joka pakot-taa ihmisen itsenäistymään, lapsista tulisi avuttomia aikuisia, jotka antai-sivat huolehtia itsestään niin kauan kuin joku viitsii sen tehdä... Lapsi tar-vitsee kaiken piilevän aggressiivisuutensa voidakseen suojata ja varmistaa yksilöllisyytensä kehittymisen.

Lapsen luonnollinen, viettipohjainen aggressiivisuus merkitsee elämän al-kuvaiheessa melkein samaa kuin aktiivisuus – tutkimuksenhalu. Lapsen liikkuvuutta voi pitää varhaisena osoituksena siitä, että lapsi on äidistä eril-linen, riippumaton yksilö, ja on mahdollista, että spontaani liikkuvuus on positiivisen aggressiovietin ensimmäinen ilmaus. Ja sitä mukaa jokaisen lapsen, joka tahtoo tulla joskus omilla jaloillaan seisovaksi ja omilla aivoil-laan ajattelevaksi aikuiseksi, on päästävä irti riippuvuudestaan. Lapsilla on tarve pitää kiinni äidistä, olla varmoja hänen hellyydestään ja tuestaan. Mut-

ta toisaalta heillä on myös valtava tarve tutkia ja oppia hallitsemaan ympäristöään, tarve toimia itsenäisesti.

Tällaisen toisesta ihmisestä riippuvaisuus merkitsee käytännössä sitä, että riippuvainen on toisen ihmisen vallassa, hänen tahtonsa vallassa. Tämän kaltaisen kohtalon alaisiksi joutuvilta ihmisiltä puuttuu normaali itseluottamus. He ovat lapsuudessaan saaneet todennäköisesti alistua hyvin ankaraan kuriin ja/tai todella tylyyn kohteluun, luonnottomaan aggressiivisuuteen, joka saa heidät pitämään kaikkea itsevarmuutta rikoksena. Elleivät he sitten ole kasvaneet pumpulissa tuuliajolla. Anthony Storr:

Lapsen maailma on täynnä jättiläisiä ja noitia, jotka on voitettava juuri sen vuoksi, että lapsi on riippuvainen. Mitä pidemmälle lapsuuden sumuihin psykoanalyttikko tunkeutuu, sitä enemmän hän löytää sieltä aggressiota.

Esimerkiksi noita, joka syö lapsia ja (nainen joka uhkaa miehen miehuutta), on tavallinen hahmo, saduissa ja myyteissä (sekä miesten painajaisunissa) kaikkialla maailmassa, vaikka se esiintyykin moninaisissa valepuvuissa ja omaa monet naamiot. Ilmeisesti noita onkin koko ihmissuvulle tyypillinen painajaismainen mielikuvitusshahmo, luonnottoman aggressiivisuuden arkityyppi. Kun Punahilkka tulee vierailulle isoäitinsä luokse, hän ei huomaa, että susi on ottanut isoäidin paikan. Vaarallinen ja tuhoava olento on tullut suojelevan ja ystävällisen hahmon tilalle. Anthony Storr:

Niin kauan kuin hyvä ja paha erotetaan toisistaan, lapset sietävät väkivaltaisiakin ohjelmia, joiden huulisi järkyttävän heitä. Mutta he pelästyvät jos luotettava henkilö paljastuu pahaksi, silloin astutaan alueille, joilla vaikutukset ovat ennalta arvaamattomat ja vaaralliset. Lapselle tapahtuu silloin jotain samantapaista kuin aikuiselle, joka huomaa, että lääkäri onkin lääkkeen sijasta pistänyt häneen myrkkyä.

Ei voida edellyttää Punahilkan tai minkään muunkaan pikkulapsen huomauttaa, että "isoäidillinen" huolenpito ja ystävällisyys, jotka antavat turvallisuudentunteen avuttomalle lapselle, voivat "liioiteltuina" tai "vääristeltynä" muuttua omistuksenhaluksi ja ylenmääräiseksi huolehtimiseksi. Silloin ne saattavat estää lasta kasvamasta itsenäiseksi, ne uhkaavat "niellä" lapsen, kuten susi tosiasiallisesti tekeekin alkuperäisessä tarinassa. Suojeleminen ja rajoittaminen kuuluvat ehdottomasti yhteen; henkilö, josta lapsi turvallisuutensa vuoksi on riippuvainen, voi helposti muuttua tyranniksi, ellei lapsen onnistu tai ellei hänen anneta vapautua äidillisestä verkosta. Mutta en-

tä jos "isoäiti" alusta asti laiminlyö tai suhtautuu lapseen kylmästi, tunteetomasti, jopa rankaisee tätä?

Aggressiovietin tärkeänä tehtävänä on muun muassa sen varmistaminen, että johonkin lajiin kuuluva yksilö, kuten ihminenkin, voi tulla riittävän itsenäiseksi kyetäkseen pitämään huolta itsestään ja pystyäkseen myöhemmin suojelemaan jälkeläisiään "jättiläisiltä" ja huolehtimaan heistä, eikä suinkaan se, että tappaa ja tuhoaa kaikki ystävällismieliset "kääpiötkin". Ja vanhemmat, jotka eivät milloinkaan näytä aggressioitaan, saavat lapset tuntemaan itsensä epävarmoiksi. Kuinka lapsi voisi uskoa, että sellaiset vanhemmat, jotka eivät milloinkaan ole osoittaneet pystyvänsä pitämään puoliaan tai taistelemaan oikeuksiensa puolesta, kykenevät suojelemaan häntä potentiaalisesti vaarallisessa, pahuutta vilisevässä maailmassa?

LÄHEISYYTTÄ VAILLE JÄÄNEET HEADBANGERIT

Kehitys- ja neuropsykologi, aiemmin mainitun Touch of the Futuren yksi perustajajäsenistä, James W. Prescott julkaisi 1975 kirjasen "Ruumiin mielihyvän ja väkivallan alkuperästä" ("Body pleasure and the origins of violence"), joka tukee ja vahvistaa Wilhelm Reichin sekä Anthony Storrin havaintoja väkivallan alkuperästä yksityiskohtaisesti. Ja vaikka tämäkin kirjanen osoittaa yhteiskunnassa vallitsevan kaikkinaisen väkivallan syyksi yksiselitteisesti ja selkeästi tukahdetun seksuaalisuuden, mitään merkittävää ei ole tapahtunut mielenterveyden ammattilaisten keskuudessa – tukahduttaminen aina vaan jatkuu ja jatkuu. Prescott:

*Ellei väkivaltaisuuksia pystytä rajoittamaan, joudumme elämään pysyvästi pelon ja valvonnan maailmassa. Valitettavasti väkivalta-ongelmaan tarjotaan ratkaisuksi väkivaltaa. Useimmat viranomaiset suosittelevat poliisien lisäämistä parhaana tapana rajoittaa rikollisuutta. Ihmisten sijoittaminen vankilaan, mikä on tavallisin tapamme hoitaa tämä ongelma, ei ole mikään ratkaisu, sillä **väkivaltaisuuDET ovat seurausta siitä tavasta, jolla kasvatamme lapsemme ja nuorisomme.** Ruumiillisten rangaistusten käyttö ja tapa jolla väkivalta esitetään TV:ssä ja elokuvissa opettavat lapsillemme, että väkivallan käyttö on täysin normaalia. Tämän kaltaiset esimerkit eivät ole kuitenkaan pääasiallisia syitä väkivaltaiseen käyttäytymiseen, vaikka tukevatkin sitä.*

Niinpä. Prescottkaan ei syytä TV:tä tai videopelejä väkivallan aiheuttajiksi, kuten massat tai kuten Donald Trump (Yle 23.2.2018) alla:

Meidän täytyy tarkastella internetiä, sillä paljon pahoja asioita on tapahtumassa nuorille lapsille ja nuorille mielille, ja nämä mielet kehittyvät ja meidän on tehtävä jotain sille mitä he näkevät ja kuinka he näkevät. Ja myös videopelit. Kuulen miten yhä useammat ja useammat ihmiset puhuvat, kuinka videopelien väkivalta tosiaan muokkaa nuorten ihmisten ajatuksia. Siitä seuraava askel on elokuvat. Kun katsot näitä elokuvia ja ne ovat niin väkivaltaisia, lapsi kykenee näkemään niitä, jos niissä ei ole seksiä mutta tappamista on niin ehkä meidän tulisi keksiä ikärajasysteemi niitä varten”

Ja tämä hyypiö, joka höpisee kuin kehitysvammainen kakara, on vielä Yhdysvaltain presidentti! Trumpkin pakenee omaa vastuutaan aivan samoin

kuten esimerkiksi Tarja Halonen ja Kauhajoen ja Jokelan kouluampumisia käsitelleet tutkijalautakunnat. He eivät näe syy-seuraus – suhdetta väkivallan ja heidän itsensä lapsille ja nuorisolle antamansa oman esimerkin, heidän saamansa ja edelleen harjoittamansa kasvatuksen – meidän itseämme välillä. Väite, että videopelit olisivat genetiikan ohella pääsyyllinen väkivaltaan, saakin kyytiä myös Anthony Storrilta:

Jos myyttejä ja satuja (tai videopelejä), joilla useimpia meistä on ravittu, tutkitaan tarkemmin, havaitaan, että mielikuvituksen ja todellisuuden välillä on suuri ero. Monissa näistä tarinoissa (peleissä) on väkivaltaisista kohauksista, jotka kirjaimellisesti käsitettyinä saisivat kestäkykyisimmänkin kuuntelijan kauhun valtaan. Mutta lapset nielevät ne, ikään kuin eivät huomaisi niiden häiritseviä piirteitä lainkaan. Usein sattuu, että kertomusta lukeva (peliä sivusta seuraava) aikuinen on paljon järkyttyneempi sen sisällöstä kuin lapsi joka kuuntelee (pelaa). Mitä turvallisemmaksi lapsi tuntee suhteensa vanhempiin, sitä enemmän se sietää aggressiivisia mielikuvia ja nauttii niistä... Voimme paheksu kauhukertomusten (pelien) karkeutta, mutta meillä ei ole mitään oikeutta väittää, että tämän tyyppinen lukemisto (tai pelit) olisi syynä myöhemmin elämässä tehtyihin murhiin tai muihin aggression ilmauksiin.

Mitään todisteita ei ole siitä, että yleiset tiedotusvälineet (tai internet) ensisijaisesti olisivat vastuussa rikoksista ja väkivallasta. On hyödytöntä kieltää lapsia katselemasta sellaisia televisio-ohjelmia tai lukemasta sellaisia kertomuksia (tai kuuntelemasta satuja), joissa esiintyy väkivaltaa, sillä tällainen suhtautuminen pikemminkin synnyttää kuin poistaa väkivaltaa... Jos tutkimme satujen tai myyttien (videopelien) sisältöä, löydämme niistä kaikkia mahdollisia kauhuja kastaatiosta öljyssä keittämiseen asti. Mutta kukaan ei tosissaan väittäisi, että valloittaja, joka keittää vihollisensa öljyssä tai kuohii heidät, olisi saanut aatteen mytologiasta tai jostakin satukoelmasta.

Leikki muuttuu todellisuudeksi vain silloin, kun asianomaisella ei ole kykyä erottaa mielikuvitusta todellisuudesta, kun tämä kyvyttömyys juontaa juurensa lapsuudenaikaisiin tunnekokemuksiin. Normaali lapsi voi kyllä mielikuvituksessaan murhata noidan valepuvussa olevan äitinsä. Mutta vain psykopaatti tai muulla tavalla mieleltään häiriintynyt henkilö ryhtyy ajatuksista tekoon. Tosin sanoen, kukkahattutädit kielloillaan ja syvällä moraalisella närkästyksellään nimenomaan itse synnyttävät väkivaltaa. Jeesustelijat itse henkilökohtaisesti itsepuolustusviettiä, luonnollista aggressiivisuutta tukahduttaessaan siirtävät luonnotonta, elämää tuhoavaa aggressiota.. Prescott:

Viimeaikaisten tutkimustulosten mukaan fyysisen mielihyvän puuttuminen kasvavan lapsen kokemusmaailmasta näyttää olevan suurin syy fyysisen väkivallan esiintymiseen käyttäytymisessä.

Toisin kuin väkivalta, mielihyvä näyttää olevan ilmiö, jota maailmassa ei koskaan ole riittävästi. Ihmiset ovat alati etsimässä uusia nautinnon muotoja, mutta näyttävät löytävän etupäässä korvikkeita luonnolliselle aistilliselle nautinnolle, kosketukselle. Me koskettelemme nautinnon tai kivun vuoksi, tai emme lainkaan. Vaikkakin ruumiillinen nautinto tai ruumiillinen väkivalta näyttävät olevan eri asioita, niiden välillä tuntuu olevan herkkä ja intiimi yhteys. Tämän suhteen ymmärtäminen onkin väkivallan jatkumisen ja laajenemisen pysäyttämisen edellytys.

Kuten voi havaita Prescottkin puhuu yleisestä ja yhtäläisestä mielihyvän riittämättömyydestä, rakkaudettomuudesta sekä massojen harjoittamasta luonnollisten aistillisten nautintojen ja luonnollisen kosketuksen korvikkeiden etsimisestä, Ja Prescott tuo myös esille Reichin havainnon seksuaalisennautinnon ja ruumiillisen väkivallan yhdenkaltaisuudesta – "intimistä yhteydestä". Prescott:

Neuropsykologina olen tutkinut väkivallan ja nautinnon kummallista suhdetta, ja olen tullut vakuuttuneeksi siitä, että fyysisen aistillisen nautinnon riistäminen joltakin on pääasiallinen syy tämän myöhempään väkivaltaiseen käyttäytymiseen. Eläimillä tehdyissä laboratorio kokeissa on havaittu, että nautinto ja väkivaltaisuus ovat toisiinsa vastavuoroisessa suhteessa: Toisen olemassaolo heikentää toista. Raivoava väkivaltainen eläin voi äkisti rauhoittua, kun elektrodilla stimuloidaan sen aivoissa nautintoon reagoivaa keskusta. Väkivalta-pisteen ärsytys lopettaa toisaalta eläimen tyytyväisen olotilan ja rauhallisen käytöksen. Nämä kaksi keskusta eivät voi olla aktivoituneina samanaikaisesti.

Tämä hätkähdyttävä tieteellinen tutkimustulos ei kuitenkaan herätä lainkaan mitään laajempaa mielenkiintoa, Iltapäivälehdet eivät revi raflaavia otsikoita, ei tiedemiesten pohdiskelua, edes julkista keskustelua, koska valtaapitävät eivät halua, että ihmiset olisivat onnellisia. Ihmiset etsivät somesta mieluummin kuvia, joissa vilahtaa alaston iho. Onnettomia ihmisiä on helpompi hallita. Ja perin mielenkiintoista on myös se, että vaikka ihmiset päivittelevät päivät päästä maailman menon mielettömyyttä, vihaa ja väkivaltaa, niin päivittelyn sijaan kukaan ei itse ryhdy lukemaan ja ajattelemaan, ottamaan asioista selvää. Ihmiset itse haluavat ilmiselvästi olla onnettomia – helposti hallittavissa. Prescott:

*Tutkijana olen vakuuttunut, että tietyt epänormaalit sosiaaliset ja emotionaaliset käyttäytymiset johtuvat siitä, mitä psykologit kutsuvat äidinpuoleisen sosiaalistumisen syrjäyttämiseksi ('maternal-social' deprivation), mikä tarkoittaa **puutetta hellyydestä ja rakastavasta huolenpidosta**, ja aiheutuu tietyn tyyppisestä aistillisesta syrjäyttämisestä, somatosensorisesta hylkimisestä (somatosensory deprivation). Sana on johdettu kreikan sanasta, joka tarkoittaa 'kehoa'. Termi erottaa kosketuksen ja ruumiin liikkeiden havainnoimisen muista aistimisen lajeista, näkemisestä, kuulemisesta, maistamisesta ja haistamisesta. Käsitykseni mukaan **kehon kosketusten, kontaktien ja liikkeiden estäminen on yksinkertainen syy lukuisiin emotionaalisiin häiriöihin, kuten masennukseen, autismiin, yliaktiivisuuteen, seksuaalisiin häiriöihin, huumeiden käyttöön, väkivaltaisuuteen ja aggressiivisuuteen**.*

Eikä James W. ole yksin liikkeellä. Hänen yhteenvetonsa mielihyvän ja väkivallan alkuperästä nojaa muun muassa Harry F. sekä Margaret ja K. Harlowin apinoilla tehtyihin kontrolloituihin laboratoriokeksiin Wisconsinin yliopistossa sekä psykiatrien Brant F. Steelen ja C.B. Pollockin kolmea sukupolvea seuranneeseen tutkimukseen University of Coloradossa. Harlowit, Steele ja Pollock, kuten myös Prescott, havaitsivat kokeissaan että:

eristys ruumiillisista kontakteista ja ruumiinliikkeistä – ei muiden aistien – on se seikka joka tuottaa laajan valikoiman epänormaaleja emotionaalisia käyttäytymismuotoja näille eristettynä kasvatetuille eläimille.

Tutustumalla näistä apinakokeista kuvattuihin filmeihin (esimerkiksi www.youtube.com/watch?v=qndiarMvbZY&t=86s), itse kukin voi ilman pitkäaikaista mielenterveysalan koulutusta tehdä johtopäätöksen, että pomminvarma tapa kasvattaa uusia hirmuhallitsijoita, massamurhaajia sekä sarjamurhaajia psykopaatteja, on hedelmöittynään munasolun kasvattaminen keinotekoisissa kohdussa. Synnyttyään lapsi kapaloidaan tiukasti karkeaan kankaaseen, niin että kädet eivät varmasti ole vapaat ja sijoitetaan liikkumattomaan kehtoon. Eikä vauvaa tietenkään missään nimessä kosketella tai keinuteta. Eikä tule kuuloonkaan, että vauvan itse annettaisiin kosketella, tavata, ei edes nähdä, hoitohenkilökuntaa! Steele ja Pollock huomasivat, että:

vanhemmat, jotka kohtelivat huonosti jälkeläisiään olivat poikkeuksetta jääneet paitsi fyysistä hellyyttä omassa lapsuudessaan, ja heidän omien vanhempiensa sukupuolielämä oli ollut poikkeuksellisen köyhää. Steele

kiinnittää huomiota siihen, että äidit, jotka pahoinpitelevät lapsiaan, eivät – ilman ainuttakaan poikkeusta – ole koskaan kokeneet orgasmia. Sukupuolisten nautintokokemusten taso niillä miehillä, jotka pahoinpitelivät lapsiaan, ei ole niin yksiselitteinen, mutta heidän sukupuolielämänsä, useimmiten, oli epätyydyttävää.

Kaikkiaan siis fyysisesti tyydyttävät ihmisyhteisöt ovat erittäin epätodennäköisesti fyysisesti väkivaltaisia. Prescott löysi tutkimuksissaan myös näyttöä esiaviollisen seksin kieltämisen ja väkivalta rikoksen yhteydestä:

Sen mukaisesti, että fyysinen hellyys ja mielihyvä sekä nuoruusiässä että lapsuudessa ovat yhteydessä väkivaltaisuuden esiintymiseen, me löydämme todisteita merkittävästä yhteydestä esiaviollisen seksin rangaistavuuden ja erilaisten rikosten ja väkivaltaisten toimien välillä. Monissa tapauksissa esiaviollisen seksin tukahduttaminen liittyy suureen yhdyskuntakokoon, monimutkaiseen sosiaaliryhmien suhteisiin, luokkaeroihin, rajoittuneisiin ydinperheisiin, vaimojen ostamiseen, käytännön orjuuteen, ja jonkinlaisen Jumalan esiintymiseen ihmisten moraalin määrääjänä.

Prescott totesi myös, että:

Ei ole myöskään yllättävää, että itsekkyyks, oman voiton tavoittelu ja narsismi kukoistavat fyysisen mielihyvän tukahduttamisen (siveellisyuden) olosuhteissa. Exhibitionistisen tanssin ja pornografian roolina näyttää olevan normaalin seksuaalisen toiminnan korvaaminen. Joidenkin kansakuntien keskuudessa, missä naisellista seksuaalisuutta tukahdutetaan erityisen voimakkaasti, pornografinen taide on kehittynyt.

Ovatko ahneus, kateus, saituus, kuuliaisuus, kostonhimo, halveksunta, häijyys, häpeä, julmuus, itsekkyyks, viha, pahuus, kavaluus, pelko, kierous, juonittelu, kauna, ylpeys, röyhkeys, nöyryys, vilpillisyys, petollisuus ja petturuus maapallolla minkään muun lajin kuin ihmislajin luonteenpiirteitä? Ovatko lohet ahneita, oravat kostonhimoisia, siilit pahoja tai talitintit kieroja? Olisivatko jotkut koirat ylipäättään kavalialia tai vihalialia, ellemm me ihmiset ole opettamassa niitä kavalialia tai vihalialia? Entä olisivatko lapsemme onnellialia, ellemm me vanhempina opettaisi lapsiamme kasvatuksen ja koulutuksen varjolla nöyriksi ja kuulialiaiksi, häpeässä ja pelossa piehtaroiviksi, ahneiksi ja kateellialiaiksi, kaksinaismoralistialiaiksi kansalialiaiksi?

Vai mikä muu eläinlaji maapallon päällä huutaa pennuilleen? Uhkaa, kirstää, pelottelee, loukkaa, syyttelee tai lyö pentujaan ja eristää pentunsa, jos nämä eivät suostu olemaan nuolematta sukuelimiään tai häpeämään alastomuuttaan? Opi läksyjään, sivistyneitä pöytätapoja tai kumartamaan tarpeeksi syvään? Kittaa itse kaljaa, pelaa videopelejä tai tuijota vain älykännykän näyttöä? Kuinka moni muu eläin ei suo pennuilleen fyysistä läheisyyttä tai hellää hoivaa, turvallista pesää, leiki pentujensa kanssa kuin ihmislajin tunnekylmimmät vanhemmat? Tai lupaa yhtä ja valehtelee toista? Kuinka moni muu eläinlaji kuin ihminen inhoaa pentujaan? Tai huutaa, kiljuu tai karjuu pennuilleen? Kerää kiiltäviä esineitä, rohmuaa omaisuutta ja pakoilee veroja?

Helsingin Sanomien Tiede palstalla Mika Puttonen kirjoittaa artikkelissaan "Kenestä tulee ahne? Tutkimuksissa on selvinnyt, että puutteellinen kasvuympäristö kasvattaa lapsesta ahneen aikuisen" 23.3.2018:

Veropakoilu, liike-elämän johtajien jättipalkkioiden ja pörssipelin takana ihmiset näkevät usein ahneuden rumat kasvot. Se näyttäytyy silloinkin, kun tavalliset ihmiset kahmivat kilpaa alennustavaroita: minulle ensin!

Samoin kuin välittömän tyydytyksen hakeminen, myös ahneus näyttää kehittyvän kokemuksen koulussa.

Ahne ihminen paljastuu elämänhistorian teorian valossa siis huonojen lapsuuden kokemusten uhriksi. Resurssien rohmuaamisesta on tullut hänelle pysyvä strategia selvittää elämässä, ja sille on ymmärrettävä peruste.

Saksalaiset tutkijat yllättyivät pari vuotta sitten tutkimuksissaan siitä, miten vahva yhteys ahneudella on psykopatiaa luonnehtivaan häijyyteen.

Häijyiltä puuttuu empatiaa ja läheisiä kiintymyssuhteita. Lisäksi hänellä on taipumus käyttää hyväksi toisia ihmisiä ja vahvistaa itseään muihin kohdistamallaan ilkeyksillä.

Mutta siitä huolimatta kasvatustieteen professori ja filosofi Veli-Matti Värri antaa väärän todistuksen Helsingin Sanomissa 20.12.2018 ("Opetamme lapsillemme, mitä on hyvä elämä, mutta menemme pahasti metsään, sanoo kasvatustieteen professori"). Värri sanoo HS mukaan

"Meistä jokainen syntyy tähän maailmaan hedonistisen halun kanssa. Ihminen on rakennettu haluamaan mielihyvää. Pieni lapsi saa sitä vanhemman kosketuksesta ja äidinmaidosta, mutta myöhemmin halu alkaa suuntautua muualle.

Nykyisessä elämäntavassamme alkukantainen halu on Värriin mukaan kohdistunut kuluttamiseen, koska se takaa nopean annoksen nautintoa.

Pahaan mieleen auttaa jäätelö tai uusi paita. Hyvää mieltä juhliitaan sitäkin usein ostamalla.

*Tästä päästään Värin varsinaiseen väitteeseen: **Meno ei muutu, koska lapset sosiaalistetaan kotona ja koulussa jatkuvan kulutuksen ja kulutusmahdollisuuksia ylläpitävän talouskasvun logiikkaan.***

***Värin mukaan tämä "sosiaalistuminen" tapahtuu huomaamatta, sillä yhteiskunnan vallitsevat arvot ovat sen jäsenille itsestäänselvyys.** Lapset oppivat, että kunnon kansalainen valmistuu nopeasti työelämään, etenee urallaan ja tienaa ammatissaan hyvin, jotta voi kuluttaa kuten haluaa."*

Professori on niin umpisokea ja kapealaisen maailmakatsomuksen omaava, ettei hän tiedä vanhempien harjoittaman lastensa pahoinpitelyn johtavan luonnollisen mielihyvän, kosketuksen, läheisyyden ja luottamuksen korvautumiseen luonnottoman mielihyvän, tavaroiden ja vallan hamstraamisella. Halu tavaroihin, ahneus ka kulutushysteria ovat vain korvausta murskatulle luonnolliselle halulle. Halu kuluttaa ei johdu nopeudesta saada jotakin, vaan halu saada ylipäättään edes hiukan mielihyvää, korvata menetetty rakkaus. Mielihyvä on "alkukantaista", pakottava halu ei! Meno muuttuisi, jos lasten kasvatuksen nimissä sosiaalistettu pahoinpitely lakaisi. Mutta yhteiskunnan vallitsevat arvot ovat itsestään selvyys vain vanhempiensa väkivallan uhreiksi joutuneille ja psykologisiin puolusmekanismeihin turvautuen, he kehittävät kestäättömiä ajatusmalleja pelastaakseen edes itsensä! Veli-Matti Värin kannattaisikin filosofoida seuraavaksi, miksi kaikki yksilöt eivät ole kulutushysterian vallassa vaikka kuluttamisen synnyttämän mielihyvän pitäisi hänen mukaansa olla synnynnäinen ominaisuus. Värri:

"On palkitsevaa, kun jo pienenä kokee, että voi teoillaan toimia elämää suojelevasti. Meillä on lahjakkaita pedagogeja ja olemme koulutettu kansa. Näen, että toivoa on."

Ja lahjakkaita pahoinpitelijä vanhempia, sekä yhteiskunnan sisään kasvatuksen varjolla rakennettu väkivaltakoneisto.

Me emme opeta lapsiamme kuluttamaan, vaan me pakotamme lapsemme oppimaan kulutuksen! Helsingin Sanomien toimittaja Heidi Väärämäen olisi vauvutisen tehtailun sijaan kannattanut kertoa lukijoille, millä hel****n tieteellisillä ansioilla Veli-Matti Värin epätieteellistä potaskaa sisältävä kirja "Kasvatus ekokriisin aikakaudella" on päätenyt tieteellisiin julkaisuihin erikoistuneen Vastapainon kustantamaksi ja Tieteellisen Seurain Val-

tuuskunnan ehdokkaaksi Vuoden tietokirjaksi? Entä miten tällaisella aivotuiminnan omaava henkilö voi päästä professoriksi?

Lapsien syyllistäminen vanhempien suorittaman pahoinpitelyjen seurauksista, ON TÖRKEÄÄ. Mutta ei mitenkään tavatonta edes mielenterveyden ammattilaisten keskuudessa. Mitenkähän huonosti on Veli-Matti Värin omille lapsille käyntykään?

Seuraukset lapsena kokemastamme fyysisestä ja psyykkisestä väkivallasta ovatkin vahvuudeltaan, moninaisuudeltaan ja kirjavuudeltaan yhtä vaihtelevat kuin kokemuksemme. Kaikki eivät tietenkään tuhoa kaikkea vastaan tulevaa – ainakaan heti, tai keinuta ylävartaloon rytmikkäästi, toiset vain repivät siipiä päiväperhosilta omaksi huvikseen.

Tutkimukset osoittivat myös selvästi, että jo rankaisevan tukahduttava asenne avioliiton ulkopuolisia sukupuolisuhteita kohtaan, vaikka kyse olisi vain sellaisista seksuaalisista ja psykologisista tarpeiden tyydyttämisestä, jotka eivät täyty avioliitossa, on yhteydessä fyysiseen väkivaltaan, henkilöön kohdistuviin rikoksiin ja käytännön orjuuteen. Yhteiskunnat, jotka arvostavat yksiaivoisuutta, pitävät myös korkealla sotilaallista kunniaa ja/tai palvovat aggressiivisia jumalia. Perscottin löydöt osoittavat musertavasti, että ruumiillisen mielihyvän kieltämisellä on väkivaltaisuutta ja sotaisuutta lisääviä seurauksia. Prescott:

Ilmeisesti nautintoa tuottava sukupuoliuus on moraalitonta ja mahdotonta hyväksyä, mutta seksi väkivallan kanssa on moraalista?

James W. Prescottiin muuten havaitsi apinakokeissaan (www.youtube.com/watch?v=qndiarMvbZY&t=6s), että ilman emonsa kasvatusta, hoivaa, läheisyyttä ja leikkiä jääneet eristyksissä varttuneet "yksinäiset apinavauvat" keinuttivat päätään ja/tai ylävartaloaan rytmikkäästi edestakaisin uudestaan ja uudestaan pakkomielteisesti mielihyvää hakien aivan samoin kuin a) vakavista neurooseista ja aivovaurioista kärsivät, usein ilman äitiä kasvaneet vuoteisiinsa sidotut ihmislapset sairaaloissa, b) hypnoottisesti ylävartaloaan eteen taakse huojuttavat poikaoppilaat koraanikouluissa, c) hurmoksen omaisesti päätään nyökyttelevät ortodoksijuutalaiset, haredit uskonnollisia tekstejä mumistessaan Jerusalemin itkumuurilla sekä d) ekstaasia tavoittelevat, päätään ja/tai hiuksiaan rajusti es taas heiluttavat headbangerit/moshaajat punk- ja metallikonserteissa. Entä e) useat autiset lapset, jotka heijaaavat ylävartaloaan ja/tai päätään edestakaisin?

Onko itsensä "keinuttaminen" merkki läheisyyden puutteen aiheuttaman mielihyvän korvaamisesta? Ainakin useimmat lasta sylissä pitäneet van-

hemmat tietävät, että lapsi rauhoittuu ja nukahtaa helposti sylissä tai keh-
dossa keinutettaessa?

Eikö se, että mieleltään sairaat ja muita kuin tekopyhiä itseään (jopa vai-
mojaan) helvettiin tuomittuina eläinten kaltaisina olentoina (mm. shiksehs)
pitävät ultraortodoksijuutalaiset kansoittavat bordellit esimerkiksi Tel Avi-
vissa tai useiden fundamentalistisen uskonnollisen yhteisön keskuudessa
hyvin yleinen sukuelinten silpominen, lasten hyväksikäyttö ja lapsiavio-
liitot sekä naisten alistaminen ja esineellistäminen, ole muka todiste, ei
saatanan houkuttelusta, vaan näitä henkisesti rampoja "valittuja" riivaavan
läheisyyden ja rakkauden puutteesta? Esimerkiksi islamissa naiset ovat pel-
toon verrattavaa isännän omistamaa irtainta, tavaraa. Koraanihan ilmoittaa
Hiehon suurassa:

toinen (mies) teistä on toisen (nainen) vihollinen (2:34)
vaimonne ovat teidän peltonne; käykää siis pelloillenne niin kuin tahdotte,
mutta tehkää ensin jotain sielujenne hyväksi ja peljättäkää Jumalaa (2:223)
miehet ovat heitä [naisia] astetta ylempänä. (2:228)

Naisten suurassa puolestaan neuvotaan:

*Mutta niitä (vaimoja), joiden puolelta pelkäätte uppiniskaisuutta, varoitta-
kaa ja lopettakaa vuodeyhteys heidän kanssaan ja kurittakaa heitä.*

Mutta jos nainen on vain miehen omaisuutta, hikinen kameli tai aina halut-
taessa lakanan reiästä kynnettävä peltö, ei voi odottaa ainakaan luonnon-
mukaista satoa. Jos naista pidetään syyllisenä kaiken pahan alkuun ja juu-
reen, syntiinlankeemuksen (kristinuskon, en minä mutta se v**** nainen –
1Tim.2:8–15), ja jonka ensimmäinen ammatti oli huora, jota voi kairata ja juu-
ryntää, polkaista ja puikottaa, höylätä ja tinata koska huvittaa, niin kyse ei
ole vallasta, vaan yhteiskunnallisesta, yksityisestä ja yleisestä naiseen vä-
heksyvästi suhtautuvasta autoritäärisestä ilmapiiristä. Jos nainen on pelkkä
esine, jonka arvon määrittelee sen jalkojen välissä oleva tavara, josta voi viis
veisata, paitsi silloin kuin on pakottava tarve tavaralle, niin lait ja määräyk-
set eivät mitään auta. Käy niin kuin lasten ruumiillisen kurittamisen kans-
sa – lainsäädännön kiristytessä naisten kurittaminen "isän kädestä" ulkois-
ten ilmenemismuotojen osalta hakee kuin vuolas virta vain uudet näkymät-
tömämmät (ja sivistyneemmät) ilmenemismuodot.

Lasten fyysisen kurittamisen kieltävän lain voimaantulon jälkeenhän "nä-
kymätön" väkivalta, huutaminen, eristäminen, kiristys, uhkailu, mitätöinti,

jäähyttäminen ja lapsen laiminlyönti aivan varmasti jopa vain yleistyivät, sillä henkisessä pimeydessä jumalansa tappaja-demonin johdolla vaeltava kansa, jossa kasvatusta on vuosituhansia ollut sisäänrakennettu lasten pahoinpitelyjärjestelmä, pahuudesta on tullut hyve, ei muutos tapahdu ilman korvaavia menettelytapoja, ellei koko vanha kasvatusta- ja koulutusjärjestelmä romuteta kerralla ja kokonaan.

Jo aiemmin esillä olleessa James W. Prescottin haastattelussa "Ruumiin mielihyvä ja väkivallan alkuperä" (ttfuture.org/academy/james-w-prescott/love-or-violence, 28.3.2002) Prescott kertookin:

Cook (1996) has provided a review of how infants and nations are placed at risk with early child institutional care that ensures lack of bonding. For over a century we have been given wrongful and disastrous advice by "authorities" in pediatrics and psychology that continues to this day. Ferber (1985), a pediatrician, states:

"If your child is like this, you may be comforted to know that headbanging, body rocking, and head rolling are very common in early childhood and, at least at this age, are usually normal. If your child exhibits any of these behaviors there is little need for concern about emotional difficulties or neurological illness" p.193; and "In the infant and young toddler, rhythmic patterns are of little significance and you will not need to intervene" (p.197).

Dr. Ferber could not be in greater error and his statements indicate that it is imperative that all pediatricians be required to view the Time Life documentary, "Rock a Bye Baby" (www.youtube.com/watch?v=63fBJPFPCbs) and the other video documentaries which document the inherent pathology of body rocking and other stereotypical behaviors consequent to the sensory deprivation of mother love (SSAD).

Ja vaikka aiemmin muutaman kerrattu verkkosivusto "Mielen ihmeet" (mielenihmeet.fi/psykologia/) on osin asiallinen, niin osin se on järkyttävän umpisokea, täynnä sivuston pitäjien omista traumaista johtuvien psykologisista puolustusmekanismeista seuraavaa vaikenemista, sekä muun muassa kaikelle mielenterveydelle erittäin haitallisen buddhalaisen "tyhjyyden" ylistystä. Esimerkiksi käsitellessään buddhalaista rakkauden käsitystä, sivusto sivuuttaa Siddharta Gautama, valaistuneen Buddhan alkuperäisen julistuksen

Syntyminen on tuskaa, sairaus on tuskaa, vanhuus on tuskaa, liittyminen siihen jota rakastaa on tuskaa, joutuminen eroon siitä jota rakastaa on tuskaa.

ja antaa suunvuoron Thinley Norbu Rinpochelle ja Thich Nhat Hanhille, jotka eivät ymmärrä edes sitä, että positiivisella energialla, myötätunnolla tai hyvántahtoisuudella ei ole mitään tekemistä rakkauden kanssa silloin, kun ne kohdistuvat vaikkapa Rohingya-muslimipakolaisia maasta poisajaviin buddhalaisiin tai Oshon (”Esoteerinen psykologia”) elämänviisautta.

Viha ei ole rakkauden vastakohta; se on osa samaa tunteiden jatkumoa

Eli ilmeisesti sitä samaa suomalaistenkin normaalia tunteiden näyttämistä. ”Opetuksia viisaudesta” -kirjassa Dalai-lama kertoo buddhalaisen kärsimyksen syvimmän olemuksen:

*Me kaikki haluamme olla onnellisia ja välttää kärsimystä. Onnellisuuden saavuttaminen ja kärsimyksestä vapautuminen riippuvat ruumiimme teoista, puheistamme ja mielemme tiloista. **Ruumiimme teot ja puheemme riippuvat mielemme tiloista.** Siksi meidän tulee yrittää muuttaa mieltämme.*

Eli emme buddhalaisuuden mukaan tarvitse mielenterveyspalveluja, joilla voisimme korjata vaurioituneen mielemme, vaan me tarvitsemme mediaatiota, jotta voimme parantaa sairastuneen mielemme ajattelemalla.

Ovatko ruumis ja mieli erillisiä, toisistaan riippumattomia yksiköjä? Vai toteuttaako ruumiimme ainoastaan mielessämme syntyneitä ajatuksia – vai päinvastoin? Entä mistä johtuvat vaihtelevat mielentilamme, ruumiistako? Buddhalaiset eivät kysykään kaikkein tärkeintä kysymystä: Miksi mielentilamme vaihtelevat? Sen sijaan he ovat valmiit muuttamaan mielensä, jotta he tavoittaisivat onnellisuuden! He eivät näe metsää puilta. He eivät näe omien päätöstemme, tekojemme (teot eivät ilmeisesti ole meidän, vaan ainoastaan ruumiimme aikaansaama harha) saati ympäristömme vaikutusta tunnetilallemme.

Joku neropatti saattaa huomauttaa, että kun muutamme mieltämme, kuten buddhalaiset esittävät, muuttuu automaattisesti myös käytöksemme. Se on totta, mutta se mitä buddhalaiset tarkoittavat mielensä muuttamisella, ei ole sama asia kuin se, että päätän hylätä kaksinaismoraalin ja valita rakkauden. Pieni valaiseva esimerkki mielensä muuttamisesta: seisot tyynen lammen rannalla ja aina kun heität kiven veteen molskahdukset synnyttävät pois-päin loittonevat renkaat. Tyyni vedenpinta on mielesi ja loittonevat renkaat mielesi tila. Buddhalaiset yrittävät tahdollaan tyynnyttää nuo renkaat sen sijaan, että he lopettaisivat kivien heittämisen.

Buddhalaisten käytös tuo mieleen pyrstö edellä puuhun kapuavan petokalan. Eikö lapsi esimerkiksi slummissa varttuessaan olekaan olosuhteiden

vaan mielensä uhri? Toisin sanoen ympäristötekijät eivät aiheuta buddhalaisen käsitteellisen viisauden mukaan lapsen näläntunnetta, vaan lapsen mieli saa ympäristötekijät sellaisiksi, että hän näkee nälkää. Mutta annetaanpa Dalai-laman jatkaa:

...halu ja viha ovat perusharhoja, joista juontuvat kaikki muut erehdykset... maailman kaikki kärsimykset johtuvat oman onnen tavoittelusta...

Siis toisin sanoen oman onnen tavoittelu johtuu halusta ja vihasta. Entä mitä seuraa, jos jätetään sana oma pois ja tavoitellaan kaikkien onnea? Entä jos oma onni on yhtä kuin muidenkin ihmisten onni? Tai jos tuo aina erehdyksiin johtava halu onkin halua rauhaan ja rakkauteen? Miksi hänen pyhyytensä ei kysy, mistä halu ja viha syntyvät, vaan väittää niitä tyhjän mairean hymy huulillaan harhoiksi? Voisiko olla totta, että kana olisi ennen munaa, mikä tarkoittaisi sitä, että mieleemme muovaa syntymähetkellä ympäristömme. Ja jos muna on ennen kanaa, eli synnyin ympäristö on ratkaiseva mielemme kehittymiselle, niin silloin halua ja viha eivät voi olla pelkkiä mielemme synnyttämiä kiusallisia harhoja, vaan niillä täytyy olla syynsä aivojemme ulkopuolella. Kannattaisiko Dalai-laman ehkä kurkistaa vihan verhon taakse? Vaikka vain ihan varovasti vilkaista, sillä siellä piileskelee pelko. Halu on taas paljon ongelmallisempi, koska on olemassa dualistiset tunteet, halu rakastaa ja halu vihata – ja "jotain niiden väliltä" (kuten buddhalaiset asian ilmisevät), esimerkiksi välipitämätön, apaattinen ja turta. Mutta jos pitäydytään edelleen siinä mielipiteessä, että halu on harhaa, niin siitä seuraa se, että buddhalaisten mielestä rakkaus on pelkkä erehdys. Jo edesmennyt intialainen henkinen johtaja Oshokaan ei ymmärtänyt ("Esoteerinen psykologia") rakkautta lainkaan, vaan piti sitä korkeintaan kiitollisuuden, ystävällisyyden ja myötätunnon vuoksi suoritettuna mekaanisena rojut torveen tempuna – ellei jopa näiden edellä mainittujen syiden vuoksi hiukan vastahakoisesti annettuna suostumuksena sukupuoliyhteyteen eli "säpinään". Tämä aivan sama harhakäsitys löytyy myös hänen pyhyydeltään:

Seksi vaikuttaa onnelta, mutta se osoittautuikin kärsimykseksi ja aiheuttaa kärsimystä.

Dalai-lamakin pitää rakkautta pelkkänä kiitosta odottavana nöyryytenä ja myötätunnon eleenä. Ja halu rakastaa, onnen tavoittelu, aiheuttaa siis tibetiläisten hengellisen johtajan mukaan kaiken kärsimyksen. Näin järjettömät johtopäätökset syntyvät vain, kun kaikki käännetään pääläelleen. Ja tätä skeidaa "Mielen Ihmeet" verkkosivusto syöttää lukijoilleen viisautena kuin

ohimennen. Todellisuudesta tulee harhaa ja onnettomuudesta onnea yleen-
sä vain tunteettomien diktaattorien virkaanastujaispuheissa. Buddhalainen
tapa kiertää henkilökohtaista vastuuta on yhtä vastenmielinen kuin kaik-
kien uskontojenkin. Erittäin vastenmieliseksi tämän tyhjyyden tavoittelun
tekee sen tapa vedota ihmisten älyyn, ajattelukykyyn ja ymmärrykseen älyt-
tömyyksillä ja ymmärtämättömyydellä. Näin älyllinen humpuuki menee:

*...tulee pitää hyvänä kaikkea sitä, mikä aiheuttaa hetkellisen tai pysyvän
hyvän olon... takertuminen häviää, kun sekä sisäiset, että ulkoiset, eli mi-
nä ja minun ovat tuhattuja... sitä havaintoa, joka pitää itseä todellisena ja
muista riippumattomana, kutsutaan tietämättömyydeksi... ajatusrakennel-
mat sammuvat tyhjyydessä.*

Buddhalaisen potaskan ohella "Mielen ihmeet" verkkosivusto käsittelee ar-
tikkelissaan " Väkivalta on opittua... mutta se voidaan myös unohtaa" lap-
seen kohdistuvaa väkivaltaa näin:

*Väkivalta sen sijaan on kulttuurisidonnaista. Se koostuu käytöksistä joid-
en tarkoitus on satuttaa muita, muista syistä kuin meidän objektiivinen tar-
peemme selviytyä. Vain ihmiset osoittavat väkivaltaista käytöstä; yksikään
muu eläin ei osoita sitä.*

*Siksi siis väkivalta on opittua. Aggressio on vaistomaista, mutta väkival-
ta on symbolista. Mutta halu ja taipumus satuttaa muita eri syistä johtuen
on opittua. Hyvät uutiset ovat, että me voimme myös unohtaa kyseisen op-
pimamme asian.*

***Väkivaltaiset teot on siis poistettava meidän mielestämme, tai muuten ni-
itä ei voida poistaa lainkaan. Meidän on loitonnettava itsemme väkivaltai-
sista virikkeistä, jotka vain lisäävät väkivaltaa.***

Lapsen siis pitäisi kirjoittajan mielestä pystyä karistamaan hartioiltaan var-
haislapsuudessa koettu läheisyyden, kosketuksen ja mielihyvän puute! Ja
ihan tuosta vaan unohtaa kyseiset kokemuksensa? Olipa muuten hyvä uuti-
nen. Kuka tahansa voi tästä lähtien, kun tieto on vihdoin saavuttanut meidät,
vaikkapa ainakin rajoittaa sadistiset mieltymyksensä sekä narsismin rajat-
tuihin viikonpäiviin. Toinen todellinen kämmi löytyy artikkelista "Perheen
vaikutus itsetuntoon", jossa kerrotaan, että:

*Psykologian raameissa kaikella mikä tapahtuu lapsuudessa, on suuri vai-
kutuksen, mutta se ei täysin määritä sitä keitä me olemme. **Perhe vaikuttaa,
mutta sinä päätät.***

Vaikuttaa aivan sille, kuin artikkelin mukaan sinä voisit varhaislapsuudessa jotenkin vaikuttaa siihen, mistä vanhempien kasvatustietämistä imet sopivimmat vaikutteet itseesi, mistä et!

TELAKETJUT KITISEVÄT

Valtaosa mielenterveyden ammattilaisista haluaa kuitenkin hyssyttellen vaieta väkivallan ja vihan alkuperästä. Vaikenemalla vanhempien ratkaisevasta merkityksestä lasten mielenterveyden ongelmiin ja sitä myötä väkivallan syntyyn, me hylkäämme omat lapsemme ja kaikkien muidenkin vanhempien lapset. Vaikenemalla me paljastamme tyhmyytemme ja pelkuruutemme ja meistä tulee sydämettämiä, muista välittämättömiä, omaa etua tavoittelevia julmureita. Me voimme syyttää vain itseämme, sillä me teemme itse itsestämme syyllisiä ja tuhoamme myös lastemme elämän.

Sanoissa me kyllä omahyväisesti vakuutamme rakastavamme lähimmäistä. Lähimmäinen on meille kuitenkin vain läheisin ihminen, korkeintaan oman kansan jäsen, tai ystävä, vaikka myös kuka tahansa muu lähelle osuvaa ihminen – vieraskin on läheinen. Läheisen vastakohta on kaukainen ja vieraan tuttu. Jos ei ole tullut mieleen, niin lähimmäiseni on aina se, joka on vieressäni juuri nyt, tai se, jonka kohtaan satunnaisesti matkallani, työssäni tai vapaa-ajallani – olipa hän sitten vieras tai tuttu, veli tai tuntematon muukalainen, vihollinen tai ystävä. Lähimmäinen ei siis tarkoita, kuten kristityt omahyväisesti kuvittelevat, muutamaa harvaa läheisintä ystävääsi tai perhettäsi, vaan Nasaretilaisen mukaan kaikkia ihmisiä – myös vieraita, sillä lähellä, vieressä, oleva ihminen, voi olla aivan hyvin kuka tahansa kaukaa kotoisin oleva muukalainen.

Eikä se, jos joku sanoo sinun olevan syyllinen, tarkoita sitä, että sinut tuomittaisiin. Syytös ei sisällä rangaistusta, kuten tuomio. Se, että sinun sanotaan olevan syyllinen, on itse asiassa toteamus tapahtuneesta, jonka olet aiheuttanut, ei vielä mikään oikeudenkäynti tuomion julistamiseksi teoistasi, sillä tuomiohan on turha. Sinä tuomitset teoillasi itse itsesi ja lähimmäisesi. Psykologi ja kirjailija Alice Miller totesikin:

Syytetty ei koskaan ole ainoa syyllinen, vaan traagisten tapahtumaketjujen uhri.

Pahuuteen johtavat teot, esi-isiemme ja omamme, ovat tulos ajattelemattomuudesta, vähäisestä ymmärryksestä, ympäröivän yhteiskunnan ja masojen paineesta, siitä seuraavasta lamauttavasta välinpitämättömyydestä, pelosta – sukupolvesta sukupolveen. Nimenomaan siksi, että kukaan ei ole halunnut katkaista pahuuden ketjua, vaan on mieluummin hyssytellyt ja vaiennut, ummistanut silmänsä, kuin ryhtynyt tekoihin. Mielen myrskyvällä merellä kaleeriorjat ovat yhä edelleen kytkettyinä metallisin kaula-

pannoin teräsketjuun, joka taluttaa heidät toisiinsa kytkettyinä pahuuteen – itse asiassa kaleeriorjat itse nöyrästi taluttavat itse itsensä pahuuteen soutamalla itsensä orjuuteen. Anthony Storr tiivistää:

Oman käyttäytymisensä antamalla esimerkillä vanhemmat useinkin siirtävät lapsiinsa huomaamattaan (ajattelematta) sellaisia asenteita, joita he itse tietoisesti vastustavat, mutta joita he eivät (edes itsessään) havaitse ja jotka ovat heihin syvälle istutettuja oman yhteiskunnan käsityksiä ja käyttäytymiskuvioita.

Psykiatri Scott M. Peck jatkaa:

Jos vanhemmat kohtelevat lasta huonosti, lapsi arvelee itse olevansa paha...*Vanhempien selvä pahuus johtaa kaikkein todennäköisimmin siihen, että lapsi tulkitsee tilanteen väärin ja uskoo, että pahuus asustaa hänessä itsessään...Lapsi on heikko ja suojaton ja täysin sidottu vanhempiinsa. He ovat syntymästään lähtien vanhempiensa vallassa. Ei siis ole mikään ihme, että suurin osa pahuuden uhreista on lapsia. He eivät ole tarpeeksi vapaita tai voimakkaita pakenemaan...*

Itsetunnoltaan vahingoitetusta lapsesta, jolle on toivotettu vanhempien toimesta lukemattomia kertoja, että hän ei ole mitään, eikä hänestä koskaan mitään tulekaan, tulee arka ja pelokas, ellei hän ryhdy puolustaakseen itseään heti hyökkäämään. Monet seksuaalisen hyväksikäytön uhrin kysyvätkin viattomina: Miksi minua ahdistellaan? Miksi minä olen seksuaalisen häirinnän kohde?

Nämä naiset eivät ymmärrä, että kun vanhemmat ovat varhaislapsuudessa pahoinpidelleet heitä käyttäen "henkistä" pedofiliaa, istuttaen heihin seksuaalisen häpeän ja alastomuuden pelon sekä sukupuolielinten likaisuuden, vanhemmat ovat valmistaneet mielihyvää kuola suussa metsästäväälle "elukalle" uhrin lihallisia "pitoja" varten, heistä on tullut potentiaalisen seksuaalisen hyväksikäytön uhreja. Ja yhtä lailla, kun eri lailla hyväksi käytetty uhrin vuorostaan pahoinpitelevät omia lapsiaan, he tuottavat vuorollaan uusia, esimerkiksi hunaja-ansaan takertuvia itsetunnottomia uhreja.

Tarkkanenäinen koira osaa vastaantulevan ihmisen tuoksusta päätellä, millainen tämä on luonteeltaan, heilutanko ystävällisesti häntä vai murisenko vihaisesti, niin "tarkkasilmäinen" uhriaan etsivä hyväksikäyttäjä pystyy paikantamaan uhrinsa usein yhtä erehtymättömästi kuin lukki saaliinsa virittämästään verkosta. Vai kuvitteleeko joku, että keskuudessamme ei ole olemassa verikoiria, ihmisryhmää, joka ei vainuaisi haavoittuneita, verta?

Tai että ihmisellä ei olisi intuitiivista, alitajuista pitkälle tiedostamatonta kykyä hahmottaa ympäristöänsä? (Wikipedia: Intuitio on sanaton, ei-looginen ja tiedostamaton tapa ajatella. Arvioimme mitkä asiat ovat turvallisia tai vaarallisia, mitä kannattaa lähestyä, mitä pelätä, olkoon kyse sitten ihmisistä, eläimistä, ravinnosta tai elottomasta luonnosta. Intuitiivinen ajattelu jakaa asiat karkeasti "hyviin" ja "pahoihin". Intuitiivinen ajattelu on suoraan sidoksissa siihen, mitä kulloinkin näemme, kuulemme, haistamme, maistamme ja tunnemme).

Ihmisyhteisöissä onkin eittämättä mieleltään haavoittuneita naaraita, aivan samoin kuin gnu-antilooppi-laumassa on ontuvia yksilöitä. Ihmisjoukkoja tarkkaileva, valpasvainuinen, nälkäinen mielihyvän saalistaja löytääkin tilaisuuden tullen yksilön pienimmistäkin eleistä ja asennosta haistamansa haavoittuneen, niin sanotun helpon nakin.

Vai luuletko, että edes tarkkanäköinen mies ei näe naisesta jo ohimennen, tämän pään asennosta, katseesta, silmäyksistä, hymystä, suupielistä, silmäkulmista, meikistä, tai hiuksista, käden liikkeestä. siitä kuinka nainen kantaa itseään, ryhdistä, millainen nainen on ja kuinka hän suhtautuu itseensä, seksuaalisuuteen ja elämään yleensä? Väestöliiton Seksuaaliterveysklinikan erityisasiantuntija Maaret Kallioon kirjoittaa artikkelissaan "Eheytyminen seksuaalisesta väkivallasta on mahdollista", että:

Uhrilla saattaa olla puutteita lapsuudessa ja nuoruudessa perushoivassa ja rakkaudessa, minkä vuoksi rajattoman käytöksen tai väärinkäyttävien henkilöiden tunnistaminen voi olla hänelle erityisen vaikeaa. Jos kokee olevansa epäkelpo, huono tai riittämätön, on nälkäisempi näiden tarpeiden täyttymiselle ulkopuolelta, toisten ihmisten taholta. Uhrin nälkä erilaisine tarpeineen luo tekijälle otollisemmat olosuhteet vallankäyttöön. Uhrin heiveröinen minäkuva tai heikko itsetunto ovat altistavia tekijöitä, kuten myös uhrin historiassa olevat aiemmat väkivallan kokemukset tai rajattoman käyttäytymisen kohteeksi joutuminen.. (lisää aiheesta yksityiskohtaisesti: journals.plos.org/plosone/article?id=10.1371/journal.pone.0132847)

Eikä nykyään taitavan saalistajan edes tarvitse nähdä saalistaan – sosiaalisessa mediassa "leijuva" tuoksu riittää! Tavallisesti saalistaja luo ensiyhteyden lapseen internetissä, esimerkiksi Facebookin, Instagramin, WhatsAppin tai muun sosiaalisen median palvelun kautta. Ihan kaikki mahdolliset internetistä löytyvät keinot ovatkin saalistajien käytössä. Kyberrikollisyyteen erikoistunut rikosylikomisario Sari Sarani keskusrikospoliisi mukaan ("KRP:n kybertutkijan mieleen on jäänyt alle 10-vuotiaan karmiva käytös

netissä – poliisi paljastaa, kuinka ”groomaajat” metsästävät verkossa alaikäisiä seksiin”, IS 12.12.2018) mukaan houkuttelijat tekevät usein valeprofiilin tai laittavat profiilikuvakseen vaikkapa ponin kuvan tai muuta selkeästä, mikä saa lapsen hyväksymään heidät kaverikseen tai seuraajakseen. Yhteyden luotuaan houkuttelija aloittaa kommunikaation ja luo keskusteluyhteyden yleensä aiheella, joka lasta tai nuorta kiinnostaa. Aina tehokas aihealue, jolla tärppää lähes aina, on lapsen keho itsetunto, juuri siksihän lapsi usein maleksii sosiaalisessa mediassa. Kehuminen (näinhän kantaväestönkin keskuudessa ”pillujahdissa” toimitaan) on kuin laastaria itsetunnon haavoihin ja houkuttelija voi sanoa esimerkiksi, että oletpa sinä kaunis, ihana tai onpa sinulla kivat pikku tiset! Houkuttelija voi pyrkiä saamaan kohteensa luottamuksen myös empatialla ja tuella tai esimerkiksi tavaran ja rahan tarjoamisella. Ja jos lapsella menee huonosti tai lasta ärsyttää jokin asia, niin kysytään, että mikä sinua painaa ja tarjotaan auttavaa kättä ja tukea. Niin saa otteen todella helposti kenestä tahansa. Yksi keino on, että lapselle tai nuorelle tarjotaan jotain. Kysytään, että tykkäätkö suklaasta, haluatko maistaa alkoholia tai tarvitsetko rahaa, ja tarjotaan sitä. Jos lapsi pitää eläimistä, niin tarjotaan mahdollisuus silittää esimerkiksi hevosta. Lopulta:

”olet kerta kaikkiaan niin kaunis, että voitaisiko me tavata.”

Yleensä se toimii. Sari Sarani:

*Nykyään monet lapset kasvavat internetissä, eivätkä vanhempien ohjauksessa. Itsetunto kehittyy tykkäämisillä, ja niitä kerjätään ja haetaan jakamalla ja postaamalla valokuvia ja muuta. Siinä sitten nälkä kasvaa syödessä ja koko ajan rohkaistuu. Sitten lopulta ollaan siinä, että jaetaan tissikuvia tai pippelikuvia. Myös **monen lapsen sosiaalinen elämä on siellä verkossa.***

Saranin mukaan ”child abuse” -materiaalin määrä on kasvanut monta tuhatta prosenttia kolmenkymmenen vuoden aikana. Verkon ja jatkuvasti lisääntyvien sosiaalisen median palveluiden myötä tekijöiden keinot ovat kehittyneet, ja yhteyden saaminen lapsiin helpottunut ja nopeutunut. Sarani:

Meillä ei ole tällä hetkellä riittäviä voimavaroja näitä kaikkia selvittää. Mutta ehkä näiden isojen tapausten myötä tajutaan, että kuinka suuri ongelma tämä on.

**Eli Keskusrikospoliisissakin kuvitellaan, että "groomingissa" on mukak
kyse lapsen itsetunnon kehittämisestä!**

Niin kuin tytön itsetunto muka kasvaisi sitä mukaan kuin tämän tiset! Itsetunto on kuitenkin seurausta nuoren lapsuudenaikaisista kokemuksesta, siitä miten vanhemmat ovat kohdelleet häntä. Huono itsetunto on poikkeuksetta seurausta yleisesti käytössä olevasta mitätöivästä kasvatuksesta. **Vanhemmat käyttävät lasta kohtaan vähättelevää, passiivis-aggressiivista kommunikaatiota, emotionaalista manipulaatiota, näkymätöntä hyväksikäyttöä sekä nöyryyttämistä ja alistamista. Tämä kaikki jättää pysyvän jäljen, pirstaloii lapsen itsetunnon.** Ja kun samaan soppaan lisätään mausteeksi yhteiskunnan kristillinen viitekehys: kaksinaismoraali, valitut ja hylätyt, sukupuolisuudesta syyllistäminen, pelottelu, uhkailu, alistaminen, nöyryytys ja ulkokultaisuus sekä – sairas palkinolla (taivaspaikka) lupailu ja rangaistuksella (helvetti) uhkailu, niin keitto kiehuu varmasti yli. Murrosikää lähestyvä lapsi etsiikin pirstoutuneelle itsetunnolleen paikkausainetta kehuista ja imartelusta sekä lahjoista. Kun hänen omat vanhempansa eivät koskaan osoittaneet hänelle läheisyyttä ja luottamusta, arvostaneet häntä omana itsenään sellaisena kuin hän on, eivät edes milloinkaan sanoneet, että hän on hyvä, ei lapselle jäänyt enää mitään omaa sisäistä vahvuutta, mihin nojata tai mistä pitää kiinni, millä rakentaa elämänsä. Mutta murrosikään saavuttaessa pitäisi kuitenkin kiinnittää huomio muihin itsenäisyyttä etsiviin nuoriin, mahdollisesti jopa vastakkaisen sukupuolen edustajiin. Ellei, kuten "groomingissa", jopa turvalliseen isä- tai "ystävä-hahmoon! Kun esimerkiksi nuoret tytöt huomaavat, että huomiota on "lihamarkkinoilla" helppo saavuttaa fanittamiensa idoli mukaisesti ulkoisilla tunnuksilla, "paljastavilla" vaatteilla, antavilla tisseillä tai hyvällä perseellä – haluttavalla ulkonäöllä, niin totta kai, "edulliset" tarjoukset "lyödään" ilman muuta pöytään. Pöytä saalistajalle on katettu!

Ainoa syy siihen, miksi nuoret tytöt tai pojat ovat niin helppoja "grooming"-saaliita, ei ole siinä, että heidän itsetuntonsa ei olisi vielä muka ehtinyt kehittyä tarpeeksi, vaan siinä, että heidän vanhempansa eivät antaneet sen koskaan edes kehittyä. Vanhemmat pirstaloivat lapsen itsetunnon hyvissä ajoin ennen murrosikää jo tämän varhaislapsuudessa!

Eikä tilannetta tee yhtään helpommaksi se, että yhteiskunnassamme ei tiedetä edes mitä itsetunnolla tarkoitetaan. Esimerkiksi kristityt eivät mielellään puhu itsetunnosta lainkaan, kuten eivät itserakkaudestakaan, vaan yleensä he puhuvat pelkästään itsetuntemuksesta. Mutta vain vahvan itsetunnon omaava ihminen voi ylipäättään tuntea itsensä. Huonon itsetunnon omaavat ihmiset, kuten narsistit, uskonnolliset ja/tai epäitsekkiät yksilöt, sen sijaan vain kuvittelevat omahyväisesti tuntevansa itsensä. He rakente-

levat päivästä toiseen harhaisia minäkuvia, huojuvia, uskolla tuettuja, palliktorneja, pysyäkseen edes jotenkuten kasassa, pystyssä. Nämä harhat eksyttävät heidät ennen pitkää täydellisesti, ja Erich Frommin sanoja lainatakseni, heitä ei jonain päivänä enää ole. He elävät vain osana jotain heitä vahvempaa. He ovat kadottaneet itsensä ja – rakkauden

Tampereen yliopiston psykologian emeritusprofessori, julkikristitty Markku Ojanen puolestaan haluaakin käyttää "epämääräisen" itsetunto sanan sijasta sanoja itsearvostus ja itseluottamus (Kotisivut, Myytti suomalaisten huonosta itsetunnosta, 2.10.2011).

Jo Wikipedia eksyy umpimetsään, kun se yrittää kuvata toisen julkikristityn, psykologi Liisa Keltikangas-Järvisen teoksen "Hyvä itsetunto" pohjalta, mitä itsetunto tarkoittaa:

Ihminen, jolla on hyvä itsetunto, kykenee näkemään oman elämänsä ainutkertaisuuden. Hän myös ymmärtää olevansa tärkeä sinänsä, ilman että hänen tarvitsee sitä osoittaa erityisin suorituksin tai onnistumisin. Hän ei tarvitse ulkopuolisten hänelle antamaa arvostusta nähdäkseen oman elämänsä arvo

Keltikangas-Järvinen erehtyykin kuvittelemaan, että elämänsä ainutkertaisuuden ja tärkeytensä tajuaminen olisivat hyvän itsetunnon tunnusmerkkejä, vaikka juuri sen tajuaminen, ettei ole mitenkään arvokas, erityinen tai tärkeä, on ominaista vahvan itsetunnon omaavalle yksilölle. Hän ei tarvitse ulkopuolisten hänelle antamaa arvostusta tai kunniaosoituksia nähdäkseen, ei oman elämänsä arvo, vaan itsensä!

Ja päinvastoin kuin Liisa väittää, itsetuntoa ei voi kuvata itseluottamuksen ja itsevarmuuden (tai itsearvostuksen) määrällä. Itseenhän voi luottaa ja voi esiintyä julkisuudessa itsevarmana vaikka ei tuntisi itseään lainkaan. Usein myös kuvitellaan että itsetunnon oleellisin tunnusmerkki itserakkaus on narsismia, vaikka narsistinen häiriö eli minä-vaurio on vakavin itsetunnon häiriö. Narsismiin liittyy itse asiassa koko itsetunnon puute. Minä-vaurioisella ihmisellä itsetunnon puutteesta voi aiheutua itsekeskeisyyttä, joka saa aikaan jatkuvaa huomionkipeyttä, ihailun, esillä olemisen ja näyttämisen tarvetta – selfie/some-kierteen.

Lastenpsykiatri Raisa Cacciatore sanoi artikkelissa "On yksi erittäin tehokas tapa saada lapselle hyvä itsetunto" (Satakunnan kansa 23.11.2017):

Puolet 50-vuotiaista käy terapiassa sen takia, ettei äiti tai isä koskaan sanonut heille, että olet hyvä tai riittävä.

Cacciatore sanoo, että meillä Suomessa on ollut erittäin väkivaltainen kasvatusyyli. Älä kurita lasta fyysisesti äläkä henkisesti. Väkivalta saa lapsen tuntemaan, että hänen kehonsa on vain sen arvoinen: sitä saakin kohdella kaltoin. Älä käytä myöskään henkistä väkivaltaa, kuten mitätöintiä, nolautamista ja tai hylkäämisellä uhkaamista.

Melkein kaikki seksuaalisen ahdistelun tai hyväksikäytön uhreista eivät ja heidän läheisistään koskaan tule tajuamaankaan sitä, miksi juuri hän, eikä joku toinen, joutui jonkun elukan lailla käyttäytyvän häntäheikin kynsiin. He eivät ymmärrä, että nimenomaan hänen omat vanhempansa ja ympäröivä yhteiskunta, sen kulttuuri, kasvattivat hänet uhrilampaaksi. Että yhtä lailla hekin ovat vammautuneita.

Useimmat vanhemmat ja lapset eivät vartuttuaan edes ymmärrä omaa sairauttaan. He ovat osaltaan itse tomerasti yhteiskunnassa vallitseviin käytäntöihin pohjautuen valmiit vuorollaan päättäväisesti vihan siementen kierrättämiseen. He eivät tiedä, mitä he käytännössä tekevät. Osa vanhemmista ei edes halua tarkoituksellisesti satuttaa tai tehdä pahaa lapselle, mutta silti he kurittavat ja pahoinpitelevät lasta. Suurin osa itsetunnoltaan aikoinaan itse murretuista ja lapsensa itsetunnon murtavista vanhemmista ei koskaan edes ymmärrä tapahtunutta. Tämä ymmärtämättömyys johtuu vain ja ainoastaan siitä, että he eivät osaa erottaa hyvää ja pahaa. Heille on koko heidän elämänsä aikana uskoteltu kristinuskoon nojaavan moraaliopin mukaan, että paahuus on hyvyyttä – heidän Jumalansa on hyvä ja rakastaa heitä.

Uhrit, teloittajat ja teloitettavat kuvittelevat kaikki olevansa täysin normaaleja, koska kaikki muutkin ovat muka normaaleja, henkisesti terveitä, virheettömiä. Vanhemmat, jopa yleensä itsestään, rinta rottingilla, siirtävät kavalat kasvatusmenetelmänsä ja tuhoisat käyttäytymismallinsa, valerakautensa, ajattelemattomuuksissaan seuraaville sukupolville, surua ja tuskaa, verta ja kyyneleitä sisältäviksi huomenlahjoiksi omille lapsilleen.

Ihminen, jonka luonnollinen aggressiivisuus on poljettu maan rakoon, jonka seksuaalisuus on tukahdutettu, jonka seksuaaliset halut ja läheisyys sekä luottamus on työnnetty pakon säestämänä tunteiden tunkiolle, häiriintyy henkisesti ennen pitkää aivan varmasti. Haavoittunut yksilö taas siirtää patoutuneen tuskansa joko/tai itsensä tai jonkun vielä haavoittuneemman yksilön/joukon hartioille.

Sodan ja väkivallan sekä tietysti myös naisten seksuaalisen hyväksikäytön vastustamisen pitäisikin alkaa vallalla olevien kasvatusmenetelmien hävittämällä maan tasalla, sillä vallanpitäjien harjoittaman sukupuolisen tyydytyksen ja sitä myötä kaikkinaisten myönteisten tunteiden eliminoinnista sekä itsetunnon pirstaloinnista puhkeaa pahoinvoinnin itämisajan kuluttua kukkaan kaikki kukat maahan tallova tuhon ja tuskan lähettiläs. Ja valtaapi-

täville avautuvat jälleen uudet markkinat – lääke- ja sotateollisuuden pohjattomat markkinat. Kassa kilisee – ja pilleripurkit ja pyörät jatkavat pyörimistään – sankarihaudat täyttymistään ja tankkien telaketjut kitisemistään. Jos nuorelle on lapsuudessa kerrottu, että hän ei ole mitään, eikä hänestä tule mitään, jos hän on elänyt turvattomana ja heitteille jätettynä, todennäköisesti vielä kiusattuna, niin hänestä ei tule ehkä edes nollaa, vaan parhaassa tapauksessa sadomasokisti, ellei jopa tunteeton psykopaatti. Reich:

Pakon sanelema sukupuoli itsehillintä ja jatkuva seksuaalinen torjunta aiheuttavat (yksilössä) kouristuksenomaisia ja erityisen vahvasti tunnepitoisia kuvitelmia kunniaa ja velvollisuudesta, urheudesta ja kurinalaisuudesta.

Ei olekaan mikään seitsemäs ihme, että massat ovat aina olleet johtajiensa armoilla, sillä heidän suorastaan rakastavat sitä, että joku imee heidän vertansa.

Ja kun massat ovat kaiken taiteen mukaan aivopestyjä, niistä tulee maspropagandan avuttomia uhreja. Ne eivät kuuntele, koska ne eivät ymmärrä. Yksityiskohtaisemminkin perusteltu paljastus, totuuden esittäminen tai havainnollistaminen valuu massojen, esimerkiksi erilaisten perättömien uskontotuuksien öljyämältä ulkopinnalta, kuin vesi hanhen selästä. Raamatun kirjoittajakin kertoo Herran Jesajan suulla retostelevan:

Eivät he tajua, eivät ymmärrä mitään, sillä suljetut ovat heidän silmänsä, niin etteivät he näe, ja heidän sydämensä, niin etteivät he käsitä. (Jes.44:18)

Muuten Maaret Kallion edellä mainittu toteamus **"Uhrin heiveröinen minäkuva tai heikko itsetunto ovat altistavia tekijöitä"** ei vaan pelkästään seksuaaliselle hyväksikäytölle, vaan muun muassa esimerkiksi koulukiusaamiselle! Iltalehti otsikoi 9.1.2019:

Koulukiusatut kertovat, kuinka kiusaaminen painettiin villaisella: "Vararehtori antoi hyvin selvästi ymmärtää, ettei minua kiusataisi, jos en olisi niin outo"

Koulukiusatut eivätkä "vararehtorit" ymmärrä, että kiusatut ovat vain tavallisia vanhempiensa pahoinpitelemiä lapsia, joita toiset vanhempiensa pahoinpitelemät lapset pahoinpitelevät kun vieressä pahoinpiteilyä katsovat itse lapsiaan pahoinpitelevät vanhemmat! Eikö olekin hieno piirileikki?.

TOSIASIOIDEN KIELTÄMINEN

Esimerkiksi Kauhajoen kouluampumisen pääselitys kouluampumiselle oli se, että kontrolli petti: poliisi, poliitikot ja virkamiehet eivät toimineet riittävän tehokkaasti. Syy paikallistettiin myös internetin vaarallisuuteen ja mallin antamiseen sekä kouluinstituution yleisiin ongelmiin, kuten resurssien puutteeseen ja kouluterveydenhuoltoon. Välittämisen puute ja yhteiskunnan kovat arvot otettiin tiedotusvälineissä keskustelun teemoiksi lähinnä näön vuoksi, koska ne jäivät ilman virallista statusta, lähinnä poliitikkojen tyhjäksi vaalipuheeksi. Mediassa tuotiin näkyvästi esille myös psyykkiset syyt, ampujasta tehtiin psykiatrisia diagnooseja ja jopa koko Suomen nuorisoleimattiin poikkeavaksi. Tekijää tai lähipiiriä ei syyllistetty, sen sijaan syytös kohdistettiin 'meihin' kaikkiin. Ennen kaikkea kiristyvän valvonnan ja kontrollin tarpeen lisäämisen välittyä kautta koko tapahtuneesta uutisoinnin linjan vaikka, mikä kaikkein huvittavinta, juuri päinvastoin, vuosituhantinen **kireä seksuaalivietin luonnottomuuden valvonta ja "sadistinen" kontrolli ovat tehneet ihmisistä suotuisissa oloissa toimintavalmiita tunteetomia tappokoneita.**

Kauhajoen tapauksessa seurauksissa rämpiminen on ainoa mihin kaikki uutisoinnissa haastatellut asiantuntijat parhaimmillaankaan pystyivät. Kukaan ei vain missään nimessä hiiskahtanutkaan, että olisi ehkä aiheellista tarkastella seurauksien sijasta tapahtumiin johtaneita syitä. Eikä kukaan missään nimessä tuonut esille maamme järkyttävän laajaa rakenteellista lasten pahoinpitelyä! Vanhemmat eivät kaipaa ainakaan syyllistämistä!

Kaikkein typerryttävimmän arvion tapahtuneesta antoi ammattilainen, psykiatrian erikoislääkäri Olli-Pekka Mehtonen, joka ei ilmeisesti ole kuullutkaan Wilhelm Reichin tai James W Prescottin havainnoista väkivallan alkuperän syistä yhtään mitään, vaan latelee ummet ja lammet:

Geneettinen perimäkin voi osin selittää tätä (väkivaltaista) käyttäytymistä

Todellisen limbon Olli-Pekka esittää analyysissaan:

Olen ollut vuosia huolissani nuorisokulttuurimme rajusta muutoksesta. Katurukuva eroaa muista maista selvästi. Vaikka kierrän työssäni eri puolilla maailmaa, en ole missään muualla nähnyt niin paljon mustiin pukeutuvia nuoria, teräskoruja ja ketjuja kuin Suomessa. Kaljut päät, poikkeavat hiusviritelmät, lävistykset ja tatuoinnit ovat jotenkin arkipäivää. Kun tähän vielä lisätään suomalaisten nuorten poikkeuksellisen suuri kiinnostus rajuun

musiikkiin, jonka sanat ja sanoma ovat äärimmäisen rankkoja, alkaa paketti olla valmis. Väkivalta, sen ihannoiminen ja hyväksyminen ovat jatkoa tälle. Joku merkitys ja sanoma tällä käyttäytymismallilla on pakko olla.

Ihmisen ulkonäkö kertoo siis ammattipsykiatrille henkilön mielentilasta paremmin kuin henkilön käytös. Sitä paitsi Petri Gerdt, Pekka Eric Auvinen tai Matti Juhani Saari, kukaan heistä, ei ollut mustiin pukeutunut, itsensä renkailla lävistänyt, pirun merkkiä näytellyt kalju gootti. Ja jos erikoislääkäri ottaisi selvää vaikkapa esimerkiksi trash, death, doom tai black -metalligenren sanoituksista, hän voisi havaita, että valtaosa "äärimmäisen rankasta sanomasta" on karjumalla esitettyä sadunomaista pikkulapsen jokellusta. Ja kun erikoislääkäri selittää:

Perusarvoissa on tapahtunut isoja muutoksia, jotka näkyvät heikentyneenä perusturvallisuutena ja varsinkin varhaisen vanhempi-lapsi -suhteen heikentymisenä. Suhde on oleellisen tärkeä, kun ajatellaan lapsen tasapainoista psyykkistä kehitystä, psyykkisten sairauksien syntyä, minäkuvan kehittymistä sekä häiriökäyttäytymisen tarvetta ja määrää. Terve itsetunto vaatii kehittyäkseen rakastavaa ja ymmärtävää ilmapiiiriä, mutta myös turvalliset rajat ja järjestyksen. Kehitys vie vuosia, vuosikymmeniä, mikään ammattiauttaja tai viranomaistaho ei voi käytännössä korvata vanhempien ja perheen luontaista merkitystä.

Niin erikoislääkäri unohtaa tai sitten hänellä ei ole historiallista perspektiiviä hallussa lainkaan, että aiemmin vanhempi-lapsi sekä yleensäkin yhteiskunnan psyykkiset ihmissuhteet olivat vielä paljon epäinhimillisempiä kuin nykyään. On helppo kuvitella, että ennen vanhaan kaikki oli toisin – hyvin, kun esimerkiksi lapsilla ei ollut edes puheoikeutta, eihän lapsia oikeastaan edes pidetty ihmisinä. Ennen muinoin kurilla ja käskyttämällä, lasten alistamisella käsiteltiin perusturvallisuuden ongelmat kokonaisuudessaan ja kaikkinaisen häiriökäyttäytyminen. Muun muassa Talvi- ja Jatkosotien kauhujen henkisesti invalidisoimien sotaveteraanien perheitään kohtaan sodan jälkeen yleisesti harjoittama ruumiillinen väkivalta lakaistiin yhteiskunnan toimesta lähimmän muovimaton alle.

Psykiatrian erikoislääkäri Olli-Pekka Mehtonen siis vierittää artikkelissaan kouluampumisen syiksi mahdollisesti muun muassa geneettisen perimän, nuorisokulttuurimme rajun muutoksen, käsittämättömän väkivaltaisuuden virtuaalimaailman, aselainsäädännön, koulun kilpailuhenkisen toimintamallin ja koulukiusaamisen. Nuoreen varhaislapsuudessa kohdistuneesta fyysisestä ja psyykkisestä väkivallasta väkivallan todellisena aiheuttajana hän vain

vihjaa "oleellisen tärkeän vanhempi-lapsi -suhteen ja terve itsetunto vaatii kehittyäkseen rakastavaa ja ymmärtävää ilmapiiriä. Eli mielenterveyden häiriöissä kyse on sivistyneesti sanottuna ilmapiiristä, ei vanhempien harastamasta lastensa pahoinpitelystä!

Sitä, että erikoislääkäri ei kykene näkemään norsunluutornistaan, ettei "turvallisista rajoista ja järjestystä" tarvita lainkaan yhteisössä, joka ei pöde yleistä ja yhtäläistä rakkaudettomuutta, johtuu pelkästään siitä, että Olli-Pekkakaan ei psykologisten torjuntamekanismissa vuoksi, sekä maailman matkoistaan huolimatta edes tiedä, mitä rakkaus on. Entä sinivalkoisen maamme virallinen mustavalkoinen kanta? Oikeusministeriön asettaman Tutkintalautakunnan raportti Kauhajoen koulusurmista 17.2.2010 kertoo muun muassa:

Lapsen syrjintä voi alkaa jo varhaiskasvatuksessa. Päiväkodissa se tapahtuu tavallisimmin siten, että lapsi suljetaan pois ryhmästä eli lapsi ei pääse mukaan leikkeihin. Tutkimustiedon perusteella jo päiväkodissa ryhmästä poissuljettu lapsi on muita suuremmassa riskissä joutua ryhmän ulkopuolelle myös koulussa. Tällaisen yksinäiseksi päätyneen lapsen riski joutua kiusaamisen tai väkivallan kohteeksi on myös suurempi. Kouluissa syrjintä ja syrjäyttäminen voi ilmetä esimerkiksi erilaiseksi koetun ihmisen kiusaamisena. Ihmistä voidaan vähätellä tai kohdistaa häneen jopa väkivaltaisuutta. Häneen voidaan myös suhtautua välinpitämättömästi, ikään kuin häntä ei olisi olemassa. Herkkyys syrjäytymiselle lisääntyy epäonnistuneissa muutos- ja murrosvaiheissa, joita voivat olla esimerkiksi menetykset ihmissuhteissa.

Englannissa tehdyssä tutkimuksessa on lisätty merkittävällä tavalla ymmärrystä siitä, miten lapsen synnynnäiset ominaisuudet ja ympäristö ovat vuorovaikutuksessa keskenään aina ainutlaatuisella tavalla. Geeniperimä vaikuttaa itsessään lapsen kehitykseen, mutta oma vaikutuksensa on lapsen vuorovaikutuksellisella ja fyysisellä ympäristöllä. Lapsissa on erilaista herkkyyttä vastaanottaen ympäristön vaikutteita. Lapsi myös itse muokkaa ympäristöään ja hakeutuu virikkeiden pariin eri tavalla riippuen biologisista tekijöistä. Perimässä oleva herkkyys yhteydessä suotuisiin tekijöihin kasvuympäristössä voi edistää poikkeuksellisen hyvää kehitystä. Toisaalta perimässä oleva herkkyys yhdistettynä kasvuympäristössä oleviin epäsuotuisiin tekijöihin muodostaa riskin yksilön kehitykselle.

Tutkintalautakunta on oikeilla jäljillä kun se toteaa, että "***Lapsen syrjintä voi alkaa jo varhaiskasvatuksessa***" mutta se kadottaa jäljet heti siirtyessään ilmeisesti häveliäisyisyydestä puhumaan vanhempien sijasta (itse asiassa vanhemmista ei puhuta lainkaan) heti päiväkotilapsista ja heidän

syrjinnästä, vaikka lapsen "syrjinnän" aiheuttaneet syyt ovat jo tapahtuneet paljon aiemmin. Ketään ei syrjitä syyttä. Samoin kuin syrjijälläkin on syynsä. Ja kun vanhemmat ovat sysänneet lumipallon liikkeelle, sama kaa-va toistuu koulussa ja työyhteisössä. Tutkintalautakunta ei ole kuullutkaan, että suomalaisen yhteiskunnan yksi perustavimmista piirteistä on aikuisten harjoittama kiusaaminen.

Seuraavaksi tutkintalautakunta harppaa alueelle, josta se ei itse tiedä mitään, kuten suurin osa alan ammattilaisistakaan, psykologeista ja psykiatreista, ei omaa minkäänlaista kokonaisvaltaista käsitystä geeniperimän, ympäristön ja lasten pahoinpitelyn keskinäisestä suhteesta.

Kun väitetään, että *"Perimässä oleva herkkyys voi edistää poikkeuksellisen hyvää kehitystä"* tai *"perimässä oleva herkkyys yhdistettynä kasvuympäristössä oleviin epäsuotuisiin tekijöihin muodostaa riskin yksilön kehitykselle"* niin ensinnäkin todetaan vain, että perimä eli **genetiikka ei edistä hyvää kehitystä eikä muodosta riskiä yksilön kehitykselle, vaan genetiikkaan sisältyvä herkkyys, ei siis itse genetiikka**, edistää hyvää lopputulosta, henkisesti tasapainoisen yksilön kasvua tai muodostaa, olosuhteista riippuen uhan henkisesti tasapainoiselle kasvulle.

Toiseksi kyseisellä väitteellä geeniperimästä ovelasti yritetään kiertää se tosiasiasta, että **hyvää lopputulosta tai uhkaa edustavat olosuhteet**, toisin sanoen tapa, jolla vanhemmat kohtelevat lastaan henkisesti ja fyysisesti sekä sosiaalisen yhteisön lapseen kohdistama paine, yleensä vanhempien kautta, **muovaavat lapsen tulevan kehityksen**.

Tässä onkin mitä oivallisin esimerkki siitä, kuinka sanoja taitavasti paperilla pyörittämällä, kuten jo aikoinaan, sanoilla saadaan todistettua vaikka se, että aurinko kiertää maata. Tuskin tutkintalautakunnan jäsenet edes aavistivat, mihin nimensä allekirjoittivat, kun he ensin väittivät, että *"Geeniperimä vaikuttaa itsessään lapsen kehitykseen"* ja heti perään allekirjoittivat uskottelivat, että ei se olekaan geeniperimä, vaan *"Geeniperimässä oleva herkkyys"*.

Samoin kun kalastat ja saat saaliin, mutta onko ansio saaliista kalastuksen vain käytetyn vieheen? Vai se, että kalastat asfaltoidun pysäköintialueen sijasta paikassa, vaikka akvaariossa, jossa on vettä ja kaloja? Se siitä *"merkittävällä tavalla ymmärrystä lisäävästä Englannissa tehdystä (nolla)tutkimuksesta"*.

Onkin yhteiskunnassa valtaapitävien ja heidän marionettiensa edun mukaista, että *"ymmärrystä"* väkivallan alkuperän syystä ei kansanjoukoille avata, vaan sen sijaan *"merkittävällä tavalla"* hämmennetään. Eli kun ei voida suorasanaisesti väittää, että väkivalta on ainakin osin geneettisesti perinnöllistä, niin mutistetaan jotain epäselvästi geneettisestä herkkyydestä. Ja

tutkintalautakunnan jäseneksi kelpaa näköjään kuka tahansa ja vaikka mitä tahansa herkästi nielevä pelkkä kumileimasin. Lillukanvarret ovat paljon oleellisempia ja merkityksellisempiä huomion kohteita kun lasten pahoinpitelyyn puuttuminen. Mutta annetaanpa raportin jatkaa:

*Pitkäaikaistutkimuksissa tärkeimmiksi riskitekijöiksi lasten kehityksessä nousevat **vanhemmuuden laatu** ja kasvatuskäytännöt. Antisosiaaliseen kehitykseen on todettu liittyvän **vanhempi-lapsisuhteessa** viisi tekijää: vähäinen valvonta, epäjohtonmukainen ja kovakourainen rankaiseminen, aviollinen ristiriita, lapsen hyljeksintä sekä vähäinen kiinnostus ja osallistuminen lapsen toimintaan. Yleisesti ottaen lasten kehitystä vakavasti vaarantavia tekijöitä ovat laiminlyönti ja pahoinpitely, perheväkivalta, **vanhempien** päihde- ja mielenterveysongelmat.*

***Vanhemmuuden** laatu ei ole vakiona pysyvä **vanhempien** ominaisuus tai taito, vaan se on riippuvainen perheen tilanteesta ja **vanhempien** voimavaroista. Asiaan vaikuttaa merkittäväällä tavalla perheen ulkopuolella oleva yhteiskunnallinen tilanne, jonka vaikutukset kulkeutuvat lapsiin **vanhempien** kautta.*

Yllätys, yllätys. Tutkintalautakunta puhuu pienen hetken totuudenperäisesti. Ja mainitsee sanan vanhempi peräti 7 kertaa. Mutta siihen se sitten jääkin. Loppuraportti käytännöllisesti unohtaa näiden kahden kappaleen jälkeen koko vanhemmat ja heidän vaikutuksensa lapsen "*Antisosiaaliseen kehitykseen vanhempi-lapsisuhteessa*", vaikka juuri lapsen "*sosiaalisiin raameihin*" sekä kristillisen kasvatuksen viitekehykseen pakottaminen, on päinvastoin ongelmien perimmäinen syy! Sen sijaan lautakunnan jäsenet ryhtyvät erittelemään mahdollisia syitä koulun käytävissä kaikuville laukauksille - kellumaan laukausten paineaaltojen aiheuttamissa jälkimainingeissa, seurauksissa:

- *Köyhyyden on todettu olevan riskitekijä lasten ja nuorten kehitykselle ja syrjäytymiselle.*
- *Lisäksi on todettu, että esimerkiksi isien työttömyys heijastuu poikien kehitykseen poikien päihteidenkäyttöä lisäävällä tavalla.*
- *Päiväkotij- ja opetusryhmien koolla on vaikutusta lasten kehitykseen. Suuret ryhmät voivat johtaa luokkailmapiirin heikentymiseen ja edelleen lasten psyykkisten häiriöiden lisääntymiseen.*
- *Vakavalla ja pitkäkestoisella koulukiusaamisella on tutkimuksissa todettu olevan yhteys masennusoireisiin, syrjäytyneisyyteen ja toivottomuuden tunteisiin.*

Köyhyyden, työttömyyden, päiväkotij- ja opetusryhmien kokojen sekä koulukiusaamisen sormella osoittamisella tapahtuneeseen pyritään oman omantunnon lepyttämiseen, tapahtuneen hämärtämiseen ja totuuden sumen- tamiseen – huomion kääntämiseen syistä seurauksiin. Eikä tutkintalauta- kunta edes näe kansamme henkistä voimavaraa, kiusaamista ja kansalaisten olematonta itsetuntoa, kerta kerran jälkeen ruotsalaisten loppuminuuteilla nöyryyttämiä häntä koipien välissä vollottavia pehmoleijonia ryhtyessään repostelevaan kiusaamisen syvintä olemusta:

***Kiusaaminen on siis vahvasti ryhmä- ja yhteisötason ilmiö, ja siihen liit-
tyy vääristynyt vallantavoittelu. Kiusaamisella voidaan tavoitella asemaa,
suosiota tai huomiota ryhmässä. Niin sanotut hiljaiset hyväksyjät tai si-
vustakatsojat mahdollistavat kiusaamisen jatkumisen. Kiusaaja tekee sen,
minkä yleisö sallii hänen tehdä.***

Suomessa, kuten raportti toteaa, kiusaaminen on yhteisötason ilmiö ja sii- hen liittyy vallantavoittelu. Tosin raportti ei häveliäästi sano mikä yhteisö, eikä myöskään sitä, mikä on "suoristunutta vallantavoittelua". Vallantavoit- telu nimittäin on aina orgastisen kaipauksen tukahduttamisesta juontuva korviketoiminto. Valta on aina väkivaltaa! "Mielen ihmeet" verkkosivusto:

*Jotkut ihmiset pystyvät käsittelemään pelkojaan, tyhjyyden tunnetta ja tur-
hautumista todella vähän, ja toiset ei taas lainkaan. Heillä on vastustama-
ton tarve yrittää hallita kaikkia muita.*

*Tarve hallita kaikkia ja kaikkea ei ole mitään muuta kuin puolustusmeka-
nismi. Me käytämme sitä uhmataksemme sitä, minkä me näemme olevan
meille "uhka".*

*Alhainen itsetunto, suuri epävarmuus, negatiivinen omakuva ja kyvyttö-
myys käsitellä tunteita kuten vihaa, surua, tai turhautumista: nämä seikat
muodostavat yleensä yhdessä tappavan sekoituksen, jossa psykologinen
epävarmuus pyrkii epätoivoisesti etsimään hätäratkaisua.*

*Heidän kohdatessaan kyvyttömyyden hallita ja käsitellä kaikkia näitä asioi-
ta, he alkavat keskittää energiaansa muihin. "Minä hallitsen sinua ja kaik-
kia muita, jotta sinä sovit minun mustavalkoiseen maailmaani."*

Kiusaamalla todella tavoitellaan asemaa yhteiskunnan joka tasolla, ei pel- kästään kouluyhteisössä – kouluyhteisö on peili koko yhteiskunnassa, eikä koulun jäsenet eroa millään muotoa koko yhteiskunnan jäsenistä, esimer- kiksi poliitikoista. Kun raportti toteaa, että "Kiusaaja tekee sen, minkä

yleisö sallii hänen tehdä", se samalla maalaa kuvan koheesiomaisesti koko suomalaisesta yhteiskunnasta ja sen hiljaisista hyväksyjistä ja sivustakatojista, jotka kiusaamisen ohella "mahdollistavat" kouluampumisetkin. Seuraavaksi tutkijalautakunta ei tiedä käsittelesikö se nuoria vai lapsia, seureauksia vai syitä:

Rikollisuuden psykososiaaliset kehitysmallit perustuvat pitkäaikaistutkimuksiin, joissa on seurattu samoja yksilöitä lapsesta aikuiseksi. Rikollisen kehityksen riskitekijät kuten myös lapsen kehitykseen liittyvät riskitekijät liittyvät lapsen ominaisuuksiin, perhetekijöihin, kouluun liittyviin riskeihin, toveripiiriin riskeihin sekä laajemman ympäristön vaikutteisiin, kuten asuinympäristöön, mediaympäristöön ja yhteiskuntaan. Lapseen liittyvistä tekijöistä mainitaan usein neurologiset vauriot, voimakas temperamentti, ylivilkkaus ja impulsiivisuus, pelottomuus, ärtyneisyys, aggressiivisuus, uhmakkuutena ilmenevät käytösongelmat sekä oppimisvaikeudet.

Perhetekijöistä samat asiat, jotka vahingoittavat lasten kehitystä yleensä, ennustavat myös lapsen joutumista rikosrekisteriin. Kehitystä vahingoittavista asioista voidaan mainita julma kasvatus, hyljeksintä, laiminlyönti, vanhempien päihde- ja mielenterveysongelmat sekä perheväkivalta.

Ensin raportti painiskelee seurausilmiöiden eli riskitekijöiksi nimeämien sä lasten henkisen ja/tai fyysisen pahoinpitelyjen aiheuttamien ilmenemismuotojen sopassa – jälkiviisauden viidakossa. Sitten raportti yllättäen luettelee joukon erilaisia lasten henkistä kehitystä vaurioittavia, vanhempien heihin kohdistamia erilaisia väkivallanmuotoja mukaan lukien isän ja äidin keskinäisen vihalla maustetun kisailun, tunteiden näyttämisen, sekä tietysti sosiaalisen perimän, kuten "**voimakas temperamentti, ylivilkkaus ja impulsiivisuus, pelottomuus, ärtyneisyys, aggressiivisuus ja uhmakkuutena ilmenevät käytösongelmat.**" Sen sijaan, että tutkijalautakunta keskittyisi syihin, joiden seurauksena Kauhajoen kouluampuja latasi aseensa ja lahtasi koulutovereitaan sekä yhden opettajan, se ryhtyy surkuttelemaan:

On vakavaa, jos lapsi oppii, ettei tietynlaisia tunteita voi ilmaista lainkaan ilman vanhemman aggressioita tai jos lapsi ei voi luottaa omiin havaintoihinsa ympäristöstään eli lapselle valehdellaan tai häntä manipuloidaan. Tällaisen kasvuympäristön seurauksena voi olla läheisiin ihmissuhteisiin liittyvän tiedon vääristyminen. Tämä voi aikuisuudessa näkyä psykopaattisena toimintana, jossa näennäisen sopeutuvalla yksilöllä on vääristynyt suhde kanssaihmiin, ja hän turvautuu teeskentelyyn ja valehteluun.

On vakavaa, niin – kylläpä on tosi vakavaa. Lapsella on esimerkiksi luonnolliseen häpeämättömyyteen sukupuolisuuteen (esimerkiksi itsetyydytys) aggressiivisesti suhtautuvat vanhemmat, jotka valehtelevat ja manipuloivat häntä. Vanhemmat eivät kuitenkaan ole syyllisiä, eihän, vaan tiedon vääristyminen! Eikö olekin ihailtavaa totuuden kiertoa? Raportti jatkaa:

*Varhaisten hoivakokemusten suuri merkitys lasten kehityksen kannalta johtuu siitä, että lapsen aivot ovat hyvin mukautuvat. Varhaiset kokemukset muokkaavat aivojen rakenteita, jotka pyrkivät säilymään **Tuskalliset kokemukset johtavat suojautumismekanismissa käyttöönottoon**, jotka puolestaan estävät uusien kokemusten syntymistä. Turvattomat lapset käyttäytyvät siis usein tavalla, joka herättää kielteisiä reaktioita vanhemmissa, opettajissa ja toisissa lapsissa.*

Ja seuraavaksi raportti viekkasti on väittävinään, että syyllinen voikin löytyä "**mukautuvista aivoista**", jotka ovat ilmeisesti liian mukautuvat tai johduttavat peräti "**suojautumismekanismissa käyttöönotosta**". Todella röyhkeää lautakunnan jäsenten taholta on vierittää omia suojautumismekanismejaan käyttäen syy huonosti hoivakokemuksiin mukautuville lapsille, jotka **käyttäytyvät usein tavalla, joka herättää kielteisiä reaktioita vanhemmissa, opettajissa ja toisissa lapsissa**".

Tutkintalautakunnan puheenjohtaja professori, entinen poliitikko ja virkamies, Vihreän liiton eturivin poliitikko Pekka Saurikin paljastaa tässä lapsiin vähättelevästi suhtautuvan elämänasenteensa tai – loputtoman tyhmyytensä. Ensin uhri (lapsi) pahoinpidellään niin, että jopa tämän aivojen rakenne vaurioituu, jopa pysyvästi. Turvaton uhri ottaa hengissä säilykseen käyttöönsä luonnollisten käyttäytymistapojen (läheisyys ja luottamus) ja tunteiden (rakkaus) sijaan luonnottomat korvaustoiminnot ja tulkitsee hoivakokemuksista saamansa tunnesignaalit väärin. Rakkauden korvaa viha, häpeä ja pelko. Seuraavaksi turvaton uhri alkaa käyttäytyä epäsosiaalisesti ja yhteistyökyvyttömästi, joten hänet täytyy saada ruotuun - eikö vaan? Tätäkö raportti haluaa sanoa? Vielä syvemmälle tukijalautakunta uppoo kun se ryhtyy painiskelamaan moraalin kanssa:

Jotta nuori pystyisi surmaamaan useita ikätovereitaan ja aikuisia omassa koulussaan, hänen on täytynyt samastua moraaliseen ajatteluun, jossa teko on jollakin tavalla oikeutettu. Pahasta on tullut hyvä, tavoiteltava ja sankarillinen asia. Kun nuori ihannoii paha, hänen mielessään on tapahtunut moraalinen inversio, eli hän on kiinnittynyt käänteiseen moraalijärjestelmään. Herää kysymys, miten ja miksi nuori kiinnittyy pahaan.

Mikä ihme tuo pahan oikeuttava moraali muka on? Yhteiskunnasamme vallitseva ainoa hyväksyttävä moraali on kaksinaismoraali. Kristinoppi opettaa että Jumala on hyvä ja rakastava, vaikka Herra samaan aikaan on äärimmäisen paha ja julma. Herran osoittama viha on koko länsimaisen kulttuurin lävistämä *hyvä, tavoiteltava ja sankarillinen asia*. Koko länsimainen yhteiskunta on kristillisen kaksinaismoraalin mädättämä – tee niin kuin minä sanon, älä niin kuin minä teen. Kaksinaismoraali on moraalitomuutta, sydämettömyyttä ja piittaamattomuutta, joka kohtelee samassa tilanteessa eri ihmisiä eri tavoin ja eri ihmisiä eri tilanteissa samoin. Kaksinaismoraali jakaa ihmiset hyväksytyihin ja hylättyihin. Ja sitten tutkintalautakunnalla riittää vielä otsaa kysyä: Miksi pahasta tulee hyvä? Miksi nuori kiinnittyy pahaan? Tämän uskonnon moraalia mädättävän vaikutuksen raportti sivuuttaa lauseella:

Pahuuden ja hyvyyden jännite on myös keskeinen uskonnollinen kysymys. Uskonnollisiin ilmiöihin saattaa liittyä kiehtovia, vavisuttavia ja osin pelottaviakin pyhyiden kokemuksia.

Eli se, että kristinuskon mukaan (ja kaikkien uskontojen mukaan) paha on hyvää ja viha rakkautta, raportti kuittaa pelkällä pyhyydellä. Ajattelematta lainkaan, että Kauhavan kouluampuja saattoi aivan hyvin kuvitella olevansa pyhällä asialla samoin kuin paavin matkaan lähettämät ristiretkeläiset vajaat tuhat vuotta aiemmin raiskatessaan ja raadellessaan väärauskoisia ja harhaoppisia Jumalan rakkauden nimissä matkoillaan Lähi-itään ja takaisin. Ja tämä Jumalan ja lähimmäisen rakkauden nimissä tapahtuva teurastus elää ja voi hyvin vielä tänäkin päivänä esimerkiksi kasvatuksen nimissä tehdyssä lasten pahoinpitelyssä.

Viimeisin massiivinen joukkoteurastus Herran nimissä nähtiin Ruandassa ja pienempiä eri uskoon nojaavia grillijuhlia järjestetään melkeinpä vuosittain, viimeksi Mayanmarissa. Ja Yhdysvaltain syvän etelän palavat ristit ja nuorassa roikkuvat neekeritkin olivat vain Herran ylistykseksi pystyyn pantuja kevythenkisiä "stand up" karkeloita. Ja pitäähän raportin ainakin kautta rantain antaa aavista videoväkivallan ja tietokonepelien osuus tapahtumiin:

Päälinjana on ollut se näkemys, että mediasisällöillä on erittäin harvoin suoraa ja välitöntä vaikutusta vastaanottajien käyttäytymiseen. Joissakin harvinaisissa, mutta usein runsaasti huomiota saavissa tapauksissa vaikutuksia on havaittu erityisesti sellaisilla lapsilla ja nuorilla, jotka käyttävät runsaasti ja yksipuolisesti väkivaltaista mediaa ja joiden muut sosiaaliset verkostot ovat heikot ja virikkeettömät. Samalla tapaa runsaasti väkival-

ta-aineistoja kuluttava lapsi tai nuori voi helpommin hyväksyä väkivallan ongelmien ratkaisukeinona, joko omalla kohdallaan tai ympäristössään. Vaikutus kertaantuu, jos lapsi elää riskioiloissa. Esimerkiksi perheväkivaltaa kokenut lapsi tulkitsee vuorovaikutusta eri tavoin kuin turvallisissa oloissa kasvanut lapsi. Yhtäältä laboratoriotyypistä ja toisaalta tilastoihin perustuvaa tutkimusta tehneet asiantuntijat ovat löytäneet yhteyksiä väkivaltaisten mediasisältöjen suurkulutuksen ja lisääntyneen aggressiivisuuden välillä. Ystävällisyys ja auttamishalu vähenevät, ja nuori kestää yhä raaemman väkivallan seuraamista. Myös käsitykset siitä, mikä on oikein ja väärin, saattaa hämärtyä. Yksilöillä on taipumusta päätyä yksipuoliseen väkivaltatarjontaan erityisesti silloin, kun ympäristö tai elämäntilanne on ahdas.

Juuri näin, Mielletään häiriintynyt yksilö uppoutuu mielellään väkivalta-viihteeseen aivan kuin postimerkkejä keräilevä uppoutuu postimerkkeihin tai muumimukeja keräilevä muumimukeihin, mutta väkivaltaviihde mielihyvän lähteenä ei suinkaan ole syy, vaikka kuinka yrittäisi sitä suussaan pyöritellä, vaan seuraus lapsena väärille urille henkisen ja/tai fyysisen väkivallan vuoksi karanneesta tunnemaailmasta. Raportti myös sääliittävästi sivuuttaa tutkintalautakunnan jäsenten ja kaikkien kansalaisten henkilökoh- taisen vastuun siirtämällä rakenteellisen väkivallan syiden selvittämisen yhteiskunnan toimielimiltä median harteille:

Median tarjonta keskittyy paljolti aggressioiden ja yksittäisten väkivalta- tekojen kuvaukseen sen sijaan, että se käsittelisi rakenteellista väkivaltaa tai analysoisi väkivallan syy-yhteyksiä ja kasvupohjaa.

Toisin sanoen, syiden selvittäminen kuuluu medialle, ei esimerkiksi tälle tutkintaraportille (miksi sitten yleensä tutkintalautakunta, ellei edes selvi- tellä?), poliisille tai muille mahdollisille tutkintaviranomaisille tai tiedeyh- teisölle, saati tyhjän panttina päivitteleville ja peukaloitaan pyöritteleville, riitelystä kiinnostuneille poliitikoille. Tutkintalautakunnan tekemät johto- päätökset ovat luokkaa yhtä tyhjän kanssa:

Tekijä oli myös kokenut uhkaavan tilanteen grillikioskin jonossa. Suhde tyttöystävään oli päättynyt. Jälkikäteisen tiedon perusteella on mahdolli- ta, että tekijän oireet ennakoivat vakavampaa sairautta. Hänellä oli tekoa edeltävinä vuosina toimivat suhteet vanhempiinsa ja hän viihtyi koulus- saan, jossa menestyi hyvin. Hänellä myös oli hoitokontakti mielenterveys-

hoitajaan. Hän ei siis ollut perinteisellä tavalla syrjäytynyt, vaikka ulkopuolisuuden tunteita hänellä onkin voinut olla.

Tutkintalautakunta sivuuttaa kokonaan yhtä ohimenevää mainintaa lukuun ottamatta Saaren yhteyden Auvisen ja Gerdtin yhteiseen taustaan – koulu-kiusaamisen:

Tekijä oli kärsinyt kiusaamisesta koulussa ja armeijassa. Tutkinnassa ei kuitenkaan tullut ilmi että tekijää olisi kohdeltu huonosti, kiusattu tai muulla tavalla syrjitty ammattikorkeakoulussa Kauhajoella

On ikään kuin Saareen aiemmin, ennen Kauhajokea, kohdistunut kiusaus olisi merkityksetöntä, aivan samoin kuin Saaren lapsuusajan kokemukset. Sen sijaan Kauhajoen koulusurmien jälkeen ehdotetut toimenpiteet ovat osin perin mielenkiintoiset. Sisäisen turvallisuuden ministeriryhmä käsitteli ja hyväksyi ehdotukset 5.11.2008. Toimenpiteet jaoteltiin seuraavasti:

1. Viranomaisten nuorisolle suunnattujen verkkopalvelujen kehittäminen ja laajentaminen

2. Viranomaisten välisen tiedonvaihdon tehostaminen ja mahdollisten esteiden poistaminen

3. Nettivalvonnan tehostaminen

4. Paikallisen turvallisuussuunnittelun kehittäminen

5. Turvallisuuskortti

6. Muut ehdotukset

Muut ehdotukset sisälsivät nimikkopoliisin nimeämisen kouluille, väkivaltaisiin nettipeleihin puuttumisen, viharikoksiin puuttumisen ja yhteistyön median kanssa.

Eli ei yhtään toimenpide-ehdotusta lasten kohtamaan henkisen ja fyysisen, vanhempien harjoittaman väkivallan kitkemiseksi! Tutkintalautakunnan ehdotukset koskevat nettipeleihin ja viharikoksiin puuttumisen lisäksi pelkkää valvonnan ja tarkkailun lisäämistä. Nettipeleihin puuttuminen on sikäli mielenkiintoista, että ne eivät edes aiheuta, kuten aiemmin todettiin, väkivaltaa. Käytännön toimenpiteet, joihin Kauhajoen kouluampumisen jälkeen ryhdyttiin, ovat vielä surkuhupaisempaa luettavaa:

- Suomen palopäällystöliitto on julkaissut uuden Oppilaitosten turvallisuusoppaan.

- *Julkisen Sanan Neuvosto on marraskuussa 2009 asettanut työryhmän pohtimaan Journalistin ohjeiden uudistamisen tarvetta. Työryhmällä on työskentelyaikaa huhtikuun 2010 loppuun saakka.*
- *Depression käypä hoito -suositus on uusittu. Keskeisiä uusia asioita ovat depression ehkäisy psykologisten interventtioiden ja elintapamuutosten avulla, liikunta akuuttihoitojen tukena ja Vaikuttavaksi osoitettujen psykoterapeuttisten hoitomuotojen laajempi kirjo.*
- *Heinäkuussa 2009 on tullut voimaan valtioneuvoston asetus (380/2009) neuvolatoiminnasta, koulu- ja opiskeluterveydenhuollosta sekä lasten ja nuorten ehkäisevästä suun terveydenhuollosta. Asetuksessa on huomioitu erityisen tuen tarpeen tunnistaminen ja tuen järjestäminen, mielenterveyden tukeminen ja edistäminen sekä koulukiusaamisen ehkäisy.*
- *Oppilaitosten turvallisuutta käsittelevä työryhmä on julkaissut tammi-kuussa 2010 raporttinsa sisäasiainministeriön julkaisusarjassa (40/2009). Tehtävänä oli ohjeistaa pelastussuunnitelmien tekoa, antaa ohjeet kouluille, poliisille ja pelastusviranomaisille uhkatilanteissa toimimisesta sekä suunnitella, miten ohjeistukset saadaan käytäntöön.*
- *Nuorisolakia koskevassa lakiesityksessä 4.2.2010 on uudet säännökset paikallisten viranomaisten monialaisesta yhteistyöverkostosta sekä etsivästä nuorisotyöstä ja siihen liittyvästä tietojen luovuttamisesta. Lisäksi etsivään nuorisotyöhön on varattu vuoden 2010 budjettiin määrärahaa etsivän nuorisotyön laajentamiseksi noin 60 prosenttiin kunnista.*
- *Kirkko on lisännyt oppilaitospappien ja muiden koulu- ja oppilaitostyöntekijöiden määrää, käynnistänyt henkisen huollon kehittämistyön, lisännyt toimintaa verkossa ja parantanut palvelevan puhelimen päivystysvalmiutta.*
- *Terveiden ja hyvinvoinnin laitoksessa (THL) on meneillään kahden vuoden prospektiivinen seurantatutkimus tapahtumalle altistuneiden opiskelijoiden selviytymisestä, tuesta ja hoidosta. Väliraportti julkaistiin vuonna 2009.*
- *Puolustusvoimat on kartoittanut ja tarkastanut aseiden käsittelyä, säilytystä ja hallussapitoa koskevan ohjeistuksensa ja kehittänyt varusmiehille tehtävää soveltuvuustestausta.*
- *Pelastustoimessa on otettu käyttöön uusi tilannekuvajärjestelmä Jotke.*
- *Koulusurma-aiheesta on järjestetty useita seminaareja.*

Tutkintalautakunnan jäsenet, puheenjohtaja professori, entinen poliitikko ja virkamies, Vihreän liiton eturivin poliitikko Pekka Sauri, poliisiylitarkastaja Pekka Aho, kasvatustieteen tohtori, lastenpsykoterapeutti, sosiaalityön ja perhetutkimuksen dosentti Mirjam Kalland, Pelastusopiston erikoistutkija Esko Kaukonen, valtiotieteen tohtori, journalistiikan professori, vuoden

naiseksi 1998 valittu Ullamaija Kivikuru, teologian kandidaatti, lisensiaatti, valtiotieteiden kandidaatti lisensiaatti, Diakonia-ammattikorkeakoulun rehtorina toiminut professori Pauli Niemelä, Nuorisotutkimusseuran tutkimusjohtaja Leena Suurpää, Onnettomuustutkimuskeskuksen johtava tutkija Kai Valonen sekä sihteeri Sini Järvi omaavat paperilla asiantuntemusta ja arvonimiä, mutta ajattelukyky ja tietämys näyttää olevan olematonta luokkaa. Oppaita, sääntöjä, suunnitelmia ja asetuksia laaditaan, tarkastuksia ja seminaareja pidetään sekä neuvottelukuntia asetetaan. Masennuksen hoito-suosituksia uusitaan, vaikka kouluampuja ei ollut edes masentunut. Median käyttäytymisestä ollaan enemmän huolissaan kuin mahdollisen kouluammunnan uusiutumisesta.

Mutta kun lapsi telmiessään pallomeressä saa myrkyllisen käärmeenpureman ja kuolla kupsahtaa kaikista elvytystoimenpiteistä huolimatta, niin ratkaisuksi lisäkuolemantapauksien estämiseksi päätetään pallomereen siirtää pikieesti 100 käärmettä lisää! Aivan samaa logiikkaa noudattaen tutkintalautakunnan viisaat jäsenet siunaavat *"kirkon oppilaitospappien ja muiden koulu- ja oppilaitostyöntekijöiden määrän lisäämisen, henkisen huollon kehittämistyön käynnistämisen, verkkotoiminnan lisäämisen ja palvelevan puhelimen päivystysvalmiuksien parantamisen*. Aivan kuin tutkijalautakunnan jäsenet haluaisivat varmistaa, että vastaavantyyppiset teot eivät ainaakaan tule aivan heti loppumaan. Yhden myrkytöksen juuttuminen lapsen kurkkuun aiheuttaa myrkytösten ilmaisjakelun kaikille lapsille.

Huvittavaa on myös tutkijalautakunnan ehdottamien toimenpiteiden listalta löytyvä *"depression ehkäisy"* niin, että *"liikunta on akuuttihoiton tukena"*. Kuulostaako tutulle? Liikunta siis käy lääkkeeksi itsetyydytyksen, masennuksen torjumiseen ja kouluampumisten ehkäisyyn – aivan loistavaa!

Missä nämä ihmiset olivat kun eväitä aikoinaan jaettiin? Miksi esimerkiksi kasvatustieteen tohtori, lastenpsykoterapeutti, sosiaalityön ja perhetutkimuksen dosentti (nykyisin professori) Mirjam Kalland vaikenee, vaikka hän myöhemmin Kodin kuvalehdessä kertoo (2.2.2016) että:

Jos lapsi hylätään, hänen pieniin aivoihinsa jää jälki.

Mirjam vaikenee (pelkääkö hän ehkä yhteistyökyvyttömäksi leimaautumista?) vielä silloinkin, kun tutkintalautakunta on todennut kouluampujan joutuneen lapsuudessa hylkäyksen kohteeksi (avioero) ja joutuu alistuneena toteamaan, että yksiselitteistä syytä, Grillikioski-välikohtausta lukuun, otamatta koulun lattialla kilisille tyhjille 157 hylsille ei ole.

SILEÄPOSKINEN TAPPAJA

Vielä ikävämpää luettavaa kuin Oikeusministeriön asettaman tutkintalautakunnan raportti Kauhajoen koulusurmista tarjoaa aiempi, samaisen Oikeusministeriön asettaman Jokelan koulusurmien (7.11.2007) tutkintalautakunnan raportti. Aluksi raportti kuvaa lähtötilannetta (joka ei todellisuudessa ole kuitenkaan lähtötilanne, vaan lähtötilanne, syy tapahtuneeseen löytyy varhaislapsuudesta, mutta tuo perimmäinen syy halutaan siirtää syrjään, koska kaksinaismoraali sekä maamme oikeuskäytäntö ja sen seurauksena yleinen asennoituminen korostavat sairaalloisesti yksityisyyden suojaa):

*Tekijä ja hänen vanhempansa ovat kokeneet, että tekijää on kiusattu ala-asenteelta lähtien ja vielä lukiossakin. Myös jotkut oppilaat ja opettajat ovat kertoneet kiusaamista tapahtuneen ja kiusaamisesta tiesivät myös terveydenhoitaja ja koululääkäri. Tekijän vanhemmat olivat olleet asiasta huolissaan ja lukuisia kertoja yhteydessä kouluun. **Vanhempien ja koulun välille ei kuitenkaan ollut syntynyt tilanteesta yhteistä näkemystä ja asia ei ollut korjaantunut.** Kiusaaminen oli tekijälle vaikea asia, joka heikensi yhteenkuuluvaisuuden tunnetta ja aiheutti paineita.*

Toisin sanoen, **koulu siis salli rehtorin johdolla koulukiusaamisen** tai ei ainakaan puuttunut kiusaamiseen opettajien ja terveyden ammattihenkilökunnan kanssa kyllin tehokkaasti. Tämä puuttumattomuus ilmeisesti aikaan sai kipinän joka sai sytytyslangan palamaan. Vahinko vaan, rehtori ja koulun terveydenhoitaja (sattumaako?) maksoivat hengellään päätöksestään. Eli kaikki uhkaavat pilvet olivat jo ilmassa, mutta kukaan ei uskonut, että ne olisivat myrskypilviä:

Elokuussa 2007 muut nuoret havaitsivat tekijän käyttäytymisen muuttuneen epätavalliseksi ja kertoivat siitä erityisnuorisotyöntekijälle. Vastavaanlaisia ilmoituksia tuli erityisnuorisotyöntekijälle useilta nuorilta aina lokakuun 2007 loppuun asti. Tekijä käyttäytyi muita nuoria kohtaan uhkailevasti sanoen, että he tulisivat kuolemaan valkoisen vallankumouksen seurauksena.

Nuoret olivat huolissaan tekijästä ja kokivat, että hän saattaisi tehdä jotain itselleen tai muille. Erityisnuorisotyöntekijä hankkiutui puheisiin tekijän kanssa ja keskusteli tämän kanssa kolme kertaa, viimeisen kerran marraskuun alussa. Tekijä ei ilmaissut keskusteluissa, että olisi toteuttamassa jotakin väkivaltaista tai muuta tekoa. Erityisnuorisotyöntekijä oli myös kahdes-

ti yhteydessä koulun rehtoriin, joka totesi tekijän puheiden olevan tiedossa ja että asiaa seurataan.

Toisen, ilmeisesti hyvin kohtalokkaan virheen teki Auviselle psykiatri-lääkkeet määrännyt lääkäri:

*Tekijälle määrättyjä SSRI-ryhmän lääkkeitä ei suositella alaikäisille. Jos lääkkeitä kuitenkin määrätään, seurannan tulisi olla tiivistä ja perustua potilaan tapaamisiin. Oireiden pitkittyessä **tekijä ei saanut lähetettyä erikoissairaanhoidon**, koska hänen ongelmiaan pidettiin lievinä.*

*Nuorten osalta psyykkisten ongelmien diagnostiikka on haastavaa, sillä normaaliinkin nuoruuteen liittyy esimerkiksi voimakasta tunnetilojen vaihtelua. Lisäksi eri-ikäiset nuoret ovat erilaisia muun muassa aivojen kehityksen suhteen. **Lääkkeitä käytetään masennuksen (vakavien masennustilojen) ja ahdistuneisuushäiriöiden kuten paniikkihäiriön ja siihen mahdollisesti liittyvän julkisten paikkojen pelon, sosiaalisten tilanteiden pelon, yleistyneen ahdistuneisuushäiriön ja pakko-oireisen häiriön hoitoon.** Joissakin tutkimuksissa on tullut esille, että näiden lääkkeiden teho ei nuorten hoidossa ole hyvä, ja hoidon alussa ilmenevää itsetuhokäyttymistä ja lisääntyneitä aggressiivisia ajatuksia on raportoitu.*

*SSRI-lääkkeiden käyttötarkoitukset ja haittavaikutukset ovat esillä muun muassa lääkkeiden pakkausselosteissa. Selosteiden mukaan kyseisiä lääkkeitä ei normaalisti pitäisi käyttää lapsilla ja alle 18-vuotiailla nuorilla, koska käytön tehokkuudesta ja turvallisuudesta alaikäisillä ei ole näyttöä. **Selosteissa todetaan myös, että alle 18-vuotiailla potilailla itsemurhayritysten, itsemurha-ajatusten sekä vihamielisyyden riski kasvaa.***

Eli Auvinen haki apua, mutta rehtori torjui avunpyynnön ja lääkäri määräsi päälle mielialalääkkeet, joita popsiessa **"itsemurha-ajatusten sekä vihamielisyyden riski kasvaa"** ja joiden nieleskelyn yhteydessä on **"itsetuhokäyttymistä ja lisääntyneitä aggressiivisia ajatuksia raportoitu"** – hal-
lelujah – sitä rataa. Raportin mukaan:

Tekijän vapaa-aika kului pääosin kotona tietokoneen äärellä. Hän selvitteli asioita monenlaisilta internet-sivuilta, keskusteli internetissä keskusteluryhmissä, kävi siellä kahdenkeskisiä keskusteluja, täydensi verkkotietosanakirjaan tietoja ja pelasi verkossa pelattavia pelejä. Pelit olivat tyypillisiä ja suosittuja strategia- ja sotapelejä, joista moni oli strategisia ja tiimipelelaamisen taitoja edellyttäviä ammuskelupelejä. Pelien vaikutukset eri ihmi-

siin vaihtelevat ja niiden tutkiminen on haastavaa. Peleillä, myös ammuskelupeleillä, on myönteisiäkin vaikutuksia. Kielteisiä vaikutuksia voivat olla turtuminen väkivaltaan, samaistuminen väkivallantekijään, aggressiivisuuden lisääntyminen ja sosiaalisten suhteiden väheneminen vapaa-ajan kuluessa pelaamiseen.

Taas kaivetaan esille verkkopelit tapahtumien mahdollisena syynä, kuin vihjaillen, mutta seuraavat raportin lauseet kertovat elämää muualtakin kuin johtajan tai virkaihmissen pöydän takaa nähneenä, että kaikki ei ollut kotonakaan normaalia:

Tekijän vanhemmat olivat huolehtiviaisia. Kasvatusperiaatteissaan ja hyvän käytöksen vaatimuksissaan he olivat tarkkoja ja melko ehdottomia.

Miten Suomessa yleensä kasvatetaan lapsia? Tarkasti ja melko ehdottomastiko? Vai melko tarkasti ja noin suurin piirteinkö? Tarkoittaako tarkasti ja melko ehdottomasti, mitä kasvatusperiaatetta tutkintalautakunta erityisesti korostaa – ehkä tiukkapipoista kasvatusta? Onko sana "huolehtivaisuus" sivistynyt ilmaus, synonyymi sanoille "vahtiminen", "vartioiminen" ja "valvominen"? Millainen maailmakatsomus on perheessä, joka kasvatuksen sijaan vahtii lapsiaan kuin keskitysleirissä? Entä millainen komentojärjestys on perheessä, joka on lastensa tekemisten suhteen tarkka ja "melko" ehdoton. Löytyykö näistä perheen sadistissävyyteisistä kasvatusmenetelmistä syy siihen, että Auvinen latasi 22-kaliiperisen SIG Sauerinsa ja painoi liipaisinta? Vai oliko Auvisen varhaislapsuus auvoinen onnela ja vasta nuoruusiällä hän joutui tarkkailun alaiseksi ja häneltä odotettiin ehdotonta kuuliaisuutta? Koska Auvinen oli ilmeinen ateisti, niin silloin ainoaksi mahdollisuudeksi kasvuympäristöksi jää kotitarve-sadismi. Mutta tutkintalautakunta sivuuttaa kyseiset, erittäin todennäköiset Pekka Auvisen lapsuuden aikaiset traumaattiset kokemukset, kuin pelkkänä pahana unena (ellei jopa vitsinä) ja ryhtyy puimaan Auvisen etääntymistä tyttöystäväänsä kouluampumisen syyksi:

Useissa ulkomailla tapahtuneissa koulusurmissa on ollut jokin tapahtuma, joka on saanut tekoa suunnittelevan lopulta toteuttamaan tekonsa. Jokelan tapauksessa sellainen saattoi olla edeltävinä viikkoina tapahtunut etääntyminen nettityttöystävästä, siitä katkeroituminen ja edelleen nolatuksi joutuminen erään pienen nettiyhteisön silmissä. Tekijän kokema pettymys saattoi vauhdittaa koulusurmasuunnitelman toteuttamista.

Jokelan tutkintalautakunnan jäseninä olivat puheenjohtajana entinen koomuksen kansanedustaja, varatuomari Tuulikki Petäjäniemi, ylijohtaja, Suomen korkeimman oikeuden jäsen 1. elokuuta 2012 alkaen Jarmo Luttunen, oikeusministeriö, pelastusosaston valmiusjohtaja Janne Koivukoski, sisäasiainministeriö, poliisiylitarkastaja, keskusrikospoliisin päällikkö lokakuusta 2013 alkaen Robin Lardot (Lardotista on muuten Jari Aarnion jutun yhteydessä tehty tutkintapyyntö, jonka mukaan poliisia pyydetään tutkimaan, antoiko Lardot totuudenvastaisen kirjallisen ilmoituksen KRP:n aineistoista käräjäoikeudelle aiemmin), sisäasiainministeriö, hallitusneuvos, ylijohtaja Eeva-Riitta Pirhonen, opetusministeriö, apulaisosastopäällikkö, nykyisin erityisasiantuntija Suomen pysyvässä edustossa Brysselissä Kristiina Pietikäinen, liikenne- ja viestintäministeriö, dosentti, ylilääkäri Tom Silfvast, sosiaali- ja terveysministeriö, neuvotteleva virkamies, ylitar kastaja Maire Kolimaa, sosiaali- ja terveysministeriö, johtaja Tuomo Karpinen, Onnettomuustutkintakeskus ja sihteeri johtava tutkija Kai Valonen, Onnettomuustutkintakeskus.

Järkyttävä määrä johtajuutta, päällikkyyttä, erityisasiantuntijuutta ja tutkijauutta pähkäilemässä kahvikuppi kädessä Jokelan koulukeskuksessa 7.11.2007 ammutun 75 laukauksen kaikua. Toivottavasti kahvipulla sentään oli tuoretta! Mitä he löysivät tapahtuneelle selitykseksi? Ei mitään! Mihin he päätyivät? Ei mihinkään! Ellei ota huomioon käytyä keskustelua internetin sisältöihin vaikuttamisesta, moderoinnista. Moderointi nimittäin tulee olemaan tulevaisuudessa sana, joka kuvaa kaikenlaisen vapaan ilmaisun valvontaa. Moderointi on synonyymi sensuurille, kieltämiselle, poistamiselle – punakynälle. Tutkintalautakunnan antamat suositukset ovat kuin vitivalkoista läpimärkää vessapaperia:

Suositukses Oppilas- ja opiskelijahuollon kehittäminen, Nuorten mielen-terveyspalveluiden hoitosuosituksien täsmentäminen, Kiusaamisen ehkäisy, Ampuma-aselupien tiukentaminen ja aseiden vähentäminen, Koulujen kokonaisturvallisuuden suunnitelmallinen parantaminen, Internetin moderointi, Poliisin nettivihjetoiminta, Henkirikoksen valmistelun kriminalisointi, Moniviranomaisyhteistyön kehittäminen, Viranomaistiedottamisen parantaminen, Tiedotusvälineiden itsesääntelyjärjestelmän vahvistaminen

Maksettiinko näille lautakuntien jäsenille vielä jotakin palkkiota, verirahaa, työstä, joka oli yhtä tyhjän kanssa, mutta jolla yhteiskunnan silmäätekevät saivat näppärästi asiantuntemuksen sekä erikoisosaamisen nimissä pestyä omat kätensä. Ja tietysti suunnata huomio kaikkialle muualle, paitsi maassamme käytössä oleviin, väkivaltaan nojautuviin kasvatukseenmenetelmiin.

Työstä, jolla taas kerran saatiin sumutettua kansanjoukkoja, jotta ne eivät vain missään tapauksessa pääsisi jyvälle väkivallan alkuperästä.

Nämä Kauhajoen ja Jokelan tutkintalautakuntiin kuuluneet henkilöt, kuten koko yhteiskunta elävät seuraustodellisuudessa, joka on samanlainen harha kuin virtuaalitodellisuus – vain sillä erolla että virtuaalitodellisuudessa luodit eivät tapa – seuraustodellisuudessa ne tappavat. Virtuaalitodellisuudessa se, mitä teet, ei vaikuta muiden elämään tai tekemisiin. Mutta seuraustodellisuudessa tekemättä jättäminen ja seurausten syihin puuttumattomuus kylvää kuolemaa ennemmin ja myöhemmin. Kansalaisia ei seuraustodellisuudessa kiinnosta tapahtumien syyt – vain lauantain lottorivi, vaikka syihin puuttumattomuus on kuin hermomyrkyä sisältävä ystävällinen ele, huomenlahja Suomen lapsille, sukulaisille ja kaikille tutuille sekä ystäville. Väkivallan syyllä päänsä kääntävä ja väkivallan perussyihin välinpitämättömästi suhtautuva kansalainen kääntää tajuamattaan päänsä myös omille lapsilleen ja kaikille läheisilleen – sekä itselleen. Ellei sitten käännä peräti asetta!

Väkivaltakeskusteluun mediassa osallistuvien ja tutkintalautakuntien sekä useimpien alan erityisosaaja-asiantuntijoiden käytös muistuttaa haaskalintujen, korppikotkien käytöstä. Raadon yllä kierrellään ja kaarrellaan, sijaintipaikan ympäristössä hypähdellään ja odotellaan, josko joku haaska eläimistä uskaltautuisi repimään raadosta ensimmäisen suupalan. Juuri kukaan ei muutamaa harvaa lukuun ottamatta vaivaudu pohtimaan, miksi haaska on kuolla kupsahtanut ja miksi pohtisikaan, sillä paljon oleellisempaa on varmistaa jaettavissa olevien makupalojen saanti keinolla millä hyvänsä. Kuka haaskalinnuista keksii uskottavimman ja löytäjän asiantuntevuutta verrattomimmin osoittavan tuntuksen selityksen sille, miksi juuri hänen irti saamansa suupala on parhaimman makuinen, luetuimman arvoinen.

Sosiaalipoliittisen yhdistyksen ja Sosiaalityön tutkimuksen seuran julkaisema tieteellinen aikakauslehti Janus on vuonna 2011, numerossa 19 julkaissut Atte Oksasen, YTT, FM, dosentti, Yhteiskunta- ja kulttuuritieteiden yksikkö, Tampereen yliopisto, Johanna Nurmen VTMT, tutkija, Sosiaalitieteiden laitos, Turun yliopisto ja Pekka Räsäsen VTT, professori, Sosiaalitieteiden laitos, Turun yliopisto tutkielman "Pahuus ja väkivallan käsittelemisen ongelma Jokelan ja Kauhajoen koulusurmien jälkeen" ainakin yrittää selittää selittämätöntä "mutun" sijasta jotenkin järkipäisesti:

Erilaiset sosiaaliset ja kulttuuriset tekijät vaikuttavat keskeisesti siihen, saavatko edes väkivaltaan alttiit yksilöt vahvistusta teoilleen (Gaylin 2003). Väkivalta ja julmuus syntyvät psykologisten piirteiden, sosiaalisen kontekstin ja kulttuuristen tekijöiden vuorovaikutuksessa.

Asiantuntijat eivät anna ilmiöille yhtä ja ymmärrettävää syytä. Esimerkiksi Jokelan ja Kauhajoen koulusurmiaselvittäneiden tutkintalautakuntien raporteissa(2009; 2010) ei ole yksiselitteisesti nimetty syytä Suomessa tapah-tuneille koulusurmille. Jäljelle jää epätietoisuus.

Oksanen, Nurmi ja Räsänen toteavat vallitsevan neuvottomuuden:

Koulusurmien syiksi on esitetty erilaisissa asiantuntijapuheenvuoroissa muun muassa ampuma-aseiden helppoa saatavuutta, mielenterveys- ja kouluterveydenhuollon puutteellisia resursseja, Internetin vaikutusta sekä perinteisen yhteisöllisyyden heikentymistä

Mutta ryhtyessään erittelemään pahuutta sosiaalitieteellisenä käsitteenä, he ajavat itsensä totaaliseen umpikujaan:

*Vaikka **pahuus on alun perin uskonnollinen käsite**, sitä käytetään paljon myös modernissa maailmassa. Erilaiset sarja- ja massamurhaajat saavat valtavasti tilaa mediassa ja populaarikulttuurissa... **Osa maailmanhistorian hirvittävimmistä julmuuksista on tehty taisteltaessa pahuutta vastaan...** Uskonnolliseksi mielletty pahuuden tai pahan käsite (engl. evil) ei ole aina viehättänyt sosiaali-tieteilijöitä... (Miksi?) Klassiset sosiaalipsykologiset kokeet ovat edelleen ajankohtaisia. Viime vuosina esimerkiksi vankien kohtelu Irakissa ja Quantanamossa on herättänyt voimakasta keskustelua... Yhdysvaltojen armeija itsessään oli ylintä johtoa myöten keskeinen osa ongelmaa (vankien kiduttamista) **luodessaan vahvoja viholliskuvia ja riistäessään ihmisarvon** toisilta ihmisiltä. Abu Ghraibin tapauksen paljastuessa armeijan edustaja totesi ensimmäiseksi, että tapaus on yksittäinen. Tämän jälkeen kidutussyytöksiä on ollut satoja, mutta vain harvat ovat johtaneet tuomioihin... Useimpien nykyihmisten kosketus pahuuteen on mediavälitteistä. Mediakuvastot ovat täynnä sekä fiktiivisiä että faktuaalisia esimerkkejä pahuudesta: sarjamurhaajia, hirmuhallitsijoita ja omia lapsiaan vuosikymmeniä vankeina pitäneitä hirviöitä... Osa tutkijoista on sitä mieltä, että yhteiskuntien julkinen sfääri on syvästi traumatisoitunut. Media pommittaa ihmisiä jatkuvasti erilaisilla uhkilla, onnettomuuksilla ja psyykkisillä ongelmilla, muttei tarjoa ongelmiin vastauksia tai ratkaisua. Pahuuden kuvauksiin liittyy usein erontekoa meidän ja muiden välillä... **Pahuuden konstruktioita käytetään psykologisen torjunnan välineenä. Kun pahuutta ei voida nähdä itsessä tai omassa ryhmässä, se sijoitetaan ulkopuolelle muihin...** Ranskalaisen kulttuurintutkijan ja teoreetikon René Girardin (1972/1990) mukaan ihmiset ovat pyrkineet kontrolloimaan vä-*

kivaltaa erilaisilla rituaaleilla. Yhteisö puhdistuu sisäisestä konfliktista ja väkivaltaisesta jännitteestä etsimällä ulkoisen syntipukin... Väkivallan juuret ovat yleensä kyvyttömyydessä käsitellä tuskaa ja ahdistusta tuottavia tunteita (Alford 1997). Väkivalta purkautuu näin ulkopuolelle. Yhteisön oma pahuus ei löydy kanavaa, vaan se heijastuu haluna nähdä pahuutta muualla ja muissa ihmisryhmissä tai yksilöissä.

Juuri näin. Pahan – väkivallan syytä ei tässäkään tutkielmassa pengota (tosin kuin ohimennen siihen ilmeisen vahingossa viitataan: "*Uskonnolliseksi mielletty pahuuden tai pahan käsite ei ole aina viehättänyt sosiaali-tieteilijöitä.*"): Kolmikon kiinnostusta ei herätä myöskään se, että "*vahvat viholliskuvat ja ihmisarvon riisto*" johti ja mahdollisti kidutuksen Irakissa. Mutta juuri tämän on Herra Jumalankin taktiikka eli uskonnollisen sanoman ydin: manipuloida valitut käymään kiinni muiden niskavilloihin ja omiin niskavilloihinsa, nujertamalla ihmisen tahto, alistamalla ja nöyryyttämällä tätä!

Tutkijat myös vierittävät osan väkivallan syystä median harteille, koska "*media pommittaa ihmisiä jatkuvasti*". Ja pelkän toteamuksen sijaan syventymällä sanomaansa "*yhteisö puhdistuu sisäisestä konfliktista ja väkivaltaisesta jännitteestä etsimällä ulkoisen syntipukin*", kolmikko olisi jopa saattanut löytää vahingossa avatun Pandoran lippaan. Olisi tarvinnut vain kysyä, mistä yksilön sisäinen konflikti ja sisäinen johtuu? Pandoran lippaastako? Vaikuttaakin aivan ilmiselvästi sille, että Pandoran lippaastapa hyvinkin. Tarina Pandoran lippaasta on sisällöltään täsmälleen sama tarina, kuin Eedenin syntiinlankeemus kertomuskin. Samoin kuin Herra, myös Zeus päätti ovelan juonen avulla rangasta ihmiskuntaa omaksi huvikseen. Epimetheus varoitti maailman ensimmäistä naista, Pandoraa, olemaan avaamatta tämän mukana ollutta lipasta, aivan samoin kuin Aatami varoitti Eevaa maistamasta hyvän- ja pahantiedon puun hedelmää, "*sillä sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää sinun kuoleamalla kuoleman*" (1Moos.2:17) Niin Eevan, kuin Pandorankin voitti lopulta uteliaisuus ja niin kaikki maailman vitsaukset kuolemaa myöten vapautuivat. Vain toivo jäi jäljelle.

Kun Herra juonellaan sai syyllistettyä ensimmäiset ihmiset, häpeämään alastomuutta ja synnillistämään luonnollisen sukupuolisuuden siveelliseksi peloksi, niin Zeus menetteli aivan samoin. Pandora avasi kutsuvan lippaansa (lipas = vertauskuvallinen ilmaus vulvasta ja sana "vulkaaninen" kuvaakin hyvin miehen pelkoa tulta sisällän vaalivaa naista kohtaan) Epimetheukselle tämän kielloista huolimatta. Sitä, miten Zeus syyllisti avausoperaatioon osallistujat, toisin kuin Raamatussa, myytti ei kerro. Mutta syyllisti joka tapauksessa, koska kaikki pahuus "pääsi vapaaksi" ja vain toivo jäi

jäljelle. Näin sekä Eevan, että Pandoran tapauksessa, mielihyvän tavoittelu, mielihyvän eli onnellisuuden syyllistämisen onnen tavoittelun seurauksena synnyttää pahuuden. Syyllistäminenhan saa pikku lapsen tukahduttamaan jo varhaislapsuudessa luonnolliset halunsa ja tunteensa. Pirun ovelaa! Vainkuttaakin sille, että sanan "tukahduttaminen" sijaan pitäisikin käyttää sanaparia "syyllistäminen tukahduttaa" puhuttaessa massojen orgastisen ja vastarakkautta synnyttävien tunteiden tukahduttamisesta. Lasta syyllistetään henkisellä ja ruumiillisella väkivallalla – siksi myös sanalla "syyllistää" on niin huono kaiku alitajuntaamme myöten.

Yhteiskunnassamme Pandoran lippaaksi verrataan asioita, joita ei kannattaisi kokeilla, koska siitä seuraa ikävyvyyksiä. Ihmisellä on luontaista uteliaisuutta ja houkutusta uusien asioiden (kiihottavien yhdyntäasentojen?) kokeiluun. Kuuliainen ihminen säästyy ikäviltä seurauksilta. Pandoran lipas on transformaatiomyytti aivan samoin kuin syntiinlankeemuskertomuskin. Se kertoo pahuuden synnystä, alkuperästä. Myyttiä käytetään nykyisinkin juuri Herran ja Zeuksen tavoitteiden mukaisesti – vapauden riistoon, ihmisen alistamiseen.

Mutta palatkaamme tutkijakolmikkoomme. He siis menettivät näköyhteyden saaliiseensa sulkemalla silmänsä. Sen sijaan, että he ryhtyisivät etsimään kadonneita jälkiä, he ryhtyivät tukimaan jäljelle jääneitä jälkiä. Se mitä he löysivät:

(Lehti) Artikkelien empiirinen aineisto kartoitti kansallisia ja paikallisia reaktioita kriiseihin. Edellä mainittuja tarkastelimme analysoimalla Helsingin Sanomissa Jokelan ja Kauhajoen koulusurmien jälkeen julkaistuja artikkeleita (n=639). Näistä yhteensä 30 tarkasteli surmia pahan ja pahuuden käsitteiden avulla. Myrmanin pommiräjähdyksestä huolimatta Jokelan koulusurmat nähtiin erityisesti mediassa uudenlaisena pahana, joka on korruptoinut Eedenin kaltaisen Suomen. Pahuus näyttäytyi artikkeleissa selittämättömänä ja käsittämättömän tekona, jolle ei voida mitään. Useat artikkelit liittivät kuitenkin pahuuden käsitteen kulttuurisiin tekijöihin. Koulusurmien paha nähtiin kansainvälisenä Internetin mukana tulleenä tuontitavarana. Osa artikkeleista viittasi siihen, että koulusurmat oli poikkeuksellisen vaikea tragedia, josta oli helpompi vaieta. Yhtä selkeää vastavoimaa pahuudelle ei artikkeleissa esitetty.

Eräs haastateltava Jokelasta mainitsi, että erityistä syyllisyyttä tuotti se, että sekä Jokelan, että Kauhajoen surmaajat olivat ostaneet aseet Jokelassa sijaitsevasta kaupasta, vaikka aseita olisi varmaankin ollut saatavilla myös muualta: "Ehkä ne olisivat sitten käyneet sen ostamassa vaikka sieltä

pahasta Helsingistä, missä on kaikki pahuus. Kun pitää löytää syyllisiä, niin sitten seon toi asekauppa, tai aselaki.”

Janus lehden artikkelissa Oksanen, Nurmi ja Räsänen huomioivat kyllä sen, mihin he itsekin syyllistyvät: totuuden torjumiseen ja totuuden kiertämiseen salaamalla aktiivisesti ongelmia, väkivallan alkuperää, lasten psyykkistä ja fyysistä kiduttamista:

*Helsingin Sanomat teki jutun Roger Boyesista, joka suututti Jokelan koulusurmien jälkeen monet suomalaiset The Times -lehden artikkelillaan. Boyes piti Jokelan koulusurmaa kansainvälisistä yhteyksistä huolimatta hyvin suomalaisena tapauksena. Helsingin Sanomissa Boyes toteaa yhteisön sisältä tulevan pahuuden torjunnasta: ”Ei hyväksyttyä, että mikään paha voisi tulla yhteisön sisältä. Se on aina tuontitavaraa, tässä tapauksessa Amerikasta, internetin ja globalisaationseurauksena.” (HS 18.11.2007) Boyesin huomio osuu pahuutta käsittelevien teorioiden ytimeen. Usein koulusurmien kaltaiset järjettömät ja selittämättömät **teot on helpompi kieltää ja torjua**. Myös seksuaalista hyväksikäyttöä koskevissa tutkimuksissa on tuotu esiin, että **yhteisöt saattavat pyrkiä aktiivisesti salaamaan ongelmia** (Varilo & Linna 1992).*

Vai voiko kolmikko puolustautua väittämällä, että he eivät tienneet mitään? Aivan kuin natsien tuhoamisleirien aitojen takaiset asukkaat, naapurit:

”Me vain ihmettelimme mistä musta savu ja se hirvittävä katku johtui”

Kolmikko kirjaa tutkimuksessaan myös, että Saska Saarikoski (silloinen Snellman) viittaa kolumnissa muutamaa päivää myöhemmin Internetin mahdollistamiin vihan verkostoihin (HS 10.11.2007).

Jokelan ampuja saattoi olla yksinäinen. Hän saattoi olla kiusattu. Mutta hänelläkin oli yhteisönsä. Hänellä se vasta olikin. Ampujan yhteisö oli internetistä löytyvä vihan verkosto. Siellä kiihkoilijat levittävät videoita, musiikkia ja yli-ihmisaatteitaan. Heidän maailmansa on normaalimaailman vääristynyt peilikuva: mikä on useimmille hyvää, on heille pahaa. Heidän sankareitaan ovat diktaattorit, psykopaatit ja joukkomurhaajat.

Juuri tämä yhteisöllisyys tekee Jokelan murhaajan kaltaisista ihmisistä niin vaarallisia. He tavoittelevat omiensa huomiota ympäri maailmaa - ja se vaatii äärimmäisiä tekoja, ennennäkemätöntä pahaa. Internetissä jaettu viha on moninkertainen viha.

Saskakin kiinnittää huomion pelkästään vain seurauksiin: "saattoi olla kiusattu" "ampujan yhteisö" ja "heidän maailmansa on normaalimaailman vääristynyt peilikuva" pureutumatta mahdollisiin tapahtumaan johtaneisiin taustatekijöihin hyvin todennäköisesti hänen omien psykologisten puolustusmekanismien vuoksi: Miksi Matti Saari oli kiusattu? Miksi Matti Saari valitsi yhteisökseen vihan yhteisön? Tai Miksi Matti Saaren maailmankuva, käsitys hyvästä ja pahasta oli vääristynyt? Oksanen, Nurmi ja Räsänen kertovat:

Helsingin Sanomien artikkeleista on konstruoitavissa pahuuden draamankaari suomalaisessa yhteiskunnassa. Lintukodon kaltaiseen Suomeen on saapunut täysin uudenlainen vihaa tihkuva maailma, joka on levinnyt tänne erityisesti Internetin välityksellä. Helsingin Sanomien sunnuntai-osasto kokoaa viikon tapahtumia laajassa Jokela-artikkelissa, jossa lainataan eduskunnan silloista puhemiestä Sauli Niinistöä:

"Me olemme uskoneet, että se paha, mitä maailmalla tapahtuu, ei koskaan voisi sattua täällä. Nyt on kaikki toisin." (HS 11.11.2007).

Saman lehden (hesari) toisessa "Miellyttävät kasvot" -artikkelissa toimittaja Annamari Sipilä pohtii Jokelan koulusurmien häiritsevyyttä ja pahuuden kiehtovuutta:

Ampuja näytti tavalliselta suomalaisteiniltä: vaalealta, siloposkiselta, hyvin nuorelta. (...) Tappajan ulkonäkö ja hänen tekonsa olivat jyrkässä ristiriidassa keskenään. Myös tappajan tausta ja teko olivat jyrkässä ristiriidassa. Niin myös teko ja tekopaikka: Jokela, Tuusula, Suomi. Ristiriidat herättävät suurta kiinnostusta. Raikaskasvoinen nuori surmaaja on pelottavampi kuin aikuinen tappaja. (...) Internetistä löytyi jo tällä viikolla Jokelan faniryhmä. Kirjoitukset poistettiin, mutta ne jäivät tuskin ainoiksi. Pahuus viehättää, ja joitakin se viehättää tekoihin asti. (HS 11.11.2007.)

Tässä tämä, sarjassamme haaskalinnut saaliinjaolla! Myyrmannin pommi-iskun tutkintaraporttia ei verkosta löydy, mutta sieltä löytyy Helsingin Sanomien kuukausiliitteessä 14.12.2016 julkaistu artikkeli "Poikani Petri Gerdt", jossa hänen isänsä Armas Gerdt kertoo miettineensä, miksi Petri teki 11.10.2002 Myyrmannin pommi-iskun. Lehti aloittaa:

Myyrmannin räjähdysen jälkeen lehtijutuissa epäiltiin Petriä mielenvikaiseksi. Se tuntuu isästä yhä kauhealta. Kirjoittajat eivät tunteneet Petriä.

Perin isä Armas:

"Ei Petri ollut mieleltään sairas. Sellainen olisi näkynyt. Mutta hän oli, kuten olen nyt itsekin, syvästi masentunut."

Masentunut ei Armaan mukaan olekaan mielen sairaus (niin kuin ei yhteisömmekään mukaan näytä olevan), vaan ilmeisesti niin kuin tuulen mukana tulleiden pöpöjen tartuttama flunssa. Syväänkään masennukseen ei ollut Petrin kohdalla olemassa syytä – se vain tulla tupsahti!

Insinöörinä Petrin isä on HS:n mukaan tottunut jäsentämään asiat järjestyksessä, tosiasioiden perusteella. Siitä ei nyt ollut apua. Vaikka hän kuinka yritti ajatella, hän ei löytänyt syytä. **Heidän elämänsä oli ollut aivan tavallista.** Tällaista tekoa hän olisi odottanut viimeiseksi Petriltä. Hänen poikansa oli kiltti ja hiljainen, tietokoneista innostunut nörtti. Heidän perheessään lapset oli nimenomaan kasvatettu ottamaan toiset huomioon. **Petrin kohteliaisuus meni välillä jopa liiallisuuksiin.** Isä sanoo uskovansa, ettei Petri kokenut yhtään traumaattista kokemusta poikavuosinaan. Elettiin lapsiperheen elämää, käytiin Korkeasaaret, Linnanmäet, Suomenlinnat. Mutta herkkä Petri oli, **tirautti itkut** pienestä kaatumisesta tai **tukkapölystä**. Isä kertoo myös, että ehkä juuri herkkyyden vuoksi Petriä pidettiin kuin kukkaa kämmenellä. **Poika sai tahtonsa läpi, jokaisen pyytämänsä leluauton ja jääkiekkokortin.** Tehtiinköhän siinä virhe, isä mietti. **Olisiko Petriä pitänyt jotenkin karaista?**

Se, että kertoo kasvattaneensa lapsensa ottamaan nimenomaan toiset huomioon saattaa viitata kasvatukseen, jossa lapselta kielletään itsensä hyväksyminen, itsekunnioitus – itsetunto ja sitä myötä itserakkaus. Ja että lapsuudessa ei muka olisi ollut yhtään traumaattista kokemusta, kertoo, että ei ymmärretä traumaattisen kokemuksen syntymekanismista (huutaminen on verrannollinen lyömiseen) yhtään mitään. Toteamus, *"tirautti itkut pienestä kaatumisesta tai tukkapölystä"*, kertoo että Petrille on myös huudettu aika rankastikin, ellei kasvattaja ole ollut julma sadisti, joka nauttii, saa tyydytystä rankaisemista nimenomaan ilmekään värähtämättä.

Se taas, että isä ei mieti tehtiinkö siinä virhe, että Petri sai tukkapölyä, vaan miettii sitä saiko poika liian paljon tavaraa, herättää ulkopuolisessa kysymyksen: annettiinko tavaraa siksi, että tavara korvasi antamattomat tunteet? Elikö Petri elämänsä kaltaisen häkin kaltaisessa eristyssellissä?

Petriä siis *"pidettiin kuin kukkaa kämmenellä"*, suljettiin pakoon paha maailmaa häkkiin, jossa hän sai "tahtonsa" läpi, jokaisen pyytämänsä leluauton ja jääkiekkokortin. Valitettavasti itsetuntonsa menettäneen (ja siksi paljon tarkoin varjelua, *kuin kukka kämmenellä* tarvitsevan) Petrin oma oikea tah-

to oli jo paljon aikaisemmin nujerrettu ja Petri sai harjoitella häkissä tahdon käyttöä vain leikisti tahtomalla saada jokaisen leluauton ja jääkiekkokortin.

”Pienenä hän sai nukkua meidän välissä aina kun halusi, vaikka meidän piti herätä aamulla töihin. Kun koulu alkoi, koulumatkat kuljettiin yhdessä. Luulen, että varjelimme Petriä paljon enemmän kuin vanhemmat yleensä. Jos pikkaisenkin oli kurkku kipeä, mentiin heti lääkäriin.”

Isä sanoo HS:n mukaan myös arvanneensa, että **Petriä kiusattiin** yläasteella, ehkä lukiossakin. Hän muistaa, kuinka hän kerran käveli Petrin kanssa jalkakäytävällä ja vastaan tuli poika, joka oli Petrin luokkatoveri. Petri ei tervehtinyt luokkatoveriaan, eikä tämä Petriä. Isän mielestä vakavasti häiriintyneeltä olisi valkolakki jäänyt saamatta. Petrillä oli lapsena hoitaja, sisko oli lastentarhassa. Petri ei saanut juuri kokemusta muista lapsista ennen koulun alkua. Neljä vuotta nuorempi sisko kasvoi veljeään avoimemmaksi, sai hetkessä uusia kavereita. Isä sanoi äidille monet kerrat, että parempi Petrin on olla kotona kuin kadulla kaljapullo kourassa ja tupakka hampaisa. Poika näytti kuitenkin itsevarmalta ja itsenäiseltä. Tosin nimenomaan ulkonäöllä voi pettää insinööriäkin!

Ilmeisen rankka yhteiskunnallemme hyvin ominainen koulukisaaminen siis yhdistää Auvisen, Saaren ja Gerdtin kuin liima. Myös isän maininta, että Petrillä jo lapsena ei ollut juurikaan, ilmeisesti tarkan varjelun vuoksi, kavereita, on paljon puhuva. Armas myös kuvittelee, lausuessaan *"vakavasti häiriintyneeltä olisi valkolakki jäänyt saamatta"*, että mielen vakavakin sairastuminen näkyy henkilössä päällepäin. Mutta juuri siksihän useaa sadistia sanotaan piilosadistiksi ja monesta narsistista ja oikeastaan kaikista psykoopaateista ei näe ihmisen ulkokuoressa yhtään ainutta naarmuakaan. Isä on kyllä pikku hiljaa alkanut ajatella:

”Jälkeenpäin olen ajatellut, että hän oli kaikkea muuta. Hän oli hyvin riippuvainen minusta ja koko perheestä. Hän oli liikaa meihin sidoksissa.”

Näitä pahoja kirjeitä on onneksi ollut HS:n mukaan vähän. Yksi erityisen häijy viesti on jäänyt mieleen. Kun isä avasi sen, hän harkitsi palaamista sairaalaan. Kirjeessä luki:

Teillä on nyt sitten ollut aikaa miettiä, mikä meni vikaan. Ei normaalin kasvatuksen saanut ihminen tee tuollaisia hirmutekoja. Roisto kylvi surua ja kuolemaa kymmeniin koteihin, joihin ei tule tänä vuonna joulua. Tehtyä

ei saa tekemättömäksi. Mutta kuinka voitte vanhempina hyvittää yhteiskunnalle koituneet menetykset?

Tätä samaa peräpäädystä ulostullutta huttua tarjoiltiin myöhemmin myös Jokelan ja Kauhajoen kouluampumistapausten yhteydessä:

*"Auvinen uskoi tieteen nimissä kulkevan materialistisen filosofian: sinä, ajatuksesi ja kaikki muut ihmiset ovat vain materia sattumanvaraisen liikkeen tulosta. On olemassa vain materiataso ja materiantason prosesseja. Hiukkasten liike ei tunne oikeaa, ei väärää, ei ihmisarvoa, eikä ole korkeampia voimia. Ateisteina näillä nuorilla ei ollut mitään järjestellistä syytä arvostaa ihmistä (**Ihmisarvo on alun perin kristinuskon hedelmää**)" (<http://www.intelligentdesign.fi/>)*

*Olen ollut uskossa useita kymmeniä vuosia. Mielestäni ateistisella elämänkatsomuksella on hyvinkin suuri yhteys kouluväkivaltaan. **Jos nuori on kristitty, ei hän ala ampuilemaan ketään.** Mikäli mielenterveys pettää, on hyvin epätodennäköistä tällainen oireileminen, koska **kristitty ei voi missään tilanteessa hyväksyä toisen tappamista.** Kun uskotaan, että ihminen on vain tarkoitukseton evoluution oikku, ei ole mitään väliä omalla eikä lähimmäisen elämällä. **Masentuneena, elämänsä pettyneenä moraalinen kantti on ateistilla matalampi toimia äärimmäisen väkivaltaisella tavalla.** Loppujen lopuksi millään ei ole väliä kuoleeko sitten nuorena, vanhana – ei ole myöskään mitään vastuuta toisen hengellä! (Hanna 20.2.2009, Suomi24.fi)*

Tällä palstallakin ateistit riekkuvat ja parjaavat Jehovan todistajia ja muita uskontoja. Ateismin saldo vuodessa suomessa: Auvinen, linkolalainen ateisti 8-kuollutta. Matti Saari, ihmisvihaaja ateisti 11-kuollutta. (Koulumuuskelut 23.9.2008, Suomi24.fi)

Tätä, edellä kuvatun kaltaista, palikkatestiinkin kykenemättömien, kallellaan kulkevien kahelien kynäilyä verkko onkin nykyisin tulvillaan. Koko kajahtaneen joukon järki seisoo kuin tikku paskassa. Ketkään muut kuin kristityt eivät ole tappaneet jokaisessa mahdollisessa tilanteessa yhtä paljon toisia ja muita ihmisiä, vääräuskoisia ja harhaoppisia – pakanoita ja uskonveljiä, kuin kristityt kristinuskon hedelmän, ihmisarvon ja lähimmäisen rakkauden nimissä! Ja Petri, Pekka ja Matti yhdessä omasivat koulu-kiusaamisen lisäksi vielä toisen, huomattavasti merkittävämmän yhteisen taustatekijän: vaikka he ehkä kaikki eivät olleet kristittyjä (Petri?), niin silti

heidät kaikki oli kasvatettu kristittyjen noudattamien lapsen itsetuntoa tuhoavien ja pahoinpitelyyn nojaavien kasvatusohteiden mukaan.

Joka tapauksessa Isä Armas kertoo HS:n mukaan, että Petri muuttui ilottomammaksi, sulkeutuneemmaksi, huolimattommaksi ja välinpitämättömämmäksi, monen vuoden kuluessa.

*”Pidän itseäni osasyllisenä. En ikinä anna itselleni anteeksi. Huomaan nyt niin selvästi ne syyt. **Opetin Petrille, että omillaan pitää tulla toimeen ja yksin pitää pärjätä.** Sitä korostin loppuun asti. Eikä hän missään vaiheessa tullut pyytämään apua, vaikka hänellä olisi ollut miten vaikeaa. Hän ei puhunut kenellekään mitään. Petri piti kaiken sisällään – aivan niin kuin olin opettanut.”*

Samoihin perimiehiin arvoihin kuuluu myös kilpailuvietti, jonka isä sanoo HS:n mukaan siirtäneensä pojalleen. **Isä kertoo tehneensä aina kai-ken, mitä hänelle on määrätty.** Hän on tehnyt niin, vaikka usein on pitänyt paiskoa ympäröivästä päivästä.

”Minä olen äärimmäisen ahkera, äärimmäisen tunnollinen. Mutta olen saanut purkaa pätemisen haluni työni kautta. Petri ei päässyt purkamaan sitä koripallokentällä, jossa hän ei ollut paras. Hän ei päässyt yliopistoon, eikä ollut opiskelussa paras. No, missä hän sitten olisi voinut olla paras? Niissä pommihommissa.”

Niin, ei omena kauaksi puusta pudonnut – oppi meni tosiaan hyvin perille. Yhteiskuntamme oikein laulun sanoin ylistäen opettaa:

*Harva meistä on rautaa, niin moni taipua saa
Moni omillaan oppinut ei ole toimeen tulemaan
Minä taivu en koskaan, tahdon vain yrittää*

Mutta Petrin isän on aivan turha syyllistää itseään. Hän on vain yksi tämän yhteiskunnan, kristillisen kasvatuksen tuote. Ehkä herkkäuskoisempi uhri, kuin moni muu, mutta uhri kuitenkin. Armas vain teki kuuliaisesti sen, mitä yhteisö opettaa. Armas käyttäytyi kuin kuka tahansa kristillisen kasvatuksen saanut yhteisön jäsen. Kasvata kurittamalla ja älä ainakaan kehu, älä ole hellä, älä näytä lapselle omia tunteitasi. Pidä etäisyyttä ja hyvä huoli, että lapsestasi ei kasva liian itsenäistä ja omapäistä, vaan hänestä tulee kuuliaisen ja kunniallinen, kunnon kansalainen.

RAISKATEN PYHÄÄN SOTAAN

Aina kun tapahtuu onnettomuus, ihmisillä on taipumus selvittää syyt, jotka johtivat onnettomuuteen. Erittäin ison onnettomuuden yhteydessä asetetaan jopa erityinen tukijalautakunta, koska ilmeisesti oletetaan, että syiden selvittäminen on yhdelle ihmiselle liian suuri taakka. Niinpä jos tavarajuna ajaa täyttä vauhtia asemalla seisseen pienen paikallisjunan päälle murska-
ten sen, menehtyneiden omaiset ja onnettomuuden aiheuttajan päätä vadille vaativat kansalaiset haluavat ilman muuta tietää tapahtuneen tapahtumien syyn, aiheutuiko törmäys teknisestä vai inhimillisestä virheestä?

Kun Oulussa paljastuu seksirikollisliiga, joka on Iltalehden mukaan (5.12.2018) saalistanut koko kuluvan vuoden ajan alaikäisiä tyttöjä, niin viranomaisille tulee tietysti tulenpalava kiire rauhoitella kansalaisten keskuudessa leviävää lynkkausmielialaa. Varsinkin kun epäillyt seksuaalirikolliset ovat taustaltaan turvapaikanhakijoita ja he kohdistivat epäillyt rikoksensa kantasuomalaisiin, puhtaan Suomi-äidin siveellisiin ja sieviin tyttölapsiin. Tätä kansan keskuudessa kytevän lynkkausmielialan tyynnyttelyä sekä katsojien mielessä risteileviä vastausta vailla olevia kysymyksiä varten, valjastettiin parhaaseen katselu aikaan torstaina 13.12.2018 A-Studio Talk-ohjelma käsittelemään aihetta otsikolla ”Maahanmuuttajien seksuaalirikokset”. Tarkoituksena oli ennen muuta rauhoitella hätäntyneitä kansalaisia sekä tietenkin puolustaa viranomaisten ja heidän kanssa yhteistyössä toimivien eri maahanmuutto-organisaatioiden toimintaa. Asiantuntija-vieraina ohjelmaan oli kutsuttu Rikosseuraamuslaitoksen psykologi Nina Nurminen, erityisasiantuntija Nina Vaaranen-Valkonen Pelastakaa Lapset ry:stä, Poliisihallituksen poliisitarkastaja Mia Poutanen sekä opettaja ja tulkki Jami Homa. Juontajana toimi Tuomas Kerkkänen.

Mitä me tiedämme seksuaalisen väkivallan synnystä yleensäkin, ellemme sulje silmiämme ja peitä korviamme psykologisilla puolustusmekanismeilamme? Puolustusmekanismien tarkoituksenahan on auttaa meitä suojautumaan niiltä totuuksilta, torjumaan niitä totuuksia, jotka satuttavat meitä, kun kohtaamme niitä.

Tietoa väkivallan syystä on kyllä saatavilla, tosin tiedosta on valtaosin englanninkieleistä ja kuka tahansa voi tutustua seksuaalisen, kuten minkä tahansa muunkin väkivallan syihin, elleivät juuri nuo psykologiset puolustusmekanismit estä meitä avaamasta silmiämme ja poistamaan korvalappujamme. Me tiedämme, että väkivalta on seurausta, ei genetiikasta, vaan jo jopa sikiö ja varhaislapsuuden aikaisista kokemuksista. Psykiatri ja psykoanalytikko Anthony Storr teoksessa ”Seksuaalinen poikkeavuus”:

*Seksuaaliset poikkeavuudet (esimerkiksi raiskaukset) johtuvat pääasias-
sa siitä, että aikuinen ihminen tuntee yhä lapsuudenaikaista syyllisyyt-
tä ja alemmuutta.*

*Oman käyttäytymisensä antamalla esimerkillä vanhemmat useinkin siirtä-
vät lapsiinsa huomaamattaan sellaisia asenteita, joita he itse tietoisesti vas-
tustavat, mutta joita he eivät havaitse ja jotka ovat heihin itseensä syvälle
istutettuja oman yhteiskunnan käsityksiä ja käyttäytymiskuvioita.*

***Lapset, joista kyllä ruumiillisesti pidetään huolta, mutta joiden tunteen-
omaiset tarpeet jätetään tyydyttämättä, kehittyvät normaalia hitaammin.
Joissakin tapauksissa he vammautuvat pysyvästi niin, että eivät aikuistut-
tuaan ehkä koskaan kykenen pääsemään likeisiin emotionaalisesti tyydyt-
täviin suhteisiin kenenkään kanssa.***

*He ovat kuin eysyksiin joutuneita lapsia, jotka kaiken aikaa etsiskelevät äi-
tiä tai isää, vanhempia, joiden löytäminen on mahdotonta.*

Eli aivan kaiken väkivallan syntyisyys synnynnäistä aivovauriota (joka se-
kin on saattaa olla seurausta äidin suorittamasta sikiöaikaisesta kemialli-
sesta pahoinpitelystä) lukuun ottamatta löytyvät lapsuudestamme – ei suin-
kaan genetiikasta tai ei edes sosiaalisesta perimästä, niin kuin sinulle yleen-
sä uskotellaan. Storrin tekemät johtopäätökset on todistettu lukemattomia
keroja, mutta jos ihminen ei halua kuulla tai nähdä, niin niitä on aivan tur-
ha vääntää yhdellekään asiantuntijalle edes rautalangasta. Ne jotka ovat oi-
keasti väkivallan syntysyistä tietämättömiä (koska psykologisten puolus-
tusmekanismiensa vangitsevat ammatillaiset ilman muuta yrittävät estää
kaikin keinoin totuuden paljastumista itselleen ja muille), voivat tutustua
aluksi vaikkapa kehitys- ja neuropsykologi James W. Prescottin tutkimuk-
siin (You tube: Origins of Violence, [www.youtube.com/watch?v=qndiar-MvbZY&t=6s] tai kirjoitukseen., ”Body pleasure and the orgins of violen-
ce”, 1975, suomennettu nimellä ”Ruumiin mielihyvä ja väkivallan alkuperä” [www.nykysuomi.com/2016/08/17/james-w-prescott-ruumiin-mieli-hyva-ja-vakivallan-alkupera/]) tai Anthony Storrin suomennettuihin teok-
siin, ”Ihmisen aggressiot”, WSOY 1970 ja ”Seksuaalinen poikkeavuus”,
W+G 1969.

Mitä tämä lapsen tunne-elämän, seksuaalisuuden vammauttaminen sitten
käytännössä tarkoittaa?

Lapseen aloitetaan seksuaalisuuden ja alastomuuden häpeän sekä pelon
juurruttaminen mahdollisimman varhain erilaisilla yhteiskunnan normis-
toon kuuluvilla seksuaalisilla kielloilla. Lasta lyödään sormille tai jopa tu-
kistetaan, jos hänet yllätetään ”hipelöimästä” epäsiiveillisesti sukupuolieli-
miään, mikä tarkoittaa lasten harjoittaman mielihyvää aiheuttavan itsetyy-

dytyksen tukahduttamista. Eroottisuus on salattava, se on likaista ja se nyhdeittävä lapsesta irti, vaikka esimerkiksi poikaskiö voi saada erektion jo kohdussa.

Lapsen kasvatus korostaa enemmän tai vähemmän peitelysti luonnotonta sukupuolista siveellisyyttä, esiaviollisista suhteista kieltäytymistä, yhdyntäkertojen rajoittamista, nuorten ja aikuisten harrastaman epämoraalisen mutta luonnollisen itsetyydytyksen kaikkinaista karsastamista, jopa sukupuolisen kanssakäymisen harjoittamista muun kuin jälkeläisten siittämisen, esimerkiksi pelkän mielihyvän vuoksi ja totta kai, erilaiset mielikuvitusta kiihottavat yhdyntäasennot, pimeässä hätäisesti suoritettua lähetyssaarnaaja-asennossa lukuun ottamatta suoritettua siementen karistusta, ovat, jolleivät syntisiä, niin vähintään vältettäviä, kuten kaikki muukin seksuaaliseen kiihottumiseen ja mielihyvän saavuttamiseen tähtäävät mielikuvitusleikit. Ja ilman muuta sukupuolikasvatuksella ja ehkäisyneuvonnalla, jos sinne asti edes päästään, on molemmilla otsassaan häpeän polttomerkki, jota pyritään pyyhkimään naurunpurskahduksilla.

Entä miten tämä lapsen tunne-elämän, seksuaalisuuden vammauttaminen sitten näkyy käytännössä? Psykiatri ja psykoanalytikko Wilhelm Reich kirjoitti jo 1930-luvulla:

Ja jokainen genitaalista tyydyttämistä vaikeuttava estymä kärjistää sadistisia yllykkeitä ja näin koko seksuaalirakenne vähitellen kehittyy sadistiseksi. Kun sitä paitsi anaaliset yllykkeet tarjoutuvat seksuaaliseksi korvikkeiksi, nuorten rakenne alkaa herkästi vastata seksuaalitaantumuksillesille opeille naisen alentamisesta yhdynnässä.

Luonto ja "ylevä" (siveellinen) moraalii oli leimattu toisilleen vastakkaisiksi ja tämä haittaa pahasti yksilön kykyä saada yhdynnästä täyttää tyydytystä: sukupuoliset syyllisyydentunnot pirstovat yhdynnän ja seksuaalisen yhteensulautumisen (unohtamatta tunnetason järjestyttävää kokemusta - kirjoittajan huomautus) luontaisen orgastisen yhtenäistapahtuman ja aiheuttavat seksuaalisia patoutumia, jotka sitten eri tavoin ja muodoin kiertyvät päivänvaloon. Neuroosit, sukupuoliset häiriöt ja yhteisöä rikkova seksuaalisuus ovat nykyisin sosiaalisia vakioilmiöitä

Anthony Storr:

Silloin kun eroottinen suhde epäonnistuu, voi rakkauteen sisältyvä aggressiivisuus ja rakkaus itse muuttua vihaksi. Ruumiin tila seksuaalisen ja aggressiivisen kiihottuneisuuden aikana on hyvin samanlainen. Ag-

gressiot ovat usein kietoutuneet sekavaksi vyyhdiksi pelon- ja sukupuolisten tunteiden kanssa.

Ruumiin tila seksuaalisen ja aggressiivisen kiihottuneisuuden aikana on hyvin samanlainen. Ei ole niinkään harvinaista, että toinen näistä reaktioista vaihtuu toiseksi; avioriita päättyy usein vuoteeseen ja tappelu joskus orgasmiin...

James W. Prescott:

Viimeaikaisten tutkimustulosten mukaan (kirjoitettu 1975) fyysisen mielihyvän puuttuminen kasvavan lapsen kokemusmaailmasta näyttää olevan suurin syy fyysisen väkivallan esiintymiseen käyttäytymisessä.

Toisin kuin väkivalta, mielihyvä näyttää olevan ilmiö, jota maailmassa ei koskaan ole riittävästi. Ihmiset ovat alati etsimässä uusia nautinnon muotoja, mutta näyttävät löytävän etupäässä korvikkeita luonnolliselle aistilliselle nautinnolle, kosketukselle. Me koskettelemme nautinnon tai kivun vuoksi, tai emme lainkaan. Vaikkakin ruumiillinen nautinto tai ruumiillinen väkivalta näyttävät olevan eri asioita, niiden välillä tuntuu olevan herkkä ja intiimi yhteys. Tämän suhteen ymmärtäminen onkin väkivallan jatkumisen ja laajenemisen pysäyttämisen edellytys.

Käsitykseni mukaan kehon kosketusten, kontaktien ja liikkeiden estäminen on yksinkertainen syy lukuisiin emotionaalisiin häiriöihin, kuten masennukseen, autismiin, yliaktiivisuuteen, seksuaalisiin häiriöihin, huumeiden käyttöön, väkivaltaisuuteen ja aggressiivisuuteen.

Sen mukaisesti, että fyysinen hellyys ja mielihyvä sekä nuoruusiässä että lapsuudessa ovat yhteydessä väkivaltaisuuden esiintymiseen, me löydämme todisteita merkittävästä yhteydestä esiaviollisen seksin rangaistavuuden ja erilaisten rikosten ja väkivaltaisten toimien välillä. Monissa tapauksissa esiaviollisen seksin tukahduttaminen liittyy suureen yhdyskuntakokoon, monimutkaisiin sosiaaliryhmien suhteisiin, luokkaeroihin, rajoittuneisiin ydinperheisiin, vaimojen ostamiseen, käytännön orjuuteen, ja jonkinlaisen Jumalan esiintymiseen ihmisten moraalien määräjänä.

Jos me emme saa osaksemme rakkautta ja emme pysty osoittamaan rakkautta, tyydyttämään suvunjatkamisviettiämme luonnollisella tavalla ilman häpeää, niin tyydytämme viettiämme luonnottomasti, jännityksellä ja pelolla, tai kulutusmanialla? Ja jos jännityksen ja pelon tunteiden liikkeelle panemien hormonien mukanaan tuoma nautinnollinen huuma ei riitä, niin äärimmäisessä tapauksessa saamme tyydytettyä sukupuoliviettimme käyttäytymällä aggressiivisesti, verta vuodattamalla, tappamalla, tuhoamalla elä-

mää. Tähän paradoksiinhan pohjautuvat sodissa hyvin yleiset joukkoraiskaukset sekä sotilailla esiintyvä voimakas sukupuolisen kiihottuneisuuden tila esimerkiksi isänmaallisessa uhossa tehdyn hyökkäyksen aikana. Sosiiaalipsykologi, psykoanalyitikko ja sosiologi Erich Fromm totesi:

Tuhoaminen ja julmuus tuottavat ihmiselle voimakasta tyydytystä; verenhimo voi yhtäkkiä vallata suurenkin ihmisjoukon.

Valtakunnankansleri Adolf Hitlerin vankkumaton mielipide olikin:

Mitä miehen kohtaaminen on tytölle, sitä on sota miehelle.

Mutta ei tässä vielä suinkaan ole kaikki. Ei ole mikään ihme, että Wilhelm Reichin maine on kaikin mahdollisin tavoin mustattu ja hän päättyi lopulta muka "puoskaroinnista" vankilaan jossa hän kuoli, sillä hän kirjoitti kirjasaan "Fasismin massapsykologia":

*Tutkittaessa uskonnollisen tunnevireen mitä tahansa astetta yksinkertaisimmasta antaumuksesta täyteen uskonnolliseen haltioitumiseen **joudutaan tiettyissä kohdin aina orgastisiin kiihottumisilmiöihin.***

*Psykykisesti sairaita pappismiehiä hoidettaessa on voitu havaita, että **tahattomat siemensyöksyt varsin usein myötäilevät uskonnollisten hurmostilojen huippukohtaa***

Terapiassa on pystytty osoittamaan, että mystiset (uskonnolliset) elämykset vaikuttavat elimistöön, nimenomaan autonomiseen hermojärjestelmään aivan samoin seurauksin kuin huumeet. Nuo seurausilmiöt ovat sukupuolielimistön kiihottumistiloja, joiden tavoitteena olisi orgasmi

Reich kirjoittaa ilmiöstä, josta käytetään kokijasta ja hänen uskonnollisesta viitekehyksestään riippuen yleisesti nimityksiä Jumalan rakkaus, taivallinen rakkaus, syvällinen rakkaus, ehdoton rakkaus, rakkauden virta, rajaton rakkaus, universaali rakkaus tai rakkauden energia. Muun muassa kirjassaan "Ufosieppaukset" (Otava 1997) John E. Mack kertoo potilaidensa kokeneen erittäin voimakkaita rakkauden tunteita kuten esimerkiksi:

*Katsoessaan olentoa silmiin Sara näki niissä ”**valtavasti rakkautta**” ja tunsi sitä itsekin... Lajien sulautuminen toteutuu ”**valtavan syvän rakkauden**” merkeissä. Saran mukaan useimpien ihmisten välinen rakkaus on paljon omistavampaa ja sille luonteenomaista on esimerkiksi mustasukkaisuus.*

Lajien välinen rakkaus on paljon ehdottomampaa... rakkauden tunne on kaikkein ehdottomin ja elämää tukeva, ehdottoman rakkauden tila. Kaikki sulautuu yhteen ja hän tunsu rauhan ja rakkauden leviävän... Eva tunsu täyttyvänsä "energialla", olevansa täynnä rakkautta ja toivoa. Elämys oli ekstaattinen, suorastaan kiihottava. Hän sanoi tuntevansa "ihana" kihelmöintiä, joka paisui täydeksi orgasmiksi saaden hänen kehonsa nytkähtelemään rajusti.

Hyvin harvoin puhdasoppiset uskovaiset antavat näin suoraa kuvausta kohtaamastaan hurmoksellisesta Jumalan rakkaudesta, koska he häpeävät "luonnotonta" seksuaalisuuttaan suunnattomasti. Mutta "ufosiepatut", joilla ei tätä "perisynnin" taakkaa ole harteillaan, kuvaavat, kuten edellä olevista lainauksista voi itse kukin havaita, erektioitaan hekumaa hohkaavin sanakääntein.

Eli Wilhelm Reich havaitsi pappismiehiä hoitaessaan, että nämä korvaavat luonnollisen läheisyyden ja mielihyvän puutteen, ei suoraan aggressiolla, vaan uskonnollisilla hurmostiloilla! Ja kun uskonnollinen hurmostila aiheuttaa kirkonmiehelle erektion, ei ole mikään ihme, että kristityt ovat maskeurastaneet uskonnollisessa kiihkossaan satoja miljoonia harhauskoisia ja pakanoita – ellei, kuten katoliset papit (myös nunnat) sitten poranneet pyhällä meisseleillään pikkupoikia. Sappi on kiehunut pappismiehliltä aivan varmasti yli äyräiden!

Nyt kun väkivallan syy on jälleen väännetty rautalangasta, sen syntymekanismi ja mahdolliset seuraukset, on aihetta tarkastella mitä asiantuntijat, jotka eivät tahdo väkivallan syystä kuulla, uskottelivat kansanjoukoille A Talkissa. Ensimmäisenä ääneen päässyt erityisasiantuntija Nina Vaaranen-Valkonen Pelastakaa Lapset ry:stä aloitti:

Meille ihmisille on kauhean inhimillistä, että me lähdemme etsimään sitä miksi kysymystä. koska me halutaan säilyttää sellanen maailma, jossa hyvälle tapahtuu hyvää ja pahoille tapahtuu pahaa. Mun oma mieli lähti etsimään sitä kysymystä miksi, mitä tässä on taustalla, sillan ollaan vähän vaarallisilla vesillä, koska me tiedetään, että ihmiset tekee varsin paljon ajattelun virheitä. Me aika nopeasti tehdään sellasia päätelmiä jotka helposti syy seuraus kausaliteetti, että yksi tekijä johtaa, kuten esimerkiksi tässä on riskinä, että katsotaan vaan, että se johtuu vaikka kulttuuritaustasta. Nyt kun tapahtuu seksuaalirikos lapsiin ja erittäin vakava, niin näistä asioista täytyy keskustella kuten tässä katsotaan, että se johtuu vain kulttuuritaustassa

Mitä Niina haluaa kautta rantain kierrellessään selkokielellä oikein sanoa? Nina haluaa painottaa sitä, että on väärin ensinnäkin kysyä miksi, se on vaarallista, koska me teemme niin paljon ajattelun virheitä! Sen sijaan pitää keskustella eli löpötellä epäoleellisuuksista, kuten juuri nyt tapahtuu. Eli Ninan tehtävä keskustelussa on puolustella maahanmuuttoviranomaisten ja hänenkin edustamansa organisaation sinisilmäisyyttä ja – toimettomuutta. Eikä missään nimessä saa kiinnittää erityistä huimota muslimien uskonnollisen kulttuuritaustan kylvämään naisten esineellistämiseen! Puheenvuoroissaan Niina syyttikin Oulun ”pedofiliringin” teoista puolihuolimattomasti kuin ohimennen 1) mediaa (”yhtään demonisoimatta digitaalista mediaa”), 2) heräävää seksuaalisuutta (”nuoruuden ikään kuuluu, että seurustelusuhteet kiinnostaa”) ja 3) lasten yhteydenottotarvetta (”lapset helposti ottaa kontakteja”) Mielenkiintoista on myös Vaaranen-Valkosen paljastus:

mutta toki itse vanhempana tiedän, että se ei ole kovin helppoa sillon kun tulee haasteita ja hankaluuksia.

Lausahdus kertoo, että hänellä itsellään on ollut (ja on) ongelmia lapsensa (lastensa) kasvattamisen kanssa ja hänen omiin kasvatusmenetelmiinsä on kuulunut (minä tiedän henkilökohtaisesta kokemuksesta) omiin lapsiinsa kohdistunut henkinen väkivalta. Lisäksi Ninan päätehtävä lähetyksessä on kertoa vanhempien mieliä rauhoittavasta maamme poliisin kanssa aloitettavasta ”Turvallisesti verkossa” – mainoskampanjasta.

Tuossa mainoskampanjassa Poliisi ja Pelastakaa Lapset ry yhdessä varoittavat vanhempia verkossa väijyvistä vaaroista aivan samoin alitajuisin motiivein kuin keskustalaiset kansanedustajat haluavat varoittaa nuoria energiajuomista. Kukaan ei kuitenkaan varoita lapsia yhdelläkään tv-kampanjalla näiden varoittajien harjoittamasta laajamittaisesta ja jokapäiväisestä henkisestä ja ruumiillisesta väkivallasta, vanhempien harjoittama lastensa raiskaamisesta.

Siinä ohessa edustamansa järjestön Pelastakaa Lapset ry:n tuotetta mainostaessaan Nina esittääkin tietysti ratkaisuksi uusien seksuaalirikosten ehkäisemiseksi kontrollin lisäämisen; ”digitaliliikennekasvatusta eli kuinka paljon me valvotaan”. Ja toteaa yhdeksi ratkaisuksi, että ”kaikki on varmaan samaa mieltä, että perhe on suojaava tekijä... nuori tulee yksin maahan, ei ole ketään läheistä”.

Mielenkiintoista tämän Ninan näkemyksessä ovat samat neronleimaukset ongelmien ratkaisemiseksi kuin edellä käsiteltyjen Jokelan ja Kauhajoen kouluampumisten tutkijalautakunnissakin: Digimaaliman syyttäminen ja valvonnan tehostaminen! Toinen lähetyksessä äänessä usein ollut Nina,

asiaa tuntematon asiantuntija oli Rikosseuraamuslaitoksen psykologi Nina Nurminen, joka toisin kuin Vaaranen-Valkonen kysyy heti miksi?

Tälläseen voimattomuuteen ei saa mennä... mistä tää kertoo, mikä selittää sen? Herättää kysymyksen miksi? Yhteiskunnassa on tahtoa vaikuttaa näihin... mikä tämä teko on antanut tekijöille?

Useimpiin tekemiinsä kysymyksiin Nurminen yrittää vastaa itse, vaikka vastaukset kertovat enemmän hänen omista psykologisista puolustusmekanismeistaan, siitä kuinka pahasti hänelle itselleen on ilmiselvästi käynyt lapsuudessa.

Valtamotiivi, riittämättömyyden tunteen kompensatioita, itsehallintaa, kontrollia, vahvistaa miehisyyttä... Ilmentynyt; nettimaailma, seksuaalinen tutkimusmatkailu, joku sen porukan yhdistää? Yhteinen halu ja kiinnostus tehdä jotakin sellaista mikä on toista ihmistä vahingoittavaa, mitä ne ihmiset saa seksuaalirikoksesta? Miks jotkut ihmiset tavoittelee näitä (valtaa, hallintaa, seksuaalista tarvetta, tarpeen tyydytystä, muuta) ihan normaaleita tarpeita... yksi taustamuuttuja ei voi saada aikaan seksuaalirikollisuutta, jos siellä on kulttuuritausta, niin se täytyy avata (seksuaalirikollis myönteinen ajattelu ja asenteet, naisen näkeminen seksuaalisten tarpeiden tyydyttäjänä, mies on ylivertainen päättämään seksuaaliasioista, sen lisäksi tarvitaan jotain muutakin) eli siellä on aina joku tarve taustalla, se motiivi. Sen lisäksi raiskaajilla on puute tunnesäätelyssä, itsesäätelyssä, joillakin persoonallisuushäiriöitä, näistä muodostuu riskitekijäyhdistelmiä

Ninan ulkoinen habitus, vartalon liikkeet ja usein kasvoilla ohimennen välähtävät ”vähättelevät tai ylimieliset, hiukan halveksivat” juonteet paljastavat hänen ajatustensa ohella, että hän rakentaa potilaistaan pikemminkin selitystä, veruketta omalle sairaskertomukselleen, kuin yrittää avata asiakkaansa solmuja tai edes ymmärtää tätä. Eikä Ninalla ole edes yleissivistystä, sillä hän ei tiedä mitä kulttuuriin sisältyy, vaan pitää kulttuuritaustaa vain yhtenä seksuaalirikoksia aiheuttavana taustatekijänä! Nina ei myöskään tiedä, miksi jotkut ihmiset tavoittelevat valtaa, hallintaa, seksuaalista tarvetta, tarpeen tyydytystä ja muuta hänen mielestään ihan normaaleja tarpeita! Hän ei ole kuullutkaan, että James W. Prescottthan totesi myös:

Ei ole myöskään yllättävää, että itsekkyyks, oman voiton tavoittelu ja narsismi kukoistavat fyysisen mielihyvän tukahduttamisen (siveellisyyden) olosuhteissa.

Vallanhimo ja hallinta ovat psykologi Nurmisen mukaan ihmisen ihan normaaleja tarpeita! Nina ei myöskään tiedä, miksi kaikki jotka tulevat samasta lähtökohdasta, esimerkiksi samalta sota-alueelta, eivät ole vaarassa tehdä seksuaalirikoksia? Ja raiskaus syntyy Ninan mielestä *"toisen ihmisen epäkunnioittavasta kohtelusta"* mutta hän kierii seurauksissa, sen sijaan että pystyisi tekemään kysymyksen: Miksi raiskaaja kohtelee toista epäkunnioittavasti?

Ja johtuen juuri väkivallan syntyneiden tietämättömyydestä, Nina ehdottaa ratkaisuksi uusien pedofilirinkien ehkäisyssä *"seksuaalikasvatusta toimivana ennaltaehkäisevänä menetelmänä"* (mitä varhaisempaan vaiheeseen seksuaalikasvatusta viedään, kyllä siellä hyvät eväät luodaan), *"läheisten intiimien perhesuhteiden merkitys – suojaava tekijänä"*, *"potentiaalisiin teji- jöihin (keihin?) vaikuttaminen (valistuskampanja ja yhteiskunnallinen keskustelu) sekä kuntoutuksellista, valituksellista, että muun tyyppistä ratkai- sua yhtä aikaa"*.

Ongelma vain on se, että väkivallassa kyse on varhaislapsuudessa pahoinpitelyn seurauksena saaduista vammoista, jopa aivovammoista ja kuten Storr aiemmin totesi, *"joissakin tapauksissa he vammautuvat pysyvästi"*. Ja mikä ratkaisu se on, että perheiden yhdistämisellä pyritään *"läheisten intiimien perhesuhteiden"* ylläpitämiseen, jos *"läheiset intiimisuhteet"* ovat käytännössä naisen alistamista ja esineellistämistä – ankaraa kasvatusta? Keskustelussa mukana ollut opettaja ja tulkki, kasvojen ilmeiltään hyvin tomerana esiintynyt **Jami Homahan laukaisi aivan keskustelun lopussa ratkaisuk- si seksuaalirikosten ehkäisemisessä perheen yhdistämisten ohella AN- KARA KASVATUSTA!**

Kenelläkään keskustelijoista, ei edes juontajana Tuomas Kerkkäsellä tai Poliisihallituksen poliisitarkastaja Mia Poutasella värähtänyt ilmekään kasvoillaan, kun varsinaiseksi "pirttihirmuksi" paljastunut maahanmuuttaja Homa ehdotti ongelmien ratkaisuksi lisää rikollisia tekoja! Luulisi edes poliisin kiinnittävän huomionsa rikokseen yllyttämiseen – mutta ei kun ei, vaikka kaikki ankaraan kasvatukseen luettavat teothan on kriminalisoitu Suomessa. Ja vaikka esimerkiksi huutamista ei pidetä rikoksena, siitä huolimatta, että se tutkimusten mukaan on lapselle yhtä vahingollista kuin lyöminen. Nina Vaaranen-Valkonenkaan ei reaktionsa perusteella ilmeisesti lapsia pelastaessaan sitä asiantuntijana tiedä.

Tuomas Kerkkänen lopetti kuitenkin keskustelun "ankarasta kasvatuksesta" ennen kuin se ehti alkaakaan. Kukapa nyt suomalaisten (itse) harrastamaa lastensa pahoinpitelyä tai itse pahoinpitelyn kohteeksi joutuneena haluaisi nostaa suorassa tv-lähetyksessä kaikkien nähtäväksi studion pöydälle! Kerkkäsen hätäpäinen toiminta ja samoin kuin hänen hiukan aiemmin esiin

tuomansa lasten puhelinten "ratsaaminen", viittaavat siihen, että Kerkkäsen omatkaan jauhot eivät ole aivan puhtaat.

Poliisitarkastaja Mia Poutanen tyytyi keskustelussa ainoastaan toteamaan kuin puusta pudonneena laillisuusvalvojana, että *"seksuaalirikoksia pitäisi nykyistä peremmin pystyä torjumaan ja ehkäisemään, mutta pelkästään poliisilla on hyvin rajalliset keinot, joten he tarvitsevat muita toimijoita ympärillään"* (ei kuitenkaan lynkkaushaluisia kansalaisia). Poutanen näkee suureksi ongelmaksi sen, että *"turvapaikanhakuprosessi kestää hirvittävän kauan, joka aiheuttaa turvattomuutta ja epävarmuuden tiloja"*.

Jäkeen päin ilmestyy Poliisi ja Maahanmuuttoviraston laatima valistusvideo, joka on dubattu usealle eri kielelle (*"Seksuaalirikollisia halveksutaan voimakkaasti"* ja *"lehdistö julkaisee rikollisten nimet"* – näin poliisi kertoo seksuaalirikoksista turvapaikanhakijoille, HS 9.1.2019). Seksuaalirikoksia käsittelevässä teemassa poliisi pitää videolla puheenvuoron, jossa korostetaan, että Suomessa kaikenlainen ahdistelu ja seksuaalinen pakottaminen on rikos, josta rangaistaan.

"Jokaisella on oikeus päättää omasta kehostaan, naisilla, miehillä ja lapsilla. Sama oikeus koskee myös nukkuvia, humalaisia tai vaikkapa sairaita ihmisiä. Aivan kaikkia."

Videolla poliisi muistuttaa, että seksuaalisesta pakottamisesta voi pahimmillaan joutua vankilaan jopa kymmeneksi vuodeksi ja että tuomion lisäksi seksuaalirikollisia halveksutaan voimakkaasti. *"Visuaalisuuden kautta haluttiin saada materiaaliin vaikuttavuutta ja ymmärrettävyyttä"*, sanoo projektipäällikkö Seija Hämäläinen Oulun vastaanottokeskuksesta. Ilmankos videolla esiintyvä naispoliisi on ulkoiselta habitukseltaan kuin grooming-tavarajunan alle jäänyt!

Siinä se oli, koko tunnin "syvällisen" keskustelun anti. Väärille raiteille vanhempien väkivaltaan pohjautuvan kasvatuksen vuoksi ajautunut "tavarajuna" on juuri murskannut myös väärille raiteille vanhempiensa mitätöivän ja vähättelevä kasvatuksen vuoksi eksyneen pienen viattoman paikallisjunan! Käteen ei jäänyt mitään muuta kuin se, että oli hyvä keskustella hetki puuta heinää ja siinä ohessa kertoa katsojille kasa perättömiä, kaunisteltuja kalavaleita! Kukaan pöydässä istuva ja mielenterveyden parissa työskentelevä ei tiennyt mistä väkivalta syntyy ja juuri siitä johtuen kellään ei ollutkaan mitään käytännön ehdotuksia seksuaalisen, ei perhe- tai arkipäivän väkivallan kitkemiseksi, saati että joku olisi uskaltanut ajatellakaan miksi tarvitaan sotia – väkivallan tyydyttämiseksi? Nina Nurminenkin heitti il-

maan vain toteamuksen: "Kyllä näitä tavarajunia on tulossa vielä useita lisää", Ihme kun hän ei suoraan ehdottanut, että viedään sinne raiteille vielä muutama sievä paikallisjuna lisää!

Eikä yhtään paremmaksi pistä Ilta Sanomat 15.12.2018 artikkelissaan "Iso selvitys ulkomaalaisten seksuaalirikollisuudesta – määrät, syyt, ratkaisukeinot", jonka pitäisi kirkuvan lööpin mukaan kertoa kansalaisille tyhjentävästi ja yksiselitteisesti syyt siihen, miksi ja minkälaisia kauheuksia kotimaassamme oikein on juuri nyt meneillään. Toimittajat Miika Viljakainen ja Päivi Lakka kertovat kaiken epäolennaisuuden keskellä lukijoille muun muassa:

*Siihen miksi tiettyjen kansalaisuuksien **alttius seksuaalirikoksiin on korkea, ei ole yhtä tyhjentävää selitystä.** Vanhoilliseen islamiin juurensa juontava väkivaltainen **kunniakulttuuri on yksi syy, muttei ainoa. Toinen ilmeinen osaselitys löytyy ikärakenteesta.** Silti ikärakennekaan ei yksin selitä näihin kansalaisuusryhmiin liittyvää seksuaalirikollisuutta. **Myös sota on suuri taustavaikuttaja.** Keskusrikospoliisin erikoistutkija Tuija Hietaniemi sanoo, että rikostilastoissa korostuvat selkeästi väestöryhmät, joiden lähtömaat ovat kaaoksessa. Se kuinka sota vaikuttaa yksilöön, ei tietenkään ole aivan yksioikoista. Jotkut traumatisoituvat, osa raaistuu ja väkivaltaistuu. Helsingin yliopiston kriminologian ja oikeuspolitiikan instituutin (Krimo) suunnittelija Hannu Niemi nostaa esille **tärkeänä selityksenä maahanmuuttajien "sosiaalisen kontrollin siteen katkeamisen"**. Erikoistutkija Hietaniemi huomauttaa, että vaikka läheisten hillitsevä vaikutus pitää varmasti paikkansa, ei kuitenkaan pidä unohtaa sitäkään, että perheen sisällä voidaan myös viljellä kunniaväkivaltaa. Kriminologille maahanmuuttajanuorten keskimääräistä korkeampi rikosalttius kuitenkin ei tule varsinaisesti yllätyksenä.*

Aivan kuten Kauhajoen ja Jokelan tutkijalautakuntien raporteissakin, oikeat tähtitoimittajat, jotka osaavat seksuaalirikollisuudenkin syyt selvittää, taluttavat seksuaalirikoksista syytettyjen penkille sadunomaisia yliluonnollisia harhoja, kunniakulttuurin, ikärakenteen ja sodan! Saman tienhän toimittajat voisivat kertoa mistä kunniakulttuuri, ikärakenne ja sodat johtuvat – seksuaalirikollisuudestako? Mutta he eivät ilmeisesti edes tiedä, mikä on kehäpäättelmä. Hannu Niemi toteaa artikkelissa:

*Jos ajatellaan lähtötilannetta, että ihminen repäistään omista oloistaan vieraisiin olosuhteisiin, jossa hän ei pärjää, ei osaa kieltä eikä saa töitä. **Ollaan jouten ja tekemisissä enimmäkseen muiden turvapaikanhakijamies-***

ten kanssa, joiden kanssa on aikaa pohtia, mitä päivän mittaan tekisi. Helposti ymmärtää, mitä siitä seuraa. Sellaisissa oloissa alttiuis rikoksille on suuri kansallisuudesta riippumatta.

Kuin vahingossa Niemi heittää:

Vietnamin venepakolaiset tulivat jo 1980-luvulla, mutta heidän kohdalaan ei rikollisuudesta vielä puhuttu

Toimittajilla oli tässä Niemen heitossa silmiensä edessä avainkysymys, johon vastaamalla olisi löytynyt ratkaisun avain. Mutta he eivät ymmärtäneet sitä, joko heidän olemattoman yleissivistyksensä tai heidän omien psykologisten puolustusmekanismiensa vuoksi!

Miksi vietnamilaiset eivät raiskanneet Suomi neidon tyttäriä? Siksikö että tulijat, vaikka tulivatkin sotatoimialueelta, olivat usein perheitä, vai siksi-kö, etteivät he olleet kasvaneet Islamin kaltaisessa naista alistavassa ja esi-neellistävässä sekä lapsia väkivaltaisesta, usein pelkinä jaloissa harmillisina pyörivinä roskina kohtelevassa kulttuurissa? Koraanihan ilmoittaa Hiehon suurassa (2:36, 223, 228):

toinen (mies) teistä on toisen (nainen) vihollinen, vaimonne ovat teidän peltonne; käykää siis pelloillenne niin kuin tahdotte ja miehet ovat heitä [naisia] astetta ylempänä

Naisten suurassa neuvotaan muslimiehiä erityisesti:

*Mutta niitä (vaimoja), joiden puolelta pelkääte uppiniskaisuutta, varoittakaa ja lopettakaa vuodeyhteys heidän kanssaan ja **kurittakaa heitä.***

Liittoutuneiden suurassa annetaan ymmärtää selkeästi, että hunnuttomat naiset ovat kunniattomia ja heitä voi mielensä mukaan kätkeä

Profeetta, sano vaimoillesi ja tyttärillesi ja uskovaisille naisille, että heidän tulee hunnuttaa kasvonsa; näin on sopivinta, jotta heidät kunniallisiksi naisiksi huomataan, niin ettei heitä tunkeilevasti lähestytä; Jumala on kaikessa viisas ja laupias (33.59)

Harhoista Havahtumisen suurassa Allah paljastaa naisten ja lasten paikan seuraajilleen:

*Oi te, jotka uskotte, totisesti **teillä on vaimoissanne ja lapsissanne viholi-**
nen. Mutta jos säälitte, annatte armoa ja suotte anteeksi, niin Jumala toti-*
*sesti on anteeksiantava ja armahtavainen. **Tavaranne ja lapsenne ovat vain***
***kiusauksena,** mutta Jumalan luona palkka on suuri (64:14,15)*

Täydellisen älyllisen pohjanoteerauksen esittää kuitenkin tohtori, arabimaihin ja islamiin perehtynyt sosiaaliantropologi Marko Juntunen. Hän väittää, jos ei tarkoituksella, niin ainakin niin sinisilmäisesti ja ajattalemattomasti, kuin vain voi olla mahdollista, tutkimuksessaan (Tampereen yliopisto 30.8.2016) irakilaispakolaisista:

***Yhteiskuntarauha ei vaarantunut Suomeen saapuneiden nuorten irakilaismiesten vuoksi,** ja katupartiot kohtasivat uuden haasteen; toiminnan piiriin oli vaikea saada värvättyä uusia aktiiveja, koska kadulla jouduttiin kulkemaan toimeettomina.*

Juntunen löytää syyn miesten oirehdintaan ”anti-kulttuurista”, yhteiskunnan romahtamisesta, arjen ja traditioiden jatkuvuuden katkeamisesta ja yhteiskunnallisten tukirakenteiden murtumisesta. Marko Juntunen kirjoittaa, että julkinen keskustelu on:

*taipuvainen tukeutumaan **banaaleihin selitysmalleihin** arabi- tai islamilaisesta kulttuurista ja sen tuottaman naisvihan muodoista.*

Marko ei kuitenkaan kerro sanallakaan, mitä on Irakin antikulttuuri. Jotakin irrallista, epänormaalia Irakin normaalista uskonnollisesta kulttuurista ko vaikka hän sai oikolukuvaiheessa tilaisuuden antaa selityksen sananvalinnoilleen?

Juntunen huomauttaa tutkimuksessaan, että Suomeen saapui syksyllä 2015 tuhansittain irakilaismiehiä, joita kotimaassaan **kuvataan jatkuvan poikkeustilan, katastrofin, traumojen ja erilaisten psykososiaalisten oireiden leimaamaksi sukupolveksi** ikään kuin Irakin aiempi lähihistoria ei olisi ollut pelkkää poikkeustilaa ja päättymätöntä katastrofia. Irak oli Turkin hallinnassa vuodesta 1534 ensimmäiseen maailmansotaan saakka Sen jälkeen se joutui Yhdistyneen kuningaskunnan hallintaan Kansainliiton mandaattialueena. Seuraavaksi Irakista muodostettiin itsenäinen kuningaskunta 1932 myös Jordaniaa hallitsevan Hašimien suvun hallitsemana. Toisen maailmansodan aikana 1941 tapahtui Rašid Ali al-Kailanin johtamien saksalaismielisten vallankaappaus tavoitteena tuoda maa akselivaltojen puolelle, mutta britit kukistivat sen. Viimeinen kuningas Faisal II syöstiin vallassa-

ta 1958, ja valtaan nousi vasemmistopopulistinen Abdulkarim Qasim. Hän pysyi johdossa helmikuuhun 1963 asti. Tuolloin tapahtui ramadanin vallankaappaus, jonka tekivät kuningas Faisalín sukulainen, sotamarsalkka Abdulsalam Arif ja baathisti-arabinationalistien puolue. Syksyllä Abdulsalam Arif järjesti uuden vallankaappauksen ja poisti baathistit vallasta. Baathistit syrjäyttivät Abdulrahman Arifin 17. heinäkuuta 1968 ja Ahmad Hasan al-Bakr nimitettiin vallankumousneuvoston johtoon. Al-Bakr luopui vallasta ja 16. heinäkuuta 1979 Saddam Hussein nimitettiin presidentiksi. Irakin ja Iranin suhteet katkesivat ja touko–elokuun 1980 maiden rajoilla kahakoitiin ja käytiin tykistötaisteluja. Saddam sanoi 17. syyskuuta 1980 irti vuoden 1975 sopimuksen ja hyökkäsi Iraniin 23. syyskuuta. Saddam Hussein muutti Irakin poliisivaltioksi, jossa turvallisuuselimet valvoivat paitsi kansaa, myös toisiaan. Irakilaiset kärsivät arviolta 375 000 kuolonuhria ja 60 000 joutui iranilaisten sotavangeiksi Sodan jälkeen kapinat ja vallankaappausyritykset kukistettiin armottomasti. Jos Yhdysvaltojen vetäytyttyä Irakista maa olisi joutunut katastrofin partaalle, niin ilmeisesti aiempi Saddam Husseinin hallitsema poliisivaltio oli irakilaismiehille onnena! Juntunen:

Joka ikisellä Suomessa haastattelemallani irakilaismiehellä oli Irakin kodissaan aseita; miltei kaikilla jopa sarjatuliaseita ja he osaavat käyttää niitä

Yhdysvaltain vetäytymistä seuranneesta **väkivallan lisääntymisestä seurasi** Juntusen mukaan **naisten aseman heikkeneminen ja sukupuolimoraalin jyrkkä tiukentuminen**. Naiset alkoivat pukeutua kaapuun. Kaikenlainen vapaamielisyys tuomittiin, mistä äärimmäinen esimerkki oli, että tomaatit ja kurkut eivät saaneet olla torilla vierekkäin, koska ne ovat kuin mies ja nainen:

*Olen viimeisten vuosien aikana tavannut Suomessa kymmeniä irakilaisnaisia jotka joutuivat uhkailun väkivallan ja raiskausten kohteiksi **ainoastaan siitä syystä että he olivat liian ”liberaaleja”***

Tämän sukupolven miesten maskuliinisuuden kriisiä on Juntusen mukaan **diagnosoitava ”anti-kulttuuriin” kuuluvan poikkeustilan sanastolla eikä kulttuuristen traditioiden ja uskonnon sanastolla**. Kulttuuriin ja uskontoon kytkeytyvät selitysmallit muslimimiehistä ja **Lähi-idän maskuliinisuuden kriisistä** johtavat Juntusen mukaan pikemminkin harhaan kuin auttavat ymmärtämään maailmaa, jossa elämme. Juntunen on todella likinäköinen. Hän näkee niin lähelle, että hän ei enää näe kauas! Mutta eihän kes-

kiverto kuluttajankaan muisti ole edes yhden vaalikauden mittainen, miten nyt yhden ammattitutkijan?

Tapaamme tässä evoluution ihmeen, mutaatioiden mutaation, antropologin jonka pitäisi tutkia ihmisen kulttuuria, mutta joka ei tiedä mitä kulttuuri sisältää! Tämä mutaatio ei käsitä, ensinnäkään että "*uskonto*" tai naisten esi-neellistäminen tai alistaminen kuuluisivat kulttuurin, jonka juuret löytyvät ankaraan, pelkoa ja häpeää lietsovasta seksuaalikielteisestä kasvatuksesta, kulttuuriin, jonka johtaja-profeetta oli länsimaisen kulttuurin sanaston mukaan valehtelija, varas, massateurastaja, raiskaaja ja pedofiili.

Mutaatio-antropologin Markon mukaan tämän "ihmisrakkaan", "**anti-kulttuurisen**" poikkeustilan sanaston mukaan, yhteiskunnan kulttuurin romahdaminen, arjen ja traditioiden jatkuvuuden katkeaminen ja yhteiskunnallisten tukirakenteiden murtuminen johtuivat ilmeisesti muslimien hyväntahtoisuudesta ja jo lapsia kasvatettaessa heille äidin maidossa jaettavasta uni-versaalista ja rajattomasta "rakkaudesta".

Ja koska anti-kulttuurin sokkeloihin eksynyt Marko-ressukka ei edes tiedä mistä väkivalta kumpuaa, niin hän ei myöskään ymmärrä, että sotien sientämät jatkuva poikkeustila, katastrofit, traumat ja psykososiaaliset oireet, ovat vain ja ainoastaan seurausta kulttuurista, josta tässä yhteydessä ei hänen mielestään voi poikkeustilan vuoksi puhua, vaikka se on juuri syy ihmisten käyttäytymiseen, joka synnyttää sodat (tukahdutettu seksuaalisuus - väkivalta)! Nykyinen sukupolvi ei ole suinkaan ensimmäinen, jossa tukahdutettu seksuaalisuus leimahtaa veren läträämiseksi, väkivallasta nautinnon ja mielihyvän tavoitteluksi, eikä varmaan viimeinenkään. Luonnollisen seksuaalisuuden ja kosketuksen sekä mielihyvän tukahduttamiselle kun ei ole olemassakaan muuta purkautumismahdollisuutta ja – pukeutumismahdollisuutta (burkha)! Arabit ovat olleet kohta 1400 vuotta omien ja vieraiden kimpussa alinomaa, aivan kuten kuin kristityt aiemmin.

Ja Juntusen olisi hyvä tietää edes se, että naisia ei puettu kaapuihin vasta nykyistä poikkeustilaa julistettaessa, vaan esimerkiksi Iranissa naisten uudelleen kaavuttaminen laajemmassa mittakaavassa alkoi vasta kun vanhollisten uskonoppineiden päästessä valtaan ajatollah Khomeinin johdolla vuonna 1979, eli 40 vuotta sitten. Eli tapahtumat ja seuraukset olivat juuri suoraan aivan kuin James W. Prescottin väkivallan syntysyy -esitelmästä; kun yhteiskunnan kulttuuri-ilmapiiri kiristyi, muuttui entistä selvemmin naisista alistavaksi ja seksuaalikielteiseksi, niin väkivalta alkoi voimakkaasti lisääntyä seuraavan sukupolven aikana. Kasvualusta **jatkuvan poikkeustilan, katastrofin, traumojen ja erilaisten psykososiaalisten oireiden leimaama sukupolvelle** oli syntynyt.

Syy väkivallan voimakkaaseen lisääntymiseen oli se, että vastaan hangoitettavaa kansaa, eritoten naisia ja nuoria ryhdyttiin alistamaan šaria-lakien tiukalla sovelluksella. Samaan aikaan muslimimiesten maskuliinisuus ohjattiin Koraanin sivuille. Antropologi Juntunen ei ilmeisesti omien psykologisten torjunta- ja puolustusmekanismiensa vuoksi näekään syytä seurauksilta tai seurauksia syyttä, vaan ne heittävät hänellä ihanasti häränpyllyä

Niinpä päivittely, että musliminainen joutuu raiskauksen kohteeksi, jos käyttäytyy liian liberaalisti, on antropologilta itseltään todella banaali selitysmalli, sillä aivan samoin länsimainen nainen käyttäytyy näille mädille omenille liian liberaalisti. Syy naisen liberaaliin käytökseen ei johdu poikkeustilan sanastosta, vaan näiden miesten uskonnon, koko kulttuurin läpimädättämän Islamin tukahduttamasta seksuaalisuudesta!

Kaikkien asiantuntijoiden selitykset "raiskausaallolle" paljastuvat banaaliksi pas****si, kun tekee kysymyksen "Miksi kantaväestöön kuuluvat suomalaiset miehet raiskaavat ja käyttävät lapsia hyväkseen", ja ryhtyy ajattelemaan?

Aiheuttivatko Kansalais- tai II Maailmansota, Estonian uppoaminen tai Jorkelan, Kauhajoen tai Myrmanin katastrofit Suomessa jonkin näköisiä raiskausaaltoja? Tuolloinhan elettiin median mukaan katastrofin keskellä, poikkeustilanteessa, jonka pitäisi aiheuttaa Juntusen ja Niemen mukaan traumoja ja erilaisia psykososiaalisia oireita. Kyseisissä tilanteissahan arjen ja traditioiden jatkuvuus pätki monin paikoin pahasti, luovutetussa Karjalassa jopa yhteiskunnalliset tukirakenteet murtuivat, romahtivat – oli sotatila. Silti Suomen yli ei pyyhkinyt yksikään raiskausaalto vaikka tosin II Maailmasodan jälkeen Suomen yli pyyhki voimakas perheväkivallan-aalto, joka oli seurausta rintamalla väkivallan traumatisoimien miesten paluusta arkeen siihen normaaliin suomalaisten perheiden tunteidennäyttämisen-traditioon.

Entä mistä nykyisin suomalaiset miehet, jotka käyttävät seksuaalista väkivaltaa naisia ja lapsia kohtaan, saavat kipinän sairaaseen käyttäytymiseen? Videopeleistäkö? Nettipornostako? Vai Suomen potkupallojoukkueen tappioputkesta? Kalle Palanderin, Jethro Rostedin, Sampo ja Minttu Kaulasen, Aki ja Heli Palsamäen tai Kaisa Liskin käytöksellään antamasta esimerkistä?

Ajatellaanpa hiukan, Iltalehden 15.12.2018 mukaan (IL-selvitys: Seksuaalirikokset painottuvat voimakkaasti kansalaisuuden mukaan - tiedot perustuivat Tilastokeskuksen laskelmiin vuodelta 2017) Suomessa seksuaalirikoksiin koko kantaväestöstä, miehistä sekä naisista syyllistyy 0,032 %. Ulkomaalaisista vähän yli 4 kertaa niin moni, eli 0,14 % ja seksuaalirikokseen syyllistyvät ovat poikkeuksetta miehiä, koska nainen ei ole heidän kulttuurissan tekijä vaan teon kohde. Numeerisesti ilmaistuna vuonna 2017 Suo-

messä tehtiin 2 237 seksuaalirikosta. 1 708 tapauksessa tekijä oli kantaväestöön kuuluva ja 529 tapauksessa ulkomaalainen. Seksuaalirikoksista raiskauksia oli 938 ja 652 tapauksessa tekijä oli suomalainen ja 286 tapauksessa ulkomaalainen. Ja todennäköisesti tilastossa suomalaisiin lasketaan myös Suomen kaikki jo kansalaisuuden saaneet. Yleisesti myös tiedetään että huomattava osa, suuri osa, suurin osa, enemmistö, 65 % (riippuen lausunnon antajasta) jää piiloon.

Mikä asiantuntijoiden mukaan sitten on syy ilmi tulleeseen suomalaisten vuonna 2017 tekemään 652 raiskaukseen? Saara Huhtasaari (takana opintoja mm. aikuiskasvatustieteestä, psykologiasta, kriminaalipsykologias-ta ja kriminologiasta) kertoo blogissaan (saarahuhtasaari.vuodatus.net/lue/2015/10/kuka-raiskaa-ja-miksi) 5.10.2015:

Erilaisissa tutkimuksissa on löydetty seksuaalirikokseen johtavia riskitekijöitä kuten esimerkiksi lapsuuden aikaiset väkivaltakokemukset, epäjohtonmukainen kasvatustapa, seksuaalinen hyväksikäyttö lapsuudenperheessä, fyysinen väkivalta ja laiminlyönti syntymäperheessä, empatian puute, jotka mahdollisesti vaikuttavat raiskaajien persoonallisuuden kehityksessä. Aikuisiällä raiskaajilla on väkivaltaa hyväksyviä, vihamielistä suhtautumista naisia kohtaan. Tekoon laukaisevia tekijöitä ovat esimerkiksi hylkääminen, menetys, päihtymys tunteiden hallinnan epäonnistuminen (Haapasalo, 2008).

Lisäksi tutkimukset osoittavat, että ne miehet, joilla on taipumus lukea väärin naisten uskomuksia ja haluja, syyllistyvät raiskaukseen (Polaschek & Ward, 2002; Haapasalo, 2008). Myös impulsiivisuus, alhainen itsehillintä sekä heikot sosiaaliset ihmissuhdetaidot voivat toimia seksuaalisen aggressiivisuuden ennustavana tekijänä (Prentky & Knight, 1991). Raiskaajilla on yleensä alempi empatia kyky ja vahvemmat seksuaalisen alistamisen motiivit verrattuna ei-raiskaajaan (Abbey at al., 2007). Miehet, jotka eivät hallitse libidoaan, raiskaavat todennäköisemmin (Gottfredsonin & Hirschi, 1990).

Eli **KAIKKI RAISKAUKSEN TEKIJÄN MOTIIVIT**, niin suomalaisten kuin myös "pakolaistenkin", eli raiskauksen syyt **ovat perua raiskaajan omista lapsuudenaikaisista kokemuksista, ei mistään muiden kunnioituksen puutteesta, vaan oman itsensä kunnioituksen puutteesta, riippumatta siitä, mihin seksuaalirikollisen käyttäytymiskaapuun ne pue-taan!**

Suomalaisetkin raiskaavat, koska raiskaajien omat vanhemmat ovat pahoinpidelleet heidät varhaislapsuudessa juurruttamalla heihin häpeän, pelon se-

kä liian seksuaalisuutta, sukupuolisuutta sekä alastomuutta kohtaan! Johanna Tukiainen, Björn Wahlroos, potkupallohuligaanien sairaskohtaukset, moottoripyöräjengien joukkopahoinvointi tai pehmoleijonien jatkoaikatappio Ruotsille eivät suinkaan ole syyllisiä raiskauksiin, vaikka lietsovatkin aika ajoin väkijoukkojen keskuuteen katastrofitunnelmaa.

Juntusen mukaan myös suomalaisten pitäisi varmaan siirtyä ankaran kasvatuksen malliin, jotta raiskaus- sekä seksuaalista väkivaltaa koskevat tilastot kaunistuisivat. Valtiovalta voisi yhden sukupolven ajaksi säätää pakolliseksi kasvatusmenetelmäksi vanhemmille, päiväkoteihin, peruskouluun ja rippileireille jolla lapsille kerrottaisiin tieteellisenä totuutena, että sukupuolisuus, alastomuus ja seksuaalisuus, esimerkiksi itsetyydytys ovat häpeällisiä, likaisia ja synnillisiä Jumalan tahdon vastaisia luonnottomuuksia! Mikähän olisi lopputulos? Pelko ja pelon synnyttämä väkivalta? Erich Fromm totesi yksikantaan:

Tuhoamishalun on seurausta elämättä jääneestä elämästä

Ei olekaan mikään ihme, että Iltalehden uutisesta "Tuore tutkimus irakilais-pakolaisista - tämän takia he tulivat Suomeen" (30.8.2016) saattoi Juntusen tutkimukseen tukeutuen lukea:

Suomessa irakilaisvanhemmat ovat kantaneet runsaasti huolta siitä, että lapset kasvavat sallivan seksuaalisuuden, seksuaalisen ja sukupuolisen tasavertaisuuden ja nuorten varhaisen itsenäistymisen keskellä.

Uskokaan aktiivisesti harjoittavissa muslimiperheissä on korostettu tarvetta suojella jälkikasvua suomalaisen juridisen järjestelmän, koululaitoksen ja yleisesti jaettujen normien tarjoamilta seksuaalisuuteen ja sukupuoleen liittyviltä vaikutteilta.

Yksi asia minua huolestuttaa. Se kuinka lapsemme oppivat asioita seksistä suomalaisilta. Se ei ole hyvä asia. Jotkut oppivat suomalaisilta asioita, jotka eivät sovi meille, Suomessa vuodesta 2001 saakka asunut Abu Adnan sanoo.

Monet irakilaisvanhemmat ovat yrittäneet vaikuttaa uhkiksi kokemiinsa asioihin rajoittamalla lastensa, erityisesti tyttöjen, liikkumista julkisessa kaupunkitilassa.

Eli irakilaiset ja moni muukin muslimipakolainen haluaa ottaa käyttöön samat menetelmät, jotka ovat ajaneet heidän omat maansa hallitsemattomaan syöksykierteeseen – ankaraan kuriin nojaavaan ja seksuaalisuutta kohtaan

kammos tuntevaan kasvatukseen.. Ja sitten vielä kukkahattutädit ja maailmaa syleilevät poliitikot haaveilevat heidän integroimisesta pikavauhtia suomalaisen yhteiskuntaan. Kuten Fromm heidän unelmansa ilmaisi:

"Pelon pahentaminen on yrittäminen sen poistamiseksi"

Aivan samoin kuin länsimaissa, kaikki kansalaiset eivät suinkaan ole aktiivisia kristinuskon harjoittajia, julkikristittyjä, vaan valta-osa heistä on passiivisia tapakristittyjä, iso osa jopa kirkkoon kuulumattomia tai ateisteja. Silti kaikki he ovat lähes poikkeuksetta kasvatettu kristillisten kasvatustietelmien mukaan, kuten myös esimerkiksi arabivaltioissa. Kaikki yhteiskunnan jäsenet eivät käy moskeijoissa, eivät edes taivuttele itseään kuin linkkuveitset Mekkan suuntaan, mutta kaikki he ovat kasvatettu Islamin määräysten mukaan. He ovat valmiit kylvämään vihan siemenet suomalaisessa yhteiskunnassa siirtämällä vuorollaan lasten pahoinpitely-käytäntöön nojautuvan kasvatuksen nimissä seuraaville sukupolville. Ikään kuin meillä olisi jo ennestään tuota ongelmaa olemassa jo ihan omasta takaa (vrt. Valtakunnallisen lapsiuhritutkimuksen karmeat lastenpahoinpitelyluvut)

Muistako vielä, että Rikosseuraamuslaitoksen psykologi Nina Nurminen sanoi juuri edellä käsitellyssä A-talkissa, että raiskaus syntyy *"toisen ihmisen epäkunnioittavasta kohtelusta"*? Aivan samoin kuin Italehden toimittaja Anni Saastamoinen 7.4.2018:

kuten tuossa kirjoituksessani rivien välissä ehdottelin, olisi jokaiseen ihmiseen kunnioittavasti suhtautuminen tärkeässä asemassa tässä. Jokaisen ihmisen koskemattomuutta tulee kunnioittaa.

Heille ei mene jakseluun se, että jos lapselta kielletään itsensä hyväksyminen, itsekunnioitus, hän ei koskaan tule kunnioittamaan ketään muutakaan! Nyt irakilaispakolaiset kertovat, että he pelkäävät (kantavat huolta) sallivan seksuaalisuutta, seksuaalista ja sukupuolista tasavertaisuutta ja lastensa vapaata liikkuvuutta! Ja arabivaltioissa miehet liikkuvat ja viettävät aikaa ryhmässä, aivan kuten nyt Suomessakin, koska he pelkäävät olla yksin. Ja hunnuttavat naisensa ja sulkevat heidät neljän seinän sisään, koska he pelkäävät näitä! Niinhän eläinkin, joka ei pysty pakenemaan, varsinkin haavoittunut eläin, hyökkää, koska hyökkäys on sen ainoa puolustautumiskeino. Nämä muhamettilaisnuorukaiset ja miehet ovat itse itsensä ja heidän vanhempiansa, Islamin vangitsemia. Erich Fromm kuvasi kirjassaan, *Pako Vapaudesta* (Kirjayhtymä, 1976), tätä epätoivoista pakoa pois pelosta:

Pelko), yksinäisyys ja hämmennys eivät kaikkoo. Tällaista tilaa ihmiset eivät voi kestää iankaikkisesti. He eivät jaksa kantaa taakkaa jonka "vapaus jostakin" muodostaa; jolleivät he voi muuttaa negatiivista vapautta positiiviseksi vapaudeksi, heidän on paettava kaikkea vapautta. Ne yhteiskunnalliset väylät, joita myöten vapautta on paettu, ovat: alistuminen (autorotärrisyyteen) johtajien (uskonnon) alaisuuteen (taipumus luopua oman minän itsenäisyydestä ja sulautua johonkuhun tai johonkin ulkopuoliseen) ja pakonomainen samankaltaistuminen (itsensä kadottaminen)

Aivan yhtä lailla kuin suomalaiset raiskaaja-veljensä ovat kristilliseen, seksuaalikielteiseen viitekehykseen nojaavan kasvatuksensa vankeja. Eikä pelkurikaan pysty ketään kunnioittamaan, ei edes itseänsä. Raiskaus on pelon äpärä!

Ja on erityisesti huomattava, että Työ- ja elinkeinoministeriön käyttämä asiantuntija **Marko Juntunen toteaa Iltalehden mukaan vuonna 2016 raportissaan, että vaikka kaikki Suomeen saapuneet irakilaiset eivät selviä ilman oireita sotien ja väkivallan kierteestä, ei yhteiskuntarauha Suomessa vaarantunut maahan saapuneiden nuorten irakilaismiesten vuoksi.**

Tämän asiantuntija Marko siis lausuu ennen maamme kohonneita raiskauslukuja ja vuonna 2018 paljastunutta Oulun pedofiilirinkiä, jopa Kölnin uuden vuoden yönä 2015/2016 (fi.wikipedia.org/wiki/Kölnin_joukkoahdistelu) tapahtunutta tuhat päisen pakolaisjoukon harrastamaa, paikallisiin naisiin kohdistamaa joukkoahdistelua, sekä Isossa Britanniassa paljastuneita, muun muassa Rochdalen (2012 - 47 uhria ja 2015 - 7 uhria), Rotherhamin (2012 - 1510 uhria) Oxfordshiren (2015 - yli 400 uhria) sekä Halifaxin (2016 - satoja uhreja, yksi koulutytty raiskattiin vuoden aikana ainakin 100 miehen toimesta) pedofiilirinkien jälkeen, mutta kuitenkin ennen Telfordin (2018 - ilmeisesti laajin pedofiilirinki UK:ssa - yli tuhat uhria) ja Newcastle'n (2018 - jopa 800 uhria) pedofiiliringin (17 miestä ja 1 nainen) lopullisen laajuuden selviämistä (en.wikipedia.org/wiki/List_of_sexual_abuses_perpetrated_by_groups).

Marko Juntusen tutkimus on muuten Työ- ja elinkeinoministeriön tilaama (tem.fi/artikkeli/-/asset_publisher/tutkimus-suomeen-saapuneet-irakilaispakolaiset-ovat-moninainen-joukko), propagandakustanne, julkaistu 30.8.2016. Tutkimuksen alkuperäinen tarkoitus on ilmeisesti ollut muslimipakolaisista syntyvien epäilyjen hälventäminen ja "pakolaisiin" käytettyjen menettelytapojen myyminen äänestäjille. Eivät tulijat ole missään nimessä pahoja, vähän pipejä vaan, kun niillä on ollut se pahan olon aiheuttanut muiden aiheuttama ikävä poikkeustilakin!

Ilmeisesti tilaustutkimuksen yksi päätarkoituksista on ollut myös peitellä maahanmuuttajien "koristamia" ja "turvottamia" seksuaalirikostilastoja! Sekä vähätellä ja painaa tapahtuneet villaisella, pois suuren yleisön silmistä, kuten Isossa Britanniassa (IL 12.3.2018, <https://www.iltalehti.fi/ulko-maat/a/201803112200804332>):

Jopa tuhatta tyttöä käytetty hyväksi brittikaupungissa: pedofilirinki sai toimia vuosikymmeniä, uhreja ei uskottu ja yksi perhe poltettiin kuoliaaksi: Uhrin ovat nuoria tyttöjä, joita on jopa joukkoraiskattu ja pakotettu käyttämään huumeita. Viranomaiset eivät toimineet, vaikka osa uhreista yritti kertoa koettelemuksistaan. Tyttö yritti kertoa asiasta kunnanvaltuustolle ja koululle, mutta häntä ei otettu vakavasti. Nykyisin 47-vuotiaan naisen mukaan lääkäri piti häntä mielisairaana.

Kun tutkimuksesta julkaistuihin Juntusen johtopäätöksiin tutustuu, ei voi välttyä epäilyltä, että Juntunen on myynyt sielunsa, vaikkakin ehkä sinisilmäisyydessä vahingossa. Tutkija on joka tapauksessa lahjoittanut viranomaisille ja poliitikoille kuin taivaan lahjana tutkimuksen, tutkimuksen, jossa hän antropologina kieltää kulttuurin sisällön ja sen lainalaisuudet, sekä ilmoittaa – vaara ohi!

Kulttuurihan on Wikipedian mukaan muun muassa "Yhteisön tai koko ihmiskunnan henkisten ja aineellisten saavutusten kokonaisuus: tässä merkityksessä käytetään myös sanaa sivistys. 1700-luvulla valistuksen ajalla kulttuurin käsitettä ryhdyttiin käyttämään ihmisen elintavoista tai kaikesta siitä, mikä on ihmisen tekemää ympäristöä. Tähän pohjautuu myös sanan käyttö kulttuuriantropologian käsitteenä. 1900-luvun mittaan kulttuuri kehittyi antropologian keskeiseksi käsitteeksi, sisältäen kaikki inhimilliset ilmiöt, jotka eivät perustu suoraan geeneihin. Ihminenkin voidaan syntyessään käsitellä olevan ”luonnonlapsi”, josta kasvatuksen kautta muokkautuu kulttuurinsa edustaja, muokkaaja ja eteenpäin siirtäjä. Kulttuureita ei ole maapallolla vain yksi, vaan ne voidaan luokitella monella eri tavalla. Kulttuurit voidaan jakaa esimerkiksi valtauskontojen mukaan esimerkiksi islamilainen kulttuuri ja juutalais-kristillinen kulttuuri. Valtiolliset rajat eivät rajaa kulttuureita niinkään kuin kielialueet ja uskonnot.

Sosiaaliantropologi Marko Juntunen sen sijaan hylkää irakilaispakolaisten käyttäytymistä selsittävänä tekijänä kulttuurin ja uskonnon ja ottaa tilalle "anti-kulttuurin". Ja vielä erottaa ne kaikki toisistaan, ikään kuin ne olisivat kokonaan eri asioita ja että seksuaalisella häirinnällä sekä naisten alistamisella, esineellistämisellä, lapsiavioliitoilla, naisten sukupuolielinten silpomisella sekä naisten hunnuttamisella ei olisi yhtään mitään tekemistä is-

lamilaisen kulttuurin kanssa, joka sekään ei selitä Juntusen mukaan yhtään mitään. Arabikulttuurin asiantuntija Päivi Käre-Zein toteaa Savon Sanomissa 30.11.2015:

Lähi-idässä raiskaus on aina naisen syy. Sikäläisen tulkinnan mukaan nainen on pukeutumisellaan tai käyttäytymisellään tällöin vietelty miehen

Sen sijaan tuottaakseen päättäjille heidän lepus ja näköalattomat toimensa pyhittävää kelpoista tutkimusdataa, Juntunen kuvaa pakolaiset onnettomien sattumien viattomiksi uhreiksi, joiden **yhteiskunta on romahtanut, arjen ja traditioiden jatkuvuus on katkennut ja yhteiskunnalliset tukirakenteet ovat murtuneet**. Psykiatri ja psykoanalyttikko Wilhelm Reich kirjoitti jo 1930-luvulla kirjassaan "Fasismien Massapsykologia":

Yhtä hedelmätön on väite, että poliittinen taantumus (tai yksi ainoa henkilö) fasismien hahmossa muka olisi sumuttanut, vietelty tai "hypnotisoitu" massat.

Reich toteaa kirjassaan, että fasismissa on uskonnollisia piirteitä (aivan yhtä hyvin hän olisi voinut kirjoittaa, että Islam on uskonnollista fasismia), jopa sen, että fasismi on samanlainen kuin uskonto. Reichkään ei tosin ymmärtänyt, että sukupuoliin kieroutuminen ei luo uskonnollisuutta, vaan että päinvastoin, uskonnollisuus synnyttää yhdessä orgastisen kaipuun ja tunne-elämän eliminoimien kanssa sukupuoliin kieroutumat. Itse asiassa jo koko uskonnollisuus on sukupuoliin kieroutuma. Reich:

Fasismi on tosiasiallisesti mystisen uskonnollisuuden ääri-ilmentymä. Se kannattaa kaikkea sukupuoliin kieroutumisesta kumpuavaa uskonnollisuutta ja muuntaa isänvallan ajoilta periytyneen masokistisen kärsimysuskonnon sadistiseksi.

Puhtaimmillaan fasismi on luonteeltaan keskimääräisen ihmisen kaikkien irrationaalisten reaktioiden (järjenvastaisten vastausten) summa.

Marko Juntusen ja pääministeri Juha Sipilän omakotitaloineen tervetulleeksi toivottamien irakilais- ja afgaanipakolaisten kotimaat ovat olleet enemmän tai vähemmän inhimillisyyden jatkuvassa poikkeustilassa, katastrofin, traumojen ja erilaisten psykososiaalisten oireiden leimaamia, ei yhtä sukupuoluea, vaan lukemattomia sukupolvia, viimeistään siitä lähtien, kun muslimit anastivat vallan 1400-vuotta sitten.

Seksuaalirikoksille on olemassa vain yksi ja tyhjentävä syy! Seksuaalirikollisuudessa ei ole kyse "anti-kulttuurista" tai poikkeustilan sanastosta, Lähi-Idän miesten maskuliinisuuden kriisistä, kotona säilytetyistä aseista, arjen ja tradition katkeamisesta, tukirakenteiden murtumisesta, poikkeustilasta, kunniaväkivallasta, vaan väkivallasta yleensä! Yleisestä ja yhtäläisestä rakkausanemiasta, rakkaudettomuudesta!

Seksuaalisuuden vaurioituneita on kaikissa ikäluokissa, miehissä sekä naisissa, eikä se, että Suomessa on paljon pakolaisnuoria, selitä yhtään mitään. Isossa Britanniassa jossa muslimien harjoittama seksuaalinen väkivalta on nykyään jättiongelmaksi, tekijöissä on lukuisia maassa yhteisönsä keskuudessa jo pitkään asuneita aikuisia ja arvostettuja miehiä! Eli sosiaalinen kontrolli ei poista seksuaalista rikollisuutta, koska sosiaalinen kontrolli ei kontrolloi kulttuurin omaa luonnotonta seksuaalisuutta, vaan luonnottomuutta. Ja toteamus, että sota on suuri taustavaikuttaja, kertoo vain sen, että sodan olosuhteet saavat miesten seksuaaliset paineet "pullistumaan" kirjaimellisesti purkauspisteeseen. Jos kädessä ei ole asetta, niin käteen voi aina ottaa kiiman kiehuessa kalunsa!

Pärjäämättömyys, kielen osaamattomuus, jouten olo sekä joukkokoheesio eivät selitä sitä, miksi seksuaalisesti pahoinpidellyt pakolaiset, miehet ja pojat pohtivat ostoskeskuksissa hengailun sijasta nuorten tyttöjen raiskaamista. Ihan samoinhan miehet parveilevat kotimaassaan omissa ryhmissään kun naiset on suljettu kodin seinien sisäpuolelle. Nuorten tyttöjen raiskaamisvimman selittää ainoastaan tapa ja menetelmät, millä ja miten nämä nuoret pojat on kasvatettu: Ankaralla kurilla yhdistettynä sukupuoliseen häpeään ja pelkoon, mielihyvää tuottavaan likaan – kasvatusmenetelmät, jotka Jami Homa halusi ottaa A-Talkin keskusteluillalla käyttöönsä myös Suomessa! Profeetta Muhammedille arkkienkeli Gabrielin välittämät Allahin "pyhät" sanat kasvattavat itsetunnottomia, sukupuolisuuttaan häpeäviä, oman tahonsa menettäneitä, ajattelemaan kykenemättömiä ja pyydettyä pom-mivyön ylleen pukevia sokeita vihan kyllästämiä sadisteja, joiden ainoa toivo on päästä taivaan ilojen äärelle, sillä heidän silmiensä edessä kangastelle lupa-

"siellä he lepäilevät kultabrokadilla päällystetyillä patjoilla tarjonaan puutarhojen hedelmät. Siellä on ujokatseisia nuoria neitoja, joihin miehet ja dzinnit [henget] eivät sitä ennen ole ryhtyneet, rubiinien ja korallien kaltaisia. Niissä on hedelmiä, taatelipalmuja ja granaattiomenia. Niissä on hyviä ja kauniita naisia, mustasilmäisiä, teltoihin suljettuja, joihin eivät miehet eivätkä dzinnit sitä ennen ole ryhtyneet. Siellä he lepäilevät vihreillä pat-

joilla ja ihanilla matoilla.” (Laupiaan armahtajan suura 55:54, 56, 58, 68, 70, 72, 74, 76)

Gabrielin Mohammadille välittämät Allahin antamat käytösohjeet tekevät ihmisistä vihan sanansaattajia ja lastensa tunteettomia murhaajia sillä.shari’a sallii oman lapsen ja lapsenlapsen tappamisen ilman rangaistusta (’Umdat al-Salik: o1.2; lue: Oman lapsen saa tappa), mikä on osaltaan mahdollistanut rikkaan kunniamurhakulttuuriin kukoistamisen ympäri islamilaista maailmaa. The Week, 30.1.2012:

”Paskantakoon paholainen heidän haudalleen! Tällainenko tyttären pitäisi olla? Pitäisikö tyttären olla sellainen huora?” totesi Mohammad Shafia, 58, joka tuomittiin yhdessä vaimonsa Tooba Mohammad Yahyan ja poikansa Hamedin, 21, kanssa omien teini-ikäisten tytärtensä Zainabin, 19, Saharin, 17, ja Geetin, 13, murhasta. Vanhempien mielestä heidän tyttärensä olivat syyllistyneet sikamaiseen käytökseen, sillä nämä olivat tapailleet ei-muslimipoikia, lähettelleet tekstiviestejä ja pukeutuneet länsimaisiin vaatteisiin.”

Mohammad Safia (CBC News 14.11.2011.):

”Sanon itselleni: Teit oikein. Vaikka he palaisivat henkiin sata kertaa, sinun pitäisi tehdä sama uudelleen. He pettivät islamin. He pettivät uskontomme ja uskomme. He pettivät perinteemme. He pettivät kaiken”, kertoi Mohammad Shafia vaimolleen poliisin nauhoittamassa puhelinkeskustelussa. ”Allah kirotkoon heidän sukupolvensa. He olivat saastaisia ja mätää lapsia ... Painukoot he helvettiin poikakavereineen. Paskantakoon paholainen heidän haudalleen!”

Jo edesmennyt arvostettu ja kunnianarvoisa Raamatun tutkija ja uskontotieteilijä, oikea puupää professori Heikki Räisänen hiljeni aikoinaan, ilmeisesti kunnioituksesta islamia kohtaan, täydellisesti kirjassaan ”Koraani ja Raamattu” kunniamurhista ja pedofiiliasta. Hän tyytyi vain toteamaan:

*Koraanin Jumala ei ole despootti, jonka länsimainen tutkimus ortodoksisen islamilaisen teologian harhauttamana on hänestä tehnyt, vaan ankaran **oikeudenmukainen tuomari**. Ihmisen vastuu on lyhentämätön.*

Eikä A-Talk tai Ilta-Sanomien artikkeli edes viitsi avata, miksi nuoret suomalaiset tytöt lankeavat näiden saalistajien hunaja-ansaan?

Tähänkään kysymykseen vastaamiseksi ei tarvitse olla ruudunkeksijä. Huono tai olematon itsetunto on seurausta nuoren lapsuudenaikaisista koke-
muksesta, siitä miten vanhemmat ovat kohdelleet häntä. Huono itsetunto
on poikkeuksetta seurausta yleisesti käytössä olevasta mitätöivästä kasva-
tuksesta. Vanhemmat käyttävät lastaan kohtaan vähättelevää, passiivis-ag-
gressiivista kommunikaatiota, emotionaalista manipulaatiota, näkymätöntä
hyväksikäyttöä sekä nöyryyttämistä ja alistamista. Tämä kaikki jättää py-
syvän jäljen, pirstaloi lapsen itsetunnon. Ja kun samaan soppaan lisätään
mausteeksi yhteiskunnan kristillinen viitekehys: kaksinaismoraali, valitut
ja hylätyt, sukupuolisuudesta syyllistäminen, pelottelu, uhkailu, alistami-
nen, nöyryytys ja ulkokultaisuus sekä – sairas palkinolla (taivaspaikka) lu-
pailu ja rangaistuksella (helvetti) uhkailu, niin keitto kiehuu vääjäämättä ai-
van varmasti yli.

Murrosikää lähestyvä lapsi etsiikin pirstoutuneelle itsetunnolleen paikkaus-
ainetta kehuista ja imartelusta sekä lahjoista. Kun hänen omat vanhempan-
sa eivät koskaan osoittaneet hänelle läheisyyttä ja luottamusta, arvostaneet
häntä omana itsenään sellaisena kuin hän on, eivät edes milloinkaan sano-
neet, että hän on hyvä, ei lapselle jäänyt enää mitään omaa sisäistä vahvuut-
ta, mihin nojata tai mistä pitää kiinni, millä rakentaa elämänsä. Mutta mur-
rosikään saavuttaessa pitäisi kuitenkin kiinnittää huomio muihin itsenäi-
syyttä etsiviin nuoriin, mahdollisesti jopa vastakkaisen sukupuolen edusta-
jiin. Ellei, kuten erilaisilla hunaja-ansoilla kuorrutetussa "groomingissa", jo-
pa turvalliseen isä- tai "ystävä-hahmoon! Kun esimerkiksi nuoret tytöt huo-
maavat, että huomiota on "lihamarkkinoilla" helppo saavuttaa fanittamien-
sa idoliin mukaisesti ulkoisilla tunnuksilla, "paljastavilla" vaatteilla, anta-
villa tisseillä tai hyvällä perseellä – haluttavalla ulkonäöllä, niin totta kai,
"edulliset" tarjoukset "lyödään" ilman muuta pöytään. Kaikki on nyt yhden
kortin varassa. Lapsen vanhemmat ovat ystävällisesti kattaneet pöydän saa-
listajalle! Tervetuloa tänään, maistiaiset, tarjolla ilmaista mureaa paistia!
Kuten jo aiemmin oli esillä. viimeisimmän valtakunnallisen lapsiuhritutki-
muksen mukaan suomalaislapsista on tutkimuksen mukaan 42 % tai jopa
64 % (laskentatavasta riippuen) joutunut isänsä tai äitinsä henkisen tai ruu-
miillisen väkivallan kohteeksi, vaikka tutkimus ei edes lue yleisimpiä las-
ten pahoinpitelyn muotoja huutamista, rähjäämistä, syytelyä, loukkaamis-
ta, pelottelua, kyykytystä, kytäystä, kiristystä ja eristystä eli lapsen jäähyt-
tämistä, saati verbaalista pahoinpitelyä lainkaan edes lieväksi henkiseksi
väkivallaksi.

Mutta me itse voimme jatkaa elämäämme niin kuin ennenkin ellemme jou-
du vääriin raiteille, tulevan tavarajuna reitille huomaamatta itsekin. Aurin-
ko nousee ja laskee kuten ennenkin. Seksuaalinen hyväksikäyttö ja rais-

kaukset jatkuvat. Me voimme vahvistaa omat ja esimiestemme psykologiset torjuntamekanismit ja menetellä niin kuin esimerkiksi Jokelan ja Kauhajoen kouluampumisten tutkijalautakunnat ja tapahtumiin kantaa ottaneet mielenterveyden ammattilaiset: Syyttää mielenterveyden ongelmista mainitsemattomia psyykkisiä syitä, kollektiivisesti meitä kaikkia, väkivalta-viihdettä, kontrollin, resurssien ja kouluterveydenhuollon puutetta, vaativaa koulumaailmaa, koulujen vähentyneitä resursseja, geneettistä ja sosiaalista perimää, ylipainoa, yhteiskunnan kovuutta, kulloistakin hallituskokoonpanoa ja maapallon ilmaston lämpenemistä sekä vääriä kulutustottumuksia, koulutuksen ongelmia sekä/tai ja tietysti välinpitämättömyyttä, ellei sitten kerta kaikkiaan – selittämättömyyttä. Ja muistaa mainita lisäksi vielä kunnia-kulttuuri, ikärakenne, sota ja sosiaalisen kontrollin puute!

Ja sillä, miksi vanhemmat pahoinpitelevät, raiskaavat henkisesti omia lapsia, on myös syynsä. Ei tarvitse kuin pitää silmänsä auki ja korvansa kuulla. James W. Prescott:

Väkivallalla seksuaalisuutta vastaan tai seksuaalisuuden käytöllä väkivaltaisessa toiminnassa, erityisesti naista kohtaan, on hyvin syvät juuret raamatullisessa traditiossa

Ja Anthony Storr:

Seksuaalinen syyllisyydentunto on taakka, ja siitä voivat vain harvat vapautua sellaisessa kulttuurissa, joka perustuu kristillisinä pidettyihin perusarvoihin ja jota varjostaa vuosisatojen kirkollinen paheksunta

Mutta kaikki pakolaiset ja maahanmuuttajat eivät ole potentiaalisia seksuaalirikollisia. Eiväthän kaikki suomalaismiehetkään raiskaa. Miten mädät omenat sitten voisi erottaa syömäkelpoisista?

Vastaus on yksinkertainen. Lopettamalla lässytys ja testaamalla perinpohjaisesti henkilön asenteet ihmisyyttä, kasvatusta ja ylipäättään naista kohtaan. Nythän kysellään vain niitä näitä "pakomatkan" syistä ja lähtöpaikasta, joihin jokainen "assholekin" voi vastata mitä mieli tekee. Ne henkilöt, jotka olisivat psykologisten soveltuvuustestien mukaan fundamentalisteja, jotka kannattavat kuria ja järjestystä ja joista kaikki naiset (omatkin) ovat pelkkiä huonekaluja tai jäteastioita, ellei peräti pelkkiä sperman valutukseen soveltuvia aivottomia "tötteröjä", pitäisi lähettää heti miten niin kauas kuin pip-puri kasvaa tai eristää muista ihmisistä niin, että tappavan taudin tartuttamien muihin ei olisi mahdollista. Vaarana vain olisi se, että iso osa suomalaista, jopa testaajistakin joutuisi samaan yhdensuuntaiseen kyytiin.

Pakolaiskeskustelussa unohdetaan alin omaa, saati että juurikaan otettaisiin huomioon turvapaikkoja myönnettäessä, onko kyseessä työperäisestä maa-hanmuutosta, kriisialueilta tulevista pakolaisista, siviileistä, sotarikollisista vai köyhyyttä, uskonnollista ahdasmielisyyttä, väkivaltaa ja näköalattomuutta pakenevista ihmisistä.

Ja aivan samoin, vanhempien harjoittama lastensa kurittaminen, kaltoinkohtelu ja pahoinpitely, miksi sitä itse kukin haluaa nimittää (rakkaalla lapsella on monta nimeä), saadaa vähä vähältä tukahdutettua, ei rangaistuksia koventamalla, vaan hyvin laaja-alaisella ja pitkäkestoisella valistus- ja opetuskampanjalla. Eihän suurin osa vanhemmista nykyäänkään edes tiedä, miten lasta tulisi rangaistuksen ja pelottelun sijasta kasvattaa! Myös voimakas julkinen halveksunta lapsiaan lyöviään, myös "henkisesti lyöviä", kohtaan olisi aiheellista, kuten silloin, kun yhteiskunnastamme kitkettiin "piiskausväkivaltaa" pari kolmekymmentä vuotta sitten. Eihän kukaan halua julkisuudessa leimautua lapsen hakkaajaksi!

Eikä pelkkä valistus ja opetus tulisi missään tapauksessa riittämään. Samalla kun valistus ja opetustyö aloitettaisiin, pitäisi yhteiskunnassa välittömästi kieltää kaikki sellaiset yhteisöt, järjestöt ja laitokset, jotka opeissaan, opetuksissaan tai vaikka sanattomasti opettavat ja neuvovat vanhempia "raiskaamaan" lapsiaan joko henkisesti tai ruumiillisesti. Sillä mitä hyödyttäisi jakaa valistusta sekä neuvoa, jos samaan aikaan joku joukko jatkaisi lasten lyömistä vasemmalta ja oikealta – olan takaa! Sehän olisi aivan sama kuin maastopalo sammutettaessa, jaettaisiin samaan aikaan osa sammuttajista uusien palopesäkkeiden sytyttäjiksi.

Eikö toiminta lasten pahoinpitelyn lopettamiseksi olisi kannatettava ajatus? Vai mitä pahaa lapset ovat jo sylivauvana tehneet, että he ansaitsevat tulla rangaistuksi pahoinpitelemällä, kohdelluiksi toisen luokan kansalaisina, jopa kaatopaikalle kuuluvina roskapusseina?

ARMOLAHJAT

Koska me olemme kristittyjä ja vaikka emme olisikaan, niin olemme saaneet kristillisten kasvatusohjeiden mukaisen kasvatuksen, niin me pidämme kristittyjä hyvinä ihmisinä ja kristinuskoa hyväntahtoisena aatteena. Meille ei tule mielenkään, että kohdellessamme lapsiamme kristillisten kasvatusohjeiden mukaan, me tekisimme ylipäättään mitään pahaa.

Kirkko harjoittaakin päihdehuoltoa, lastensuojelua, perheneuvontaa, sovittelua ja köyhäinhoitoa. Kirkko ja uskonnolliset yhteisöt tulevat hätiin kuulemma aina silloin, kun yhteiskunnan rakenteet rapautuvat ja turvaverkot pettävät. Aurora Karamzinin (1808–1902) aloitteesta ja pitkälti hänen taloudellisella tuellaan perustettu kristillisten piirien säätiön omistama Helsingin Diakonissalaitos (HDL) on puolestaan yleishyödyllinen säätiö, omien sanojensa mukaan "rohkea" ihmisarvon puolustaja. HDL tarjoaa yhdessä tytäryhtiöidensä kanssa "vaikuttavia" sosiaali- ja terveyspalveluja ihmisille, jotka ovat vaarassa jäädä yhteiskunnassamme syrjään. HDL tavoitteena on, että jokaisella on mahdollisuus arvokkaaseen elämään Diakonia eli kirkollinen sosiaali- ja terveystyö onkin kristillisten kirkkojen ja seurakuntien järjestämää sosiaalista palvelu- ja avustustyötä. Kyllä on hienoa!

Itse Herra kuitenkin ilmoittaa Vanhassa testamentissa profeetta Danielin suulla almujen eli hyväntekeväisyyden taka-ajatuksen:

*Ja keskellä sortoa **heille suodaan pieni menestys**, ja monet liittyvät heihin teeskennellen.* (Dan.11:34)

Tässä se on, alaston totuus ilman minkäänlaista vyöverhoa. Ilmaista juustoa saa vain hiirenloukusta! Jakeet kertovat yksiselitteisen lahjomattomasti, että pienen, usein vain jopa näennäisen, menestyksen myöntäminen (mm. luvattu maa, syntien anteeksi antaminen, pelastus) on yksi Herran erittäin menestyksellisesti käyttämistä manipulointimenetelmistä. Koraanista löydämme sitä paitsi saman Jumalan ilmoittaman aivan vastaavan ilmoituksen:

Almut on tarkoitettu... niille, joiden sydämet on voitettava. (9:60)

Uskovaiset käyttävät tätä ”pienen hyvän teon” taktiikkaa kerskuessaan, mitä hyvää uskonnot, kirkko ja yksittäiset Pyhän Hengen ohjaamat hurskaat uskonmiehet ovat maan päällä saaneet aikaan (kuten siunaukset, voitelut ja esirukoukset sekä erilaiset hymistelyt ja virren veisuun) viimeisen kahden tuhannen vuoden aikana hämärtääkseen Herran todelliset, rakkaudelle vi-

hamieliset tarkoituksiperät. Eikä ainoakaan kristitty ole saanut todistettavasti edes taivaspaikkaa ja kukapa ei-kristitty haluaisi mennä lukitun taivaanportin taakse, siis aidattuun "lammashakaan", seurustelemaan pikkupoikia poranneiden katolisten kirkonmiesten tai lapsia iltapesun sijaan remmillä vuosisatoja piesseitten anglikaanikirkon nunnien kanssa.

Niin, miksi me emme ylpeile Natsi-Saksan Kansanhuollosta, Talviapu keräyksistä, Elämän-lähde kodeista, Voimaa ilosta kampanjasta, Hitler Jugendista tai Saksan tyttöjen liitosta (BDM)? Rahaa ja taloudellista tukea kerättiin Hitlerin valtakaudella köyhille, vähävaraisille ja aliravituille. Lapsilisät, äitiysavustukset sekä lomarahat otettiin käyttöön, vankilasta vapautuneita rikollisia tuettiin, kansakunnan sikoja ruokittiin kotitalousjätteillä, työtä oli tarjolla moottorietäymäillä, ahkeruus, siveys ja vanhempien kunnioitus olivat arvossa, työolosuhteita parannettiin. Vuodesta 1938 lähtien pronsisia, hopeisia ja kultaisia äidinristejä jaettiin lapsirikkaille naisille. Kuinka moni saksalainen lapsi saikaan turvaa iltapäiväkerhoista? Kuinka moni avioliitto pelastuikaan? Kuinka moni köyhä sai ruokaa tai olkapäähän johon nojata. Almuja annettiin niille, joiden sydämet haluttiin voittaa antajan puolelle!

Ja etteivätkö natsit vaalineet muka kulttuuriperintöä, kunhan kulttuuri oli vain oikeaa kulttuuria (aivan samoinhan kristitytkin käyttäytyivät historiasa, esimerkiksi kristityt polttivat Aleksandrian kirjaston v. 391 ja Konstantinopolin kirjaston v. 1204)? Ja kaiken kukkuraksi natsit vieläpä puhdistivat kadut alkoholisteista, taskuvarkaista, sutenööreistä, prostituoiduista ja kaiken maailman kerjäläisistä, jotta niillä oli naistenkin turvallista kävellä iltaisin.

Kristittyjen ja natsien toiminnassa on vain pari pientä eroa! Natsit eivät nimittäin koskaan yltäneet lähellekään niin mittaviin fyysisiin rikoksiin ihmisyttä vastaan, kuten esimerkiksi Jahven/Herran/Allahin seuraajien, juutalaisten, kristittyjen ja muslimien massiiviset massa- ja kansanmurhat.

Vanhan testamentin kirjoitusten mukaanhan jo Herran valitut, juutalaiset olivat aika ajoin sydämettömiä ja raakoja teurastajia (ja elleivät he olleet, niin silloin Jahve rankaisi heitä) aivan kuten tuhansia vuosia myöhemmin israelilaiset tänä päivänä Gazassa. Muun muassa Jerikossa ja Ainissa (Joos.6,8) sekä Herran määräämällä kostoretkellä midianilaisia vastaan (4Moos.31), jotka muka olivat autiomaassa ahdistelleet israelilaisia, Herran valitut vihkivät höyryävän veren keskellä miekan terällä tuhon omaksi kaiken, mitä kaupungeissa tai leiripaikoilla oli, miehet ja naiset, nuoret ja vanhat, syli-vauvat, vieläpä härät, lampaat ja aasit.

Sittenmin vaikutusvaltaa saavutettuaan "häitiin tulleet" veren tuoksusta juopuneet kristityt lahtasivat mielihyvää tavoitellessaan kuin ohimennen satoja

miljoonia sulotuoksuista harhaoppista kerettiläistä, pakanaa ja toisinajattelijaa Herransa kunniaksi eri puolilla maailmaa tälle katetuissa veri-orgioissaan.

Paavalin määrittelemä rakkaus kertoo (*kaikki se peittää* (haudat?), *kaikki se käärsii* 1Kor.13:7) kristittyjen oudon käsityksen lähimmäisenrakkaudesta, jota he osoittivat niin "vaikuttavan" ylevästi "terveyspalveluitaan" esimerkiksi Beziersissä vuonna 1209. Beziersin valtauksessa Edward Westermarck kertoo kirjassaan "Kristinusko ja moraali" seuraavasti:

Paavin lähetti kirjoitti riemuiten, että Beziersin valtauksessa tapettiin lähes 20 000 henkilöä – miehiä, naisia ja lapsia yhdessä. Kun jotkut sotamiehet kysyivät, kuinka he voivat erottaa oikeaoppiset kerettiläisistä, niin lähetti antoi käskyn: Tappakaa heidät kaikki, sillä Jumala tuntee omansa.

Ja niin monissa muissa Pyhän Hengen heille osoittamissa paikoissa, joissa hyvät teot ojennettiin heille oikein kulta lautasella, vaikkapa Ristiretkien yhteydessä toteutetuissa yksittäisissä verilöylyissä Maarat an-Numanissa 11.12.1098, Jerusalemissa 15.7.1099, Akossa 20.8.1191 ja Konstantinopolissa 29.5.1204. Usein aseettomille tai korkeintaan alkeelliset aseet omaaville pakanoille kristityt aiheuttivat lähimmäisenrakkaudessaan huomattavia rökäletappiota "syrjäytymisvaarassa" oleville alkuasukkaille muun muassa Keski- ja Pohjois-Amerikan kolonisaation vuosina 1492–1691, (ainakin 100 miljoonaa kuollutta), Espanjan Etelä-Amerikan kolonisaation vuosina 1492–1542, (ainakin 50 miljoonaa), Azteekkien valloituksen vuosina 1519–1632, (ainakin 24 miljoonaa), Inca valtakunnan tuhoamisen vuosina 1533–1572, (ainakin 8 miljoonaa) ja harhaoppisille 30-vuotisen sodan vuosina 1618–1648, (lähes 6 miljoonaa) ja Hugenotti sotien vuosina 1562–1598, (lähes 3 miljoonaa) yhteydessä!

Natist muuten tappoivat perättömän huhun (Oradour-sur-Glane) tai pelkän koston tuottaman orgastisen ihanuuden (Lidice) vuoksi siviilejä, mutta minä vuoksi kristityt tappoivat kataareja Beziersin hirvittävässä verilöylyssä vuonna 1209? Rakkaudettomuuden aihauttaman puutostaudinko?

Syy kataarien teurastamiseen ei kristityillä ollut barbaarinen kosto tai huhu, vaan pelkkä heidän Pyhä kristillinen lähimmäisen rakkauteen nojaava arvomaailmansa! Pyhä Bernhard, joka yritti ensin taistella kataarien karua oppia vastaan, kirkon kaksinaismoralistisilla opeilla, totesi lopulta surkean epäonnistumisensa syyt seuraavasti:

Mikään ei ole tuomittavampaa kuin kataarien puhe... ja sen mitä he sanovat, he todistavat teoillaan. Kerettiläisen moraalialia kuvaa, ettei hän petkuta

ketään, ei sorra ketään, ei lyö ketään; hänen poskensa ovat kapeat paastomamisesta... hän hankkii elantonsa kättensä työllä.

Selkokielellä ilmaistuna: kataarit teurastettiin, koska he hylkäsivät kaksinaismoraalin! Koska he eivät pelkästään puhuneet, vaan myös tekivät! Muun muassa espanjalaisen piispa ja teologi Bartolome de las Casasin piirroskuvat (kannatta vilkaista internetistä) sekä kirjoitukset espanjalaisten kristillisestä "ihmisarvon" mukaisesta toiminnasta 1500-luvun alussa Amerikassa (esimerkiksi Hispaniolassa) antavat esimerkiksi Suomen evankelisluterilaisen kirkon, Päivi Räsäsen ja muiden kristillisdemokraattien ylistämästä ja Trumpin maahanmuuttajille osoittamasta kristillisestä rakkaudesta todella esimerkillisen ylevän kuvan:

"Hispaniolan saari oli ensimmäinen johon kristityt tulivat ja jossa he alkoivat heti hävittää ja tuhota näitä ihmisiä ja kyliä... Espanjalaiset tunkeutuivat kyliin eivätkä jättäneet rauhaan lapsia, vanhuksia eikä raskaana olevia tai jo syntyneitä naisia,... He löivät vetoa siitä kuka pystyisi viiltämään intiaanin keskeltä auki yhdellä ainoalla veitsen viillolla tai kuka leikkaisi jonkun pään poikki tai kuka viiltäisi sisälmykset ulos.... He tekivät korkeita rovioita ja polttivat tulella intiaanit aina kolmetoista kerrallaan meidän Vapahtajamme ja kahdentoista apostolin kunniaksi..."

Kristitystä, kirkollisveronsa kuolemaan asti maksaneesta Aadolf Hitleristä ja kansallissosialismista taas on levitetty perättömiä, totuudenvastaisia tietoja, koska länsimaiden kristitty valtaeliitti on pyrkinyt peittämään Hitleristä luomallaan mielikuvalla omat rikospaikalle johtavat jälkensä, yli tuhatvuotiset juutalaisvainonsa (massamurhat mm. 415 Aleksandria, 576 Clermont, 1096 Reinin laakso, 1098 Antiokia, Maarat an-Numan, 1099 Jerusalem, 1147 Köln, 1171 Blois, 1190 York, 1288 Troyes, 1290 Englanti, 1306 ja 1394 Ranska, 1349 Basel ja Zurich, 1355 Toledo, 1389 Praha, 1401 Schaffhausen, 1481 Espanja, 1496 Portugali).

Juutalaisten massamurhat laantuivat vasta, kun ghettojen perustaminen alkoi Venetsiasta vuonna 1516 ja sen jälkeen ghettoja syntyi kuin sieninä sateen jälkeen muihin Italian kaupunkeihin ja muualle Eurooppaan. 1700-luvulle tultaessa juutalaiset asuivat Euroopassa jo pääosin näissä muureilla ympäröidyissä kortteleissa tai juutalaiskaduilla odottamaan kansallissosialismin nousua – kristittyjen kansallissosialistien juutalaisiin kohdistunutta väkivallanaaltoa – kristalliyötä.

Toinen pieni ero kristittyjen ja natsien välillä on kristittyjen kasituhattavuotta harjoittama henkinen väkivalta, jonka seurauksena muun muassa inkvisi-

tio, jopa fasismi ja Klu Klux Klan puhkesivat kukkaan. Natsit eivät luoneet omaa massojen mielenmuokkaus järjestelmää, vaan he vain kopioivat Jumalaa pelkäävinä kunnon kristittyinä häpeilemättä mainioksi havaitseman-sa kristittyjen kasvatusmetodit. Heti kansleriksi tultuaan vuonna 1933 Hitler antoikin seuraavan laisen ohjeen:

Valtiomielisyyteen ja aitoon kansalaisjäsenyyteen pyrkivä kasvatus saa suurimman sisäisen voimansa kristillisistä totuuksista. Uskollisuus ja vastuuntunto omaa kansaa kohtaan ankkuroiduvat syvimmin kristilliseen uskoon. Siksi tunnustan erityiseksi velvollisuudeksi aina taata kristillisen koulutuksen olemassaolo, vapaa kehitys ja oikeus kaiken kasvatustyön pohjaksi.

Tuomas Manninen kirjoittikin Ilta-Sanomissa 6.12.2018 kommentin "Peto sai hetken olla irti". Tuomas parkakaan ei ollut perehtynyt historiaan, joten häne ei ymmätänyt, että Helsingin kaduilla pitkin Pitkäkäsiltaa tepasteli emo pedolta, kristinuskola hetkeksi omille teille karannut, hampaitaan vilautellut pelkkä pentu!

Kristinuskon "henkisen kasvatuksen" tavoitteena on "syntisen" yksilön alistaminen, minän pirstalointi, jolloin tästä tulee mahdollisesti, ei suinkaan mitenkään varmasti, taivaan iloihin pääsevä Jumalan kuuliainen ja pelkäävä seuraaja. Pelon kylväminen onnistuu parhaiten murskaamalla yksilön luonnollinen aggressiivisuus, oma tahto ja murtamalla tämän luonnollinen seksuaalisuus käskyillä ja kielloilla.

Tämä on se kiristinuskon kylvämä ydinopetus, joka johtaa vanhemmat "ei tarkoitukselliseen haluun satuttaa tai tehdä pahaa", väkivaltaan omia lapsiaan kohtaan!

Kun esimerkiksi luonnollinen, elämää ylläpitävä itsesäilytysvietti vahingoittuu, niin yksilö hakee turvaa laumasta, rahasta tai vaikkapa uskonnosta ellei peräti osoitteettomasta väkivallasta. Ja kun luonnollinen sukupuoli-vietti vahingoittuu, ihminen hakee turvaa, korvaavaa mielihyvää verileikeistä, hyväksikäytöstä, kärsimyksestä, itsekidutuksesta, kulutuksesta tai voimakkaista mystis-uskonnollisista kokemuksista. Puuttuvan mielihyvän tilalle uskovat tarjoavat armolahjoiksi kärsimyksen ihannointia ja rukoilua eli kärsimyksestä ja rukouksesta tulee seksuaalisen tyydytyksen korvikkeita. Diktatuureissa ja itsetunnon horjuvissa demokratioissa seksuaalisen tyydytystä massoille tarjoaa vahva johtaja – kauan kaivattu vapahtaja.

Kärsimys taas aiheuttaa mielenhäiriöt, joita varten tarvitaan diakoneja. Eikö olekin hyväntahtoisia. Kirkko pitää kuin pitääkin huolen omistaan – hukkuvista!

Ellei kirkko (Herra) sitten ole niin kaukoviisas, että se opastaa kasvattamaan lapset Herran antamien ohjeiden mukaan niin, että nämä neuvot poikivat kuin liukuhihnalta lakkaamatta mieleltään uusia häiriytyneitä väkivaltaan ja vihaan vihkiytyneitä Herran satureita, jolloin lasten pahoinpitely toimii kirkolle tehokkaana jäsenhankintamenetelmänä – ikiliikkujana. Toivoihan abortin ja homojen leppymätön vihollinen, itsensä ylentäjä Päivi Räsänen ilosanoman edistämiseksi kaduille lisää verta ja väkivaltaa möläyttäessään (Radio Dei ja Seurakuntalainen 30.5.2012):

Ajattelen, että jokaisen kristityn ja seurakuntien tehtävä on edistää kristillistä uskoa ja pitää esillä sanomaa Jeesuksesta (kristillisiä kasvatusoppeja), *joka on sovittanut ihmisten synnit ja joka on Jumalan vastaus ihmisten raadolliseen todellisuuteen. Siitä nyt saatu todella ikävä merkki Hyvin-käällä. Tällaisissa tilanteissa näyttää kyllä toisaalta seurakunnille ja kristityille tarjoutuvan erinomaisia tilaisuuksia - mahdollisuus pitää evankeliumin sanomaa esillä ja tuoda lohdutusta.*

RAATELU ON RAKKAUTTA

Sitä kuinka ensimmäiset kristityt vääristelivät, väänsivät sekä muunsivat omaa etua tavoitellessaan Jeesuksen, joka ei perustanut ainuttakaan kirkkoa, ei edes kristinuskoa, vaan sen sijaan kehotti kuulijoitaan rukoilemaan yksinäisyydessä ja antamaan almunsa katseilta salassa, sanat irvikuvakseen kerrotaan yksityiskohtaisemmin kirjasessa "Kapinallinen, Pelastaja, Petturi, ja Äpärä".

Valheiden ja vääristelyn pohjalle pystytetystä kristinuskosta kasvoi yhteiskuntamme vihollinen numero yksi, käenpoika, joka samaan aikaan kun se kerjää ruokaa, veroja, avustuksia ja mummojen kadotuksen pelossa vavisten antamia lahjuksia, työntää pesästä ulos "ihmisarvon nimissä" pienimmät, heikoimmat ja puolustuskyvyttömimmät, räpiköintikyvyttömät poikaset. Suurin osa maapallon asukkaista on monoteistejä. He palvovat kuivan autioimaan, juutalaisten, kristittyjen ja muhamettilaisten jumalana pitämää yhteistä, Jahve/Herra/Allah-tappaja-demonia. He noudattavat tappaja-demonin kasvatusoppeja ja elävät tämän omalla esimerkillään näyttämän kaksinaismoraalin mukaan. He seuraavat johtajaansa jonossa, kuin harsosääskien toukat. He ovat omaksuneet kuin geneettisesti tämän julman sadisti-jumalan väkivaltaa synnyttävät opit seksuaalisesta luonnottomuudesta; alastomuuden, seksuaalisuuden ja sukupuolielinten häpeästä, sukupuolielinten silpomisesta, selibaatista, avioliiton ulkopuolisen seksin kieltämisestä, itsetyydytyksen synnillistämisestä, mielihyvään tähtäävien mielikuvitusleikkien tuomitsemisesta ja tietenkin naisen esineellistämisestä. Ja kukin jonossa vaeltava toukka vielä kuvittelee vievänsä seuraajansa aarteiden luokse. Kehitys- ja neuropsykologi James W. Prescott kuvaakin kristinuskon vaikutusta väkivallan synnylle ja olemassaololle seuraavasti:

Läntisessä filosofisessa perinteessä ihminen ei ole ehyt olento, vaan hänet nähdään jakautuneena ruumiiseen ja sieluun. Kreikan filosofian näkemys ruumiin ja sielun yhteydestä on kovin erilainen, kuin judeo-kristillinen käsite, joka asettaa ristiriidan ruumiin ja sielun välille. Judeo-kristillisen näkemysten mukaan ihmiselämän tarkoitus on sielun pelastaminen, ja ruumiin on vain este tämän päämäärän tiellä.

Ruumista on siis rangaistava ja mielihyvä pitää tukahduttaa vaikka itseään kiduttamalla, jotta ihminen pelastuisi! Onkin ihme, että kidutusta ei ole vielä sisällytetty lapsiin käytettäviin yleisiin "ei takoitus aiheuttaa vahinkoa" pedagogisiin menetelmiin. Tosin jotkut vanhemmat aiheuttavat lapsilleen esi-

merkiksi mustelmia, naarmuja ja muita pinnallisia vammoja sekä murtumia ja palovammoja (Duodecim 2015;131(10):933-9), joista osa on seurausta lapsen tarkoituksellisesta kiduttamisesta, esimerkiksi raajan upottamisesta väkivalloin kuumaan nesteeseen, ei isän tai äidin hetkellisestä päähänpistosta.

Prescott viittaa kaikkea seksuaalisuutta kammonneen, lihaansa kiduttaneen eli halujensa kuolettamiseen pyrkineen apostoli Paavalin sanoihin:

Sillä jos te lihan mukaan elätte. pitää teidän kuoleman; mutta jos te Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää." (Room.8:13)

lihan teot ovat ilmeiset, ja ne ovat: haureus, saastaisuus, irstaus. Ja ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen (Gal.5:19,24)

Kuolettakaa siis maalliset jäsenenne: haureus, saastaisuus, kiihko, paha himo ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta (Kol.3:5)

Prescott näkee, että Paavalin selvästi ilmaisema tavoite on somatosensorisen nautinnon, mielihyvän ”kuolettaminen” ja korvaaminen sielun pelastamisella:

”Mutta mitä siihen tulee, mistä kirjoititte, niin hyvä on miehelle olla naiseen ryhtymättä.” (1Kor.7:1)

Prescott avaa myös Raamatun ja kristittyjen kärsimyksen ihannointia, nautintokielteisyyttä, naisvihamielisyyttä ja viehtymystä väkivaltaan ja kidutukseen vääräuskoisia, toisinajatteliijoita, pakanoita ja muukalaisia kohtaan:

Paavalin selvästi ilmaisema tavoite on somatosensorisen (omasta kehosta lähtevät tuntoärsykkeet) nautinnon ”kuolettaminen” ja korvaaminen sielun pelastamisella. Paavalin opetusta seuranneen kristikunnan omaksuma somatosensorisen nautinnon kielto on johtanut vaihtoehtoihin tapoihin ”vapautua”: Jouhipaitoihin, itse-ruoskintaan, itsensä silpomiseen, fyysiseen väkivaltaan muita ihmisiä (vääräuskoisia, toisinajatteliijoita, pakanoita ja muukalaisia) kohtaan ja ei-sensoriseen (ei aistein saavutettaviin) nautintoon huumeiden kautta...

Havainnot koe-eläimistä näyttävät samankaltaisuutta kristittyjen kanssa:
Esimerkiksi eläimet, joilta on riistetty somatosensoriset ärsykkeet, voivat ryhtyä raatelemaan itseään. Eläimille, joilta on riistetty kosketus-kontaktit

niiden varhaisina elinvuosina, voi kehittyä poikkeuksellinen kivunsieto kyky tai ne eivät siedä koskettelua. Ne ovat siten estettyjä kokemaan ruumiillisen nautinnon elämyksiä, mitkä olisivat myös se terapia jolla ne kuntoutuisivat. Tässä tilassaan niillä on useita vaihtoehtoja, kuten fyysinen väkivalta, missä näiden heikentynyt kyky kokea kipua helpottaa kipuun orientoituneita kosketuksia ja ruumiillisia kontakteja. Siten fyysinen väkivalta ja fyysinen kipu muodostuvat terapiaksi niille, joilta on riistetty fyysinen nautinto.

Väkivallalla seksuaalisuutta vastaan tai seksuaalisuuden käytöllä väkivaltaisessa toiminnassa, erityisesti naista kohtaan, on hyvin syvät juuret raamatullisessa traditiossa, ja tämä on ilmoitettu jo hyvin varhain. Ensimmäisen Mooseksen Kirjan 19. luvussa (Genesis 19:1–11), siis Vanhan Testamentin ensimmäisessä osassa, pidetään naisen raiskausta hyväksyttävänä, mutta miehen raiskaamista sopimattomana asiana. Tämä jae kuvailee Sodomian ja Gomorran tuhoa, ja Lootin vieraanvaraisuutta kahta muukalaista (oikeastaan enkeleitä) kohtaan, jotka asuivat hänen luonaan. Oma käsitykseni on, että seksuaalisen aggression syynä on fyysisen hellyyden ja mieltymyksen katoaminen vanhemmat-lapset -suhteesta, ja myös aikuisten seksuaalisesta käyttäytymisestä, ja uskonnolliset arvomaailmat, joissa kärsimystä ja ruumiillisen puolen torjuntaa pidetään moraalisena ja fyysistä nautintoa epämoraalisena. Raiskaukset ylläpitävät miehen ylivaltaa naisen yli, ja ikuistavat patriarkaaliset arvot yhteiskunnassamme...

Lähes kaikki rivikristityt, kuten myös useimmat muiden uskontokuntien jäsenistä, eivät kuitenkaan ymmärrä tekevänsä pahaa – eiväthän useimmat kansallissosialistisen puolueen jäsenetkään sitä Kolmannessa Valtakunnassa ymmärtäneet. Rivikristityille oli uskoteltu ja uskotellaan yhä, että tekemällä pahaa, he tekevät tosi hyvää! Varhaislapsuudessa alkaneen uskonnollisen aivopesun ja läpi elämän jatkuneen henkisen manipulaation johdosta tällaiset ihmiset vaeltavat kuin lobotomialeikkauksen läpikäyneet kuolleet elävät vaaleanpunaista onnea säteilevässä haavemaailmassa ja luulevat olevansa korvaamattomia hyväntekijöitä - synnittömiä samarialaisia. Ja ajallaan nämä henkisesti vammautuneet, ajattelukyvyttömät rakkaudettomuuden uhrin toistavat aiempien sukupolvien virheet ja niin heidän lapsensa laittavat vuorollaan vahingon kiertämään. Tahdon teurastamon tivolin karuselli pyörii pyörimistään.

Ja useimmat, ainakin 98 % kristityistä, eivät edes tiedä mitä Raamatussa lukee. He eivät ole itse lukeneet Raamattua. He ovat korkeintaan avanneet Raamatun ulkokultaisesti vain näön vuoksi ja he uskovat siihen, mitä papisto tai jotkut tutut ja tuntemattomat ovat heille valehdelleet siellä lukevan. Eivätkä edes kaikki kirkonpalvelijatkaan ole lukeneet Pyhää kirjaa koko-

naan. Kuka nyt pankin lainahtopapereitakaan viitsisi oikeasti lukea? Monet myös mieltävät, että Raamattu on silkkaa roskaa, joten on pelkkää ajan hukkaa ottaa "lainantakasinmaksuehdoista", omasta kohtalostaan (Raamatun mukaan) selvää, kunhan saa naapurille näytettyä ja omaa itsetuntoaan vankistaakseen, kirkkohäät, lapset kastettua ja haudan, jonka äärellä maallisia urotekojasi voidaan muistella.

Kristinuskoa tai ristin merkkiä ei kuitenkaan ole kriminalisoitu kuten natsismi, natsitervehdys ja hakaristi esimerkiksi Saksassa, ei vaikka kristin-usko on natsismin kohtu, sillä aivan kaikki natsien käyttämät menetelmät ovat olleet viimeisen kahdentuhannen vuoden aikana ja ovat osin yhä kristittyjen käytössä, heidän jakamiaan armolahjoja – kristillistä lähimmäisen rakkautta.

Tässä kristillisen kaksinaismoraalista ja kristillisten kasvatusopeista kumpuavasta ymmärtämättömyydestä juontuu myös valtaosan mielenterveyden ammattilaisten, viranomaisten ja median edustajien vaikeneminen – psykologiset puolustusmekanismit. Eiväthän mielenterveyden asiantuntijatkaan ymmärrä tekevänsä pahaa, kun he kuvittelevat tekevänsä hyvää. Hekin ovat saman kasvatuksen nimissä suoritetun henkisen pahoinpitelyn läpikäyneitä ja omien vanhempiensa eriasteisesti pahoinpitelemiä. Ja kukapa rohkenisi nyt omia rakkaita vanhempiaan ryhtyä syyttämään? Pohjoiskorealaistenkin mielestä viha ja kaltoinkohtelu on rakkautta!

On jotenkin mielipuolista, että kukaan mielenterveyden ammattilainen ei ole koskaan epäillyt julkisuudessa itse tarvitsevansa apua mielenterveyden ongelmiinsa. He kaikki ovat niin terveitä! Esimerkiksi aiemmin mainittu, tutkijana Mirjami Mäntymaa, lapsen puolustajana tunnettu, Tampereen yliopistollisen sairaalan lastenpsykiatrian poliklinikan vastuualuejohtaja, on vuonna 2018 herännäisiin kuuluva seurakuntavaaliehdokas Lapuan Tuomiokirkkoseurakunnassa, vaikka seurakuntien ja kirkon, koko kristinuskon suosittelemat kasvatustavat kaikkia lapsia kohtaan, ovat yksiselitteisesti riikollisia – pelkkää puhdasta henkistä raiskausta.

KÄÄRME MORAALINVARTIJANA

Hyvyydeksi naamioidun kaikkinaisen pahuuden peittävin naamio on kaksinaismoraali, tapamme puhua yhtä ja tehdä toista. Tapamme vastata hymyyn hymyllä, mutta iskeä ensimmäisen tilaisuuden tullen tikari hymyilijän selkään. Tai tapamme vastata yhden hymyyn hymyllä mutta toisen aivan samanlaiseen hymyyn tikarilla. Kaksinaismoraali on maapallon kaikkien kansojen yhteinen uskonto ja maailmankatsomus.

Kaksinaismoraali on tehokkain käytössä oleva henkinen kontrolli, mainio manipulointimenetelmä, jonka avulla yksilön ajatusmaailma ja arvot, koko identiteetti, muutetaan palvelemaan pahuutta niin, että yksilö itse on täysin tietämätön koko prosessista. Ja tähän muutokseen ei tarvita mitään laajamittaista massapropaganda koneistoa, vaan tämän muutoksen aikaansaavat saman mielenmuokkauksen aiemmin omassa lapsuudessaan läpikäyneet vanhemmat, läheiset ja ystävät – tehokkailla kotitarvemenetelmillä – omalla esimerkillä sekä suusta suuhun tuhoamisenetelmillä.

Tällaiset mieleltään muokatut yksilöt eivät koskaan näe mitään vikaa omassa tai muiden kaksinaismoraalisessa käytöksessään. Useat heistä hyökkäävät yleensä raivoisasti niitä henkilöitä vastaan, jotka rohkenevat huomauttaa heidän pahuutta kylvävästä kaksinaismoraalistaan – moraalittomuudesta. He eivät yksinkertaisesti ymmärrä, että kaikki mitä he tekevät, ajattelevat tai tuntevat, saati että he mieltäisivät, että se tieto, joka heille on opetettu ja annetaan, on kontrolloitua viimeistä pistettä myöten. He käyttäytyvät ja tekevät työtä, huvittelevat ja suorittavat yhteiskunnalliset rituaalit kuten kuka tahansa muu ryhmän jäsen. Heille väitetään, että heille lapsena vellin ohella lusikoitu oppi on Herran rakkautta tai sitten tieteellisesti todistettu ja että se on ehdottomasti totuus. Mieleltään muokattuja syyllistetään ja pelotellaan lähimmäisen rakkauteen vedoten. Oppilaitokset, sanomalehdet, televisio, radio, koko tiedonvälitys tähtää ainoastaan heidän sitomiseensa tietämättömyyden ja ajattelukyvyttömyyden avulla ”kultin” kuuliaiseksi jäseneksi, hääkkin sulkemiseen. Erityisesti heitä leimaa heidän tukahdutettujen seksuaalisten halujensa sekä kuoliaaksi puserretun tunne-elämän aiheuttama voimakas syyllisyyden- tai alemmuudentunne.

Kaksinaismoraali imeytyy jo varhaislapsuudessa verenkiertoosi. Pikku lapsikin menettää hyvin nopeasti kyvyn ajatella kriittisesti ja lakkaa erottamasta hyvän ihmisen lurjuksesta, koska maalaisjärjen käyttäminen tuntuu aikuisten keskuudessa toivottomalta ja vaaralliselta. Lapset eivät ole suinkaan tyhmiä ja he näkevät tarkasti ympäristönsä tapahtumat, mutta kun lapsi

kasvatetaan tekohymyilemän, olemaan kritiikittömän ystävällisiä, ja kohte-
lemaan lähimmäisiä käytännössä toisin kun puheessa, hän menettää lopul-
ta kriittisen ajattelukyvyn ja hyväksyy vanhempiensa kaksinaismoralistisen
käytöksen ilmiselvänä luonnollisuutena, aivan kuin se olisi ja tulisi olemaan
hänen omansa ikuisesti.

Voi ihan hyvällä syyllä sanoakin, että massapsykologia ei suinkaan ole auto-
ritäärisen yhteiskunnan tuote, vaan kaksinaismoraali on massapsykologian
ahjo, jossa aivopoimusi taotaan pyytämättä aina hyvyyden sulamispistee-
seen saakka. Autoritaarinen yhteiskunta, kuten myös massapsykologia, ovat
vain suoria seurauksia kaksinaismoraalille – moraalittomuudelle.

Eikä kaksinaismoraali suinkaan ole lähtöisin muinaisesta salamaniskusta
tai mistään paaranpuremasta, vaan jumalallisista opetuksista, sanoista
sekä jumalan suorittamista omista käytännön esimerkeistä, teoista. Länsi-
maiden kansalaisten palvoma demoni-jumala opettaa ensin sanoillaan koh-
telemaan kaikkia lähimmäisiä yhtäläisesti, mutta heti ensi tilassa se seuraa-
vaksi näyttää itse oivaa jumalallista, korkeimman mahdollisen auktoriteetin
antamaa "hyvää" esimerkkiä siitä, mitä yhtäläinen kohtelu ja veljellinen lä-
himmäisen rakkaus käytännössä tarkoittavat, toiset valitaan, toiset hylätään
– toisinajattelijat ja muukalaiset, kerettiläiset tapetaan. Hyvyys ja pahuus
sotketaan kaksinaismoraalissa sanoja toisiinsa punomalla ja pahasta tulee
lopulta hyvyys – vihasta rakkautta.

Kuivan autiomaan, juutalaisten, kristittyjen ja muhamettilaisten jumala-
na palvoma yhteinen Jahve/Herra/Allah-tappaja-demoni" nöyryyttää, hal-
veksii, alistaa, mitätöi, vähättelee ja alinomaa tallaa "valittujaan" sekä
"seuraajiaan" maan tomuun sekä rajoittaa kielloilla ja käskyillä heille itse
kaikkitietävytydessään luomaansa seksuaaliviettiä.

Edellisten jumalallisten käytöstapojen lisäksi tappaja-demoni uhkailee luo-
miaan maan matosia imartelemalla, liioittelemalla, syyttelemällä, nimittelemällä,
mahtailemalla ja kerskumalla. Ja samoin kun Donald Trumpkin, tuo
demiurgi kärsii myötäelämiskyvyn puutteesta, saa toistuvia raivokohtauk-
sia, vaatii kuuliaisuutta, puhuu ristiin, on itsekeskeinen, lipevä ja omaa vain
pinnallista viehätysvoimaa sekä on pullollaan pohjatonta itsekehua.

Tämän laatuinen käytös johtaa kansanjoukoissa ennemmin tai myöhemmin
vihan ja väkivallan leimahtamiseen, paimennettavien itsetunnon rapautu-
miseen ja lopulta – tahdon murtumiseen. Pelkääminen ja rakastaminen yh-
tä aikaa on käytännössä mahdotonta. Ja kun "pelätä ja rakastaa yhtä aikaa"
-vaatimusta, käskyä tehostetaan uhkailulla ("että menestyisit"), helvetti pää-
see aivan varmasti jossain vaiheessa irti! Uskonnollinen, korkeimman auk-
toriteetin antama perusohjehan kuuluu:

*Israel, mitä **Herra**, sinun Jumalasi, **sinulta muuta vaatii, kuin että pelkää**t Herraa, sinun Jumalaasi, että aina vaellat hänen teitensä **ja rakastat häntä**, ja **että palvelet** Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi, **noudattaen Herran käskyjä ja säädöksiä**, jotka minä sinulle tänä päivänä annan, **että menestyisit** (5Moos.10:12,13)*

Suomen evankelisluterilaisen kirkon johtokaan ei tunnista omassa toiminnassaan piileviä ihmisen itsetuntoa ja tahtoa rapauttavia toimintamalleja (mm. lapsikaste, pyhäkoulu, tunnustuksellinen uskonnonopetus, asema valtiokirkkona, kirkon sisällä toimivat ääriliikkeet, kaksinaismoraali, valituksi kasvattaminen, jäsenistön syyllistäminen, pelottelu, uhkailu ja ulkokultaisuus ja – sairas palkinolla lupailu ja rangaistuksella uhkailu kasvatusmenetelmä). Albert Einstein totesikin tästä ihmisen harjoittamasta kristilliseen moraaliin pohjautuvasta kunniallisesta käyttämisestä:

Jos ihmiset ovat hyviä vain siksi, että he pelkäävät rangaistusta ja toivovat palkintoa, olemme todella kurja porukka

Einstein sanat rikkovat muuten Suomen uskonrauhelain 10 § viitatessaan kirkon harjoittamaan ja pyhänä pitämäänsä uhkailuun perustuvaan kasvatusmenetelmää.

Nämä kirkon suosimat kasvatusmenetelmät eivät toimi yhtä avoimesti kuten ruoska, tikari tai kivääri. Henkinen väkivalta ei juorua sivullisille. Se ei ikinä jätä jälkeensä suoraan väkivallasta kieliviä ulkoisia todisteita, kuten mustelmia tai arpia. Rakkaudettomat massat kaipaavat kadottamansa rakkauden tilalle hyväksyntää, kuin pelossa elävä pieni lapsi kadottamiaan vanhempiaan. Ja hyväksyntä on saavutettavissa noudattamalla ehdottomasti annettuja käskyjä: Sinun on yhtä aikaa sekä pelättävä, että rakastettava. Ehkä sitten vanhempasikin suostuvat rakastamaan sinua.

Niljakkaalle kaksinaismoraalille on myös edullista totuuden hämärtäminen, kansanjoukkojen hämääminen ristiriitaisella tai valheellisella tiedolla. Ja kun massat ovat valmiiksi ajattelukyvyttömiä, niin totuudesta tulee nopeasti pelkkä makuasia ja jokaisella on vielä oma totuutensa! Eteen tulevat ongelmat ovat yksilölle usein liian ylivoimaisen monimutkaisia, jotta hän keskinkertaisuudessaan sirpaleisessa totuuskentässä niistä mitään ylipäättään ymmärtäisi. Joten yksilö lakkaa luottamasta omaan ajattelukykyynsä, vaikkakin hän muka olevinaan tietää totuuden, lannistuu ja luopuu lopulta kokonaan pohtimasta edes niitä ongelmia, jotka ovat hänen kannaltaan todella merkitseviä. Yksilö hukkuu tosiseikkojen kaaokseen ja odottaa liikkuttavan kärsivällisesti, kuin lapsi tuttia, että johtaja tai erikoisasiantuntijat,

jopa Jeesus ratkaisevat mitä tehdä ja minne mennä. Niinpä auktoriteettiin tukeutuvia tosiuskovaisia, joita putoilee kuin käpyjä puusta omakotitalojen lumisilta harjakatoilta, käärtetään maassamme kymmenittäin tapaturma-ase-mille paikkailtavaksi, jos Herra asuntoministeri iltauutisissa vain niin kä-kee. Erich Fromm:

Alkuperäisen ajattelun lannistamisesta on kaksi seurausta: toisaalta ale-taan suhtautua epäilevästi ja kyynisesti kaikkeen mitä sanotaan tai kirjai-tetaan, toisaalta lapsenomaisesti uskotaan mitä tahansa mitä joku auktori-teetin omaava henkilö sanoo. Mykyaikaiselle ihmiselle on hyvin tyypillinen tämä kyynisyyden ja naiiviuuden yhdistelmä. Ja tuloksena on, että hän lan-nistuu eikä uskalla itse lopulta edes ajatella, eikä ratkaista.

Kuten jo edellä tuli ilmi, on yksin yhteiskunnan jäsenten aivan oma henki-lökohtainen vika, että he tylsistyvät ja sallivat aikuisten ihmisten kiusaavan esimerkiksi työpaikoilla muita aikuisia ihmisiä. Koulukiusaamisen puuttu-vien uskonnollisten piirien toiminta on kaiken hurskastelun huippu, koska kirkko opeillaan itse kylvää kiusauksen siemenet kiusaajille opetuksillaan. On varmaan hienoa olla supisuomalainen ja juoda kupposellinen kahvia pik-kusormi sivistyneesti ojossa miettiessään samalla olemmeko me suomalai-set maailman eliittiä myös haarukan ja veitsen käyttösaamisessa, tai on-ko meillä suomalaisilla mahdollisesti maailman valkoisin wc-paperi. Ilta-lehti kertoi 3.4.2018 artikkelissa "Lukijat kertovat: Tällaista on päivä-kotien väkivalta":

"Tämä Kiva-koulusysteemi ei ole mistään kotoisin. Lapseni joutui välitun-neilla sekä potkituksi että kuristetuksi. Lopputulos oli se, että lapseni kulki kuraattorin luona keskustelemassa aiheesta "kuinka kavereita oikein saa-daan".

Eikö olekin ihana kiusaamisen poisto-menetelmä? Tai samassa lehdessä:

Koulunkäyntiohjaaja kertoo karmeasta arjesta: väkivallan pelko piinaa jat-kuvasti, koulu on kädetön - "Oppilas vain saa jatkaa pahoinpitelyään"

Ja opettajien oppilaisiin kohdistamasta kiusauksesta ei muuten puhuta lain-kaan, vaikka se on hyvin yleistä (IS 18.3.2018):

Ilta-Sanomat keräsi muistoja kouluaikojen kauhuista. Kokemuksissa puhu-taan ryhmäkurista, julkisesta nöyryyttämisestä ja puolipakolla syöttämises-

*tä. Ala-asteen opettajilla oli inhottava tapa piinata oppilaita – ”Oksennus-
han siinä tuli”*

Iltta-Sanomien artikkeli on järkyttävää luettavaa, mutta se onkin vain pelkkää satua, nuorten oman liian vilkkaan mielikuvituksen tuotetta, vai mitä? Eihän maailman onnellisimman maan koululaisia kohdella todellisuudessa kuin vaikkapa alkuperäisen sadun Tuhkimon sisaria ja Hannua ja Kerttua tai käyttäydytä heitä kohtaan niin, kuin kaikkien opettajien esikuva Grimmin veljesten lapsirakas Trude-muori, joka muuttaa tytön haloksi ja polttaa hänet. Sadussahan uppiniskainen ja nenäkäs tyttö ei kuuntele vanhempiensa varoituksia, vaan lähtee käymään muorin luona ja nenäkkäille ja uppiniskaisille tytöillehän käy varmasti huonosti, jos hän ei tottele vanhempiaan – suostu tanssimaan vanhempiensa pillin mukaan. Suostu noudattamaan vanhempiensa ja heidän Herransa tahtoa, mukautumaan kristillisiin kasvatusmenetelmiin, häpeämään itseään ja kehoaan, tunteitaan ja omaa tahtoaan. Kuitenkin lähes aina, kun ihminen saa yhteiskunnalta oikeuden, kuten opettaja, arvosteluun, opettajan omat, lapsuuden aikaisten traumojen aiheuttama, mutta piilotajuntaan työnnetty sadistinen pohjavire, alkaa vääjäämättä lepattamaan. Psykologiset puolustusmekanismit eivät pysty torjumaankaan, ihme ja kumma, sadismia!

Ja uskovaiset väittävät mielellään, että kaikki moraali alkaa uskonnosta ja että länsimaisen ihmisen moraali on peräisin ennen kaikkea Raamatusta ja kristittyjen esimerkillisestä käyttäytymisestä. Mutta mitä moraalioppia Raamattu ja kristittyjen muut uskonnolliset tekstit muka levittävät. Entä millaisia käskyjä Raamatusta oikein löytyy? Minkälaista moraalista esimerkkiä kristityt näyttävät muille omalla käytöksellään? Noudattavatko kristityt itse Jeesuksen antamia elämänohjeita ja opetuksia? Tietävätkö kristityt, että heillä ei ole harmainta aavistustakaan edes siitä, mitä Jeesus opetti? Kristitythän eivät edes osaa erottaa hyvää ja pahaa!

Kristittyjen mainostama moraali perustuu noudattamatta jääneisiin sanoihin, ei noudatettuja sanoja seuraaviin tekoihin! Kristityt eivät noudata Jeesuksen käskyistä edes tärkeimmäksi sanottua rakkauskäskyä: *"Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi."* Eiväthän kristityt rakasta lähimmäisiäänkään (vai mistä lähtien sodassa tappaminen, naisten alistaminen, toisten ihmisten syytely tai lasten uskonnollinen aivopesu ovat olleet rakkautta?). Sitä paitsi kristityt eivät erota, kuten edellä jo oli esillä, lähimmäistä edes kaukaisimmasta.

Useimmat ihmiset sekoittavatkin kaiken kukkuraksi keskenään itsekkyyden eli narsismin ja itserakkauden. Itserakkautta pidetäänkin siksi hyvin yleisesti yhteiskunnassamme jonkinlaisena joutavanpäiväisenä, jollei jopa – kuten

kristittyjen keskuudessa – vahingollisena, synnillisenä tunteena. Yhä edelleen voi lukea tällaista tekstiä:

Sana narsismi tarkoittaa itsensä rakastamista ja ihailemista, omahyväisyyttä ja kuvitelmia omasta suuruudesta.

Kyseinen lainaus on kristillisestä kirjakaupasta löytyvästä narsismia käsittelevästä tietokirjasta ”Naimisissa narsistin kanssa”. Tämä lainaus onkin oiva esimerkki siitä, kuinka uskonnon nimissä hämmennetään keittoa niin, että se takuuvarmasti palaa pohjaan. Erich Fromm:

Itsekkyys ja itserakkaus eivät suinkaan ole yksi ja sama asia, vaan toistensa vastakohtia. Itsekäs ihminen ei kykene rakastamaan toisia ihmisiä; mutta aivan yhtä vähän hän kykenee rakastamaan itseäänkään.

Itserakkautta kristityt pitävätkin iljettävänä syntinä – tunneruttona (ei tarvitse muta kuin klikata netissä haku ”itserakkaus ja synty”, niin voi havaita millaisen kauhun itserakkaus kristityissä sytyttää!). Esimerkiksi muutama vuosi sitten maamme arkkipiispavaalit täpärästi hävinnyt Miikka Ruokanen kirjoittikin kirjassaan ”Ydinkohdat”:

*Lankeemuksen jälkeen rakkaudenjärjestys on tuhoutunut. Tilalle on tullut rakkauden vääristymä (perversio). **Kaikki me olemme perkeleellisen itserakkauden vankeja**, siksi meitä hallitsevat erilaiset himot, joista keskeisimpiä Augustinuksen mukaan ovat ylikorostunut seksuaalinen himo, rahan ja omaisuuden ahnehtiminen ja vallanhimo.*

Miikka-poika kirjoitti edelliset sanat tyhmyyksissään, tai sitten hän ei ilmeisesti ollut lukenut Raamattua, koska hän ei tiennyt, että Jeesus oli sanonut:

Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. (Matt.22:39)

Itserakkauden pitäisi kuitenkin kuulua kristillisiin perushyveisiin, sillä käsketäänhän Raamatussa ihmistä rakastamaan itseään, eikä suinkaan olemaan epäitsekäs tai itsekäs. Kristityt unohtavat autuaallisesti myös esimerkiksi seuraavat Jeesuksen elämänohjeet ja neuvot:

1. Rakasta itseäsi - Matt.9:19
2. Rakasta lähimmäistäsi - Matt.19:19
3. Älkää vannoko - Matt.5:34

4. Kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi - Matt6:6
5. Kun annat almun (osallistut hyväntekeväisyyteen), älköön vasen kätesi tietäkö, mitä oikea kätesi tekee - Matt.6:3
6. Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi - Matt.7:1
7. Kaikki mitä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te heille - Matt.7:12
8. Ei saastuta ihmistä se mikä menee suusta sisään, vaan se mikä tulee ulos - Matt.15:11
9. Se joka itsensä ylentää, se alennetaan Matt.23:12
10. Kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat - Matt.26:52
11. Rakastakaa vihollisianne - Luuk.6:27
12. Katso siis, ettei valo, joka sinussa on, ole pimeyttä - Luuk.11:35
13. Kavahtakaa fariseusten (uskonnollisten johtajien) hapatusta, se on ulko-kultaisuutta - Luuk12:1
14. Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisellä kivellä - Joh.8:7
15. Rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen teitä rakastanut - Joh.13:34,15:12, 15:17

Eikä Jeesus mainitse sanallakaan puheissaan naispappeja, koska hän kehoitti ihmisiä rukoilemaan yksinäisyydessä, tekemättä numeroa itsestään – ei siis edes mies- saati naispapin johdolla missään helkkarin kirkossa. Kirkon jäseniä heidän likaisessa mielikuvituksessaan kiusaaviin homojen parisuhdeongelmiin Jeesus ei ikävä kyllä myöskään kiinnittänyt minkäänlaista huomiota, ilmeisesti siksi, että hän piti synagogissa (kirkoissa) rukoilevia ja sinne kokoontuvia ulkokultaisina kyläreinä muutenkin varsinaisina haurupäinä ja hänellä oli varmasti tärkeämpääkin tekemistä kuin vahtia Päivi Räsäsen lailla muiden ihmisten sukupuolisia paritteluasentoja tai seksuaalisia mieltymyksiä.

Kuten Wilhelm Reich osoitti, fasismi on tunne-elämältään vaurioituneiden massojen oman järjettömän, irrationaalisen, luonteenrakenteen aiheuttama ilmaus – seuraus omasta käyttäytymisestä, ei yhden Aadolf Hitlerin aikaansaannos. Niinpä kaikki muukin, mitä meille tapahtuu, on Jeesuksenkin mukaan meidän omien tekojemme seurausta – aivan omaa ansiotamme. Helsingin entinen piispa Eero Huovinen toteaaakin kirjassaan "Käännä kasvosi, Herra" yllättäen:

"Uudessa testamentissa Jeesus esittää kovaa kritiikkiä sellaista oletusta vastaan, jonka mukaan ihmisen joutuminen väkivallan tai onnettomuuden uhriksi olisi seurausta juuri hänen synnistään."

Kyse on seuraavista Luukkaan evankeliumista löytyvistä jakeista:

Samaan aikaan oli saapuvilla muutamia, jotka kertoivat hänelle niistä galilealaisista, joiden veren Pilatus oli sekoittanut heidän uhriensa vereen. Niin Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Luuletteko, että nämä galilealaiset olivat syntisemmät kuin kaikki muut galilealaiset, koska he saivat kärsiä tämän? Eivät olleet, sanon minä teille, mutta ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte (Luuk.13:1–3)

Pilatus siis oli surmauttanut galilealaisia ja Jeesukselta tultiin vaatimaan selitystä. Huovinen hämmästeleekin:

*Vastauksen kärki ei kuitenkaan kohdistu hallitsijan räikeään julmuuteen eikä selitystä etsitä uhriksi joutuneiden omasta historiasta. **Parannuksen teon vaatimus kohdistuu yhtä lailla kaikkiin, ehkä erityisesti selitystä tiivaaviin ulkopuolisiin.***

Se taas miten Eero Huovinen ratkaisee kyseisen ongelman, kuvaa kaikkien kristittyjen halveksittavaa käytöstä. Sen sijaan, että Eero suosittelisi oman käytöksen muutosta ja tarttumaan härkää sarvista, hän laskettelee:

*Ihmisen peruskiusaus on vaatia parannuksen tekoa enemmän muilta kuin itseltään. Toisten synnit näkyvät aina kirkkaampina kuin omat. Miten voimme oman hurskauden korostamisen ja toisten moittimisen sijasta katsoa useammin peiliin kuin suurennuslasiin? Kehotus kääntyä velvoittaa kääntämään katseen pois omasta minästä kohti Jumalaa ja hänen armoaan. Syvimiltään parannus ei ole moraalista kohentautumista, vaan **neuvo etsiä kohti oikeaa turvaa.** Parannus ohjaa Parantajan luo.*

Edes yksikään laumaansa vartioiva ja kaitseva paimenkoira ei käyttäytyisi yhtä pelkurimaiseksi kuin nyt jo eläkkeelle jäänyt piispa, jonka piispana kuuluisi ylimpänä lauman kaitsijana nimenomaan kaitsea seurakuntia ja pappeja.

Huovisen mukaan lauman kaitsijan ei pidä ryhtyä ainakaan omilla teoilla korjaamaan tilannetta, vaan juosta kuin untuvikko emokanan siipien helmaan – suojaan. Parannus on siis pakenemista ja muiden samoissa ongelmassa painivien untuvikkojen petojen armoille yksin jättämistä! Kehotus kääntää katse pois omasta minästä on kehoitus kääntää katse pois oman minän kohtaamista ongelmista kohti laupiasta ja armollista teurastajaa – kananpojan kaulan katkaisijaa. Piispa ei olekaan ylin kaitsija, vaan ensimmä-

mäinen esimerkinnäyttäjä – pelkurimainen pakoon pötkijä. Kuinka ollakaan Jeesus sanoo puhuessaan parantamalleen syntymästään saakka olleelle sokealle juuri Huovisen kaltaisesta palkkalaisesta:

Mutta palkkalainen, joka ei ole paimen ja jonka omia lampaat eivät ole, kun hän näkee suden tulevan, niin hän jättää lampaat ja pakenee; ja susi ryöstää ja hajottaa ne (Joh.10:12)

Jeesuksen ja Reichin, molempien mukaan siis naiset, jotka valittavat miesten harjoittamasta seksuaalisesta väkivallasta, ovat itse aiheuttaneet tuon seksuaalisen väkivallan. He ovat yhtä osallisia tapahtuneeseen aivan kuten miehetkin ja elleivät he itse muuta omaa käytöstään, pelkkien ilmiantojen, syyttelyjen ja vaikenemisen sijaan puutu konkreettisesti harjoitetun seksuaalisen kiusaamisen syihin teoillaan, niin he kaikki, kuten aivan kaikki galilealaisetkin, ja kaikki heidän jälkeläisensä "tulevat hukkumaan" eli kärsimään samasta luonnollisen sukupuolivietin tukahduttamisesta juontuvasta taudista – seksuaalisesta häiriökäyttäytymisestä, väkivallasta.

Tämä Reichin ja Genesaretinjärven kapinallisen yhteinen mielipide ei kuitenkaan kelpaa kristityille, vaan he ryhtyvät syyttämään, jos ei yleensä miehiä kuten #metoo aktivistit, niin ainakin pakanoita ja harhaoppisia, ellei peräti Saatanaa. Ja ilman muuta – he totta kai pakenevat omaa vastuutaan niin kauas kuin pippuri kasvaa!

Uskovaisten kehuma kristillinen moraali ja heidän ylistämä ja ylpeänä vaalima lähimmäisenrakkaus tulee vääjäämättömästi esille muun muassa seuraavista Raamatun jakeista:

1. Toistuva törkeä lahjonta (1Moos12:16,20)
2. Imartelu (1Moos.17:5,15)
3. Toistuvat törkeät petokset (1Moos.12:17)
4. Heitteillejättö (1Moos.21:14)
5. Toistuva perättömän lausuman antaminen – valehtelu (1Moos.3:4)
6. Toistuva kostaminen (1Moos.9:5)
7. Toistuva yllyttäminen rikolliseen tekoon (1Moos.31:8–15)
8. Toistuva teoilla uhkailu (1Moos.18:17–19)
9. Toistuva kiristys (1Moos.26:2–5)
10. Toistuvat ryöstöt (Joos.6:24)
11. Toistuva kiroaminen (1Moos.12:3)
12. Toistuva pelottelun avulla alistaminen (4Moos.11:33)
13. Toistuva hylkäämisellä uhkailu (Ps.119:118)
14. Toistuvat kansanmurhat (Joos.6:24)

15. Toistuvat murhat (2Moos.2:12),
16. Toistuva kiristys. Esim. rajoittamalla juomavettä ja elintarvikkeita.
Esim. Siinain erämaassa (2Moos.16:3,4)
17. Toistuva yksipuolisen sopimukseen pettäminen (1Moos.34:24–26),
18. Mielen myrkyttäminen (Joos.11:20)
19. Ihmisten uhraaminen varoittavana esimerkkinä (4Moos.16:32,33)
20. Toistuvat teloitukset ilman oikeudenkäyntiä (Joos.10:26)
21. Toistuva mielipiteen-, sanan- ja kokoontumisvapauden rajoittaminen. Esim. Siinain erämaassa
22. Herran kyky lukea ajatuksia (1Moos.6:5, Ps.94:11, Ps.139:2)
23. Herra itse osallistuu veritekoihin (1Aikak.21:15,16, Joos.10:11)
24. Herra valehtelee Moosekselle, sillä perustellessaan massamurhan oikeutusta israelilaisille, hän sanoo:

*"Oletteko siis jättäneet henkiin kaikki naiset? Katso, **nehän ne olivat, jotka Bileamin neuvosta saivat israelilaiset antautumaan uskottomuuteen Herraan vastaan** Peorin vuoksi, niin että viitsaus kohtasi Herran seurakuntaa. Niin surmatkaa siis kaikki poikalapset ja surmatkaa myös jokainen vaimo, joka on yhtynyt mieheen. Mutta **jokainen tyttö, joka ei ole yhtynyt mieheen, jättäkää itsellenne henkiin**" (4Moos.31:15 – 18)*

Tapahtuneen massamurhan perustelu tapahtuu sen jälkeen, kun hebrealaiset olivat käyneet ”suorittamassa kristillistä tasajakoa” eli teurastamassa, ryöstämässä, raiskaamassa ja varastamassa naapuriheimon kaupungeissa ja Mooses moitti heitä naisten henkiin jättämisestä! Mutta Mooses-parka ei tiedä, että midianilaisten kuninkaan palvelija, tietäjä Bileam, jonka hän väittää muka neuvoneen midianilaisia maannaisiaan houkuttelemaan israelilaiset uskottomuuteen Herraa vastaan, oli Raamatun mukaan itse asiassa aiemmin kieltäytynyt Moabin kuninkaan Baalakin kolmesta pyynnöstä huolimatta kiroamaan israelilaisia, vaan kirouksen sijaan jopa siunasi valitut (4Moos.22 – 24) ja väitti kaiken kukkuraksi puhuvansa vielä Korkeimman Kaikkivaltiaan suulla (4Moos.24:13,16). Tämä taas tarkoittaa sitä, että Jahve valehteli härskisti tapauksesta tietämättömälle Mooses ressukalle, eli Bileamin syyttäminen oli vain Kaikitietävältä juonikas ja näppärä tekosyy israelilaisten suorittamalle midianilaisten massateurastukselle ja valittujen pedofiilinen nivusia polttavan kaipuun täyttämislle!

Sillä kostoretkellä taistelussa säästyneet "Neitsyt-tytöt", tytöt, jotka eivät olleet vielä yhtyneet mieheen (kaikki mieheen yhtyneet naiset ja miehet sekä poikavauvat tapettiin Herran käskystä), 32 000 kappaletta, säästettiin ja jaettiin niin, että Israelin seurakunnat saivat kukin jaettavaksi 16 000 kap-

paletta neitsyitä, kostoretkeen osallistujille annettiin 16 000 kappaletta samoin, josta juutalaisten pankkiirien ja mediamogulien Herralle tuleva vero oli 32 neitsyttä!

Silmiemme eteen avautuu nyt mielenkiintoinen näky, näetkö (jos aavistat pahaenteisesti mitä mahdollisesti on tulossa, etkä halua nähdä tai kuulla, peitä silmäsi, sulje korvasi ja laita kätesi ristiin): Israelin, valitun kansan päämiehet ensin tarkistamassa alastomien nuorten naisten ja tyttöjen neitsyysmerkkejä eli immenkalvojen ehjyyttä, Vai miten muuten kuin silmämääräisesti tarkastamalla koskemattomuuden voi vahvistaa ja tapettavat miehiin yhtyneet naiset oli eroteltava, sillä naisten erottelu (4Moos.31:17), kuten poikavauvojen teurastaminenkin tehtiin vasta nyt taistelusta palattaessa valittujen leirissä? Tämän jälkeen voit nähdä valittujen nokkamiehet jakamassa näitä neitsyitä kuin karjaa valittujen kahdelletoista suku- eli seurakunnalle kaikkiaan 1333 neitsyttä seurakuntaa kohti ja taistelussa 12 000 osallistujasta eloon jääneelle miehelle, eli ainakin yksi ellei peräti kaksi neitsyttä urheinta taistelijaa kohti.

Mitä kuvittelet, mihin israelilaiset urhot tarvitsivat nimenomaan nuoria neitsyitä? Ei kai kedolla kirmaaviksi sorjiksi paimenettariksi, sieviksi kotien hengettäriksi tai ahkeriksi marjanpoimijattariksi? Ei suinkaan erilaisiin kotiapulaisen töihin, kuten siivoukseen, tiskaamiseen, pyykkäämiseen, lasten hoitoon ja ruuanlaittoon kykenemisen edellytys ole neitsyys?

On olemassa vain kolme tehtävää joihin nuoret neitsyet ovat mitä soveliaimpia sotasaaliita ja jotka kaikki Tanak (Vanha testamentti) jättää siveellisyyssyistä hienotunteisesti tässä yhteydessä mainitsematta – mielin määrin poljettava kuntopyörä – jalkavaimo, pedofiliin herkkupala ja ihmisuhri! Niinpä entinen arkipiispa John Wikström kirjoittaa kirjassaan ”Etsimme vastausta uskon kysymyksiin” pohtiessaan Herralle tulevan veron, 32 neitsyen kohtaloa:

Raamattu on Jumalan rakkausruno meille. Jumala on rakkaus. Kaikki mitä hän tekee, on rakkautta. Hän ei voi muuta kuin rakastaa.

Antoiko kukaan neitsyytensä omanneille tyttölapsille ja tyttövauvoille kriisiapua? Entä mikä mahtoi olla soveliaiksi todettujen nuorten tyttölapsien seksuaalisen hyväksikäytön suojaikäraja? Tanakin (Vanha Testamentti) maininta pelkkien poikavauvojen tappamisesta kertoo, että myös tyttövauvat luettiin miehiin koskemattomiin tyttöihin ja pienokaiset säästettiin israelilaisten seksuaaliseen ilonpitoa varten yksinäisten iltojen viihdyttäjiksi, jalkavaimoiksi tai oikeudettomiksi rattotytöiksi nyrkin ja hellan väliin, ellei heitä sitten, kun he olivat täyttäneet tehtävänsä, uhrattu sulotuoksuina

polttoroviolla. Valittujen synnytyskoneina toimivilla naisilla muutamaa harvaa poikkeusta lukuun ottamatta ei tuolloin ollut juurikaan sananvaltaa siihen, miten miehet ja missä seksuaaliset tarpeet ahdasmielisessä yhteisössä tyydyttivät, elleivät nämä uroot laskeneet lastiaan lakananreistä vaimonsa vakoon itämään. Ja kuten jo edellä oli esillä, armon vuonna 2018 ortodoksisjuutalaisten, mustapukuisten haredien keskuudessa, jotka ovat Tel Avivin bordellien kanta-asiakkaita, käytäntö on yhä muuten muuttumaton.

Jäljittelivätkö muslimit myöhemmin valittuja, mene ja tiedä, sillä islamisahan peniksen hinkkaaminen syli-ikäisen vauvan ruusunpunaisten reisien väliin hellästi kaikkien islamin lakien ohjeiden mukaan ei ole maamme Korkeimman oikeuden tuomarien mukaan pedofiliaa, sillä Allah salli sen lähettilälleen Muhammedille ja yhä edelleen sallii hinkkauksen kaikille elimensä hallitseville "oikeaoppisille" muslimeille. Allah myös sallii tyttölapsen olla seksuaalisessa kanssakäymisessä aviomiehensä kanssa jo vauvaiästä alkaen, kunhan tytön holhoojan kanssa on sovittu asiasta ja kunhan siitä ei koidu ruumiillista vahinkoa tytölle. Lapsen henkisillä vahingoilla ei muslimeille ole mitään merkitystä.

Mutta mitä israelilaiset miehet saattoivat tehdä autiomaassa, mikäli mieli teki "sakkolihaa"? Tyttöjen holhoojiltahan, isiltä ja äideiltä ei voinut kysyä lupaa, koska heidät oli jo teurastettu! Entä kuka oli tarkastamassa, sosiaaliviranomaisetko, tytöille mahdollisesti koituvat ruumiilliset vahingot, kun valitut herkuttelivat nuorilla neitsyillä kuin hyvin nuorena teurastetun juotovasikan valkoisella lihalla?

Raamattu ja kristillinen traditio kertovatkin, mitä kristityt tulevat tekemään, jos lapsilta yhä tulevaisuudessa edellytetään kunnioituksen vaatimuksella ryyditettynä vanhempiensa sokeaa tottelemista? Tai lasten kasvatusta yritetään muuttaa ja esimerkiksi alistaminen, nöyryyttäminen, eristäminen ja kiristäminen kielletään? Jos lapselle ei saa enää huutaa, tai häntä ei saa pelotella, uhkailla rangaistuksella tai lahjoa palkinnoilla? Mitä kristityt tekevät, jos lasta ei saa enää kurittaa, vaan lasta täytyy kunnioittaa ja kuunnella? Tai jos lapsen seksuaalisuutta vahingoittavat toimenpiteet, häpeän, pelon ja liikaisuuden levittäminen ja esimerkiksi molempien, tyttö- ja poikalasten, sukupuolielinten silpomisen lisäksi kriminalisoidaan?

Jos jollakin on uppiniskainen ja kovakorvainen poika, joka ei ota kuulakseen, mitä hänen isänsä ja äitinsä sanovat, eikä tottele heitä, vaikka he kurittavat häntä, niin hänen isänsä ja äitinsä ottakoot hänet ja viekööt kaupunkinsa vanhinten eteen, asuinpaikkansa porttiin, ja sanokoot kaupunkinsa vanhimmille: 'Tämä meidän poikamme on uppiniskainen ja kovakorvainen, hän ei ota kuullakseen, mitä me sanomme, vaan on irstailija (itsensä

tyydyttävä?) ja juomari.' Silloin kaikki hänen kaupunkinsa miehet **kivittäkööt hänet kuoliaaksi. Poista paha keskuudestasi, ja koko Israel kuulkoon sen ja peljätköön.** (5Moos.21:18–21)

Entä jos tunnekylmät ja lapsiin välinpitämättömästi, jopa vihamielisesti suhtautuvat vanhemmat suljettaisiin yhteisön ulkopuolelle hoitoleireille lisävahinkojen välttämiseksi? Kristityillähän on leirikeskus-organisaatio hiekkarantoinen maassamme jo valmiina. Ei muuta kuin piikkilanka ympärille. Tai jos uskonnollisten oppien levitys kiellettäisiin ja rakkaudesta tulisi kaikille pakollinen oppiaine jo alaluokilla?

Kristityt tulevat varmasti vastustamaan kaikkia edellä mainittuja kasvatuksen uudistamismenetelmiä, sillä ne ovat vastoin heidän Herransa antamia käskyjä ja ohjeita – kristillistä uskoa. Hyvää esimerkkiä lasten onnen ja tunne-elämän eheytyksen konkreettisesta vastustamisesta näyttävät jo nyt juutalaiset, jotka pitävät kynsin hampain kiinni poikavauvojen ympärileikkauksesta ja useat fundamentalistiset muslimit, joille tyttöjen ympärileikkaus on naisen olemassaolon edellytys.

Eiväthän kristityt ole vapaaehtoisesti luopuneet aiemminkaan muista viehtymyksistään, addiktioistaan, ennen kuin vasta viimeisen pakon edessä. Esimerkiksi Paavi Pius IX (1831–1878) hylkäsi anomuksen, jossa pyydettiin lupaa perustaa eläinräkkäyksen vastustamisyhdistys, sillä tunnustetulla perusteella, että oli teologisesti väärin otaksua ihmisellä olevan velvollisuuksia eläintä kohtaan. Kukkotappeluja puolusteltiin vielä 1800-luvulla kirkon miesten toimesta puolestaan sillä, että lajin oli kärsittävä jokavuotinen kauheus rangaistuksena Pyhän Pietarin rikoksesta. Samainen paavi julisti muuten 1854 yhä voimassa olevan opin Marian tahrattomasta sikiämisestä. Kristus oli kirkon mukaan nyt virallisesti syntynyt koskettamatta häpeällisiä osia navan tai rinnan kautta. Maria taas oli Pyhältä Hengeltä saadun luotettavan tiedon mukaan saatettu raskaaksi korvan kautta. Tai että kun maailman ensimmäinen kansainvälinen rauhankonferenssi pidettiin 1843, mukana oli vain muutamia yksittäisiä kristittyjä – Rauhan Jumalaa siellä ei näkynyt.

Jos Valistuksen ajan (eurooppalainen aatevirtaus, joka korosti muun muassa järjen ja tiedon merkitystä) lukemattomat ajattelijat (mm. John Locke, Thomas Hobbes, Voltaire, Immanuel Kant, Adam Smith, Thomas Jefferson, ja Johann Wolfgang von Goethe) ja monet muut heidän jälkeensä (mm. John Stuart Mill ja Bertrand Russell) eivät olisi nousseet vastustamaan kirkon ylivaltaa, eläisimme yhä papiston mielivallan mutakuopassa valaisten yhä jatkuvaa keski-ajana pimeyttä grillijuhlilla, harhauskoisia, pakanoita ja noitia polttamalla, ane- ja orjakauppaa käyden, maailmassa, joka on puolikupolin

alla kelluva maailmankaikkeuden keskus ja jossa kaukoputken omistaminen olisi kuolemansynti.

Nykyisin kristittyjen on tyydyttävä homojen ja pakolaisten potkimiseen, perussuomalaisiin ja kristillisdemokraatteihin, abortin vastustamiseen, avoliittojen ja esiaviollisen sukupuoliyhdyntään vastustamiseen, sodanlietsontaan, Israelin ystäviin, Amerikan Yhdysvaltojen tekemiin ristiretkiin ja lasten henkiseen pahoinpitelyyn. Fundamentalisteilla on vielä sentään sen verran selkärankaa, että uskaltavat varoittaa nuorisoa:

Varokaa sielunvihollisen kauhistuttavia juonia. On vaarallista kosketella omia sukupuolielimiä. Itsetyydytys mädättää selkärangan ja pehmentää aivot. Alastomuus ja erotiikka ovat helvetillistä synnillistä saastaa. Sukupuolisuus ja alastomuus ovat yleensäkin iljettävää ja hävettävää Saatanallista keimailua. Sukupuoliyhdyntästä ei sovi nauttia. Sukupuolisesti poikkeavat, kuten homoseksuaalit ja trans-sukupuoliset, ovat Herralle kauhistus.

Kristityt eivät ole koskaan olleetkaan lasten puolella, eivät edes omien lasten puolella, muuten kuin Jeesus-kiiltokuvissa! Kuten James W.Prescott totesi:

Väkivallalla seksuaalisuutta vastaan tai seksuaalisuuden käytöllä väkivaltaisessa toiminnassa, erityisesti naista kohtaan, on hyvin syvät juuret raamatullisessa traditiossa

Prescott olisi ihan hyvin voinut samassa yhteydessä mainita, että myös lapsiin kohdistuvalla henkisellä ja ruumiillisella väkivallalla on hyvin syvät juuret kristillisessä traditiossa!

ONKO TÄÄLLÄ KILTTEJÄ LAPSIA?

Massojen yhteistoiminta pahuudessa on hedelmällisintä silloin, kun rakkaudentuomuksesta pulppuavasta kansallisuustunteesta rypeville joukoille oman pahuuden sijasta osoitetaan syntipukiksi, vihan kohteeksi uusi uhka, kuten usein esimerkiksi vieras uskonto tai toinen rotu. Eli jos ihmiset ovat esimerkiksi avuttomia, turhautuneita tai onnettomia, he kohdistavat vihamielisyytensä usein ryhmiin tai yksilöihin, syntipukkeihin, jotka ovat epäsuosittuja, erottuvia ja voimattomia. Syntipukki tarkoittaa arkikielessä sitä tahoa, jonka syyksi virhe tai epäonnistuminen pannaan riippumatta siitä, onko hän tosiasiallisesti syyllinen vai ei.

Ja oman henkilökohtaisen pahuuden välttämiseksi, oman tunnon rauhoittamiseksi omalta käyttäytymiseltä, omilta teoilta pakenemiseksi, toimii aivan sama syntipukki-mekanismi, mutta päinvastoin. Syntipukin käsite on peräisin Raamatusta. 3 Mooseksen kirjassa (16: 1–28) määrätään "viattomia" eläimiä uhrattavaksi israelilaisten syntien tähden. Niinpä ensimmäiset kristityt keksivät neroudessaan väittää, että Jeesus oli viaton syntipukki, joka otti kuolemallaan pois maailman synnin syntiinlankeemusta myöten! Johannes Kastaja sanoo Jordanin tuolla puolen Raamatun mukaan:

"Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin! (Joh.1:29)

Matteus puolestaan lupaa evankeliumissaan Jeesuksen ottavan päällensä vain sairautemme:

on puhuttu profeetta Esaiaan kautta, joka sanoo: "Hän otti päällensä meidän sairautemme ja kantoi meidän tautimme." (Matt.8:17)

Mutta Pyhä Pietari pistää vielä rutkasti paremmaksi:

Kristuskin kärsi teidän puolestanne, jättäen teille esikuvan, että te noudattaisitte hänen jälkiänsä, joka "ei syntiä tehnyt ja jonka suussa ei petosta ollut", joka häntä herjattaessa ei herjannut takaisin, joka kärsiessään ei uhanut, vaan jätti asiansa sen haltuun, joka oikein tuomitsee, joka "itse kantoi meidän syntimme" ruumiissansa ristipuuhun, että me, synneistä pois kuolleina, eläisimme vanhurskaudelle; ja hänen "haavainsa kautta te olette paratut." Sillä te olitte "eksyksissä niin kuin lampaat", mutta nyt te olette palanneet sielujenne paimenen ja kaitsijan tykö (1Piet.2:21–25)

Pietari, joka oli pettänyt Jeesuksen tämän elinaikana jo kolmesti, väittää kirjeessään, ensinnäkin, että kristittyjen täytyy kärsiä, koska Jeesuskin kärsi, toiseksi, eivätkä kristityt saa valittaa kärsimyksistään, ei edes epäoikeudenmukaisuudesta, koska Jeesuskaan ei valittanut ja kolmanneksi, että olemme nyt parantuneet, tulleet terveiksi Jeesuksen haavojen kautta.

Missähän maallisessa oikeudenistunnossa pikku lapsen murhasta syytetty pedofiili voisi puolustuksessaan vedota siihen, että häntä ei voi tuomita, koska Jeesus on jo sovittanut Golgatan sovituskopissa hänen pahat tekonsa – syntinsä? Mutta kristityillä onkin toinen moraali, moraali, josta he ovat ylpeitä – kaksinaismoraali!

Genesaretinjärven kapinallisesta tulikin alkukristittyjen toimesta syntipukki, kun seurakuntalaiset silloin ja yhä edelleen uskottelevat itselleen, että viaton on suostunut kantamaan heidän "synnillisen öykkäröintinsä" hamaan maailman tappiin asti ja he itse pääsevät kuolleista noustuaan kuin koira veräjästä vilvoittelemaan ihanaan varjoon Aabrahamin taivaallisiin helmoihin. Erinomaisen esimerkin kristittyjen täydellisestä umpihölmöydestä antaa Viidennen herätysliikkeen, viidesläisyyden (Päivi Räsäsen hengellinen vii-teryhmä), yksi taustapiruiista, rovasti Olavi Peltola ([//rovasti.fi/](http://rovasti.fi/)):

*Mikä on Jeesuksen ristinkuoleman tarkoitus? Jumala tahtoo kaikkien ihmisten pelastuvan (1 Tim 2:4). Hän pelastaa ihmiset antamalla Poikansa alttiiksi ristinkuolemaan meidän syntiemme tähden (Gal 1:4). Jumala kuitenkin rakastaa myös vihamiehiään ja on siksi **antanut Poikansa kuolla meidän sijastamme ja niin sovittaa meidät Jumalan kanssa eli lopettaa vihollisuuden Jumalan ja meidän välillämme, jotta me aikanaan pelastuisimme eikä tuleva viha kohtaisi meitä.***

*Sovitus merkitsee yleensä sellaisen sovinnon tekoa, jossa osapuolten kesken tapahtunut vääryys tai rikos korjataan ja entisen riidan, vihollisuuden ja välirikon tilalle tulee rauha, rakkaus ja yhteys. **Sovinto saadaan usein aikaan käyttämällä välimiestä eli välittäjää ja maksamalla vääryyttä kärsineelle osapuolelle hyvitys. Sovituksen syvin salaisuus on sijaisuudessa. Ihminen on syyllinen kuolemaan. Vain hänen oman verensä vuodattaminen voi poistaa hänen rikoksensa. **Nyt viaton ottaa päälleen ihmisen synnit ja kuolee syyllisen ihmisen sijasta*****

*Jeesuksen kuolema ei ole vain yksityisen syntisen kuolemanrangaistus, vaan kaikkien syntisten - koko maailman synnin - jokaisen menneisyydessä, jokaisen nykyisyydessä ja tulevaisuudessa tehdyn synnin rangaistus. **Jumalan rakkaus antoi maailmalle synnit anteeksi vasta sitten, kun Kristus ensin oli kärsinyt kuoleman sijaisenaamme. Jumalassa tapahtui sittenkin mielen muutos, kun sijaiskärsimys poisti rakkauden esteenä olleen vihan. So-***

vitusuhri peittää ihmisen epäpuhtauden ja näin lepyttää Jumalan ja kääntää hänen vihansa pois ihmisestä

*Jeesus kärsimisellään ja kuolemallaan **lunasti ja osti vapaaksi ihmiset synnin, kuoleman ja perkeleen vallasta.** On minun Herrani, joka on lunastanut minut, kadotetun ja tuomitun ihmisen, ostanut ja voittanut minut vapaaksi kaikista synneistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta, ei kullalla eikä hopealla, vaan **pyhällä kalliilla verellään ja viattomalla kärsimisellään** ja kuolemallaan, **että minä olisin hänen omansa ja eläisin hänen valtakunnassaan hänen alamaisenaan.***

Lapsena vanhempiensa traumojen käytännöllisenä jätteenä toimineen Peltolan korvien välisellä pururadalla ei ole edes purua. Hänen paperille suoltama teksti kertoo yksiselitteisesti henkisestä kidutusmenetelmästä, jolla lapset kristillisessä kulttuurissa vammautetaan varmasti.

Yhdysvaltalainen psykiatri Scott M. Peck, on kirjoittanut omiin henkilökohdaisiin kokemuksiinsa ja työhönsä perustuvan seikkaperäisen tutkielman pahuudesta nimeltä ”Pahan psykologia” (Kirjapaja 1989), josta seuraava tarkkanäköinen ja erinomainen analyysi:

*Yksi syy, miksi pahuudesta on niin vaikea kirjoittaa, on sen salakavaluus... Silmiinpistävämpiä piirteitä minun pahoiksi määrittelemien ihmisten käytöksessä on kuitenkin **heidän taipumuksensa tehdä muista syntipukkeja.** Omasta mielestään he ovat kaiken moitteen yläpuolella, joten he käyvät kenen tahansa kimppuun, joka julkenee moittia heitä. He uhraavat muita ihmisiä voidakseen säilyttää käsityksensä itsestään täydellisyyden perikuvana. **Pahat heijastavat oman pahuutensa itsensä ulkopuolelle.** He eivät koskaan ajattele olevansa itse pahoja, mutta näkevät hyvin paljon paha muissa.*

*Pahat ihmiset ovat, kumma kyllä, usein tuhoisia juuri sen takia, että he yrittävät tuhota pahuuden. Ongelma piilee siinä, että he ovat sijoittaneet pahuuden väärään kohteeseen. Heidän pitäisi tuhota oma sairautensa, ei muita. Elämä uhkaa usein heidän täydellistä käsitystä itsestään, joten **heidän aikansa kuluu elämää vastaan taistelemisessa ja elämän tuhoamisessa – useimmiten vielä oikeamielisyyden nimissä...***

Pahat ovat keskittyneitä pitämään täydellistä kuvaa itsestään. Pyrkimys vaikuttaa moraalisesti moitteettomalta, vie kaiken heidän aikansa. Moraalisuus on heille erittäin suuren huolen aihe. Yhteiskunnan normit ja muiden ihmisten mielipide ovat heille tärkeitä asioita. Pahoilla ei tunnu olevan minäkäänlaista tahtoa tai pyrkimystä hyvyyteen, mutta he haluavat erittäin kiih-

*Jos haluat löytää pahoja ihmisiä, helpoin tapa on etsiä ensin uhreja...
Kaikista tunteista pelko on kaikkein tuskallisin. Paha ihminen elää koko
ajan pelon vallassa, vaikuttipa hän sitten ulospäin kuinka tyyneltä ja hillityl-
tä tahansa. **Pelko ja kärsimys ovat muodostuneet niin olennaiseksi osaksi
hänen elämäänsä, että hän ei ehkä edes tietoisesti tunne niitä...***

Onneksi kerran vuodessa on Kristuksen syntymäpäivä, joului, jolloin kiltit lapset saavat lahjoja joulupukilta, jota ei ole olemassakaan. Mutta lapselle valehtelevinen ei ole vaarallista, kunhan muistaa edes yrittää lahjoilla hyvittää tekonsa ja arjen koittaessa jatkaa lapsiensa pahoinpitelyä kunniaattomalla kaksinaismoraalisella käytöksellään. Alice Miller totesi:

189

SAASTUNUT LÄHDE

Kuten jo edellä oli esillä, tarina Pandoran lippaasta on sisällöltään täsmälleen sama tarina, kuin Eedenin syntiinlankeemuskertomuskin. Samoin kuin Herra, myös Zeus päätti ovelan juonen avulla rangasta ihmiskuntaa. Epimetheus varoitti maailman ensimmäistä naista, Pandoraa, olemaan avaamatta tämän mukana ollutta lipasta aivan samoin kuin Aatami varoitti Eevaa maistamasta hyvän- ja pahantiedon puun hedelmää, "*sillä sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemallä kuoleman*" (1Moos.2:17) Niin Eevan kuin Pandorankin voitti lopulta uteliaisuus ja niin myyttien mukaan kaikki maailman vitsaukset kuolemaa myöten vapautuivat. Vain toivo jäi jäljelle.

Mutta miksi kuivan autiomaan tappaja-demonia palvovien juutalaisten piti keksiä näin ovela syntiinlankeemus-kertomus naisten, vaimojensa ja lastensa äitien sekä omien lastensa henkisesti ja ruumiillisesti pahoinpitelämiseksi? Ja vielä ovelasti yrittää kiinnittää epäolennaisuuksilla huomio sivuseikkoihin, ei itse kertomuksen ydinsisältöön? Vai olivatko autiomassa karjaansa paimentavat rätipäät näin älykkäitä, että he pystyivät punomaan näin taitavan psykologisen trillerin? Kirjassani "Vale muuttuu lopulta totuudeksi" (ISBN: 978-951-568-324-3) luvussa "Syntiinlankeemuskertomus mättää" löytyy Eeden-myytti avattuna oleellisimmilta kohdiltaan:

Ainakin arkeologeilla riittää unettomien öiden ohella tukuittain seliteltävää. Yhtäkkiä aiemmin kuviteltu sivistyksen synty noin 7000 vuotta sitten Sumerissa, Indus-virran ja Niilin laaksoissa on heittänyt häränpyllyä. Kaivauksissa tulee eteen koko ajan radiohiiliajoituksella iältään todennettuja löytöjä, jotka ovat virallisen historian kirjoituksen ja tiukkapipoisten kreationistien mukaan epätieteellisiä ja puhtaita mahdottomuuksia kuten Gunung Padang, Odai Yamamoto, Cambaynlahden vedenalaiset rauniot tai vaikkapa Göbekli Tepe. Mutta mitä tapahtui myöhempien kulttuurien nimeämille tietäjille (the Sages), taikureille (the Magicians), loistaville (the Shining Ones), ja salaisuuksien taivaallisille opettajille (the Mystery Teachers of Heaven)? Ainakin "Loistavat" ilmestyivät Eevalle Eedenissä ja Hesekelelle Kebar-joen varrella taivaiden auetessa vuonna 567 ennen ajanlaskun alkua (Hes.1)

Ja luomiskertomuksia onkin kaksi kuten Koraani väittää. Ensimmäisen mukaan Herra loi ihmisen viidentenä päivänä, yhtä aikaa sekä miehen, että naisen. Herra ei tässä yhteydessä muuten mainitse puolikkaalla sanallakaan, että olisi olemassa jotain, mikä juuri luoduilta ihmisiltä olisi kiellettyä – päinvastoin:

Ja Jumala katsoi kaikkea, mitä hän tehnyt oli, ja katso, se oli sangen hyvää.(1Moos.1:31)

Toisen luomiskertomuksen mukaan Jumala teki ensin maan tomusta ihmisen, miehen ja puhalsi sen jälkeen hänen sieraimiinsa elämän hengen. Sen jälkeen:

Herra vaivutti ihmisen raskaaseen uneen, ja kun hän nukkui, otti hän yhden hänen kylkiluistaan ja täytti sen paikan lihalla. Ja Herra rakensi vaimon siitä kylkiluusta.(1Moos.2:22)

Vähän myöhemmin Herran mukaan ”sangen hyvä” käärme, vaikka olikin muuttunut yllättäen kavalaksi, ”viettelee” Eevan:

“Onko Jumala todellakin sanonut: ‘Älkää syökö kaikista paratiisin puista’?”(1Moos.3:1)

Eeva vastasi käärmeelle:

“Me saamme syödä muiden puiden hedelmiä paratiisissa, mutta sen puun hedelmästä, joka on keskellä paratiisia, on Jumala sanonut: ‘Älkää syökö siitä älkääkään koskeko siihen, ettette kuolisi.’” (1Moos.3:3)

Käärme jatkoi houkuttelua:

“Ette suinkaan kuole; vaan Jumala tietää, että sinä päivänä, jona te siitä syötte, aukenevat teidän silmänne, ja te tulette niin kuin Jumala tietämään hyvän ja pahan.” (1Moos.3:4,5)

Herra ei siis kertonut Eevalle henkilökohtaisesti, että ”puusta” ei saanut poimia, vaan Eevalla oli kiellosta ainoastaan toisen käden tietoja. Eevahan luotiin vasta sen jälkeen kun Aatamia oli asiasta varoitettu. Sitä paitsi mistä Aatami ja Eeva olisivat saaneet tietää, mitä ”kuolema” käytännössä tarkoittaa? Raamattu ei ainakaan vahvista jakeellakaan sitä, että Herra olisi yksityiskohtaisesti opastanut kumpaakaan edes yhdellä ainoallakaan sanalla siitä, mitä kuolema tarkoittaa, mitä kuolema merkitsee. Miten Herra voi ylipäätään uhkailla kuolemalla, jota Aatamille ja Eevalle ei ole edes olemassaakaan, joten sillä ei olisi uhkauksena minkäänlaista merkitystä?

Kuolema oli siis luoduille vain ”tyhjä” sana, kuten myös käärmeen lausumat sanat ”hyvä” ja ”paha”, vailla minkäänlaista käsitettävää, havainnollis-

ta tai kuvitteellista merkitystä. Kaikenhan piti olla vain Herran uskottelemaa ”sangen hyvää?” Entä miksi kielletty asia on sijoitettu houkuttelevaan me-
hukkaaseen hedelmään eikä suinkaan luotaan työntävään haisevaan lanta-
kasaan? Vastaava tilannehan syntyy, jos vanhemmat eivät varoita lastaan
tulikuumasta keittolevystä siten että lapsi ymmärtää, mitä tulikuuma tar-
koittaa. Jokainen voi arvata, mikä on lopputulos, jos vanhemmat laittavat
keskelle punahehkuista levyä karkkipussin ja keittolevy sijoitetaan keskelle
lattiaa juuri konttaamaan opettelevan lapsen ulottuville. Sitten vaikka kilt-
ti kummitäti saa houkutella kenenkään estelemättä lapsosta: ”Ota nami, ei
se levy ole poppa.”:

*Ja vaimo näki, että siitä puusta oli hyvä syödä ja että se oli ihana katsella
ja suloinen puu antamaan ymmärrystä; ja hän otti sen hedelmästä ja söi ja
antoi myös miehellensä, joka oli hänen kanssansa, ja hänkin söi. Silloin au-
kenivat heidän molempain silmät, ja he huomasivat olevansa alasti; ja he
sitoivat yhteen viikunapuun lehtiä ja tekivät itselleen vyöverhot. Ja he kuuli-
vat, kuinka Herra Jumala käyskenteli paratiisissa illan viileydessä. Ja mies
vaimoineen lymysi Herran Jumalan kasvojen edestä paratiisin puiden se-
kaan. (1Moos.3:6–8)*

Herra siis saapuu illan viileydessä (yön pimeydessä, sillä askeleet kyllä kuu-
luivat, mitä mitään ei näkynyt) kuulustelemaan ”synnintekijöitä”. Tiivistet-
tynä ristikuulustelu Eedenin yössä etenee näin:

Herra Jumala huusi miestä ja sanoi hänelle: *”Missä olet?”*

Aatami: *”Minä kuulin sinun askeleesi paratiisissa ja pelkäsin, sillä minä
olen alasti, ja sen tähden minä lymysin.”*

Herra: *”Kuka sinulle ilmoitti, että olet alasti? Etkö syönyt siitä puusta, jos-
ta minä kielsin sinua syömästä?”*

Aatami: *”Vaimo, jonka annoit olemaan minun kanssani, antoi minulle sii-
tä puusta, ja minä söin.”*

Herra Eevalle: *”Mitäs olet tehnyt?”*

Eeva: *”Käärme petti minut, ja minä söin.”*

Herra: *”Minä panen vainon sinun (käärmeen) ja vaimon välille ja sinun sie-
menesi ja hänen siemenensä välille” ja ”Minä teen suuriksi sinun (Eeva)
raskautesi vaivat, kivulla sinun pitää synnyttämän lapsia; mutta mieheesi
on sinun halusi oleva, ja hän on sinua vallitseva.”*

Herra: *”Koska kuulit vaimoasi ja söit puusta, josta minä kielsin sinua sa-
noen: ‘Älä syö siitä’, niin kirottu olkoon maa sinun tähtesi.*

Herra toteaa lopuksi: *“Katso, ihminen on tullut sellaiseksi kuin joku meistä, niin että hän tietää hyvän ja pahan.*

Kertomus sisältää ensinnäkin hyvin erikoisen väitteen: Kun Aatami ja Eeva olivat haukanneet hedelmää, heidän silmänsä aukeavat ja he huomaavat olevansa alasti. Eikö hedelmän syömisestä pitänyt seurata hyvän ja pahan tunnistaminen, eikä suinkaan alastomuuden havaitseminen? Hyvän ja pahan tiedon puun nimen tulisikin pikemminkin kuulua vyöverhon ja alastomuuden tiedonpuu! Tai häpeän luomispuu! Ja toiseksi, Herra määrää Aatamin hallitsemaan naista ja naisen silti ”orjallisesti” haluamaan miestänsä!

Oleellista tapahtumissa on se, että Aatami tuntee tulleen petetyksi, mutta hänellä ei ole kylliksi rohkeutta sanoa sitä suoraan pelottavalle Herralle. Pelästyksissään Aatami ilmaisee pettymyksensä Herraan epäsuoraan kiertoilmauksella, jolla hän syyttää vaimoaan suoraan: *”vaimo, jonka annoit”*. Mitä olisikaan tapahtunut, jos Aatamilla olisi ollut edes sentin verran suoraa selkärankaa ja hän olisi seissyt illan pimeydessä ”apulaisensa”, naisen rinnalla, tukenut tätä ja yhtynyt tämän mielipiteeseen? Ja tällaisen jänishousun, jolla oli myöhemmin pelkuruutensa peittääkseen otsaa kutsua itseään vielä luomakunnan kruunuksi, Herra vielä asetti hallitsemaan naista. Mutta Eeva sanoo Herralle suoraan ja rohkeasti:

”Serafi [käärme] petti minut, ja minä söin.”

E.W. Bullingerin jättiläistyö, ”The Companion Bible” kertoo, että sana ”käärme” on alkuperäisessä hepreankielisessä versiossa ”nachash”, joka puolestaan on englanniksi ”a shining one”. Ja naschas-sanaa käytetään Vanhassa testamentissa synonyyminä (4Moos.21:6,9, 5Moos.8:15, Jes.6:2) sanalle ”serafi” (seraphim), jotka ovat kristillisessä mytologiassa esiintyviä enkelihahmoja

Vielä mielenkiintoisempaa yöllisessä episodissa on se, että tapahtuneen nojalla Herra langettaa vainon vaimossa itävän miehen siemenen ja serafin siemenen välisen suhteen. Mitä tämä tarkoittaa? Kun suomenkielinen Raamattu, aivan kuten uusimmat englanninkielisetkin Raamatut uskottelevat tekstin häveliäästi ilmaistuna kuuluvan:

Ja mies yhtyi vaimoonsa Eevaan; ja tämä tuli raskaaksi ja synnytti Kainin ja sanoi: ”Minä olen saanut pojan Herran avulla.” Ja taas hän synnytti pojan, veljen Kainille, Aabelin. Ja Aabelista tuli lampuri, mutta Kainista peltomies. (1Moos.4:1,2)

Niin alkuperäistä hepreankielistä tekstiä suhteellisen tarkasti noudattava King Jamesin versio Raamatusta kertoo jotain aivan muuta:

And Adam knew Eve his wife; and she conceived, and bare Cain, and said, I have gotten a man from the LORD. And she again bare his brother Abel. And Abel was a keeper of sheep, but Cain was a tiller of the ground. (Gen.4:1,2)

Ja kaiken kukkuraksi Zohar eli Loiston kirja (Sefer Ha-Zohar, kokoelma kabbalan eli juutalaisen mystiikan kirjoituksia) tietää:

Kaksi olentoa (Adam ja käärme) olivat sukupuoliyhteydessä Eevan kanssa ja hän tuli raskaaksi molemmista ja synnytti kaksi lasta. Kumpikin seurasivat miespuolisia vanhempiaan ja heidän henkensä erosivat, toinen tälle puolen ja toinen toiselle puolen, samalla tavoin kävi heidän luonteilleen. Kainin puolella on kaikki pahuuden lajit, Aabelin puolelta tulee armollinen joukko, ei kuitenkaan täysin hyvää tekevä – hyvä viini on sekoitettu huonon kanssa.(Zohar s.230)

Tässä sitä kristityillä, jos eivät ole vain hiiren hiljaa vaienneet, on ollutkin selittämistä. Saulus-lähetyn Petri Paavola näyttää oiva esimerkkiä kristittyjen valkoivasta lukutavasta, kun hän heti alkuun unohtaa sanat ”Minä olen saanut pojan Herran avulla” tulkitessaan raamatun 33/38 käännöstä. Petri kertoo, sanan ”yhtyi” olevan alkutekstissä hepreaksi ”jada” (tietää, tuntee), kuten King James aivan oikein toteaaakin. Ja Paavola on aivan varma, että 1Moos.4:1 kertoo Adamin ”yhtyneen” vaimoonsa Eevan sillä sana ”tunsi” on kiertoilmaus eli eufemismi sanalle ”sukupuoliyhteys”. Raamatun opetuksen mukaan siis mies, eli Adam yhtyi vaimoonsa Eevaan ja sen seurauksena syntyivät niin Kain kuin myös Aabel. Petri Paavola oikein hehkuttaa, että Raamattu kumoaa selkeästi väärän opetuksen käärmeen yhtymisestä Eevaan:

Raamattu täten kiistattomasti opettaa, että Adam siitti Kainin, ei käärme. Adam oli Kainin isä, ei käärme.(kotipetripaavola.com/kaarmeensiemenharhaoppi.html)

Kiistattomasti ja todellakin niin kiistattomasti! Sillä huomaisitko kuinka Petri unohti nuo Eevan sanat ”Minä olen saanut pojan Herran avulla”. Sen sijaan Eeva ei puhua pukahda Aabelin synnytysajan koittaessa puolikasta sanaakaan Herran antamasta avusta. Vaikeneeko Paavola siksi, että hän ei halua kuvitella, että Herra olisi jotenkin auttanut Adamia Eevalle tehdyssä

niin sanotussa "urheilusuorituksen vaatimassa nesteyttämisoperaatiossa" eli vaikka kannatellen Adamin jännityksestä puoli velttoa aisaa? Tai eikö Petri halua edes tietää, että häveliäisyssyistä tapahtuman muistiin merkinnyt ei tohtinut kuvailla aktia eli vaikkapa mahdollista "threesome" ryhmäseksiä, kovin seikkaperäisesti, vaan kainosti teki selkä selin ainoastaan ylimalkaisen kirjauksen "ähinästä". Ja koska nuo tapahtumat kielletyn puun varjossa olivat seurauksiltaan ihmisille niin kauhistuttavat, oli parempi, että tapahtuneesta pidettiin mahdollisimman vähää ääntä ja ainakaan pikku yksityiskohdista ei kuiskittu, vaan oltiin hiiren hiljaa, mitä nyt naisen ensimmäiseksi ammatiksi kerrotaan yhä – huora.

Ja vielä ikävämmäksi Petrin kannalta hänen selittely-yrityksensä kääntyy, kun eläydymme Eevan asemaan. Siis Herra muka "*auttoi*" Eevaa ennen pimeydessä tapahtunutta syyttävää ristikuulustelua, vai vasta sen jälkeen, kun tämä oli jo ajettu rikossyytteiden saattelemana miehensä kanssa ulos paratiisista pelkkä vyöverho yllään, niinkö? Ei voi olla totta – kuinka se Herra osaa sitten ollakin niin auttavaisen ystävällinen! Ajattele vähän.

Missään Raamatussa ei kerrota koska Herra auttoi Eevaa tulemaan raskaaksi. Ei kai Herra käynyt hässimässä Pyhäksi hengeksi (tai käärmeeksi) naamioituneena, kuten myöhemmin Neitsyt Marian tapauksessa, Eevaa paratiisista karkotuksen jälkeen, vai tuliko Eeva tyhjistä ihan itsestään raskaaksi? Vai aiheuttiko kielletyn puun hedelmän haukkaaminen Eevan raskauden? Silloinhan se merkitsisi sitä, että nainen voi tulla raskaaksi sekä siemennesteestä että kielletyn puun hedelmästä?

Koko kristinusko, pakanakristittyjen Jeesuksen suuhun istuttamat sanat sekä juutalaisten laki ovatkin täynnä edellä kuvatun kaltaisia nyansseja, tyhjiä, ihanasti heliseviä myötätuntoa herättäviä lipeviä sanoja, härskiä liioittelua, tolkutonta minä, minä-itsekehua, ihon kananlihalle nostavaa raakaa väkivaltaa, palan painikkeina puolihuolimattomasti ja ohimennen syötettäviä kiusallisia totuuksia sekä melkeinpä monotonisesti toistettuja valheita, joita käytetään kuulijan/lukijan harhauttamiseen ja totuuden kiertämiseen kuten taikuri tai käärmeenlumooja, joka tehtailee ammatikseen silmänkääntötemppeja johdattaakseen tarkkaamattoman katsojan huomion oleellisten tapahtumien keskipisteestä toisaalle tai hypnotisoi uhrinsa ennen iskua.

Eli Herra siis tässä aivan avoimesti ilmoittaa kuinka tulevaisuudessa tulee käymään: Serafin siemenen (Kain) ja Aatamin siemenen (Aabel) välille puhkeaa riita. Kain surmaa Aabelin ja niin ihmisestä (Serafin ja Eevan jälkeläiset) tulee niin kuin "*joku meistä*", geneettisesti Jumalan kaltainen. Eikö jae (1Moos.2:22) Herra "*otti hän yhden hänen kylkiluistaan ja täytti sen paitkan lihalla. Ja Herra rakensi vaimon siitä kylkiluusta*" muka voi kertoa siitä, että ihminen luotiin geneettisesti yhdistämällä ihmisen geeneihin Herran

omia geneejiä vai mitä muuta ”lihaa” oli ihmisen luomiseen käytettävissä? Ja serafin ja geenimuunnellun Eevan yhdynnän tuloksena syntynyt jälkeläinen jatkoi automaattisesti syntynyttä uutta ”verilinjaa”.

Eikä Kainin suku, ”käärmeen verilinja” suinkaan hävinnyt maan päältä viimeistään vedenpaisumuksessa niin kuin Petri Paavola itselleen uskottelee. Kain siirsi tuota verilinjaa jokaiseen jälkeläiseensä ja nämä taas vuorollaan edelleen eteenpäin. Vai onko Paavolalla salattua tietoa siitä kuinka monta Nooan perhekuntaan kuuluvaa ei ollut vuosisatojen saatossa ”saastunut” käärmeen ”verestä”? Eihän Paavola edes aavista mikä on hänen oma ”veren kuvansa”, onhan hänkin tullut sellaiseksi kuin joku meistä.”

Nämä Raamatun jakeet 1Moos.2:22 ja 1Moos.4:1,2 viittaavat keksityn sadun sijaan epäilyttävästi joidenkin arvostetun tiedeyhteisön yleisesti sekopäisinä pidettyjen tutkijoiden väitteisiin, että ihmiset olisivat maapallon ulkopuolisen rodun, luojajumalien, taivaasta maan päälle laskeutuneiden, ”kuninkaallisen veren ruhtinaallisten jälkeläisten” tietoisesti aikaan saaman geneettisen muuntelun lopputulos, heidän ja apinaihmisen risteymä, joka luotiin ylempiarvoisten ahkeraksi ja ”aivottomaksi” orjaksi louhimaan kaivoksista kultaa. Entä tarkoittavatko sanat ”*että hän tietää hyvän ja pahan*” ja ”*joku meistä*” geneettisesti Jumalan kaltaisista sitä, että ihminen on paha, koska paha jumala teki hänestäkin pahan?

Entä olisivatko Aatami ja Eeva voineet välttää karkotuksen toimimalla toisin? Oleellisinta tapahtumissa ovat pelko, syyttely sekä se, että Aatami ja Eevan karkottivat itse itsensä Eedenistä, vapaaehtoisesti, sillä kukapa ei tuollaisen brutaalin henkisen terrorin koettuaan pyrkisi mahdollisimman kauaksi eroon terroristista? Niin Aatami ja Eeva Jahven kavalan petoksen seurauksena kadottivat Eedenin paratiisin.

Ainoa rikos, johon ihminen syyllistyi Eedenissä, on Raamatun kertomuksen mukaan se, että Aatami syytti Eevaa. Niin ja taittoivathan he niitä viikunanoksia eli vahingoittivat (hyi!) Eedenin luonnonmukaista kasvustoa tehdessään itselleen vyöverhot sekä oppivat tuntemaan hyvän ja pahan, joka näyttää olevan vain tyhjä virke ilman sisältöä, sillä he eivät suinkaan tunnistanee Herran heihin itseensä kohdistamaa kavalaa petosta, pahuutta. Sen sijaan Herra sai mennän tullen tahtonsa läpi. Tärkeintä näyttääkin olleen se, että serafi siitti Eevalle lapsen, niin että samalla tuo kahden ihmisen keskinäisen suhteen läheisin ja luottamuksellisin hetki, mahdollisuus tuntea onnea ja autuutta, tuomittiin häpeälliseksi ja synnilliseksi, hirvittäväksi rikokseksi Jumalaa kohtaan. Ja on hyvin todennäköistä, että Aatami ja Eeva lähtivät Eedenistä vapaaehtoisesti, ei ajettuna tai karkotettuna. He rankaisivat itse itseään vapaaehtoisesti vapaan tahdon käytöstä, sillä se syytösten

taakka, jonka Herra lastasi heidän omalletunnon, oli varmasti kestä-
tön – kuvittele itse!

Ja koko syntiinlankeemuskertomus saa aivan uuden ulottuvuuden, kun mie-
timme lähtötilanteen Raamatun antamien lähtökohtien mukaiseksi: Herra
oli Kaikkietävä, Raamatun mukaan Herra tunsu ihmisen ajatukset, jos ei
etukäteen, jopa ennen kuin tämä ehti ajatella, niin ainakin Herra pystyi luke-
maan ihmisen ajatuksia kuin avointa kirjaa (1Moos.6:5, Ps.94:11, Ps.139:2
ja Eenokin kirja). Herra myös pystyi paaduttamaan kenet tahansa, kuten
vaikkapa Egyptin faaraan, ihan milloin häntä huvitti. Näistä kyvyistä seu-
raa, että Herra tiesi mitä tulee tapahtumaan ja että Herra itse kirjoitti tapah-
tuman käsikirjoituksen mieleisekseen – viimeistä pilkkua myöten. Ilmakos
Herra ei asettanut vartijoita päivystämään jo hyvän- ja pahantiedonpuulle,
vaan vasta paluutielle elämän puulle. Onkin mitä suurinta itsepetosta väittää
syntiinlankeemuksen vaurioittaneen ihmisen aivotoimintaa ja liimanneen
häneen geneettisesti jälkipolville siirtyvän perisynnin. Todellisuudessa ai-
votoiminta vaurioitui, jos Herran harjoittamaa manipulointia voi edes mik-
sikään vaurioksi kutsua, ainoastaan Herran toiminnan vuoksi.

Koko Raamatun tarjoama aineisto ja kaikki näihin tapahtumiin liittyvä kir-
joitettu uskonnollinen oheistieto, sekä oma käytöksemme, viittaavatkin
yhteen ainoaan asiaan: kielletty hedelmä on sukupuoliyhdyntään häveliäs
peiteilmaus. Mutta tuo hedelmän syöntikielto oli vain pelkkä ovela juoni,
koska Herran tarkoituksena oli nimenomaan saada ihmiset harjoittamaan
sukupuoliyhteyttä, mutta ei ihan minkäläistä sukupuolista kanssakäymis-
tä tahansa, vaan ainoastaan sellaista, joka on häpeällistä, suorastaan syn-
nillistä.

Ihmisten vielä nykyinenkin käytös kertoo karmaisevalla tavalla, kuinka ran-
gaistavaksi he tulivat yöllisen kenttäoikeuden istunnon jälkeen kokemaan
kaiken, mikä liittyi sukupuolisuuteen ja alastomuuteen. Yhä edelleen tä-
mä tarina elää koko ihmiskunnan kollektiivisessa alitajunnassa. Ne henki-
sen raipan syvälle alitajuntaamme tekemät viillot, jotka Herran Eedenissä
ruuskallaan sivalsi, eivät ole edes vielääkään arpeutuneet. Haavat ovat yhä
avoinna vuotaen häpeää sekä märkien pelkoa. Naisen ensimmäisenä am-
mattina pidetään yhä huoran virkaa. Suomen kielessäkin sukupuolielimiä
kutsutaan yhä vielä häveliäästi hävyksi. Seksuaalisuus on yhä suurelta osin
tabu; kaksi vastakkaista sukupuolta ovat kykenemättömiä kohtaamaan toi-
sensa avoimesti ja luottamuksella, nauttimaan toisistaan ja elämästä, ra-
kentamaan yhdessä parempaa maailmaa. Raamatun opettajat Gyllenberg &
Kivekäs neuvovatkin syyllistämään alkavaan murrosikänsä saapuvia nuo-
ria seuraavasti:

Seitsemännen kouluvuoden aikana syntiinlankeemuskertomus otetaan esille käsiteltäessä pahan valtaa maailmassa ja yhteistä syyllisyyttämme.

Eli lasta ryhdytään seitsemännen kouluvuoden aikana, eli juuri murrosikäen tultaessa, yhteisvastuullisena joukkosyyllistämään teosta, jota Eeva ei edes Eedenissä tehnyt, aivan kuten natsien turvallisuusjoukotkin tekivät alinomaa II-maailmansodassa siviileille, kun he teurastivat nämä kostaessaan kuolleiden, yhden tai useamman, taistelutoverinsa puolesta. Esimerkiksi Kreikassa teloitettiin 1941–1944 tämän kaltaisissa kostotoimissa 130 000 siviiliä. Sen sijaan G&K mainostaman kertomuksen psykologisen osuuden hämmästyttävyyys jää kaksikolta yksityiskohtia myöten selittämättä, koska he eivät edes kiinnitä niihin minkäänlaista mielenkiintoa – tai sitten he eivät sitä edes ymmärrä joukkosyyllistämisen logiikkaa. He tyytyvät vain tavastellen toteamaan:

Syntiinlankeemuskertomuksen ydinsanoma on monesti hämärtynyt siitäkin syystä, että siihen sisältyvä seksuaalisymboliikka on kääntänyt huomion liian rajoitettulle elämän alueelle.

Tarkoittavatkohan G&K tuolla seksuaalisymboliikalla Eedenin tapahtumista maalattuja niitä lukemattomia kuvia, joissa esiintyy alastoman käärmeen lisäksi alaston mies ja nainen? Ainakin syntiinlankeemuksen ydinsanoma on miehiltä hämärtynyt todella pahasti. Ja uskonnon oppikirjat sekä G&K selittävät tapahtumien kulkua näin:

Hyvällä ja pahalla tarkoitetaan tässä kaikkea mahdollista tietoa. Tieto sinänsä ei ole pahasta, mutta sen valtava määrä hämärtää ihmisen alkuperäisen alamaisen suhteen Jumalaan ja suistaa hänet alkuperäiseltä paikaltaan maailmassa. Lankeemuksessa ihminen rikkoi Jumalan käskyn ja halusi itsekkäästi nousta omaksi herrakseen ("Religio 2").

Kertomuksen sanoma on, että ihminen nousi kapinaan Jumalan hyvää suunnitelmaa vastaan ja kieltäytyi tottelemasta Jumalan säätämiä elämän lakeja. Ihminen rikkoi vapaaehtoisesti avoimen luottamussuhteensa Jumalaan ja valitsi tien, joka rakentuu itsekkyyden, julmuuden, väkivallan, sorron, valheen ja kateuden varaan. Ihminen on itse turmellut mahdollisuutensa... Syntiinlankeemuskertomus kuvaa ihmisen suuruudenhullua yritystä päästä elämän omistajaksi. Ihminen ei halunnut tyytyä olemaan vain luotu muiden luotujen joukossa, vaan hän halusi olla kaikkien yläpuolella ("Religio 4").

Raamattu sanoo pahuuden olevan seurausta ihmisen lankeemuksesta syntiin... Kertomuksen sanoma on: Luoja on asettanut ihmisen toiminnalle ja elämälle rajat, joita ei voida ylittää särkemättä elävää yhteyttä Jumalaan. Noita rajoja kuvaa kertomus hyvän- ja pahantiedonpuusta. Jumala rakasti ihmistä ja odotti ihmisen suostuvan vapaasti vastarakkauteen, elämään Jumalan tahdon mukaisesti. Toisin kuitenkin kävi. Yhteys Jumalaan särkyi ja paha tuli maailmaan (Tapio Ahokallio, Uskonto ja maailmankatsomus”).

Mistähän ”Religio 2:n” kirjoittaja Ole Högberg on keksinyt, että hyvällä ja pahalla tarkoitetaan tässä kaikkea tietoa? Ja että alamainen merkitsee avointa luottamussuhdetta? Silloinhan syvässä etelässä puuvillapelloilla iloisesti lauleskelevilla mustilla orjilla oli todella upea ja avoin luottamussuhde plantaasin omistajaan. Ja kuinka voidaan väittää, että ihminen halusi nousta omaksi herrakseen, kun hän vain halusi tietää? Ja kuinka ylipäättään voidaan puhua minkäänlaisesta luottamussuhteesta, jos plantaasin omistajalla on käytettävissään ”käärmeen” kaltainen ”orjapiiskuri”? Valitsiko muka ihminen ”itsekkyyden, julmuuden, väkivallan, sorron, valheen ja kateuden”? Pikemminkin vaikuttaa siltä, että Herra valitsi ja opetti nuo taidot, väänsi rautalangasta ”alamaisilleen”. Ei kai se, että pystyy erottamaan hyvän ja pahan ja haluaa tietää, tee ihmisestä elämän omistajaa ja muita ylempää – herraa. Tuo tietohan ainoastaan lisää ihmisen valmiuksia, joiden avulla hän pystyy välttämään ne karikot, joihin läheiset ja ”alamaiset” ovat haaksirikoutuneet.

Kirjan ”Uskonto ja maailmankatsomus” kirjoittajalta Tapio Ahokallioltä lipsahtaa selitellessään kuin vahingossa syvällisempi totuus: ”*Jumala odotti ihmisen suostuvan elämään Jumalan tahdon mukaisesti.*” Eli ei mitään suuruudenhulluutta tai herruuden tavoittelua ihmisen taholta – päinvastoin. Herra halusi, että ihminen suostuisi tahdottomaksi sätkynukeksi ja rankaisisi itseään, kuten Aatami ja Eeva tekivätkin, vapaan tahdon käytöstä, varoitukseksi. Kirjan tekijän käsitys rakkaudesta on myös sairaalloinen: ”*Jumala rakasti ihmistä ja odotti ihmisen suostuvan vapaasti vastarakkauteen, elämään Jumalan tahdon mukaisesti.*” Tätäkö on kristillinen rakkaus, rakkauteen pakottamista, orjan rakkautta ruoskaan? Entä väite: ”*Yhteys Jumalaan särkyi ja paha tuli maailmaan*”? Sehän on loistoesimerkki siitä, kuinka usko sumentaa täydellisesti järjen? Jos oletetaan kuten kristityt ja juutalaiset, vastoin Raamatun totuutta häivyttävää tekstiä, että ”käärme” oli langennut enkeli, Saatana, niin silloin kaikki sellaiset väittämät, että pahuus ilmestyi maailmaan vasta syntiinlankeemuksen yhteydessä, ovat silkkaa itsepetosta. ”Käärme” odotti ihmistä jo Paratiisin persikkapuiden katveessa.

Psykologi, psykoanalyttikko ja psykoterapeutti Elina Reenkola päästää ilmoille Psykoterapia lehden (1/2018) artikkelissaan Halu ja häpeä kunnon tuhnun:

*"Paratiisimyytti kertoo erillisyyteen siirtymisestä sekä häpeän ja halun synnystä. Karkotus paratiisista, symbioosista, johtaa työläälle tielle kohti seksuaalisuuden ja halujen haltuunottoa. On vain tie kohti erillisyyttä, jota joutuu psyykkisellä työllä prosessoimaan kohti vastavuoroisuutta. Kadotetun paratiisin ihannetilän ihminen pyrkii löytämään uudelleen ihanteis-
saan."*

Elinan kirjoittama artikkeli ei perustu ainakaan Raamatun tekstiin eli hän ei ole ainakaan lukenut Pyhää kirjaa. Todennäköisesti Reenkolan "upeat tyhjänpäiväinen" psykoanalyysi Paratiisin tapahtumista perustuu kuulopuheisiin ja luuloihin, toisen käden saastuttamasta lähteestä pulppuaviin huhuihin sekä tietysti omaan psykologiseen puolustusmekanismiin.

ELÄKÖÖN, ELÄKÖÖN, ELÄKÖÖN

Mutta vaikka me kaikki emme ole tunnutuksellisia kristittyjä, emme edes tapakristittyjä, meistä suurin osa on kasvatettu kristillisten kasvatustietojen mukaisesti. Ja vaikka me olisimme antaneet ajat sitten piut paut Raamatun "sitä jota Jumala rakastaa, hän kurittaa" ja "joka vitsaa säästää, se vihaa lastaan; mutta joka häntä rakastaa, se häntä ajoissa kurittaa" pyhille kasvatustietojen, niin hämmästyksellemme osa niistä lapsista, joiden kasvatuksessa on noudatettu äärimmäisen suurta suvaitsevaisuutta ja vapaamielisyyttä, onkin kasvanut tunne-elämältään häiriintyneitä ja usein vielä aggressiivisempia, kuin ankarammin kasvatetut lapset.

Tämä johtuu siitä, että vapaa ja suvaitseva kasvatustietä on usein puhdasta välinpitämättömyyttä. Vanhemmat ovat avuttomia, koska he eivät tiedä, heitä ei ole opetettu, eikä opeteta kasvattamaan lapsia rakkauden ja rajojen ristiriitojen ryteikössä. Niinpä lapset, joiden vanhemmat, joko piilottavat lapsen silmiltä kaikki mahdolliset ristiriidat ja pienimmätkin onnettomuudet, tai alistuvat järjestelmällisesti lapsen vaatimuksiin, noudattavat tämän pienimpiäkin toiveita ja tahtoa epäonnistuvat tehtävässään vuorenvarmasti. Anthony Storr:

Aggressioiden normaali purkautuminen vaatii vastusta. Liian myöntäväiset vanhemmat eivät aseta mitään esteitä lapsen tielle, eivätkä mitään auktoriteettia, jota vatsaan lapsi voisi kapinoida ja näin lapsen synnynnäinen pyrkimys riippumattomuuteen, itsesuojeluvaisto, jää vaille oikeutusta. Jos lapsella ei ole ketään, jota vastustaa, sen aggressiolla on taipumus kääntyä sisäänpäin sitä itseään vastaan – se kiskoo hiuksiaan, puree kynsiään tai masentuu (tai lävistelee itseään, pannoittaa itsensä, örveltää kännissä – edistysellinen punk-kulttuuri) ja alkaa syytellä itseään. Nämä reaktiot vaihtelevat silmittömien raivonpuuskien kanssa, jotka eivät kohdistu kehenkään erityisesi.

Jos vanhemmat eivät milloinkaan vaadi huomioon otettavaksi omia yksilön oikeuksiaan, vaan jatkuvasti alistuvat lapsensa vaatimuksiin, lapsi joko alkaa luulla olevansa kaikkivoipa ja vaatii, että hänen on saatava tyydyttyä jokainen oikkunsa heti, tai sitten se pitää kaikkea itsevarmuutta vääränä ja kuvittelee, ettei sillä ole oikeutta tuntea tyydytystä mistään

Ja jos kodin tunneilmasto on jääkylmä ja lapsen vilu ja yksinäisyys on yritetty tilkitä lahjoilla tai lohduttomuus tekaistuilla kehuilla, tai tavarapaljoudeella, lasihelmillä, niin lapsi ripustautuu kasvaessaan tavaroihin ja ihastuu

selfiehinsä – kuvaansa lähteen kalvolla. Lapsi kiintyy ja rakastuu kuluttamiseen ja keräilyyn, esineisiin. Tai jos lapselle on näytetty esimerkkiä läheisyyden ja luottamuksen sijaan välittämistä, joka on pelkästään tunteetonta, kylmää ja mekaanista sukupuolisten patoutumien purkamista, peiteltyä pornografiaa, sadismia tai masokismia, niin hänestä tulee ehkä parhaassa tapauksessa jopa sadomasokisti, ellei jopa tunteeton psykopaatti – kottakaaamme länsimaiden kasvatusmenetelmille 3-kertainen eläköön-huuto: eläköön, eläköön, eläköön!

Ja vapaan kasvatuksen saaneet, kristillisestä synnin taakasta vapautuneensa luulevat kansalaiset, kuvittelevat, että heidän "vapaa" seksinsä on nyt luonnollista – luonnonmukaista. Mutta heidän mainostamansa "vapaa" seksi ei poista häpeää tai pelkoa, sisintä kalvavaa syyllisyydentunnetta likaista sukupuolisuutta kohtaan. Vapaa seksi ei hävitä pelkoa oman sukupuolisen osaamisen tai kyvykkyyden suhteen. Vapaa seksi suo yksilölle vain hetkellisen mekaanisen tyydytyksen, joka on kuin pahan unen haihtuva varjo luonnollisen sukupuolisuuden puutarhassa. Vapaa seksi esineellistää sukupuolipartnerin, lähinnä naiset, pelkäsi ranskanleipää ahnaasti nieleviksi porttikongeiksi. Ainoaksi päämääräksi vapaassa seksissä jää useimmiten fyysisen nautinnon metsästyksen maksimointi. Vapaa seksi ei koskaan tyydytä ihmisen rakkaudenjanoa, vastarakkautta synnyttäviä tunteita. Vapaa seksi on vain päivänvalossa ja mahdollisesti vielä julkisesti tapahtuva versio aiemmasta kristillisen kaksinaismoraalin vuoksi (tai edellyttämättä) pimeydessä tapahtuneesta kaikkinaisesta lähetyssaarnaajan asennossa tapahtuneesta seksuaalisesta kähminnästä ja hyväksikäytöstä – pappien pikkupoikien poraamisesta. Vapaa seksi on puhtaimmillaan silkkaa väkisinmakaamista, niin tunteettoman mekaanista ja pahoinvointia aiheuttavaa, että turvatakseen itsensä syyteltä, ainakin toisen osapuolen olisi hyvä etukäteen edellyttää partneriltaan kaavakkeelle laadittua ja allekirjoitettua yhdyntä lupaa.

Alussa mainittu valtakunnallinen lapsiuhritutkimuskin antaa lasten kohtelusta valheellisen tilan, kaunistellun kuva! Tutkimuksen kysymyksen asettelu ensinnäkin sulkee lapsiin kohdistuvasta väkivallasta pois kaikkein yleisimmän ja vanhempien suosiman väkivallan – huutamisen ja eristämisen! Toiseksi tutkimus ei ulotu henkiseen heitteillejättöön, välinpitämättömyyteen ja kolmanneksi tutkimus ei näe väkivaltarikoksena pitämänsä ikätovereiden kiusaamisen syytä, vanhempien lapsilleen näyttämää esimerkkiä! Ja lasten ikätovereiden ja vanhempien käyttäytyminen jaetaan tutkimuksessa ikätoverien rikolliseen ja vanhempien ei-rikolliseen käyttäytymiseen, vaikka osa vanhempien lapsiinsa kohdistamasta väkivallasta on laissa kriminalisoitu!

Entä mitä hyötyä on tutkimuksesta, joka ei puutu yleisimpiin vanhempien lapsiin käyttämän väkivallan muotoihin, huutamiseen, kyttäykseen, kiristämiseen ja eristämiseen, vaan vielä sen lisäksi jättää erottelematta toisistaan lasten kokeman fyysisen ja psyykkisen väkivallan sekä kaiken kukkuraksi ei viittaa sanallakaan lapsiin kohdistuvaan henkiseen pedofiliaan?

Suurin puute lapsiuhritutkimuksessa on kuitenkin se, että se ei erottele lainkaan sellaista lasten kokemaa väkivaltaa, kuten fyysinen aistillisen nautinnon, läheisyyden, kosketuksen, leikkiin, hellyyden ja rakastavan huolenpidon puutetta – tunnekylmyyttä, ja lapseen istutettua seksuaalinen häpeän ja alastomuuden pelkoa, jota aiheuttaa aivojen vaurioitumista, lapsen vammautumista, sellaisesta väkivallasta, joka ei ole kokopäiväistä ja jatkuvaa – kaiken kattavaa.

Jo koska fyysisen aistillisen nautinnon riistäminen lapselta on pääasiallinen syy tämän myöhempään väkivaltaiseen käyttäytymiseen, niin jos tuohon riistoon ei puutu edes tutkijana, tekee itsestään väkivallan ja vihan lähettilään!

Entä sinä? Kuka sinut on lannistanut kesyksi tahdottomaksi kutomakoneen osaksi tai itsensä tatuoineeksi näennäiskapinalliseksi, hihnan päässä kulkevaksi ja hampaitaan vastaantuleville miehille väläytteleväksi trimmatuiksi villakoiraksi? Törmäsitkö sinäkin epäonneksesi pahvipäiseen luomakunnan kruunuun? Joka veltolla vesurillaan huitoi ohimenevän hetken huulille ja lähtiessään huikkasi:

Sika kivat tiset, kiitos Jeesus pillusta, ota pois jos saat!

Vai oliko se vain silkkaa epäonnea, että lottorivissä ei ollut tälläkään kertaa ainuttakaan oikein? Vai oliko se kontrollin, resurssien ja kouluterveydenhuollon puutetta, yhteiskunnan kovuuden, koulutuksen ongelmien, vaativan koulumaailman sekä koulujen vähentyneiden resurssien syytä, että prinssi valkoisella ratsullaan ratsasti huomaamattaan ohitsesi, kiveykselle pudonnut lasikenkäsi meni tuusan nuuskaksi tai suutelit aivan väärää rupisammakkoa? Miksi minulle aina käy näin? Miksi kohdalleni ei osunut ihminen, joka ei olisi tehnyt numeroa itsestään, jota ei olisi kiinnostanut vähääkään vaginallani ja sen voimalla elvistely, vaan olisi ottanut minua lämmöllä kädestä kiinni. Opettanut minulle älyn ja tunteen hellää levottomuutta. Kuljettanut sormenpäitään ihollani, kuvittaen minut salaisilla rakkauden aakkosilla. Uinut kanssani ruusun leijailevien terälehtien lempeässä sateessa ja aika olisi pysähtynyt...

KURITUSVÄKIVALLAN LUVATTU MAA

Lapsen kaltoinkohtelu määritellään Maailman terveysjärjestön WHO:n mukaan seuraavasti: Lapsen kaltoinkohtelu käsittää kaikki sellaiset fyysisen ja psyykkisen pahoinpitelyn muodot, seksuaalisen hyväksikäytön, laiminlyönnin taikka kaupallisen tai muun riiston, jossa on kyse vastuusta, luottamuksesta tai vallasta ja josta seuraa todellista tai mahdollista vaaraa lapsen terveydelle, kehitykselle tai ihmisarvolle.

Wikipedia kertoo, että Lasten kaltoinkohtelu on ilmiö, joka tapahtuu yleisimmin lapsen omassa perheessä ja on siten tyypillisimmissä muodoissaan osa perheväkivaltaproblematiikkaa. Sen tunnistamisen historia esimerkiksi lääketieteessäkään ei ole kovin pitkä. Vuonna 1946 Caffey kuvasi ensimmäisenä »tautitilan», jossa imeväisillä esiintyi pitkien luiden murtumia ja kovan aivokalvon alaisia verenvuotoja ilman tietoa vammamekanismista. Vammojen syy jäi avoimeksi, mutta 1950-luvun puolivälissä julkaistiin pohdintaa siitä, että Caffeyn kuvaamat vammat olisivat pahoinpitelyn seurausta. Kuitenkin vasta vuonna 1962 Kempen ym. artikkeli "The Battered Child Syndrome" herätti maailmanlaajuisia huomiota.

Lapsen kaltoinkohtelua leimaakin tyypillisesti sen emotionaalinen kieltäminen ja lapsen jääminen yksin ongelmiensa kanssa. Tämä johtunee siitä, että pienen lapsen hätää ja avuttomuutta on aikuisenkin usein vaikea sekä uskoa että kohdata, kuten Söderholm ja Karkola ym. ovat todenneet (Söderholm, A., Lapsen kaltoinkohtelu, 2004, Kustannus oy Duodecim), on ilmiön kieltäminen kaltoinkohteluun puuttumisen suurin ongelma.

*"Perheessä kaltoinkohtelu usein kielletään, ja myös lasten parissa työskentelevillä ihmisillä on edelleen joko tietoinen tai tiedostamaton taipumus emotionaalisesti kieltää kaltoinkohtelu tai sen mahdollisuus. **Kempe työryhmineen kirjoitti vuonna 1962 klassisessa työssään** (Kempe, C. H., Silverman, F.N., Steele, B.F., ym. The battered-child syndrome. J Am Med Assoc 1962) lapsen pahoinpitelystä seuraavasti: "Monen lääkärin on vaikea uskoa sellaisen tapahtuman mahdollisuuteen ja heillä on taipumus sulkea mielestään sellaisen epäilykin, vaikka he olisivat kasvatusten ilmiselvien todisteiden kanssa." **Kolmekymmentä vuotta myöhemmin** brittiläinen lastenlääkäri Chris Hobbs totesi (Hobbs, C.J. and J.M. Wynne, Psychological signs of child abuse, a color atlas. 2001): "Kun kyseessä on kaltoinkohtelu, lapsen tehokkaan suojelun pääasiallinen este on edelleen ongelman kieltäminen sen kaikissa muodoissaan."*

Lapsen kaltoinkohtelu tapahtuu tyypillisimmin omassa perheessä ja on osa perheväkivaltaa, mutta voi tapahtua myös muualla, kuten lastensuojelulaitoksessa, koulussa tai hoitopaikassa. Lapsen kaltoinkohtelu voi olla hyvin monimuotoista. Tyypillisimpiä kaltoinkohtelun muotoja on lapsen heitteillejättö eri muodoissaan ja lapsen tarpeisiin vastaamattomuus mutta myös fyysistä ja emotionaalista sekä kemiallista väkivaltaa eri muodoissaan esiintyy huolestuttavan paljon. Wikipedia jakaa lapsen kaltoinkohtelun seuraavasti (luetteloon lisätty, siitä puuttuvia kaltoinkohtelun eli pahoinpitelyn muotoja):

1) Lapsen laiminlyönti

- a) Lapsen puutteellista hoitoa ja hoidon laiminlyöntiä (esimerkiksi vaatetus ja ruokailu epäasiallista, neuvolakäyntien tai sairauden hoidon laiminlyönti)
- b) Lapsen hyvinvoinnin laiminlyöntiä (esimerkiksi liiallinen päihteiden käyttö, valvottaminen, mielenterveysongelman hoidon laiminlyönti)
- c) Alistaminen kaoottisuudelle ja väkivallalle (esimerkiksi epäsäännöllinen elämänrytmi, liiallinen päihteiden käyttö, lapsi vanhempien välisen väkivallan todistajana tai asuin olojen epämääräisyys)
- d) Psykkisten perustarpeiden laiminlyönti (esimerkiksi lapsi jätetään yksin, rajattomuus, lapsi joutuu aikuisen rooliin, tunteettomuus)
- e) Lapsen heitteillejättöä (Lapsen jättäminen täysin ikäkaudelleen sopimattomasti heitteille joko fyysisesti tai emotionaalisesti tai molemmilla tavoilla)

2) Lapseen kohdistuvaa fyysistä väkivaltaa.

- a) lapsen ravistelua (esimerkiksi vauvan ravistelu (engl. shaken baby), vauvan paiskominen (engl. shaken impact))
- b) lapseen kohdistuvaa fyysistä väkivaltaa (esimerkiksi vauvan/lapsen lyöminen, potkiminen, töniminen, kuristaminen, tukistaminen, polttaminen kuumilla esineillä (esimerkiksi tupakalla tai vedellä))
- c) lapsen kemiallista pahoinpitelyä (esimerkiksi alkoholi, huumeet, lääkkeet)
- d) fyysinen kurittaminen (ollut kiellettyä vuodesta 1984) (esimerkiksi lyöminen, tukistaminen, läpsiminen tai repiminen)

3. Lapsen kemiallista pahoinpitelyä

- a) lapselle annetaan alkoholia esimerkiksi tuttipullosta
- b) lapselle syötetään, useimmiten huumaavia lääkkeitä tai huumeita
- c) äidin raskaudenaikaisen alkoholinkäytön aiheuttamia sikiön keskushermoston ja osin muidenkin elinten ja elinryhmien vakavia ja pysyviä toiminto-

tahäiriöitä. Raskaudenaikainen alkoholi-altistus on yksi suurimpia kehitysvammaisuuden aiheuttajia länsimaissa.

4. Lapsen emotionaalista kaltoinkohtelua

- a) lapsen kohdistuvaa henkistä väkivaltaa (mitätöinti, emotionaalinen ja moraalinen turmeleminen ja kaltoin kohteleminen, murjotus, puhumattomuus, kiroilu, esineiden heittäminen ja/tai potkiminen)
- b) huutaminen, rähjääminen
- c) uhkaileminen (esimerkiksi kotiaarestilla, selkäsaunalla tai hylkäämisellä)
- d) pelottelu (esimerkiksi jos et ole kiltisti, niin joulupukki...)
- e) nöyryyttäminen (verbaalinen pahoinpitely, esimerkiksi nimittely, alistaminen, järjestelmällinen loukkaaminen, kyykytys)
- f) mitätöinti ja nälvintä (esimerkiksi nimittely, julkinen halventaminen, haukkuminen, kiusaaminen)
- g) eristäminen (esimerkiksi muista perheenjäsenistä, sukulaisista, ystäväistä)
- h) käyttäminen (esimerkiksi pukeutuminen, kotiintuloajat, kaverit, puhelimen käyttö)
- i) kiristäminen (esimerkiksi, jos et tee, niin...)
- j) syytely (lapsen syyksi laitetaan jopa kaikki mahdollinen, mahdotonkin)
- k) hylkääminen (esimerkiksi laitokseen, ystävien tai sukulaisten luo, kotiin jne.)
- l) tunnekylmyys (esimerkiksi lasta kohdellaan kuin ilmaa, ikään kuin lasta ei edes olisi olemassa)
- m) rajoja määrittelemätön, ylineuvotteleva kasvatus tai "pumpulissa" kasvattaminen
- n) uskonnolliset kasvatusmenetelmät ("*sitä jota Jumala rakastaa, hän kurittaa*" ja "*joka viitsaa säästää, se vihaa lastaan; mutta joka häntä rakastaa, se häntä ajoissa kurittaa*")
- o) henkinen pedofilia mikä tarkoittaa lapsen luonnollisen seksuaalisuuden kieltämistä (esimerkiksi itsetyydytys), häpeän, pelon ja alastomuuden sekä sukupuolielinten likaisuuden syövyttämistä lapseen.
- p) uskonnollinen tai muu maailmankatsomuksellinen fanatismi (esimerkiksi ehdottomat uskonnolliset toimintavaatimukset, epäterveellinen ruokavalio, rokotevastaisuus, vertaa Munchausen Syndrome by Proxy)
- q) lapsen täydellinen kontrollointi (esimerkiksi ja/tai uskonnolliseen fanatismiin)
- r) mustasukkaisuus (esimerkiksi mustasukkaisuus lasta kohtaan, tai lapsen saamaa hoivaa kohtaan tai lapsen alkaessa seurustella) lapsesta saa kyllä olla mustasukkainen, mutta ei liikaa, silloin lapsi ei tunne oloaan enää niin turvatuksi kuin ennen.

s) taloudellinen laiminlyönti (esimerkiksi lapsen elatukseen tarkoitettujen etuuksien ja rahavarojen vastuuton käyttö omiin tarkoituksiin, lapsen omaisuuden hävittäminen, myyminen tai varastaminen)

5. Lapsen seksuaalista hyväksikäyttöä

a) Seksuaalinen sekaantuminen alaikäiseen on rikos (jos lapsi on alle 16 vuotta).

b) Lapsen seksuaalinen hyväksikäyttö

6. Lapselle sepitetään tai aiheutetaan sairauksia

a) Münchhausenin oireyhtymä, (engl. Munchausen Syndrome by Proxy)

7. Lapsen henkilökohtaisen omaisuuden turmelua

a) Lapsen henkilökohtaisten esineiden, lapsen tuotosten rikkomista tai tärvelystä

Kaltoin kohteleville vanhemmille voi Wikipedian mukaan olla ominaista vuorovaikutustilanteessa lapsen kanssa muun muassa seuraavat seikat:

- a) vanhemman ja ammattilaisen käsitykset lapsen hyvinvoinnista ja mahdolliset huolet lapsesta eroavat oleellisesti toisistaan
- b) vanhempi ei pidä ongelmallista tilannetta ongelmallisena
- c) vanhempi on vihamielinen, syyttelevä tai loukkaava lasta kohtaan
- d) vanhempi on väkivallan kohteena parisuhteessaan
- e) lapselle ei anneta tilaa
- f) vanhempi ei "näe" tai "kuule" lasta
- g) vanhempi ei pysty lohduttamaan lasta
- h) vanhempi ei osaa käsitellä lasta
- i) vanhemman suuttuminen viranomaisille voi olla suurempaa kuin huoli lapsesta
- j) vanhempi voi toisaalta käyttäytyä myös ylitsevuotavan oloisesti; "valheellinen positiivisuus" lasta kohtaan peittääkseen mahdollista kaltoinkohtelua

Lapsen käytöstä voivat leimata myös muun muassa seuraavat seikat:

- a) lapseen on vaikea saada katsekontaktia
- b) lapsi on poikkeuksellisen arka ja passiivinen
- c) lapsi on vihamielinen, kiukkuinen, levoton tai pelokas
- d) lapsi viestittää tai kertoo kaltoinkohtelustaan

- e) lapsi ei halua lähteä esimerkiksi vastaanotolta tai hoitopaikasta
- f) lapsella on epämääräisiä mustelmia epänormaaleissa paikoissa
- g) lapsi tekee väistöliikkeitä vanhemman lähestyessä tai hakee turvaa muista aikuisista

Wikipedian artikkelin "Lapsen kaltoinkohtelu" (fi.wikipedia.org/wiki/Lapsen_kaltoinkohtelu) lapsiaan kaltoin kohtelevia ja pahoinpiteleviä vanhempia luonnehtii usein se, että **he ovat joko valmistautumattomia tai joissain tapauksissa myös varsin kykenemättömiä vanhemmuuteen, he eivät ymmärrä** lapsen kehitykseen liittyviä vaikeuksia ja rajoituksia eri ikävaiheissa **eivätkä he tiedä, miten suhtautua tai kasvattaa lapsia ilman esimerkiksi kurituksen nimellä kulkevaa lapsen pahoinpitelyä tai väkivallalla uhkailua.** Vanhemmalla voi olla **puutteellinen kyky ja joskus myös halu** ymmärtää realistisesti lapsen tarpeita tai kykyjä huolehtia itsestään. Puutteellinen vanhemmuus tarkoittaa useimmiten myös **empatian puutetta** ja kyvyttömyyttä asettaa lapsen tarpeita omien tarpeidensa edelle sekä kyvyttömyyttä positiiviseen vuorovaikutukseen lapsen kanssa. Tyyppillisesti lapseen puretaan itselle sietämättömiä tunteita ja lapsi paitsi kärsii tästä toiminnasta, niin usein hän oppii toimimaan myös vastaavalla tavalla omassa elämässään – puhutaan ns. väkivallan kierteestä.

Hämmästyttävää! Tietoyhteiskunnassa elävä maailman onnellisin kansa ei ole oppinut käyttäytymään inhimillisesti, eikä opettamaan lapsilleen miten lapsi kasvatetaan, koska heidät itsensäkin on kasvatettu väkivallalla tai väkivallan uhalla! Lapsia, vanhuksia ja eläimiä kohdellaan kulttuurissamme yhä kaltoin. Nykyään jopa vankeja maamme vankiloissa ja pieniä urosorsaita maamme sikaloissa, joilta silvotaan muutaman päivän vanhana (kastraatio) sukuelimet raavaita grillimaistereita häiritsevän lihaan muodostuvan "karjunmaun" ehkäisemiseksi, kohdellaan pääsääntöisesti paremmin kuin pik-kulapsia maamme kodeissa.

Mikä muu aikuisia oikein vaivaa, ellei itse lapsuudessa vanhempien taholta itse koettu väkivalta? Ja aikuiset eivät tee asialle mitään psykologisten torjuntamekanismiensa vuoksi, joiden avulla he torjuvat ikävät lapsuusmuistot ja kultaavat rakkaiden vanhempiensa väkivallan kyllästävät kasvatusmenetelmät. Eikä muistikuvia selvennä ainakaan yhtään se, että heille on opetettu kristillisen kasvatuksen tähdentämien alistumisen, nöyrytymisen ja tottelevaisuusvaatimuksen tarkoittavan lähimmäisen rakkautta!

Vai kuvitteleeko joku, että maamme mielenterveysalan ammattilaiset eivät olisi välttyneet vanhempiensa pahoinpitelyltä? Johanna ja Jan-Henry Stenberg kertovat kirjassaan "En se minä ollut" (Duodecim, 2016):

Eri tutkimusten mukaan noin puolet suomalaisista on turvallisesti kiintyneitä

Eli suomalaisista noin puolet 50 %, (joidenkin tutkimusten mukaan, esimerkiksi Van Ijzendoorn ja de Wolff, 1997 55 % ja hilkkatukkiniemi.files.wordpress.com/2010/10/aikuisten-kiintymyssuhteet1.doc kertoo jopa 60 %), on siten turvattomasti kiintyneitä. (Varhaisessa hoivasuhteessa omaksuttua ensimmäisen elinvuoden aikana vakiintuvaa suhtautumista toisiin ihmisiin kutsutaan kiintymistyyliksi) Toisin sanoen puolella Suomen aikuisväestöstä on sellaisia lapsuusaikaisia kokemuksia, jotka ovat Stenbergien käyttämien sanojen mukaan johtaneet *"turvattomasta ja epäjohdonmukaisesta kasvuympäristöstä"* eli *"lapsen tunneilmaisut"* eivät ole johtaneet *"hoivajan myötäelävään lähestymiseen ja huojennuksen kokemukseen."*

Tässä Stenbergin psykologipariskunnan tyylipesteet putoavat pahasti pakkaselle! He väittävät ihan tosissaan ja silmiään räpäyttämättä, että *"lapsen omat tunneilmaisut"* ovat syy turvattomaan kiintymiseen! Siis lapsi itse aiheuttaa sen, miten hän läpi elämän ajattelee toisista ja miltä ihmissuhteet hänestä tuntuvat! Varhaiset kokemuksethan pohjustavat sitä, millaisiin ihmissuhteisiin aikuisuudessa hakeudumme ja millaisia vaikeuksia niissä mahdollisesti koemme. Yksilöllinen kiintymystyyli on myös tunnesäätelyn ja psyykkisen puolustusjärjestelmän kehityksen perusta.

Entä ne niistä 50 prosentista, toisesta puolikkaasta, jotka ovat turvallisesti kiintyneet, mutta tuo kiintymyssuhde on käytännössä yksinäisyyden pelkoa ja todenmukainen käsitys todellisuudesta on osa maailmanlaajuisia joukko-harhaa, että toinen ihminen voisi todellisuudessa toimia jonkinlaisena pelastusrenkaana, pahan puskurina? Ovatko turvallisesti kiintyneet niitä, jotka tiukan paikan tullen, uhkatilanteessa luovuttavat päätäntävällän muille? Luopuvat omasta tahdostaan?

Jotain Stenbergien mainostamista turvallisesti kiintyneiden kansalaisten turvallisuudesta kertoo se, että vaikka heistä suurin osa tuntee ahneutta ja kauteutta, niin ne luetaan ilmeisesti turvallisuutta tuoviksi perustunteiksi. Ja lähes jokaisen turvallisesti kiintyneen maamme kansalaisen sisukaluja nälkäisen kulkukoiran tavoin kalvava mustasukkaisuus on nähtävästi turvallisuuden ja osoitus yksilön henkisestä terveydestä, vaikka mustasukkaisuus kertoo henkilön huonosta itsetunnosta, menettämisen pelosta?

Jos Kempe työryhmineen kirjoitti 1962 *"Monen lääkärin on vaikea uskoa sellaisen tapahtuman mahdollisuuteen ja heillä on taipumus sulkea mielestään sellaisen epäilykin, vaikka he olisivat kasvotusten ilmiselvien todisteiden kanssa"* ja brittiläinen lastenlääkäri Chris Hobbs totesi kolmekymmentä vuotta myöhemmin, vuonna 1992: *"Kun kyseessä on kal-*

toinkohtelu, lapsen tehokkaan suojelun pääasiallisin este on edelleen ongelman kieltäminen sen kaikissa muodoissaan", niin aivan sama lapsiin vanhempien taholta kohdistuvan väkivallan välttely ja kieltäminen jatkuu Suomessakin yhä tänä päivänä! Ja usein vielä korkeasti koulutettujen mielenterveysalan nais-ammattilaisten – äitien keskuudessa!

Niinpä jälleen, lähes 30 vuoden kuluttua Hobbsin toteamuksesta, esimerkiksi Helsingin yliopiston lastenpsykiatrian professori Eeva Aronen, TAYS:n nuorisopsykiatrian ylilääkäri Riinakerttu Kaltiala-Heino ja professori Essi Viding, jos eivät kiellä ongelmaa, niin ainakaan eivät halua, että vanhempien "harrastamasta" lasten pahoinpitelystä puhutaan, ilmeisesti omien väkivaltaa sisältävien lapsuudenkokemuksiensa vuoksi. Lapsiin kohdistuneesta väkivallasta kyllä puhutaan psykiatrien, psykologien ja psykoanalyttikoiden kesken kautta rantain, erityisesti näön vuoksi juhlatilaisuuksissa ja erilaisia kiertoilmauksia käyttäen, kuten Stenbergit kirjassaan "En se minä ollut" (esimerkiksi *sosiaalinen hankaus, ristiriitatilanne, puutteellinen hoiva, oppiminen ja tasapainoton olotila*), mutta vanhempien lapseen kohdistamasta väkivallasta vältetään usein viimeiseen asti puhumasta suoraan ja ennen kaikkea tapahtumien todellisilla nimellä. Teoksessa "En se minä ollut" vanhempien harjoittamaa lasten pahoinpitelyä ei mainitakaan koko kirjassa kuin yhden ainoan kerran, vain ohimennen.

Lapsiin kohdistuva perheväkivalta onkin pitkään ollut hyvin suosittu harrastusmuoto vanhempien keskuudessa ja vielä nykyäänkin varsin vaiettu keskustelunaihe. Jotkut ovat tuoneet esille väitteen, että tämä johtuisi nykyaikana siitä, että vallalla pitkälti feminismin teorioihin nojannut perheväkivallan tutkimus on ollut varsin haluton puuttumaan tähän ongelmaan, koska tutkijat ovat itse väkivaltaa harjoittavia tai väkivallan kohteeksi joutuneita naisia ja äitejä.

Ja suomalaiset näyttävät muutenkin hyväksyvän lapseen kohdistuvan väkivallan. Esimerkiksi ns. piiskaamista puolet Lastensuojelun keskusliiton "Lasten pahoinpitely ja seksuaalinen hyväksikäyttö" -tutkimukseen (2009) vastanneista piti ruumiillisena kurituksena, ei pahoinpitelynä. Ikään kuin pelkkää sanaa vaihtamalla kuritus ei olisikaan enää väkivaltaa, koska se on "vain kuritusta"! Muun muassa lapsiin kohdistuvien henkirikosten osalta, joissa piilorikollisuus on pientä, lapsiin kohdistuva perheväkivalta eli kuritus on merkittävin, mutta vaiettu lasten kuolinsyy. Systemaattista ja vuosittaista tutkimusta tai tilastoja lapsiin kohdistuvasta perheväkivallasta Suomessa tai siitä, kuinka suuri osa eriasteisista lasten pahoinpitelyistä on äitien ja kuinka suuri osa isien aiheuttamia, ei kuitenkaan ole. Osin asian esilletuloa ja tutkimusta rajoittaa oikeuteen asti päätyneiden tapausten julistaminen lähes poikkeuksetta salaisiksi ja että maan tapa on se, etteivät perheen si-

säiset asiat kuulu ulkopuolisille. Selkeästi lasten fyysiseksi pahoinpitelyksi diagnosoidaan sairaaloissa noin 50 tapausta vuodessa. Todennäköisesti vakavia pahoinpitelyitä hoidetaan sairaaloissa huomattavasti monin kertainen määrä, mutta vammat kirjautuvat yleensä hienovaraisuussyistä tapaturmamekanismin ja vammaluokituksen mukaisesti.

Eräitä merkittäviä ympäristöjä kodin ohella, missä lapset kokevat väkivaltaa tai ovat itse sen tekijöinä, ovat koulut ja oppilaitokset. Esimerkiksi ns. koulukiusaamista käsittelevissä tutkimuksissa on käynyt ilmi, että lasten ja nuorten kokeman väkivallan määrä Suomessa on lisäksi eräiden tutkimusten mukaan esimerkiksi naapurimaitamme Ruotsia ja Norjaa huomattavasti suurempi. Kouluväkivallan osalta on lisäksi puhuttu lähinnä vain lasten toisiinsa kohdistamasta väkivallasta josta on puhuttu kiusaamisen ja koulukiusaamisen käsitteillä. Näitä käsitteitä on arvosteltu siitä, että kiusaamisen ja koulukiusaamisen käsitteet hämärtävät käsitystä siitä, että kyseessä on väkivalta joka on määritelty rikokseksi. Koulukiusaamisen ohella on puhuttu lähinnä vain lasten opettajiin ja aikuisiin kohdistamasta väkivallasta, mutta keskustelu ja tutkimus esimerkiksi opettajien lapsiin kohdistamasta väkivallasta on erittäin vähäistä tai puuttuu lähes kokonaan.

Eräs vaietuimmista lapsiin kohdistuvan väkivallan muoto on ja on ollut laitoksissa tapahtuva kaltoinkohtelu ja väkivalta. Tämän väkivallan esilletuloa on väitetty estävän muun muassa se, että **siihen syyllistyvät henkilöt ovat usein lasten- ja nuortenhuollon, nuorisotyön, sosiaalityön ja lastenpsykiatrian ammattilaisia**. Pahimmillaan tämä tarkoittaa esimerkiksi sitä, että puutteellisten kasvuolojen tai lapsen kohdistuneen väkivallan takia huostaan otettu ja laitokseen sijoitettu nuori joutuu uudelleen kaltoin kohdelluksi ja erityyppisen väkivallan kohteeksi sijoituspaikassaan.

Kuva vankeja kiduttavista sadistista vanginvartijoista onkin aikansa elänyt. Syntyneen tyhjiön ovat täyttäneet piilosadistit, sadistisesti käyttäytyvät erilaisten laitosten, kuten koulu-, nuoriso- ja lastenkotien ja peruskoulun "pikku.hitlerit" ja byrokratian pilkunnussijat (Helsingin hovioikeus: "Klitoriksen nuolemista ei voida pitää tunkeutumisena kehoon" IL, www.iltalehti.fi/kotimaa/a/b196a0cb-3f9b-4a7f-a757-d166a737936e, 3.1.2018) sekä viralliset kukkahattutädit, jotka lymyilevät sääntöviidakossa. Eikä unohtaa sovi laajaa vanhusten tai lemmikkieläinten kaltoinkohtelua, sillä sadismi on hyvinvointiyhteiskuntamme merkkituote! Sadismi nostaa päätään aina ja kaikkialla, missä mieleltään sairaan yksilön on tilaisuus ja mahdollisuus käydä heikomman kimppuun – hallita muita! Suomessa väkivalta on hyvin pitkälle rakenteellista ja laitostunutta, sanatonta piiloväkivaltaa!

Sadismihan on nautintoa henkisen tai fyysisen kärsimyksen tuottamisesta toiselle osapuolelle. Sadismi on ranskalaisen markiisi de Saden mukaan ni-

metty poikkeavuus, jota pidetään yhteiskunnassamme nykyisin aivan normaalina, koska se on niin yleistä! Sadismissa toiseen henkilöön kohdistuva ruumiillinen tai henkinen julmuus ja pahoinpitely tuottavat nautintoa tai seksuaalista mielihyvää. Kuvaavaa koko yhteiskunnan ja psykiatrian vaalimalle hulluudelle on, että sadismia ei pidetä sairautena, koska se on niin yleistä ja koska se tuottaa kärsimyksen aiheuttajalle mielihyvää, tekee hyvää! **Sadismi on kosketuksen ja läheisyyden, rakkauden korviketoiminto, jossa ilmenee ihmisen vahvin puolustusmekanismi: Ihminen korvaa lapsena menetetyn/kadotetun rakkauden väkivallalla!**

Menetettyään/kadotettuaan rakkauden, yksilö suojellakseen itseään uhkaavalta hajoamiselta, tarrautuu väkivallan tarjoilemaan mielihyvään ja ryhtyy repimään maailmaa riekaleiksi. Minuuden tulvavallit, itsekkyyys ja epäitsekkyyys asennoitumistapana ovat kummatkin yhtä optimaalisia kasvualustoja sadismille.

Sadisti on siis henkilö, joka saa seksuaalista nautintoa henkisen tai fyysisen kärsimyksen tuottamisesta toiselle osapuolelle. Kirjassaan ”Tuhoava ihminen” Erich Fromm kirjoittaa:

Sadisti ihailee ja rakastaa niitä joilla on voimaa ja alistuu heidän valtaansa ja hän halveksii ja haluaa vallita niitä jotka ovat voimattomia eivätkä kykene taistelemaan vastaan... Sadismilla ei ole minkäänlaista käytännön päämäärää; se ei ole arkipäiväistä vaan antaumuksellista. Se on voimattomuuden muuntamista kaikkivoipaisuuden kokemukseksi, se on henkisesti rampojen uskontoa... Sadismi naamioituu useissa tapauksissa ystävällisyydeksi ja joksikin sellaiseksi, joka näyttää tietyissä tilanteissa tiettyihin henkilöihin kohdistuvalta hyväntahtoisuudelta.

Masokisti puolestaan on henkilö, joka saa seksuaalista nautintoa joutessaan alistetuksi, nöyryytetyksi, sidotuksi, pahoinpidellyksi tai joutuessaan kärsimään jollain muulla vastaavalla tavalla. Kirjassaan ”Rakkauden vaikea taito” Fromm kirjoittaa:

Masokistinen ihminen pakenee eristyneisyyden ja erillisyyden tunnetta, jota hän ei voi kestää, liittämällä itsensä toisen ihmisen osaksi ja jäseneksi ja antamalla tämän toisen ihmisen johtaa, ohjata ja suojella häntä, ikään kuin hän ei lainkaan voisi elää ilman tätä toista. Olkoon ihminen tai Jumala, sen olennon valta, johon liitytään, koetaan rajattomaksi: hän on kaikki, minä en mitään, paitsi osana tätä mahtavaa. Toisen mahtavamman osana minä olen samalla osa toisen mahtavuutta, valtaa ja turvallisuutta. Masokistisen ihmisen ei tarvitse tehdä mitään ratkaisuja eikä ottaa mitään riske-

jä; hän ei ole koskaan yksin – mutta hän ei ole riippumaton; hän ei ole kokonainen, hän ei ole henkisesti vielä edes syntynyt ihmiseksi.

Sadomasokismissa taas yhdistyvät sekä sadistiset että masokistiset piirteet. Sadomasokismi ei ole pelkästään seksuaalista poikkeavuutta, kuten hyvin yleisesti ja mielellään kuvitellaan, vaikka se ilmeneekin hyvin selvästi joidenkin ihmisten seksuaalisessa kanssakäymisessä, joko nöyryyttävänä alistamisena, ruoskaa heiluttavana, mustiin nahkavaatteisiin pukeutuneena naisena tai nöyränä alistumisena, suukapuloituna ja narutettuna siementötte-rönä. Nämä ihmiset nauttivat kivun tuottamisesta ja kivusta, eivätkä he pidä tätä luonnottomuutta mitenkään epäluonnollisena tai outona, heidän ovat henkisesti vammautuneita rakkaudettomuuden uhreja.

Sadismi, masokismi ja sadomasokismi ovat kaikki nyky-yhteiskunnassa ihmisen aivan "normaaleita ja terveitä" luonnetyyppejä, koko elämän pituisia sairaskertomuksia: lyö sinä minua niin minä lyön sinua tai jotain toista, ketä tahansa, jopa itseäni. Ja vaikka Fromm toteaa tyhjentävästi sadismista seuraavaa, niin nämä samat sadismin tekijät ovat myös masokismin ja sadomasokismin taustalla:

Sadistisuutta lisäävät kaikki sellaiset tekijät, jotka saavat lapsen tai aikuisen tuntemaan itsensä tyhjäksi ja voimattomaksi. Tällaista on kaikki pelkoa herättävä, kuten esimerkiksi väkivaltaiset rangaistukset, toisin sanoen sellaiset, joiden ankaruutta ei ole tarkasti rajattu, jotka eivät ole selvässä suhteessa rikkomukseen, vaan jotka ovat mielivaltaisia, rankaisijan sadistisuutta tyydyttäviä ja pelottavan voimakkaita. Lapsen temperamentti voi olla sellainen, että tämän tapainen pelko muuttuu koko hänen elämänsä hallitsevaksi voimaksi, hänen henkinen eheytensä alkaa vähä vähältä murtua, hänen itsekunnioituksensa heikkenee ja lopulta hän on ehkä joutunut pettämään itsensä niin usein, ettei hänellä enää ole identiteettituntoa, ettei hän enää ole hän.

Sadisti ihailee ja rakastaa syvällä sisimmässään niitä, joilla on voimaa ja alistuu mielellään heidän valtaansa. Hän halveksii ja samalla haluaa hallita niitä, jotka ovat voimattomia eivätkä kykene puolustamaan itseään. Aina pätee tämä sama sääntö: minun on alistuttava korkeampien voimien edessä – mitä ne sitten ovatkin – mutta heikompia, heitä minä valvon. Sadismi naamioituu useissa tapauksissa ystävällisyydeksi joka tietyissä tilanteissa näyttää tiettyihin henkilöihin tai ryhmiin kohdistuvalta hyväntahtoisuudelta. Hän on hellä perheenisä, asiallinen esimies ja hyvä toveri, hymyilevä, siisti ja kohtelias, pukeutuu siististi, käyttää oikein haarukkaa ja veis-

tä ja järjestää hyväntekeväisyyskeräyksiä, sekä käy säännöllisesti kirkossa 3–4 kertaa viikossa, aivan kuten Euroopan verikoiraksi kutsuttu Heinrich Himmler, joka 1943 julisti:

*Yhden periaatteen tulee ehdottomasti olla ensimmäinen SS-miehen kohdalla: hänen täytyy olla rehellinen, kunnollinen, uskollinen ja toverillinen omia verikumppaneitaan kohtaan mutta ei ketään muita. Minulle on samantekevää, mitä tapahtuu venäläisille tai tšekeille. Me pidämme huolen siitä hyvästä verestä, jota muiden kansojen purossa ehkä on, ryöstämällä heidän lapsiaan, jos se on tarpeen, ja kasvattamalla heidät omiemme joukossa. Se, elävätkö muut kansat yltäkylläisyydessä vai kuolevatko ne nälkään, kiinnostaa minua vain sikäli kuin me tarvitsemme orjia omaan kulttuuriimme; muussa tapauksessa se ei kiinnosta minua. Kuoleeko tankkikaivantojen rakentamisen yhteydessä 10 000 venäläistä naista vai ei kiinnostaa minua vain sikäli, tulevatko esteet valmiiksi palvelemaan Saksaa. **Me emme koskaan ole julmia emmekä sydämettömiä, milloin se ei ole tarpeen.***

Fromm kirjoitti:

Henkistä julmuutta (henkistä sadismia), halua nöyryyttää toista ja loukata hänen tunteitaan, esiintyy luultavasti vielä laajemmin kuin fyysistä sadismia. Tämän tapainen hyökkääminen on sadistille paljon turvallisempaa, hänhän ei käytä ruumiillista voimaa vaan ainoastaan sanoja. Toisaalta henkinen tuska voi olla yhtä voimakasta ja pahempaakin kuin vastaava ruumiillinen.

Massojen harhaluulo ja sokeus itseään kohtaan, että sadismi olisi muka vain pelkkä Yhdysvaltain merijalkaväelle tai CIA:lle ominainen harrastus, murenee MTV:n uutisesta (14.9.2013) "Uusi tutkimus väittää: Sadisteja on enemmän kuin tiedämme" (www.mtvuutiset.fi/artikkeli/uusi-tutkimus-vaittaa-sadisteja-on-enemman-kuin-tiedamme/3193040#gs.2Icb3hO4):

Sadistiset ihmiset saavat toisten kärsimyksestä mielihyvää. Uusi kanadalais tutkimus väittää, että sadistisuus saattaa olla yleisempi luonteenpiirre kuin on uskottu.

Psykologian alan tutkija Erin Buckels kanadalaisesta Brittiläisen Kolumbian yliopistosta on toteuttanut kaksi tutkimusta, joiden mukaan julmasta käytöksestä mielihyvää saavat ihmiset saattavat nähdä jopa erityisen paljon vaivaa saadakseen nähdä kärsimystä.

Sitä tutkimus ei kerro, kuinka usea meistä on loppujen lopuksi sadisti tai omaa sadistisia käyttäytymispiirteitä. Ja sadistit eivät saisi riittävää "hengen ravintoa", seksuaalista tyydytystä ilman masokisteja! Jos vilkaisee ympärilleen, ei mene hetkeäkään, kun huomaa yhteen pakkautuneen masokisti-joukon, jota paimentavat lampaiden vaatteisiin naamioituneet sadistiset sudet, haavoittuneen saaliin verentuoksun hullaannuttavat pedot.

Alkukristittyjen uskon puhtautta ja Uuden testamentin totuudellisuutta punnitaankin usein ensimmäisten kristittyjen valmiudella kärsiä marttyyrikuolema. Kasvatustieteen professori, vuoden 2008 "huuhaa"-palkinnoin saanut Tapio Puolimatka Jyväskylän yliopistosta, kirjoittaa:

Toisin sanoen ihmiset, jotka joutuivat kokemaan vakavaa yhteiskunnallista syrjintää, taloudellisia menetyksiä, vainoa ja jopa elämään kuolemanvaarassa sen tähden, että heistä tuli Jeesuksen seuraajia, eivät olleet kiinnostuneet muusta kuin irrallisista Jeesusta koskevista kertomuskatkelmista. Minäkä varassa he naturalististen [Raamatun] tutkijoiden oletuksen mukaan vaaransivat oman ja lastensa elämän?

Ilman ainuttakaan lisäolettamusta on ilmiselvää se, että alkukristittyjen muodostamien ensimmäisten seurakuntien rivijäsenet olivat puhtaita masokisteja. Pelko Helvetin ikuisesta kidutuksesta ylitti heillä kuolemanpelon. Niinpä nämä ihmiset kerjäsivät, nauttiakseen sairaalloisen kiihkeästi osakseen tulleesta huomiosta; kidutuksesta ja vainosta. Ja näiden seurakuntien esipaimenet olivat epäilemättä tyypillisiä sadomasokisteja. Heille kaitsettavien pelottelu Herran vihan varjossa oli seksuaalisen mielihyvän ehtymätön lähde. Oli todella suurenmoinen nautinto panetella ja pilkata huonompia, pakanoita.

Kristittyjen parituhatta vuotta pitkää sairaskertomusta on helppo lukea, kun ei luule, eikä uskottele mielipuolisesti itselleen, että Herra on esimerkki moraalisesta ja eettisestä hyvydestä sekä oikeudenmukaisuudesta. Täydellinen hyvyys on Kaikkivaltiaasta ja Kaikkietävästä Herrasta, olipa Jumala sitten ihmisten oma keksintö tai todellinen aavikon sadisti-demoni. Mutta uskovaiset eivät itse näe saati tunnista omaa rakkaudettomuuden aiheuttamaa henkistä sairauttaan, aivan samoin kuin S&M-studiossa stressiä, vastuuta tai vaikkapa syyllisyyttä pakeneva, jopa turvallisuutta ja seksuaalista mielihyvää kivusta etsivä yleiseen ja yhtäläiseen rakkaudettomuuteen tiiviisti nahkaremmillä paketoitu uhri:

Ja Herra Sebaot heiluttaa ruoskaa. (Jes.10:26)

*Katso, autuas se ihminen, jota Jumala rankaisee! **Älä siis pidä halpana Kaikkivaltiaan kuritusta.*** (Job.5:17)

*Älä kiellä poikaselta kuritusta, sillä jos **lyöt häntä vitsalla**, säästyy hän kuolemasta.* (Sananl.23:13)

Joka vitsaa säästää, se vihaa lastaan; mutta joka häntä rakastaa, se häntä ajoissa kurittaa. (Sananl.13:24)

*Rautaisella valtikalla **sinä heidät muserrat**, niin kuin saviastian **sinä särjet heidät.*** (Ps.2:9)

...mutta jos vastustatte ja niskoittelette, niin miekka syö teidät. Sillä Herran suu on puhunut. (Jes.1:20)

***Laittakaa hänen lapsillensa verilöyly** heidän isiensä pahain tekojen tähden, etteivät he nousisi ottamaan omaksensa maata ja täyttäisi maanpiiriä kaupungeilla.* (Jes.14:21)

*...sillä **jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa; ja hän ruoskii jokaista lasta, jonka hän ottaa huomaansa.*** (Heb.12:6)

*Mutta jos te olette ilman kuritusta, josta kaikki ovat osallisiksi tulleet, silloinhan te olette **äpäriä ettekä lapsia.*** (Heb.12:8)

*Mikään **kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi**, vaan murheeksi, mutta jälkeensä se antaa vanhurskauden rauhanhedelmän niille, jotka sen kautta ovat harjoitetut.* (Heb.12:11)

Siinä sitä on, Raamatun sisältämää S&M-session siementä! Toistuva suprasadistin (Puolimatkaa mukaillen) harjoittama törkeä lahjonta, imartelu, törkeät petokset, heitteillejättö, valehtelu, kostaminen, yllyttäminen rikolliseen tekoon, uhkailu, kiristys, sopimuksen yksipuolinen purku, ryöstöt, pelotellun avulla alistaminen, kansanmurhat, murhat, yksipuoliseen sopimukseen pakottaminen, katteettomat lupaukset, mielen myrkyttäminen, ihmisten uhraaminen varoittavana esimerkkinä, teloitukset ilman oikeudenkäyntiä sekä mielipiteen-, sanan- ja kokoontumisvapauden rajoittaminen murtavat kenen tahansa itsetunnon erityisesti silloin, jos niitä nautitaan yliannoksina abso luuttisen hyvyyden ja kaikkiallisen rakkauden synonyymeinä.

Ei olekaan mikään ihme, että kristityillä on nykyisin suunnattomia vaikeuksia hyväksyä lasten ruumiillisen kurituksen kieltäminen, saati että he myöntäisivät Raamatusta löytyvät Kaikkivaltiaan Herransa kasvatusohjeet sadistisiksi. Kristityille lapsen kurittaminen on Jumalan antama rakkauden osoitus! Lainaus "Lapset seurakuntalaisina" -asiakirjasta (Kirkkohallitus 2013) hurskastelee:

"Lapsi on seurakunnalle aarre ja siunaus. Läsnaolollaan lapsi siunaa seurakuntaa ja aikuisia ympärillään – myös haastamalla heitä uudistumaan ja muuttumaan. Seurakunnan tehtävä on Jeesuksen esimerkin mukaisesti siunata lapsia ja nostaa heidät keskelle seurakuntaa, esimerkiksi aikuisille."

Todellisuudessa kirkon siunaamat kasvatusohjeet kertovat, että lapsi on kristityille nimenomaan seksuaalista mielihyvää tuottavan pahoinpitelyn mahdollistava "aarre ja siunaus"! Lapsi todellakin "siunaa" seurakuntaa toimimalla seurakunnan syntipukkina, jonka tehtävänä on toimia näiden jätesäkinä, johon voi purkaa kasvatuksen varjolla omaa pahaa oloaan ja seksuaalisia patoutumiaan erilaisen henkisen ja ruumiillisen pahoinpitelyn muodossa.

Mutta kuritusväkivalta on aina väkivaltaa. Vuoden 2015 alussa, Jumalan sijaishallitsija maan päällä, Paavi Franciscus, yleisölle vilkuttava ja hymyilevä sadisti, kohahdutti maailmaa toteamalla, että **"Lapsia voi ja pitää kurittaa ruumiillisesti, kunhan heidän arvokkuutensa säilyy"** (www.iltalehti.fi/ulkomaat/a/2015020819160713). Esimerkkinä hyvästä kurinpitotavasta paavi mainitsi isän, joka sanoi läimäyttävänsä toisinaan lapsiaan, mutta ei koskaan kasvoihin, jottei nöyryyttäisi heitä. Ilmankos pedofiilipapit ovat saman logiikan mukaan sitä mieltä, että seksuaalinen hyväksikäyttö on sallittua, koska se tuottaa ainakin kirkon miehelle mielihyvää, aivan kuten masokismi ja sadismikin eivät siksi ole sairauksia, eivätkä nöyryyttä lasta, koska ne eivät aina jätä välttämättä jälkiä!

Tarkastellaanpa hiukan lähemmin Jumalan maanpäällisen sijaishallitsijan, paavin logiikkaa. Lasta voi ja pitää siis kurittaa ruumiillisesti, esimerkiksi lyödä käsille tai "antaa" ympäri korvia (ei missään nimessä kasvoille, jotta vauvan arvokkuus säilyisi) vaikkapa, jos tämä kehossa "hiplaa" sukupuolielimiään. Sukupuolielimien kosketteluhan on sairasta ja synnillistä. Vauvalle on tehtävä voimakkaasti nuhtelemalla selväksi, että tuollainen käytös on hävettävää ja likaista! Jos kuritus on riittävän tehokasta ja "oikein" suoritettu, niin vauvaan istutetaan ja lapsuuden ensi metreillä sukupuolinen häpeä ja pelko, josta tämä ei kuuna päivänä koskaan toivu. Ja kun lapsi tulee

murrosikään ja vanhemmaksi, hän ei voi mitään sille, että hänen sukupuolivietinsä traumaista huolimatta herää. Mutta seksuaaliselta tunne-elämästään hän esimerkiksi katolisen kirkon pappina on yhä pikkulapsi, joten hän voi kohdata seksuaalisesti vain toisen ikäisensä, toisen lapsen, ei aikuista, joka hänelle tuon syvän tunne-elämää silponeen trauman on aiheuttanut. Näin paavi antamallaan Jumalan sanaan nojautuvilla ohjeilla neuvoo laumaansa pedofiilin kasvattamisen jalossa taidossa! Ja esimerkiksi Timo Soini esimerkillisenä katolilaisena tietysti noudattaa ilman muuta paavin neuvoja! Hiukan myöhemmin samana vuonna uutisoitiin myös Euroopan neuvoston sosiaalisten oikeuksien komitean kannanotosta, jonka mukaan Ranska ei ole tehnyt riittävästi lopettaakseen lasten ruumiillista kuritusta. Peräti 80 prosenttia ranskalaisista ei hyväksy lasten ruumiillisen kurituksen kieltämistä (HS 4.3.2015) Yhdysvalloissa vanhemmat saavat laillisesti lyödä lapsiaan, kunhan voimankäyttö on ”kohtuullinen”. Kanadassa, USA:ssa ja Isossa-Britanniassa lasten fyysinen kuritus on kielletty kaikkialla muualla paitsi kodin seinien sisäpuolella.. Esimerkiksi Britanniassa lasta saa kurittaa, jos häneen ei jää siitä näkyviä jälkiä. Näissä maissa kurituskiellon laajentaminen myös koteihin on herättänyt voimakasta vastustusta, yleensä konservatiivis-uskonnollisilta ryhmien taholta. UNICEFin tuore raportti "Hidden in Plain Sight: A statistical analysis of violence against children" vuodelta 2014 kertoo:

Yhdeksän kymmenestä maailman lapsesta asuu maassa, jossa kuritusväkivalta on kokonaan tai osittain laillista. Suurin osa kuritusväkivallasta tapahtuu kotona - paikassa, jossa se on epätodennäköisimmin lailla kiellettyä. Esimerkiksi Ranskassa kuritusväkivalta on kotona sallittua mutta kouluissa kiellettyä.

Maailmassa on nykyään ilmeisesti 54 valtiota, jotka ovat lailla kieltäneet lapseen kohdistuvan kuritusväkivallan harjoittamisen. Suomessa vanhempien kuritusoikeus poistettiin laista vuonna 1979 ja Suomesta tuli Ruotsin jälkeen toinen valtio maailmassa, joka kielsi lailla lapsen ruumiillisen kurittamisen. Laki säädettiin vuonna 1983 ja se tuli voimaan vuoden 1984 alusta. Laki lapsen huollosta ja tapaamisoikeudesta 361/1983 1 § sanoo:

Lasta tulee kasvattaa siten, että lapsi saa osakseen ymmärrystä, turvaa ja hellyyttä. Lasta ei saa alistaa, kurittaa ruumiillisesti eikä kohdella muulla tavoin loukkaavasti. Lapsen itsenäistymistä sekä kasvattamista vastuullisuuteen ja aikuisuuteen tulee tukea ja edistää.

Laki lapsen huollosta ja tapaamisoikeudesta puolestaan säätää seuraavaa:

"Lasta tulee kasvattaa siten, että lapsi saa osakseen ymmärtämystä, turvaa ja hellyyttä. Lasta ei saa alistaa, kurittaa ruumiillisesti eikä kohdella muulla tavoin loukkaavasti."

Myös Suomessa vuonna 1991 voimaan tulleen Lapsen oikeuksien sopimuksen mukaan aikuisten tulee suojella lasta kaikelta ruumiilliselta ja henkisel-tä väkivallalta. Lapsella on oikeus elää ilman väkivaltaa. Tässäkin tapauk-sessa oikeus on kuitenkin jäänyt juhlapuheiden korulauseissa heliseviksi tyhjäksi sanoiksi!

Demokraatti lehti julkaisi 24.11.2018 STT:n uutisen "Lasten kuritus ja nuo-risoväkivalta kulkevat käsi kädessä", jossa pääaihe oli omahyväisesti se, et-tä Suomi oli muita parempi, ei se, että lasten kuritus aiheuttaa väkivaltaa:

Uusi 88:aa maata tarkasteleva tutkimus osoittaa, että nuorisoväkivalta on Suomessa vähäistä verrattuna useimpiin muihin maihin. Tutkimus perustui koulukyselyihin vuosilta 2003–2016. Mukana oli yli 400 000 oppilasta, joil-ta kysyttiin, kuinka usein he kokevat väkivaltaa ollessaan tekemisissä tois-ten nuorten kanssa.

Kanadalaisen McGill-yliopiston yhdessä yhdysvaltalalaisten ja israelilaisten tutkijoiden kanssa tekemä tutkimus ilmestyi lääketieteen BMJ Open -julkai-sussa lokakuussa. Aineistona käytettiin WHO-koululaistutkimusta ja kan-sainvälistä GSHS-koulututkimusta. Tutkimusta johtanut apulaisprofessori Frank Elgar McGill-yliopistosta kertoo sähköpostitse, että tulokset ovat he-rättäneet laajaa kiinnostusta.

Maaseudun Uutiset julkaisi saman uutisen samana päivänä otsikolla "Nuo-riso tappelee vähemmän maissa, joissa lasten fyysinen kurittaminen on kiel-letty" (www.maaseuduntulevaisuus.fi/politiikka/artikkeli-1.336801)

*Kurituksen kieltävissä maissa pojat kohtaavat väkivaltaa tekijänä tai uhri-na runsaan kolmanneksen ja tytöt yli neljäkymmentä prosenttia vähemmän kuin maissa, joissa ruumiillinen kuritus on sallittu. **Tulosten perusteella maat, joissa lapsiin käsiksi käyminen on kielletty, näyttävät olevan lapsil-le turvallisimpia kasvaa.***

Lastensuojelun Keskusliiton kuukausijulkaisussa "Lapsen maailma" uutis-
soinnin "Kuritusväkivallan kieltö vähentää nuorisoväkivaltaa" 3.12.2018
yhteydessä toteamus (bmjopen.bmj.com/content/8/9/e021616):

Viimeaikaiset tutkimukset ovat osoittaneet selvän yhteyden lapsuusajan kuristusväkivallan ja myöhemmällä iällä ilmenevän aggressiivisuuden ja mielenterveyden häiriöiden välillä.

kertoo koruttomalla tavalla, miten lastensuojelun ammattilaisten keskuudessa elää se harhakäsitys, että vasta "viimeaikaiset tutkimukset ovat osoittaneet kuristusväkivallan ja aggressiivisuuden ja mielenterveyden häiriöiden välillä", vaikka esimerkiksi James W. Prescott julkaisi jo vuonna 1975, siis yli 40 vuotta sitten tutkimuksensa "Ruumiin mielihyvä ja väkivallan alkuperä", jossa sama asia tuodaan kiistatta esille. Eikä tuo tieto suinkaan jäänyt vain yhteen Prescottin tutkimukseen! Time Life esitti vuonna 1976 useilla televisiokanavilla dokumentin "Rock A Bye Baby" (www.youtube.com/watch?v=-63fBJPFPCbs), josta vaiettiin maailmanlaajuisesti konservatiivis-uskonnollisilta ryhmien painostuksen vuoksi. Ja Suomessa vaietaan yhä!

Silti ja siksi Suomessa on 1.10.2018 laitettu Benjamin S:n toimesta alkuun adressi "Kumotkaa tai lieventäkää lasten ruumiillisen kurituksen kieltolaki!" (www.adressit.com/lasten_ruumiillinen_kuritus_lailliseksi_kotona), jossa kerrotaan muun muassa:

Viime vuosina maailmalla ammattilaispsykologin tekemät laajat tutkimukset osoittavat, että ruumiillista kuritusta saavien lasten ja nuorten kehitys- ja onnellisuustaso on parempi, kuin niiden joita ei ruumiillisesti kuriteta lainkaan. Uusimmat tutkimukset paljastavat myös, että selkäsaunan täyskiellon alaisten maiden lapset ovat alttiimpia osallistumaan rikoksiin, kuin ruumiillisen kurituksen sallivien maiden lapset.

Lapsella pitää olla samat oikeudet tulla suojelluksi pahoinpitelyltä kuin aikuisillakin', julistavat nykyisen lain kannattajat. Vaan kun voimankäyttö tavallisessa kotikurissa ei tarkoita pahoinpitelyä, ja nuo uusimmat tutkimustulokset ovat siitä kirkas todiste. Eli voimankäytön fyysinen osuus ei ole ainoa ratkaiseva tekijä sen vaikutuksessa ihmiseen, vaan se millä tyylillä ja motiivilla se tapahtuu ja millainen henkinen kasvatus on sen rinnalla. Tavallinen kotikuri ei ole mitään nyrkki-naamaan/ympäri-kehoa-pieksämistä viha/kontrollipuuskassa eikä sen kanssa esiinny henkistä väkivaltaa. Tavallisessa kotikurissa tyyli on yleensä rankimmillaan tavallinen selkäsauna ja motiivi on rakkaudella ohjaaminen turvallisemmalle tielle, kun muut keinot eivät tunnu tehoavan tai tehoaisivat liian hitaasti ja lapselta voisi mennä henki ennen sitä.

Olisiko siis aika muistaa, ettei kuritus ja pahoinpitely ole lainkaan sama asia. Lisäksi yllämainitut tutkimustulokset kertovat olevan tärkeää huomioida, että eri psykologisilla aaltopituuksilla eläessä samat oikeudet eivät

palvele kummankin hyvinvointia. Siis lapsi ei ole aikuinen ja näin ollen häneen pätee merkittävästi eri psykologia kuin aikuisiin; siinä missä aikuiset eivät ehkä siedä piiskaa, luunappeja, tukistuksia yms. kokien olonsa itsenäiseksi ja itsevaltaiseksi, monet lapset ja teinit sietävät ja tarvitsevat rakastavaa ja ohjaavaa voimankäyttöä seikkaillessaan tässä suuressa elämässä ilman kunnon kokemusta siitä ja halukkaina kokeilla rajojaan. Sillä huomioikaamme erityisesti se, että lapsiin sattuu paljon enemmän, kun heidät viedään pois rakastavan isän ja äidin luota tai rakas isä/äiti heittää vankilaan - tai jos vanhemmat saavat sakkoja eli perheen talous kärsii, kuin mitä heihin sattuu muutama asiallinen tukistus tai selkäsauna tms. joka, kuten viimeaikaiset tutkimukset osoittavat, ei ole lapselle henkisesti erityisen vahingollista ja voi olla eduksi.

Avokämmenellä tai vyöllä (mutta ei solkipäällä) pakaroille piiskaaminen ei yleensä tuota ruhjeita saati pahempia vammoja. Jos ruumiillisen kurituksen kieltolain täysin kumoaminen silti hirvittää, en näkisi huonona vaihtoehtona sitäkään että se jatkossa kieltäisi vain välineiden käytön - eli sallien kuitenkin avokämmenen käytön. Mutta Englannin esimerkkiä ei kannattaisi seurata, jossa ruumiillinen kuritus on sallittua "kunhan se ei jätä jälkiä". Väliaikaisten jälkien jäämisen täyskielto olisi käytännössä sama kuin koko homman täyskielto; sillä iho puneehtuu helposti jopa yhdestä tai muutamasta läpsäisystä mikä on useimmille lapsille yhtä tyhjän kanssa. Eikä ihon puneehtuminen ole lainkaan sama asia kuin ruhje tai haava. Jos kieltolaki halutaan pitää voimassa, näkisin fiksuimpana yksinkertaisesti kieltää välineiden käyttö ilman sen tarkempia määritelmiä.

Ruumiillinen kuritus - varsinkin selkäsauna - on niin intiimi asia, että sen on tapahduttava kotilähtöisesti, auktoriteeteilta joilla on lapseen läheisin suhde ja päävastuu. Eli sen palauttaminen kouluihin ei kuitenkaan ehkä olisi viisasta. Jos opettaja mieltää ruumiillisen kurituksen tarpeelliseksi lapsen kohdalla, hän voi halutessaan ehdottaa sitä lapsen laillisille huoltajille. Tällä addressilla vaadimme vanhemmille laillisen oikeuden, järjen rajoissa ruumiillisesti kurittaa omia lapsiaan. Eli mihinkään kuritukseen pakottavaa lakia ei saa laatia tai yksityiskohtaisiin määräyksiin. Kotikurissa ruumiillisen kurituksen kieltävä laki on vain kumottava pois tai lievennettävä versioksi joka kieltää välineiden käytön, ja sen jälkeen lakitrendien seuraamisen sijaan panostettava ihan oikeita pahoinpitelyjä vastaan taistelemiseen lastensuojelupalveluihin panostamisella. Lasten hyvinvoinnin ja maailman tulevaisuuden parantamiseksi.

Nuo Bejaminin adressiinsa linkittämät, sitä tukevat, tahot ovat paljon puhuvat. Ensinnäkin linkki "englanninkieliseen lyhyeen artikkel-

liin" vie American Psychological Association (psycnet.apa.org/search?_ga=2.30162550.898326204.1546570349-493500436.1546235169) sivuille, josta löytyy haulla satoja päinvastaisia tutkimustuloksia ja toisekseen linkki "englanninkieliseen online-artikkeliin" vie äärioikeistolaisen ja ääriuskonnollisen Newsmax Median sivuille (www.newsmax.com/US/spanking-studies-children-spock/2010/01/07/id/345669/)! Median jonka mukaan Barack Obamakin on antikristus! Hoosianna ja Halleluja!

Suomessakin on lukuisia amerikkalaista, Floridassa toimivaa Newsmaxia vastaavia ääriuskonnollisia, hienovaraisesti vihaa ja väkivaltaa lietsovia verkkosivustoja, uskonnollisten yhteisöjen erilaisia omia uutiskanavia, kuten esimerkiksi www.linnunrata.org, joka artikkelissaan "Vapaan kasvatuksen harha ja lasten kurituksen kieltävä laki" (www.linnunrata.org/artikkelit/valaki.phpkaan-kasvatuksen-harha-ja-lasten-kurituksen-kieltava-) kertoo tyhjentävästi mitä mieltä ääriuskonnolliset tahot ovat avoimesti, tosin lähtökohtaisesti aina nimettöminä, kuritta kasvamisesta:

*Suomen laki kieltää lasten fyysisen kurituksen. **Kuritta kasvaneet lapset kuitenkin tuhoavat kaiken, koska he katsovat voivansa vapaasti toteuttaa synnillisiä lihallisia himojaan ja rakentaa yhteiskunnan ja koko elämänsä niiden varaan.** Uskonpuhdistaja Martti Luther on kirjoittanut Raamattua mukaillen:*

Kurita poikaasi, niin hän sinua virvoittaa ja sielullesi herkkua tarjoaa (Sana 12:17)

Hurskaat vanhemmat, jotka oikein rakastavat lapsiaan, eivät saa hymyillä heidän tottelemattomuudelleen eivätkä sitä hyväksyä; heidän on rangaistava heitä sekä sanalla että pehmoisella vitsalla. Sellaiset ovat rakkauden lyöntejä, joita olemme velvolliset lapsille antamaan Jumalan käskyn mukaan. Tällainen kuritus ei sitä paitsi ole vahingollista vaan hyödyllistä, niin kuin Salomo sanoo: Joka vitsaa säästää, se vihaa lastaan; mutta joka häntä rakastaa, se häntä ajoissa kurittaa, ja Siirak: Joka rakastaa lastansa, se pitää hänet aina kurissa, että hän sitten saisi iloa hänestä.

Joka siis kurittaa lastaan, se rakastaa häntä, ottaa hänet todellisesti huomansa, poistaa hulluuden hänen sydämistään, pelastaa hänet kuolemasta ja tuonelasta ja antaa hänelle viisautta sekä myöhemmin vanhurskauden rauhanhedelmän. Sellainen lapsi on autuas.

Joka taas ei kurita lastaan, se vihaa häntä ja haluaa hänelle kuolemaa. Sellainen lapsi on äpärä ja äitinsä häpeä.

Joka ottaa halulla vastaan kuritusta, se rakastaa tietoa, oppii Jumalan käskyt, saa kunnian, on viisas ja tulee yhä viisaammaksi, tulee mieleväk-

si, on elämän tiellä, saa ihanan seppeleen päähänsä ja käädyt kaulaansa sekä ottaa vastaan elämänsä.

Joka hylkää kurituksen, se on pilkkaaja, hullu ja järjetön, saa osakseen köyhyyden ja häpeän, eksyy, pitää sielunsa halpana ja kuolee kurittomuuteensa.

Koska laki on pakkokeino, Suomi pakottaa kaikki suomalaiset vihaamaan lapsiaan ja haluamaan heille kuolemaa. Suomi tekee väkisin lapsistaan äpäriä ja äitiensä häpeitä. Suomi väkisin estää suomalaisia rakastamasta lapsiaan ja ottamasta heidät todellisesti huomaansa. Suomi väkisin estää vanhempia ottamasta hulluutta lastensa sydämistä ja työntää väkisin suomalaiset lapset kuolemaan ja tuonelaan. Suomi väkisin estää antamasta lapsille viisautta ja vanhurskauden rauhanhedelmää. Suomalaisista lapsista tehdään väkisin onnettomia ja epätoivoisia.

*Tämä jumalaton, kyvytön ja sokea päättäjäjoukko, joka Suomea hallitsee, ja tämä yhtä jumalaton, kyvytön ja sokea kansa, joka heidät on päättäjikseen valinnut, on tekonsa vuoksi ansainnut ankaran rangaistuksen. **Jumalan edessä tämä luopunut ja sokea kansa, joka lain voimin levittää turmelusta kaikkialle, on helvetin ansaitsevassa tilassa.** Suomen kansa on ansainnut kaikki mahdolliset vitsaukset, jopa se itse tuottaa ne, esimerkiksi omat lapsensa. Nämä ilman kuria kasvaneet lapset tuhoavat nyt kaiken, kuten jokainen voi nähdä. He tuhoavat itsensä, vanhempansa, yhteiskunnan, sanalla sanoen kaiken. Mitään ei jää jäljelle. Joukkojumalattomuus johtaa joukkotuhoon.*

Parasta verkossa! Nimittäin Etelä-Pohjanmaan sairaanhoitopiiri on julkaissut verkkosivuillaan Anne Lagerstedtin kirjoittaman artikkelin "Lapsen hylkäämisen ja kaltoinkohtelun seurauksista" (www.epshp.fi/files/5340/Lapsen_hylkaamisen_ja_kaltoinkohtelun_seurauksia.pdf), jossa, tuiki tavallisesta mielenterveyden ammattilaisten harjoittamasta kiertoilmauksista ja vaikenemisesta ei ole merkkiäkään. Artikkelissa kerrotaan yleistajuisesti ja oikeilla nimillä kiertelemättä kansantajuisesti lapsen kohdistuvan väkivallan seurauksista ja väkivaltaan "oikeuttavista" kootuista selityksistä. Kirjoituksen ei ole EPSP:n mukaan tarkoitus "syyllistää", saada tuntemaan syyllisyyttä tai tuomita, langettaa rangaistuksia, vaan auttaa aikuista havaitsemaan, sekä oman elämän kipukohdat, että näkemään, miten lapsi kokee vanhemman tiedostamattoman (tai tiedostetun) vihan.

On myös hyvä tiedostaa, että sana "syyttää" tarkoittaa sanakirjan mukaan sitä, että väittää jotakuta syylliseksi johonkin, jotakin jonkun syyksi, pitää **jotakin jonkun** tai jonkin syynä, vikana, **aiheuttamana**, josta lapsen pahoinpitelyssä on aina kyse. Syyntakeettomuus olisi puolestaan useimmiten vää-

rä ilmaisu, koska se tarkoittaa sitä, että henkilö ei tekohetkellä kykene mielisairauden, syvän vajaamielisyyden taikka vakavan mielenterveyden tai tajunnan häiriön vuoksi ymmärtämään tekonsa tosiasiallista luonnetta tai oikeudenvastaisuutta taikka hänen kykynsä säädellä käyttäytymistään on sellaisesta syystä ratkaisevasti heikentynyt. Joka tapauksessa artikkeli luettelee vanhemman epäsuorat vihanilmaisut seuraavasti:

1. Kohtuuttomat rangaistukset, 2. Hellyyden kieltäminen, 3. Raivonpurkaukset, 4. Lapsen alistaminen, 5. Lapsen hylkääminen

Pahoinpidellyn lapsen selviytymiskeinot ovat artikkelin mukaan :

*1. Huomaamaton alistuja, kiltteys, näkymättömyys, 2. Väkivaltaisuus
3. Rakkauden rooli (pappi, lääkäri ym.)*

Lapsen hylkäämisen seurauksista artikkeli kertoo:

a) *Lapsen hylkääminen ei rajoitu lapsen karkottamiseen luotaan fyysisesti. Lapsi tarvitsee turvaa ja hoivaa. Mitä pienempi lapsi, sitä tärkeämpää on jaksaa vastata lapsen viesteihin, olivat tarpeet sitten henkisiä (rakkaudenosoitukset, yhteys lapseen) tai fyysisiä (hoiva). Tarpeissaan (halu on eri asia) kohdattu lapsi saa vahvan perusturvallisuuden, jonka varassa menestyy aikuisena.*

b) *Vanhemman emotionaalinen hylkääminen nostaa lapsessa aina vihareaktion: mitä pienempi lapsi, sitä selkeämpi reaktio. Ulkopuolisuuden tunne johtuu perusturvallisuuden loukkauksesta, hylkäämisestä. Hylkääminen aiheuttaa lapselle myös harhailevan identiteetin. Lapsi tuntee syyllisyyttä siitä, että häntä ei rakasteta. Tämä aiheuttaa lapsessa pelkoa, vihaa ja häpeää.*

c) *Myös sisäsyntyisen (sairaan) syyllisyyden taustalla on hylkäämiskokemus. Siitä aiheutuu vihaa, pelkoa, vihan kääntämistä itseän (masennus) ja jäämistä itsensä ulkopuolelle eli minuuden hukkaamista. Väärä syyllisyys estää myös oikean syyllisyyden kokemisen. Totuus vapauttaa väärästä syyllisyydestä ja sen seurauksista.*

d) *Turvattomaksi jäänyt lapsi kasvaa alituisen katastrofinpelkoon. Siitä seuraa kuolemantoive. Riski itsemurhan tekemiseen tai vaarasta piittaamattomaan käytökseen on suuri.*

e) *Torjunnasta voi seurata seksuaalisen identiteetin hämärtäminen, irtosuhteita, kostonhalua, alkoholismia, itsetuhoisuutta ym. Myös uupumus kertoo torjutuista traumaista.*

Lapsen alistamisen seurauksia artikkeli kuvaa näin:

- a) *Torjuva, etäinen, heikko ja väkivaltainen isä puolustaa sisäistä lastaan hyökkäämällä. Lapsi menettää uskon omiin mahdollisuuksiinsa ja joutuu ulkopuolisuuden tunteen valtaan.*
- b) *Vihan alla eläminen voi johtaa alistumiseen, jossa ihminen pyrkii ansaitsemaan rakkautta ja on toisten hyväksynnästä riippuvainen. Toinen tapaa reagoida on uhma, joka johtaa alituisen protestointiin.*
- c) *Pelokkuuden syynä on loukattu olemassaolonoikeus. Arvaamattoman ja väkivaltaisen vanhemman lapsesta tulee aikuisena jännittäjä, stressiherkkä ja varuillaan oleva. Lasta, jota ei ole toivotettu tervetulleeksi elämään, vaijaa ajalehtiminen ja elämänpelko.*
- d) *Vähättelevät, tallaat ja omistavat vanhemmat tuhoavat lapsen kyvyn kunnioittaa itseään ja vievät kyvyn rakastaa eli hyväksyä toinen ihminen ehdoitta. Rakkaus- ja turvallisuusvaje aiheuttavat sitoutumisen pelkoa.*
- e) *Vihan lapsi osaa vain vihata, mutta saattaa ottaa rakkauden roolin (esim. papin tai lääkärin) häpeän ja pelon naamioiksi.*

Kuritusväkivallan seurauksia artikkeli kertoo seuraavasti:

- a) *Kun aitojen tunteiden tunteminen ja näyttäminen on lapselta kielletty, tilalle tulevat valetunteet: surun korvaa itsesääli ja terve viha vääristyy katkeruudeksi.*
- b) *Persoonaan kohdistuvat loukkaukset kieltävät lapselta oikeuden olla oma itsensä, josta seuraa virheellinen ja vajaa identiteetti. Oma ulkomuoto ei kelpaa, jos naiseuteen on kohdistettu loukkauksia. Tämä vaikuttaa kielteisesti aikuisena seksuaalisuuteen (kylmyys, haluttomuus). Identiteetti ja terve sukupuoli voivat olla hukassa.*
- c) *Kun ihminen on kelpaavuudestaan epävarma, hän tuntee tyhjyyttä, turvattomuutta ja olemattomuutta. Tästä aiheutuva perussuru vaikeuttaa rakkauden ja läheisyyden kokemista. Tästä seuraa kaaoksenpelko, psykoosi (todellisuudentajun menetys), eristäytyminen, kokemus kosmisesta kylmyydestä, kauhu ja raivo. Pakoreaktiona tulee mm. päihteiden väärinkäyttöä, pelkoa ottaa toisiin ihmisiin yhteyttä ym.*
- d) *Kärsimättömyys johtuu kannustuksen puutteesta, lapselle asetetuista liiallisista vaatimuksista ja niiden seurauksena tulevasta huonosta itsetunnon.*
- e) *Kateus on vaatimusta saada sitä mitä on itse jäänyt paitsi. Ylpeys ja suuruuskuvitelmat (grandiositeetti) toimivat itsetunnon korvikkeina. Itsekeskeisyys johtuu turvattomasta lapsuudesta.*

f) *Unohdetut lapset, eli ne jotka on hylätty kasvamaan itsekseen, ovat loputtomia etsijöitä ja huomionhakuksia.*

g) *Sosiaalinen kömpelyys. Eristetty ja vahingoitettu lapsi kasvaa oppimatta sosiaalisia taitoja. Ilman niitä on vaikea selviytyä elämästä*

Kuritusväkivaltaa kannattavien yleisesti esiintyvät kootut selitykset artikkeli listaa näin:

1. *"Olen saanut lapsena selkääni, eikä siitä jäänyt traumoja. Minusta tuli hyvä ihminen." Monet ovat selviytyneet kurituksesta huolimatta kunniallisiksi kansalaisiksi. Tutkimukset kuitenkin osoittavat, että vankeusrangais-tukseen tuomituilla on usein taustallaan väkivaltainen lapsuus. Sekä käyttäjät että uhrit ovat aikanaan kokeneet kotona käytetyn väkivallan kuritukseksi.*

2. *"Lapsi ei tottele, jos häntä ei kuriteta." Lapset haluavat yleensä miellyttää vanhempiaan. Pienen lapsen rajoittaminen on mahdollista aikuisen ylivoimalla, jos hän ei muuten tottele. Väkivallan välttämässä on usein kyse vanhemman itsehillinnästä ja viitseliäisyydestä kärsivällisesti opastaa lasta. Lasten impulsiivisuus taas edellyttää vanhemmilta valvontaa. Väkivallan käyttö on kielletty.*

3. *"Lasta ei saa tietenkään pahoinpidellä, mutta kohtuullinen kuritus on välttämätöntä." Rikoslain pahoinpitelyä koskevat pykälät (rl 21. luku 5 §, 6 § ja 7 §) eivät jätä vanhemmille oikeutta käyttää minkäänlaista väkivaltaa lapsiaan kohtaan. Rangaistavaa on tahallinen kivun tai vamman aiheuttaminen. Väkivallan käyttö ei muutu hyväksyttäväksi sillä, että sen käyttäjä nimittää sitä kuritukseksi. Laki lasten huollosta ja tapaamisoikeudesta kiel-tää ruumiillisen kurituksen.*

4. *"Pakkohan lasta on kurittaa jos se muuten juoksee vaikka autotielle." Väitteeseen kytkeytyy ruumiilliseen kuritukseen ilmeisesti usein johtava väärinkäsitys. Luullaan, että kypsymättömyydestä johtuva impulsiivinen käyttäytyminen tulisi poistaa lapsesta väkivallalla ja sillä pelottelulla. Se on kuitenkin epäoikeudenmukaista ja raakaa. Pikkulapsi ei voi mitään sille, on impulsiivinen eikä hahmota ympäristön vaaroja. Tätä varten lasta on ohjattava, opastettava ja ennen kaikkea valvottava. Kypsyminen ja harkintakyky kehittyvät nopeammin, jos lasta opastetaan ystävällisesti. Pelon ilmapiirissä kasvaminen hidastaa oppimista.*

5. *"Lapsi ei opi erottamaan hyvää ja pahaa, jos sitä ei hänelle kurittamalla opeteta." Argumentti on täysin virheellinen, sillä valtaosa tavallisista, moraalisesti vastuuntuntoisista ja lainkuuliaisista kansalaisista on on-*

nekseen välttynyt ruumiilliselta kuritukselta. Sen sijaan vankilatutkimukset ovat osoittaneet, että monien erilaisista rikoksista tuomittujen kasvuympäristö on ollut väkivaltainen. Kuritus on ollut usein olennainen osa lapsuuden väkivaltaa.

6. ”Vapaa kasvatus” johtaa siihen, että lapsista tulee ”mummojen potkijoita.” Tämä usein toistuva väite sekoittaa toisiinsa monenlaisia asioita. ”Vapaa kasvatus” -termi viittaa piittaamattomaan kasvatukseen irvikuvaan, jossa aikuiset ovat luovuttaneet kaiken vallan lapsille. Nykyään termillä viitataan tässä yhteydessä harhaanjohtavasti yksinkertaisesti piittaamattomuuteen. Termi tuli käyttöön 1960-luvun keskustelussa englantilaisesta Summerhill-koulusta. Tuolloisessa kontekstissa kyse oli pyrkimyksestä irti autoritaarisesta sanelusta kohti keskustelevampaa kasvatustotetta ja pyrkimystä saada lapset omaksuma vastuuta itse. Väkivallaton kasvatus ei tietenkään mitenkään ole ristiriidassa vastuuntuntoisen ja muut huomioon ottavan kasvatuksen ja käytöksen kanssa. Kurituksesta vapaa kasvatus on rajojen asettamista ja välittämistä ilman väkivaltaa.

7. ”Joka vitsaa säästää, se vihaa lastaan, joka rakastaa, kurittaa häntä jo varhain.” Uskonto on muokannut voimakkaasti suomalaisten moraalikäsitteitä. Vaikka uskonnon osuus suomalaisten elämässä on vähentynyt, ei sen vaikutus ole vähäinen nykyäänkään. Jotkut uskonnon opit elävät voimakkaana yleisissä uskomuksissa ja sanonnoissa.

8. ”On parempi että vanhemmat rakastavat ja kurittavat lasta kuin että he jättäisivät hänet heitteille.” Tässä rinnastuksessa on tarkoitushakuisesti mainittu vain kaksi huonoa vaihtoehtoa. Mahdollisia kasvatustapoja on muitakin: esimerkiksi se että vanhemmat rakastavat ja huolehtivat lapsestaan ilman väkivaltaa.

Kuten muukaan lähisuhdeväkivalta, kuritusväkivaltakaan ei tunne sosiaali-
luokkarajoja, vaan sitä on harjoitettu ja harjoitetaan kaikenlaisissa perheissä. Vuoden 1984 lakiuudistuksen myötä kuritusväkivalta saatiin kitkettyä ensiksi korkean sosioekonomisen aseman perheistä osittain pois, mutta valitettavasti muutos ei ole ollut pysyvä. Moni asiantuntija nostaakin esille sen, että kuritusväkivallan harjoittamiseen vaikuttavat ennen kaikkea stressin ja väsymyksen kaltaiset tekijät, vaikka stressi ja väsymys ovat seurausta lapsuuden väkivallankokemusten aiheuttamista psykologisista puolustusmekanismeista – kadotetun rakkauden aiheuttaman tuskan torjunnasta. Tässä näkyy selvästi myös asenteiden ja toimintatapojen ristiriita; vanhemmat, jotka eivät suusanallisesti hyväksy kuritusväkivaltaa, ajautuvat silti harjoittamaan sitä. Näissä tilanteissa korostuvat vanhemmuuden keinojen puutteet, joiden taustalla saattaa vaikuttaa se, että omasta lapsuudesta ei löydy vaih-

toehtoisia malleja kurittamisella. Näin ollen vanhemmat jäävät tilanteissa umpikujaan, joissa ei löydetä väkivallattomia ratkaisuja.

Tätä umpikujaa olisi helppo lähteä purkamaan ja lapsiin kohdistettuun väkivaltaan olisi mahdollista puuttua mikäli väkivaltaa harrastavat vanhemmat joutuisivat julkisuuden valokeilaan! Eikä niin kuin nyt, jolloin lapsensa pahoinpidelleitä vanhempia pääsääntöisesti vain hyysätään ja tapahtuneesta pahoinpitelystä pyritään vaikenemaan, sitä hyssytellään. SILLÄ jos lasten pahoinpitely saisi koko järkyttävässä laajuudessaan julkisuutta mediassa edes sen verran kuin pa***n jauhantaan keskittyvät vaalipaneelit tai sairaalloisesti luonnottomasta aggressioista kärsivät munattomat leijonauroot jahtaamassa toisiaan ja pikku mustaa jäällä, niin joku jopa saattaisi alkaa ajattelemaan ja muuttaa mahdollisesti käytöstään. Helsingin Sanomatin uhrasi 7.1.2019 lähes puoli sivua paluun töllöttimeen tehneelle Uutisvuodolle, mutta ei koskaan riviäkään vanhempien harjoittamalle joka päiväiselle tuiki tavalliselle ja omakohtaisesti tutulle kotitarveväkivallalle. Tai jos tapasimme seuraavan kerran torilla, emme juovuksissa toisten voittamisesta, "maahan lyömistä" juhlien vaan selvin päin itsemme voittamista juhlien päätettyämme lopettaa lasten pahoinpitelyn, niin mielenterveyden ammattilaistenkin toimintatavat muuttuisivat varmasti. Kukapa äiti tai isä nyt omaa kuvaansa katselisi kahdesti keltaisen lehdistön kansikuvissa annettuaan lapselleen urhollisesti ympäri korvia ja kiljuttuaan kurkku suorana päin pläsiä? Samalla pitäisi kieltää ehdottomasti kaikkien sellaisten järjestöjen toiminta, jotka levittämässään kirjoituksissa, säännöissään ja/tai opetuksellaan neuvovat, jopa kehottavat vanhempia pahoinpitelemään lapsiaan! Vain silloin vanhempien väkivalta lasta kohtaan saa mediassa huomiota nyt vain, kun tulee ruumiita ja lehti myy!

Lapsena pahoinpidellyt aikuiset pakenevat tuskaansa lasten hyväksi toiminnan sijasta kuitenkin mieluummin vaikkapa juuri politiikan ja penkkiurheilun pariin. Julkisuuskampanja lasten kurittamisen syistä ja seurauksista häiritsisi vakavasti heidän päiväuniaa sekä menestymisen ja kunnian tavoittelua. Paljon enemmän mielihyvää sivustaseuraaville vaalikarjalle ja fanaattiselle kotiyleisölle tuottaa iltapäivälehtien kirkuvat otsikoinnit kurinpidollisista toimista, kun kentällä joku taulapää törppö taklaa pelin tuoksinassa oman joukkueen pelaajaa takaapäin poikittaisella mailallaan päähän, niin että veri valuu ja osa purukalustosta lentelee jäälle.

Heidän mielenkiintoaan ei herätä edes se, että lapsen pahoinpitely on monta kertaa raukkamaisempaa kuin kentällä päähän kohdistunut taklaus tai yleensäkin Suomen kansallisurheilu, maassa makaavan potkiminen. Usea testosteronille tuoksuva uroshan haluaisi olla mukana potkimassa maassa

makaavaa, varsinkin jos se olisi ulkomaalainen. Kuinka kukaan uskaltaisikaan julkisesti ja vieläpä parhaaseen töllöttimen katseluaikaan paheksua tai jopa halveksua lastaan kurittavia vanhempia? Kuritushan ei ole pahoinpitelyä, vaan hyvänä pitämistä. Täytyyhän lapsi välillä ottaa hellästi syliin, jotta sitä voi piestä remmillä pyllylle!

Eikä tilannetta ainakaan auta se, että maamme vaikutusvaltaisimman mediatalon Sanoma Oy:n Helsingin Sanomat kertoo 6.1.2019 Kaja Kunnaksen artikkelissa "Lapsia syötettiin väkisin ja lukittiin kellariin: Bloggaaja paljasti Latvian lastenkotien väkivallan ja käynnisti suuren muutoksen – Päästyäni lastenkodista olin pitkään vihainen" (www.hs.fi/ulkomaat/art-2000005956370.html):

Suomalaisissa lastenkodeissa on havaittu puutteita esimerkiksi lasten koulunkäynnistä huolehtimisessa ja liikkumisvapauden toteutumisessa, mutta väkivaltaa kurinpitokeinona ei yllätystarkastuksissa ole havaittu.

Toimittajakaan ei tiedä, että henkinen väkivalta, muun muassa nöyryyttäminen ja alistaminen, ovat myös väkivaltaa lasta kohtaan. Aina ei tarvitse jäädä iholle väkivallasta kieliviä raipan juomuja, vaan väkivallan arvot voivat olla hyvin paljon vakavampia silloin, kun ne sijaitsevat lapsen aivoissa, hermosolujen synapseissa. Suomen Mielenterveysseura luettelee henkisen väkivallan piirteitä näin: Nöyryyttävä kohtelu, kuten syyttely, arvostelu tai aliarvioiminen, haukkuminen tai nimittely, muuten loukkaaminen sekä välinpitämätön kohtelu, välinpitämättömyys väkivallan uhrin tunteita kohtaan. Sen lisäksi oikeuksiasi tasa-arvoiseen kohteluun ei kunnioiteta, pyritään hallintaan, kuten uhkailun, kiristämisen tai pelottelun avulla. Perheessä puoliso voi esimerkiksi kohdella lapsianne ilkeästi saadakseen sinut tekemään asiat niin kuin haluaa. Henkinen väkivalta perheessä aiheuttaa vahinkoa myös lapsille. Henkistä väkivaltaa on myös tarkkailu ja toiminnan rajoittaminen. Perheessä sinun esimerkiksi odotetaan olevan "tilivelvollinen" kaikista menemisistäsi ja tekemisistäsi puolisollesi etkä saa itse päättää asioistasi. Sinua voidaan vaatia tai pakottaa toimimaan kuten toinen haluaa, esimerkiksi väkivallalla uhkaamalla ellei peräti eristämään, esimerkiksi ihmissuhteisiin vaikuttamalla tai niistä kieltämällä.

Kaja Kunnaksen olisikin ehkä kannattanut odottaa artikkelinsa kirjoittamista ja jos henkinen pahoinpitely on uutta ja ihmeellistä, niin lukea kaksi päivää myöhemmin Iltalehden (8.1.2019) julkaisema artikkeli "Kunnat tyrivät täysin pahamaineisten koulukotien valvonnan – nöyryyttämistä ja alistamista ei huomattu liian suuren työmäärän vuoksi" ennen kuin ryhtyy Suomea ylistämään (meillä kaikki on ilman muuta paremmin):

Apulaisoikeusasiamies Maija Sakslin pitää koulukoti Pohjolakotien useita käytäntöjä lainvastaisina. Hän kuvaa niitä epäasiallisiksi, nöyryyttäväksi ja alistaviksi.

Viime vuoden yllätystarkastuksissa Pohjolakotien koulukodeissa huomattiin laittomia käytäntöjä. Lapsia muun muassa riisuttiin väkisin, otettiin tarpeettomasti kiinni ja estetty nukkumasta.

*Apulaisoikeusasiamies pyysi syksyllä 15 kunnalta tai kuntayhtymältä selvitystä siitä, miten ne ovat valvoneet Pohjolakodin toimintaa. Näissä kunnissa ja kuntayhtymissä Pohjolakoteihin oli sijoitettu hieman yli 30 lasta vuoden 2018 aikana. Monin paikoin selvitykset lasten sijoitusolosuhteiden valvonnasta ovat kylmäävää luettavaa. **Päätökset sijoituksista ja siitä, että valvonta on jäänyt suorittamatta, on tehty esimiesten hyväksymänä, selvityksessä sanotaan.***

Tai lukea Ylen Uutiset ”Lapsia roikotetaan raajoista kantamalla ja kiinnipito jatkuu sängyssä”, 3.1.2019 kehitysvammaisiin sekä autistisiin lapsiin ja nuoriin maassamme kohdistetuista upeista hoitokäytännöistä:

Lapsia roikotetaan raajoista kantamalla ja kiinnipito jatkuu sängyssä. Lapsiin kohdistetut pakkotoimenpiteet ja sitominen eivät ole sellaisia kuin Mapassa opetetaan (Mapa-koulutuksessa [Management of Actual or Potential Aggression], jossa opetetaan tekniikoita hoitaa vaikeatkin tilanteet mahdollisimman hallitusti), vaan ihan väkivaltaa, yksi haastateltavista sanoo. Kiinnipitotilanteisiin joudutaan toistuvasti. Lapsia roikotetaan raajoista kantamalla omaan huoneeseen, jossa kiinnipito jatkuu sängyssä. Siitä on kaikki turvallisuus ja inhimillisyys kaukana... Olen mennyt tilanteeseen, jossa jonkun päällä on istuttu jo puolitoista tuntia. Pieni ihminen on alla hiki päässä ja itkevänä. Sitten sanotaan, että kun rauhoitut, niin päästämme irti.

Kommentissaan aiheesta Viola Heistosen blogiin 4.1.2019, jossa hän kirjoitti muun muassa:

Millainen on sellaisen hoitajan sydän, joka istuu kehitysvammaisen päällä puolitoista tuntia ja samanaikaisesti rupattelee muitten kanssa, jotka myös hyväksyvät tapahtumaan aivan normaalina toimintana.

*Siinähan nautitaan siitä, että ihminen ja vieläpä puolustuskyvytön kärsii kovasti fyysisesti ja henkisesti! **Tämä viittaa jo sadismiin..!** – Hyvänen aika!?*

Elina Moustgaard kirjoitti:

*Viola minua on järkyttänyt miten lastensuojelu-uudistus on ajautunut huostabisneksiksi, jossa **sossutädit toimivat psykologeina, syyttäjinä, tuomareina ja poliitrukkeina**. Vammaisen lapsen hoitomaksut saavat olla jopa 700 euroa/vrk, mutta mikään taho ei valvo miten niitä käytetään lapsen hyväksi sijoituspaikassa. Jos lapsi valittaa kohtelua vanhemmilleen, hänet eristetään vanhemmista kokonaan.*

Entä mitä tämä toimenpiteitä Apulaisoikeusasiamies Maija Sakslin tarkastusten yhteydessä koulukodeista löydetty väkivalta saa aikaan? Jo etukäteen voi sanoa, että konkreettisesti; ei mitään! Koska lasten laiminlyöntiä, nöyryyttämistä ja alistamista eli pahoinpitelyä ei huomattu pääasiassa siksi, koska kunnissa sosiaalityöntekijöillä on ollut liikaa asiakkaita kerrallaan, niin lakiin ehkä "saadaan liukuva" enimmäisraja sille, kuinka paljon lapsia yhden lastensuojelun sosiaalityöntekijän vastuulla voi olla. Perhe- ja peruspalveluministeri Annika Saarikko (kesk) painottaa (IL, "Lasten kaltoinkohtelu koulukodeissa sai jatkua, kun kunnat eivät valvoneet - ministeriltä moitteet: ”En voi hyväksyä”, 9.1.2019), että lapsen asioista vastaavalla työntekijällä tulee olla aikaa vastuullaan oleville lapsille, myös sijaishuollon aikana. Saarikko korostaa, että lastensuojelun järjestämisvastuussa olevan kunnan tulee huolehtia siitä, että työntekijöillä on mahdollisuus tehdä työnsä.

En voi hyväksyä laiminlyöntejä tässä asiassa. Valvonnan pitää toimia.

Iltalehden uutisen mukaan:

*Saarikon mukaan eduskunnassa parhaillaan käsittelyssä olevalla lastensuojelulain muutoksella lastensuojelun **valvontaa vahvistetaan ja lisätään aluehallintavirastojen valvontaresursseja**.*

*Lakiesityksen mukaan lastensuojelun sijaishuollon palvelujen tuottajan tulisi vahvistaa lasten hyvää kohtelua **yleisellä suunnitelmalla ja perehdyttää henkilöstöä rajoitustoimenpiteiden turvallisista ja ihmisarvoa kunnioittavista toteuttamistavoista**.*

*Jatkossa lastensuojelun asiakkaana olevalle **lapselle tulisi tehdä hoito- ja kasvatussuunnitelma aina, kun lapseen on kohdistettu rajoitustoimenpiteitä**. Lapsen palvelujen tarve ja kokonaistilanne olisi tarkastettava aina, kun lapseen on kohdistettu useita, peräkkäisiä tai pitkäaikaisia rajoituksia.*

Halleluja, massa rauha ja ainakin kohta kaikki on hyvin! Sillä ministeri tarjoaa lisää valvonnan vahvistamista ja valvontaresurssien vahvistamista ja – lisää valvontaa! Valvottuja on kohdeltava "turvallisesti ja ihmisarvoa kun-

nioittavasti" ja valvotulle olisi tehtävä "*hoito- ja kasvatussuunnitelma*"! Ministeriön taloustilanne on kuitenkin niin heikko ja ajattelukyky on niin huono, että lapsen valvontaan johtaviin syihin ei ole syytä, varaa tai kykyä puuttua. Sitä paitsi Iltalehden mukaan hallitusohjelma lupasi lastensuojeluun ja lapsiperheiden kotiapuun lisärahoitusta. Vuodelle 2019 niihin kohdistetaan 25 miljoonaa euroa. Lisärahoitus ei ole kuitenkaan näkynyt Talentian ja Lastensuojeluliiton selvityksen mukaan lastensuojelun arjessa, sillä lastensuojeluilmoitusten ja kiireellisten sijoitusten määrä on ollut kasvussa.

Lapset nähdään yhteiskunnassa yhä taloudellisina hyödykkeinä, joita tosin ei enää käytetä savipiippuja nuohottaessa rasseina, kuten Charles Dickensin romaaneissa. Aalto-yliopiston taloustieteen emeritusprofessori, talousvai-kuttaja Sixten Korkman sanoi 8.1.2019 Helsingin Sanomissa ("Panostus lapsiin olisi ratkaisu edessä hämmöttävään hyvinvointivaltion umpikujaan"):

*Lapsiperheiden asema on Suomessa kansainvälisesti hyvä, mutta **lapsikäy-hyys on pitkään ollut kasvussa. Lasten ja nuorten käyttäytymishäiriöt ja mielenterveysongelmat ovat yhä tavallisempia. Syrjäytyneitä nuoria on kosolti, ja ylisukupolvinen eriarvoisuus on lisääntymässä.***

Harkinnan arvoisia uudistusten ja lisäpanostuksen kohteita ovat muun muassa lapsikäyhyys, subjektiivinen päivähoito-oikeus, päiväkotien ryhmäkoko, vanhempainvapaat sekä koulukuraattoreiden ja psykologien saatavuus. Lastensuojelu ja sen piirissä olleiden nuorten tukipalvelut ovat tärkeitä. Oppivelvollisuuden korottamiselle on perusteita.

*Etusijalle tulee asettaa lapsen oikeudet ja perheiden hyvinvointi sekä huoli Suomen alhaisesta syntyvyydestä. **Hyvin kohdennetut panostukset lapsipolitiikkaan ovat tehokas keino vähentää julkisen talouden kestävyysva-jetta ("win-win").** Toivoo sopii, että sekä kestävyysvaive että lapsipolitiikka nousevat vaalikeskustelujen keskiöön.*

Korkmanin win-win (kaikki voittaa, paitsi eivät lapset) hehkutuksessa ei ole sanaakaan "*harkinnan arvoisia uudistusten ja lisäpanostuksen kohteiden*" joukossa isänmaamme vanhempien harrastamasta kansallisurheilusta, lasten laajamittaisesta pahoinpitelystä, jonka seurauksena "*lasten ja nuorten käyttäytymishäiriöt ja mielenterveysongelmat ovat yhä tavallisempia, syrjäytyneitä nuoria on kosolti, ja ylisukupolvinen eriarvoisuus vain lisäänty ja lisääntyy*". Kulutusyhteiskunnan tavoite onkin raadollinen: on koko ajan kehityttävä, luotava aina vaan uusia markkinoita ja uusia halukkaita kuluttajia – vaikka mittavilla lisäpanostuksilla astumaan ylenpalttisen tavarataivaan autuuteen! Ihmiselämän tarkoitus nyky-yhteiskunnassa ei ole onni, vaan kuluttaa rahaa onnensa tavoitteluun.

SAATANALLINEN KALJAPURKKI

Lainkaan ottamatta kantaa siihen, miten Sysmän yhtenäiskoulun vt. rehtori Tuula Vuorinen ja koulun muu henkilökunta ovat hoitaneet koulussaan esiintymiseen kiusaamisen, niin on järkyttävää miten kaikki huomio kiinnitetään, siihen, että rehtori kertoi Ylelle miltä jotkut oppilaat näyttävät (HS 8.1.2019, www.hs.fi/kotimaa/art-2000005958961.html):

Kaverit voivat ihan oikeasti sanoa, että sähän näytät ihan huoralta. Sehän on tavallaan jo loukkaus. Mutta kun näyttää siltä

Se ei tietenkään ole rehtorin vika, että osa nuorista tytöistä etsiessään epätoivoisesti hyväksyntää, läheisyyttä ja lämpöä, jotkut jopa alle kymmenvuotiaat tytöt pukeutuvat samoin kuin heidän yhdyntäliikkeitä esiintymislavalla viljelevät idolinsa, pornotähdiksi ja ylimeikatuiksi, mekaanisia seksipalveluja myyviksi prostituoiduiksi. Mutta se, ettei saa sanoa mitä näkee muistuttaa erehdyttävästi satua "Keisarin uusista vaatteista". Kun lakritsipiippujen myynti Sosiaali- ja terveysministeriön valmistelemalla lailla alle 18-vuotiaille kiellettiin, niin miksi ei saman tien kielletty myös cocis-purkkien myyntiä, sillä nuorihan voi oppia cola-purkkia avatessaan avaamaan myös "saatanallisen", kaiken pahan alun, kaljapurkin! Kalja ja coca-purkkien mekanismihan ja suutuntuma ovat aivan samat, mitä ei voi sanoa lähellekään lakritsisesta ja oikeasta piipusta. Olisipahan ainakin kukkahattusedillä ja -tädeillä ollut uutta nysväistä, jotta ei tarvitsisi puuttua koulukiusaamisen mukanaan tuomiin sosiaalisiin ongelmiin, ei edes Sysmässä!

Se onkin kokonaan toinen asia, että Terveyden ja hyvinvoinnin laitoksen (THL) vuonna 2017 tehdyn kouluterveyskyselyn (thl.fi/fi/tutkimus-ja-kehittaminen/tutkimukset-ja-hankkeet/kouluterveyskysely) mukaan Sysmän yhtenäiskoulu on yksi kouluista, jossa kiusaamisluvut ovat korkeita.

Sysmän hyvinvointivaliokunnan puheenjohtaja Jaakko Palvaila, joka kummastelee Helsingin Sanomien mukaan kunnan yhtenäiskoulun rehtorin koulukiusaamista koskevia kommentteja, johtaakin ilmeisesti kunnan pahoinvointilautakuntaa. Kepulaisen Palvailan omat jauhotkaan eivät varmasti ole puhtaat tai sitten hän on kuurosokea! Eihän muuten olisi lähtenyt politiikkaan paikkaamaan rapautunutta itsetuntoaan tai hakemaan jännitystä, mielihyvää "striimIT" nimimerkillä urheilukommentaattorina. Ylen juttussahan 8.1.2019 "Outoa, että 12-vuotiaat ilmoittavat olevansa homoja" vanhempainyhdistyksen puheenjohtaja Maarit Hilden ja pari vanhempaa kertoivat, että kiusaamiseen puuttuminen on ollut ongelma Sysmässä jo pit-

kään. Asenne kiusaamista kohtaan on heidän mukaansa koulussa välinpitämättömän ja vanhakantainen, ja kiusaaminen saatetaan kääntää kiusatun viaksi. Hilden itse ei halua ottaa Vuorisen puheisiin kantaa (IS 9.1.2019, Sysmässä koululaisten vanhemmat hämmentyivät rehtorin kohulausunnosta, wwkoti-maw.fi/a/art-2000005960110.html):

Tärkeintä on puhua siitä, miten ehkäisemme kiusaamista. Koulukiusaaminen on ollut meillä isoin teema vanhempainyhdistyksen perustamisesta asti eli yli viisi vuotta.

Hildenin mukaan koulukiusaamista on yritetty ehkäistä Sysmässä monin tavoin. Hänen mukaansa opettajia on koulutettu, kiusaamista ehkäisevä Kiiva-kouluohjelma otettu uudelleen käyttöön ja luokille tehty Mitä kuuluu-kyselyitä. Eli on näperrelty seurauksien seitissä, kun samaan aikaan kouluväkivallan varsinaiset sepät, vanhemmat, ovat saaneet estelemättä jatkaa kotonaan lastensa pahoinpitelyä. Sysmä voikin muunnetun sloganinsa mukaan; "Maaseudun mallia maailmalle – Yksi Sysmä, mutta monta kiusattua", näyttää "*kaikelle kansalle suuren ilon tulevan*", kuinka lapsia oikeaoppisesti pahoinpidellään!

Iltalehden artikkelissa "Sysmäläisrehtori kummastelee, kun 12-vuotias ilmoittaa olevansa homo – psykologi ei sulata kommentteja: "Kuulostaa siltä, että rehtori syylistyy aika suoraan kiusaamiseen ja syrjimiseen" 8.1.2019 paikalle rientänyt seksuaalisuuden ja sukupuolen kysymyksiin erikoistunut psykologi Laura Blomqvistin mukaan sukupuoli- ja seksuaalivähemmistöihin liittyvät asiat ovat olleet mediassa entistä enemmän esillä viime vuosina. Samalla yhä useamman julkisuuden henkilöt ja lasten sekä nuorten potentiaaliset idolit ovat kertoneet avoimesti kuuluvansa esimerkiksi seksuaalivähemmistöihin. Se ei seksuaalisuuden ja sukupuolen kysymyksiin erikoistunutta psykologia kiinnosta, että mediassa on entistä enemmän ollut esillä viime vuosina idolit, maailmantähdet, jotka ulkonäöltään ja lavaliikkehdinnältään muistuttavat enemmän Pariisin tai Haagin ilotyttökortteleissa lihaansa myyviä "ilotyttöjä" kuin lapselle esikuvaksi sopivaa läheisyyteen ja luottamukseen nojaavaa, vastarakkauteen kykenevää ihmistä.

Lusikan Sysmä-soppaan löi vielä Sexpo, joka kertoo verkkosivuillaan olevansa "seksuaalisuuden ja ihmissuhteiden asiantuntija jo vuodesta 1969" (www.sexpo.fi/saatio/sexpo-lyhyesti.html):

Toimintaamme kuuluvat monimuotoiset palvelut kuten neuvonta, terapia, konsultointi ja kouluttaminen seksuaalisuuden ja ihmissuhteiden aihepiireissä. Pyrimme siihen, että jokainen voisi toteuttaa seksuaalisuuttaan tyy-

dyttävästi ja tasapainoisesti. Edistämme seksuaalisen vapauden, tasa-arvon ja seksuaalioikeuksien toteutumista sekä rakennamme avointa ja myönteistä seksuaalikulttuuria. Kannatamme moniarvoista yhteiskuntaa, jossa seksuaalisuuden, sukupuolen ja ihmissuhteiden moninaisuus saa kukoistaa.

Sexpon toimintaan ei kuitenkaan näy kuuluvan alkeellinen ajattelutoiminta. Iltalehden uutisen "Rehtorin hutsukohu jatkuu - nyt Sexpo suuttui huoralausunnosta: Saattoi häpäistä nuoret pitkäksi aikaa", 9.1.2019 mukaan:

*Rehtorin syrjivä puhe ja oppilaiden huorittelu on asiatonta ja epäammattilista. Sexpo kehottaa Sysmän yhtenäiskoulua panostamaan seksuaalikasvatukseen ja kouluttamaan henkilöstöään. Järjestön mukaan **lapsille pitää antaa viesti siitä, että heidän seksuaalisuutensa ja kehonsa ovat arvokkaita riippumatta siitä, mikä heidän seksuaalisuutensa on tai millaiseksi se on kasvamassa.***

Mahdolliset ylilyönnit pitäisi hoitaa rakentavalla seksuaalikasvatuskeskustelulla, ei syrjivällä puheella ja huorittelulla valtakunnallisessa mediassa. Tällainen viesti on pahimmillaan hyvin vahingollinen ja voi aiheuttaa pitkäaikaisia ongelmia, jotka liittyvät häpeään omaa kehoa ja seksuaalisuutta kohtaan.

Äly hoi, älä jätä! Eihän ainakaan yksikään lehtiartikkeli ole väittänyt vt. rehtori Tuula Vuorisen nimitelleen ketään huoraksi, vaan sanoneen naurahtaen (Yle, "Outoa, että 12-vuotiaat ilmoittavat olevansa homoja", 8.1.2019), että:

*Se (pukeutuminen) voi olla tosi **hutsahtavaa**. Näin ainakin aikuisen silmin liian näyttävää ja paljastavaa. kaverit voivat ihan oikeasti sanoa, että sähän näytät ihan huoralta. Sehän on tavallaan jo loukkaus. Mutta kun näytää siltä.*

Sexpon mukaan siis se, että naishenkilöä, joka pukeutuu sivustakatsojan mielestä "**hutsahtavasti**", kuin hutsu, tai kuin kevytkenkäinen nainen, portto, prostituoitu, katunainen, ilotyttö, lunttu, homssu, horatsu tai lutka, ihan miksi tahansa kyseistä naishenkilöä kukakin nimittää, on syrjintää? Tällaiselle hutsahtavasti pukeutuneelle henkilölle ei saa sanoa, eikä saa tietenkään kertoa tälle sanotun, kuten Vuorinen, että hän pukeutuu esimerkiksi kuin ne suomalaisille perheenisille Bangkokin, Pattayan tai Phuketin paikallisilla "lihatoreilla" itseään myyvät "Heli-Keijut"!

Se, että sanoo suoraan, mitä omin silmin näkee, voi Sexpon mukaan aiheuttaa kuulijalle "**pitkäaikaisia ongelmia, jotka liittyvät häpeään omaa kehoa**

ja seksuaalisuutta kohtaan!" Koulukiusaamisen ehkäisemiseksi ja henkisesti tasapainoisen tulevaisuuden turvaamiseksi, pitäisi sen sijaan valehdella ja kertoa, että *"sinullapa on ihanat prinsessavaatteet"* tai *"sinähän näytät ihan siveellisyyden sipulille"*. Ja jos kyseessä on miespuolinen henkilö, voi aina tokaista *"sinähän olet kuin tiernapoika"* muistaen kuitenkin, ettei mainitse murjaanien kuninkaasta puolikkaalla sanallakaan, sillä sana *"murjaani"*, voi myös aiheuttaa kuulijassa *"elinikäisiä traumoja"*.

Kukaan ei ainakaan lehtijuttujen mukaan Sysmässä kyseenalaistanut kiusattujen seksuaalisuutta ja heidän kehonsa arvokkuutta riippumatta siitä, mikä heidän seksuaalisuutensa on, tai millaiseksi se on kasvamassa, kuten Sexpo sairaassa mielikuvituksessaan mieltää. Sen sijaan Sexpo ei tee mitään sille vanhempien lapsiinsa kohdistamalle "henkiselle pedofilialle", joka istuttaa näihin ***häpeään omaa kehoa ja seksuaalisuutta kohtaan***. Tämä ei ole mitenkään yllättävää, kun huomaa, että Ylen A-talkissa 13.11. 2018 esiintynyt Rikosseuraamuslaitoksen psykologi Nina Nurminen istuu Sexpon hallituksessa. Hänhän möläytti A-talkissa, että raiskaus syntyy *"toisen ihmisen epäkunnioittavasta kohtelusta"* ja että seksuaalista hyväksikäyttöä harrastavia *"yhdistää yhteinen halu ja kiinnostus tehdä jotakin sellaista, mikä on toista ihmistä vahingoittavaa – mitä ne ihmiset saa seksuaalirikoksesta?"* Jos edes Sexpon hallituksessa istuva jäsen ei tiedä mistä seksuaaliset "kieroutumat" ja "poikkeavuudet" kumpuavat, ei ole mikään ihme, että koulukiusaaminen tai kadulla nuorison keskuudessa yleinen huorittelu ja homottelu tulevat jatkumaan. Sexpo on omalta osaltaan toiminnallaan turvaamassa vanhempien *"vapautta"* jatkaa lastensa pahoinpitelyä ja siten edistää *"avointa ja myönteistä seksuaalikulttuuria moniarvoisessa yhteiskunnassa, jossa seksuaalisuuden, sukupuolen ja ihmissuhteiden moninaisuus saa kukoistaa ja jokainen voisi toteuttaa seksuaalisuuttaan tyydyttävästi ja tasapainoisesti."* Mutenhan Sexpo ei saa uusia jäseniä!

Toisin sanoen, kun lapsuudessa koettu väkivalta, henkinen pedofilia, saa ennemmin tai myöhemmin varmasti aikaan pahoinvointia, kun luonnollinen, hävetty seksuaalisuus hakeutuu korvaaviin, luonnottomiin uumiin, niin uusien sairastapausten estämiseksi, ei pidä ryhtyä missään tapauksessa etsimään ja ehkäisemään ainakaan sairastumisen syytä, vaan jakaa kaikille matkustajille riittävästi lisää oksennuspusseja. Pahan epidemian iskiesä esimerkiksi matkustajakoneessa pilvien yläpuolella, pitäisi lentoemojen vain pitää huolta siitä, että pahoinvoivilla olisi koneessa mahdollisuus *"moniarvoisesti"* oksentaa missä vain ja miten vain, jotta matkustajat voisivat *"toteuttaa"* pahoinvointiaan *"vapaasti, tasa-arvoisesti, tyydyttävästi ja tasapainoisesti"*.

Myös opetusministeri Sanni Grahn-Laasonen kommentoi (IS, 8.1.2019 Rehtori selitti kiusaamista oppilaiden seksuaalisuudella – Seta ottaa kantaa: ”Ongelma ei ole oppilaassa, joka on homo”, www.is.fi/kotimaa/art-2000005959526.html) Twitterissä yleisellä tasolla kiusaamisasiaa. Grahn-Laasonen korosti, että lapsien ja nuorien tulee saada kasvaa ja elää omana itsenään.

Kiusaaminen ei ole koskaan kiusatun vika. Aikuisella on vastuu puuttua vakavasti kiusaamiseen ja rakentaa ilmapiiriä, jossa jokainen lapsi ja nuori saa kasvaa ja elää omana ainutlaatuisena itsenään ilman pelkoa. Koulun vastuu on yksiselitteinen: kiusaamiseen on puututtava, aina.

Sanni vaikenee tietysti kaikilla tasoilla vanhempien vastuusta, koulukiusaaminenhan on vain seuraus kotona lapseen ”aikuisen vastuulla” kohdistuneesta ”ilmapiiriä rakentavasta” väkivallasta- Eihän Grahn-Laasonekaan olisi poliitikko, ellei hänen itsetuntoaan olisi vahingoitettu vakavasti, ellei häntä olisi lapsuudessa pahoinpidelty. Aivan kuten jo aiemmin oli esillä; Koulukiusatut, eivätkä ”vara tai vt. rehtorit”, saati juuri kukaan muukaan ymmärrä, että kiusatut ovat vain tavallisia vanhempiansa pahoinpitelemiä lapsia, joita toiset vanhempiansa pahoinpitelemät lapset pahoinpitelevät kun vieressä pahoinpitelyä katsovat itse lapsiaan pahoinpitelevät vanhemmat! Ja jos joku ymmärtää, niin hänet vaiennetaan!

Ja pisteeksi i:n päälle, Tekniikan Maailman päätoimittaja Reijo Ruokanen vielä kirjottaessaan kolumnin ”Rehtori tunnistaa huoran ja homon” (IS 10.1.2019, www.is.fi/kotimaa/art-2000005959256.html), paljastaa täydellisen tyhmyytensä – hän ei reppana osaa lukea, eikä ajatella, saati tiedä, vaan kirjoittaa pelkästään mitä luulee:

En tiedä, millaista on pukeutuminen, joka korostaa homoseksuaalisuutta. Sekin on minulle, vaan ei rehtori Vuoriselle, epäselvää, millainen pukeutuminen saa alakouluikäisen näyttämään huoralta.

Sen tiedän, että Suomessa koulun pitää huolehtia, ettei oppilasta kiusata siksi, ettei hän näytä rehtorin mielestä tarpeeksi siveelliseltä heterolta.

Ei Vuorinen itse sanonut ketään huoraksi, vaan kertoi, mitä muut yleisesti puhuivat! Kuinka tällaisilla älynlahjoilla varustettu älykääpiö oikein pääsee Suomessa muun kuin vessapaperin päätoimittajaksi? Maassamme tyhmyys on joskus niin tiheää, että sitä voi koskettaa kädellä!

Ai miksi sysmäläistytöt pukeutuvat hutsahtavasti? Koska heidän hutsahtavasti pukeutuneet idolinsa ovat median mukaan rohkeita. Tällä rohkeudella tarkoitetaan yhteiskunnassamme munattomien miestoimittajien, kriitikoiden eli entisten basistien käsitystä rohkeudesta, toimittajien jotka haluavat naisen paljastavan esiintymislavalla tai punaisella matolla mahdollisimman paljon, koska he saavat siitä sairaalloisesti "kicksejä". Sitä mitä Madonnat, Rihannat ja kaiken maailman Gagat edellä, sitä sysmäläistytöt, jotka tietysti haluavat olla rohkeita, perässä. Kun vanhemmat käyttävät lastaan kohtaan vähättelevää, passiivis-aggressiivista kommunikaatiota, emotionaalista manipulaatiota, näkymätöntä hyväksikäyttöä sekä nöyryyttämistä ja alistamista, pahoinpitelevät lapsiaan henkisesti, niin tämä kaikki jättää heihin pysyvän jäljen, pirstaloi lapsen itsetunnon. Murrosikää lähestyvä lapsi etsiikin pirstoutuneelle itsetunnolleen paikkausainetta, jota hän on löytävinään esikuviansa käyttäytymisestä, median ylistämästä rohkeudesta - rohkeasta pukeutumisesta ja vaon väläyttelystä! Rohkeudesta, joka on puolestaan seurausta väläyttelijän vanhempien harjoittaman väkivallan, henkisen pedofilian aiheuttamasta pelosta! Piiri pieni hyörii ja pahoinpidelty siinä Sysmässäkin pyörii! Ja kun vako vilahtaa, niin raha kirstuun kilahtaa! Eikä pelkästään Ilta-Sanomat vajoa mediana hölmöyden hetteikköön. Tietenkin myös Iltalehden täytyy kilpailla tyhmyydessä: Samana päivänä lehden toimittaja Noora Vilen esittelee lehdessä ajattelukyvyttömyyttä ja tietämättömyyttään artikkelissa "Tänään hutsahdetaan, koska kaikki saavat pukeutua kuten haluavat – tätä ”slut-shaming”-termillä tarkoitetaan ja näin se liittyy vaatteisiin" (www.iltalehti.fi/pinnalla/a/b97a4dad-9670-4087-85af-3991463474f3):

Perjantaina 11. tammikuuta järjestetään Pukeudutaan hutsahtavasti -tempaus, jolla muistutetaan, ettei pukeutuminen oikeuta kiusaamista tai häirintää. Vaikka tapahtuman sivuilla ei sitä mainitakaan, tempauksen voi katsoa vastustavan muun muassa niin sanottua slut-shamingiä.

Mitä termillä sitten tarkoitetaan? Esimerkiksi tilanteita, jossa henkilön tavallisesti naisen - seksuaalisuus käännetään aseeksi häntä vastaan. Naista saatetaan kritisoida esimerkiksi tavoista, joilla hän ilmentää seksuaalisuuttaan. Hänen seksuaalisuudestaan saatetaan tehdä (mahdollisesti virheellisiä) johtopäätöksiä, joita taas käytetään hänen ihmisarvonsa vähättelemiseen.

Aina kyse ei välttämättä edes ole naisen seksielämästä: esimerkiksi paljastaviin vaatteisiin pukeutunutta naista saatetaan pitää seksuaalisesti kevytkenkäisenä ja siksi muka muita alempiarvoisena.

Todellisuudessa vaatteet ovat kuitenkin vain vaatteita. Niiden perusteella ei voi tehdä päätelmiä ihmisen seksielämästä, eivätkä ne määritä kenenkään ihmisarvoa. Hutsahtavasti tai mitenkään muutenkaan huomiota herättävästi pukeutuminen ei siksi oikeuta kiusaamista tai häirintää.

Kirjoittajalla menee syyt ja seuraukset sekaisin. Voi tietenkin luulotella itselleen, että pukeutuu hutsahtavaksi siksi, että vastustaa seksuaalisuutensa kyseenalaistamista. Todellisuus on kuitenkin paljon raadollisempi. Slut-shaming kuvaa itsetunnoltaan vaurioituneiden tyttöjen ja naisten pyrkimystä paikata pirstoutunutta identiteettiään, minuuttaan herättämällä huomiota. He kuvittelevat paikkausmateriaalin löytyvän myös itsetunnoltaan vaurioituneiden idoliensa kopioimisesta ja, matkimisesta - itsensä paljastelusta. Ja mikä onkaan tehokkaampi tapa kiinnittää huomio, kuin näyttää ärsyttävästi paljasta pintaa.

Jotkut yhtä lailla itsetunnoltaan vaurioituneet saattavat tietenkin erehtyä luulemaan, että hutsahtava pukeutumistyyli ilmentää pukeutujan seksuaalisuutta. Todellisuudessa pukeutumistyyli ilmentää pukeutuvan henkistä vammaisuutta, joka on seurausta vanhempien lapsen kohdistamasta väkivallasta, ”henkisestä” pedofiiliasta, jossa lapsen istutetaan jo ensimmäisinä elinkuukausina heidän kantama oma seksuaalisuuden häpeänsä, pelko ja likaisuus. He kuvittelevat kuten kalterein takana vankeudessa ahtaasti elävät punapersepaviaani-naaraat, että ”perseen” sairaalloinen hankaaminen häkin teräsputkiin tai provosoiva esittely eläintarhan asiakkaille on niiden normaalia luonnonmukaista käyttäytymistä.

Vaatteiden kuten myös ulkoisen käyttäytymisen perusteella voi todellakin tehdä hyvin pitkälle meneviä johtopäätöksiä henkilön henkisestä hyvinvoinnista, mutta se ei todellakaan oikeuta kiusaamiseen tai häirintään, saati että sen perusteella voisi tehdä päätelmiä tämän ihmisarvosta tai yksityiskohtaisia arvioita hänen seksielämästään, joka tosin on takuulla tavalla tai toisella vääristynyt. Pikemminkin henkilö ja hänen kiusaajansa pitäisi kiusaamisen sijaan ohjata henkilö hoitoon. Ongelma on tietysti se, että ne joiden pitäisi hoitoa tarjota ja tietoa jakaa, ovat pääosin itsekin samalla tavalla vammautuneet.

SUOMALAISTA LIHANJALOSTUSTA

Kirjasen viimeistelyvaiheessa tuli vielä ilmi "kaikille yllätyksenä" vuosia maassamme vaiettu "maahanmuuttajien" harrastama pikkutyttöihin kohdistunut seksuaalinen ahdistelu. Aihe tarjosi sopivasti tilaisuuden käsitellä tässä kirjasessa sitä, miten "henkinen pedofilia" on vaikuttanut sekä ahdistelijaan, että ahdisteltuun, sekä sitä kuinka päättäjät ja kansalaiset kuvittelevat pääsevänsä seksuaalisesta ahdistelusta rangaistuksia koventamalla ja valvontaa kiristämällä.

Murskaavaan vaalitappioon matkalla oleva pääministeri Juha Sipilä vakuutti Helsingin Sanomissa 11.1.2019 (www.hs.fi/kotimaa/art-2000005962970.html), Oulun poliisilaitoksen käynnistettyä esitutkinnan neljästä uudesta seksuaalirikosepäilystä, jotka ovat kohdistuneet alle 15-vuotiaisiin tyttöihin, että Suomessa rikoksiin syyllistyneet saatetaan vastuuseen teoistaan.

Rikoksiin syyllistyneet saatetaan vastuuseen teoistaan oikeusvaltion periaatteiden mukaan. Vakavat rikokset vaikuttavat lisäksi kielteisesti pysyvän oleskeluluvan saamiseen. Turvapaikkajärjestelmän tehtävä on auttaa häädässä olevia, mutta rikollisia se ei voi suojella. Hallitus on muuttanut vuoden alusta lakia niin, että törkeisiin rikoksiin syyllistyneiden ulkomaalaisien karkottaminen on helpompaa”

Sipilä ei tietenkään hiiskahda, mitkä seikat ovat mahdollistaneet nykyiseen kestäättömän, monien mielestä jopa hätätilanteen:

1. Lepsuilu, sinisilmäisyys ja täydellinen ajattelukyvyttömyys maahanmuutto- ja pakolaispolitiikassa! Maassamme on vuosi kausia kuviteltu, että kunnioittamalla rikollisesti käyttäytyviä “mätiä hedelmiä”, he kokevat ihme-parantumisen ja tulevat terveiksi. Pakolaiskeskustelussa unohdetaan alin omaa, saati että juurikaan otettaisiin huomioon turvapaikkoja myönnettäessä, onko kyseessä työperäisestä maahanmuutosta, kriisialueilta tulevista pakolaisista, siviileistä, sotarikollisista vai köyhyyttä, uskonnollista ahdasmielisyyttä, väkivaltaa ja näköalattomuutta pakenevista ihmisistä.

2. Maamme rakenteellinen, useimpien mielenterveyden ammattilaisten siunaama, vanhempien lapsiinsa kohdistama henkinen ja ruumiillinen kuritusväkivalta. Nimenomaan vanhempien harjoittama henkinen pedofilia”, joka tarkoittaa seksuaalisen häpeän, alastomuuden pelon ja sukupuolielinten likaisuuden istuttamisen lapsen alitajuntaan tämän ensimmäisten elinkuukausien aikana, vaurioittaa lapsen itsetuntoa ja valmistaa hänet potentiaalliseksi ”hunaja-ansan” uhriksi! Vanhemmat valmistavat käyttäytymisellään

mielihyvää kuola suussa metsästävälle "elukaksi kasvatetulle" ääliöille uhrin lihallisia "pitoja", seksuaalisen hyväksikäyttöä varten. Sipilän poliittinen jargon, omien käsien puhtaaksi pesu, on raukkamaista pakoilua. Miksi hän ei puhu siitä, miten esimerkiksi pakolaisista voi käytännössä erotella potentiaaliset seksuaali-, saati muut rikolliset inhimillisesti käyttäytyvistä uskonnollista ahdasmielisyyttä ja näköalattomuutta pakenevista ihmisistä. Voivathan rikollisetkin olla avun tarpeessa, hädässä!

Juuri siksi, että oltiin tyhmiä kuin saappaat, nyt on tulenpalava tarve puhua lakien muuttamisesta. Mutta tietenkään kuulijalle ei kerrota, kuka idiootti ne lait oli aiemmin laatinut, koska luotetaan siihen, että äänestäjän muisti on niin lyhyt. Nykyinen katastrofi oli kuitenkin nähtävissä jo ajat sitten, ellei ollut talidomin kuurosokea uhri. Muun muassa yli puoli vuotta sitten kirjoiin kirjasessa "Pahan Naamiot" (julkaisu 3.4.2018):

Kaikelle seksuaalisuudelle vihamielinen muhamettilaisuus tulee synnyttämään Suomeen vääjäämättä samanlaisia "pedofiilirinkejä" kuin esimerkiksi Englannissa (IL uutinen 12.3.2018)

Vastaus pakolaisten erotteluun on helppo, mutta Sipilä ei yksinkertaisesti tiedä sitä, koska hän tai hänen lähipiirinsä ei myöskään tiedä sitä. Ja koska kukaan poliitikoista ei tiedä, niin se ei myöskään ketään, ei kansalaisia, ei edes mediaa kiinnosta, vaikka lähes vedenpitävä erottelu olisi loppujen lopuksi käytännössä lapsellisen helppoa.

Tuleva poliittinen ruumis Sipilä ei myöskään tiedä, mitä pitäisi tehdä, jotta maamme kodit eivät enää tulevaisuudessa kasvattaisi loputtomiin uusia "hunaja-ansan" uhreja, kuinka lapsen itsetunnon vaurioituminen voitaisiin käytännössä estää vaikka siihenkin olisi olemassa käytännöllinen ja toimiva, tosin ei pikainen ratkaisu.

Kansan syvissä riveissä kytee kuitenkin pelko ja hämmennys, jota Sipilä yrittää lausunnollaan lievittää. Ylen iltauutisissa 11.1. oululaista Katja Nikistä mietitytti: "Kyllähän se oikeasti mietityttää, mihin ja millä tavalla niitä houkutellaan ja ylipäättään se sosiaalinen media, mitä se tekee tälle hommalle, että kuinka helppoa houkutella." Jimi Heiskanen: "Siihen ei voi muuten mitenkään puuttua, mutta ainut kuin kattoa omien lapsiensä perään, tietysti vähän missä ne liikkuu." Roosa Rautio kertoi, että hän on jutellut kavereidensa kanssa: "Kaikista se tuntuu yhtä kauhealla ja ei voi ymmärtää et miks näin käy."

Pääministeri Sipilän ja sisäministeri Mykkäsen julkaisemat lausunnot ovat pelkkää poliittista raukkamaista teatteria, vailla ainuttakaan konkreettista tekoa, tai edes ainuttakaan ehdotusta tarvittavista teoista. Poliitikkojen tyhjä

horina vain entisestään lisää tietämättömyyttä ja ennakkoluuloja sekä avuttomuutta ja siirtää syyllisyyttä sosiaalisen median niskaan, jolloin todelliset syylliset, kuten muun muassa poliitikot luikahtavat kuin koira veräjässä. Poliitikoiden ja mielenterveyden ammattilaisten enemmistön etujen mukaista olisikin, että kukaan ei ymmärtäisi, miksi näin käy!

Ilta-Sanomat kertoi 11..1 myös oululaisten tuntoja. Kaikki IS:n haastattelemat oululaiset (www.is.fi/oulun-seutu/art-2000005963018.html) eivät osanneet lehden mukaan pukea turhautumisen ja kauhun tunteitaan sanoiksi. Aki Moilanen on pettynyt nykypoliitikkoihin. Hän osoittaa syyttävällä sormella hallituspuolueita ja etenkin kokoomusta. Ella Pietilän ja Marjo Puhakan mielestä vanhempien pitäisi keskustella enemmän lastensa kanssa ja kysyä heiltä mitä kuuluu. Pipsa puolestaan on pettynyt poliitikkoihin ja valtaa pitäviin:

"Nyt on ikävä tunnelma ja ikäviä uutisia. Terveisiä vaan niille päättäjille, jotka ovat sallineet nykymuotoisen maahanmuuton. Yllättikö tämä vielä jonkun? Sitä saa, mitä tilaa"!

Sitä kukaan ei halua muistaa, että kansalaiset ovat itse antaneet nykyiselle maahanmuuttopolitiikalle siunauksen, kun he aivan itse ovat äänestäneet poliitikot edustajikseen ja siten antaneet heille valtuudet päättää heidän puolesta pakolaispolitiikasta. Ilta-Sanomien toimittaja Mirja Rintala kirjoitti saman päivän lehteen kommentin (www.is.fi/oulun-seutu/art-2000005963161.html), jossa hän kysyy: Oulusta tuli Pohjolan seksuaalirikoskaupunki – milloin hallitus kokoontuu hätäistuntoon?

Olen työskennellyt yli 30 vuotta pohjoisessa toimittajana, mutta koskaan en en ole ahdistunut kirjoittamisesta niin paljon kuin nyt. Nyt minusta tuntuu, että asun pahamaineisessa rikoskaupungissa, josta ei uutisoida muuta kuin murhia, tappoja ja seksuaalirikoksia. Alaikäisiin kohdistuva seksuaalirikosvyvyhti alkoi purkautua Oulussa marras-joulukuun vaihteessa ja uusia tapauksia näyttää tulevan ilmi vielä lisää. Joku haastateltava muistutti, että hallitus kokoontui hätäistuntoon, kun Kempeleessä eli pääministeri Juha Sipilän (kesk) kotikunnassa sattui seksuaalirikos marraskuussa 2015. Alaikäinen turvapaikanhakija raiskasi tuolloin 14-vuotiaan tytön Kempeleen Asemantiellä.

Sipilän lisäksi hätäkokoukseen osallistuivat oikeusministeri ja sisäministeri. Tavoitteena oli selvittää mahdollisimman pian, pitääkö lakeja muuttaa. No, muutettiin ko niitä? Yhteistä niille on uhrien alaikäisyys ja epäiltyjen tekijöiden ulkomaalaistausta. Kammottavia epäilyjä, joista on hirveää kirjoit-

taa. Alaikäisten tyttöjen seksuaalinen hyväksikäyttö on niin tunteita herättävä asia, että kynniselle toimittajallekin tulee haastatteluja tehdessä painava tunne rintaan. Kun äiti herkistyy gallupin aikana melkein kyyneliin, toimittajankin on vaikea pysyä objektiivisena.

On se sitten ahdistavaa, jos vanhempiensa kasvattamat, lentokyvvyttömät pikkutytöt lankeavat hunaja-ansaan, pyydyskuoppaan, siksi, että he eivät osaa lentää, koska vanhemmat ovat repineet varhaislapsuudessa heidän siipensä irti. Oulun vaalipiiri on muuten lasten siipien repijöiden, lestadiolaisten, jonka alahaaran Rauhan Sanaan Sipiläkin kuuluu, yksi edustavimmista tyyssijoista. Miksi Sipilä ei rauhansanalaisena muuten jätä Jumalan päättäväksi sitä kuka on oikea pakolainen, kuka ei, kuten he jättävät Jumalan päättäväksi sen, kuka on oikea uskovainen?

Se taas ei toimittajaa ja oululaisia ahdistakaan, että joka ikinen hetki, joku oululaisvanhempi jatkaa lastensa kurittamista, jota kukaan ei miellä väkivallaksi, pahoinpitelyksi, koska tuo väkivalta on niin yleistä ja tuiki tavallista ja jopa tuottaa usein väkivallan harjoittajalle sadistista mielihyvää. Tuollainen uutinen jopa voi virkistää toimittajan uutisköyhän arjen harmautta. Se tosin on myös virkistävää, että Rintala muistaa mainita pääministerin hätäkokouksen ja sen loistavat tulokset! Mutta entä pääministerin ilmeisesti hyväntekeväisyys pisteitä kerätäkseen antama lupaus? Hänhän ilmoitti 5.9.2015, että hän on valmis antamaan vähällä käytöllä olevan Kempeleen-kotinsa turvapaikanhakijoiden väliaikaiseksi asuinpaikaksi. Taisi Sipilä tuolloin puhua reikiä päähänsä ja - ampua omaan jalkaansa. Poliittinen ruumis on nyt kuoppausta vaille kankea!

Uudet Oulussa 4 julkitullutta seksuaalirikosepäilyä ovatkin synnyttäneet vaaleihin valmistautuvissa puolueissa paniikin. Koska vaalipäivään 14.4 on vain 4 kuukautta, poliitikot pelkäävät, että äänestäjät eivät ehdi nyt menettää muistiansa ja monen ottaa ohraleipä. Kansaa mahdollisesti rauhoittavia oikeudellisesti "ongelmattomia" lakien tiukennuksia ei ainakaan tässä ajassa ehditä tehdä ja on toinen asia, kuinka moni äänestäjistä edes uskoo tilanteen rauhoittuvan rangaistuksia koventamalla ja maahanmuuttopolitiikkaa kiristämällä. Kansanomaisesti sanalaskussa ilmaistuna: "Myöhäistä itkeä, kun paskat on jo housussa:"

Poliitikoilla ja maahanmuutto viranomaisilla sekä muilla viranomaisilla on ollut liki 30 vuotta aikaa aina somalien maahan vyörystä lähtien valmistella toimenpideohjelma, jolla humanitääristä maahanmuuttoa pystytään valvomaan niin, että se ei ole täynnä "porsaanreikiä" sikailijoille. Viimeinen tilaisuus hukattiin kun Sipilä kutsui sisäministerin ja oikeusministerin kokoukseen lyhyellä varoitusajalla. Pääministeri Juha Sipilä pyöritti silloin, vähän

yli kaksi vuotta sitten, kun hänen kotikunnassaan vain yksi tyttö oli raiskattu, aivan sitä samaa nauhaa (demokraatti.fi/kempeleen-raiskaustapaus-sipila-vakava-tuomittava-inhottava-ja-raukkamainen/), kuin mitä nyt Tammi-kuussa 2019:

Tapaus on vakava, tuomittava, inhottava ja raukkamainen, jos julkisuudessa olleet tiedot pitävät paikkansa.

Tuolloin Sipilän mukaan Suomessa on pohdittava lainsäädännön muuttamista sen suhteen, miten turvapaikan hakemisen aikana tehdyt rikokset vaikuttavat turvapaikkapäätökseen. Ja hänen mielestä on hyvä, että vastaanottokeskuksissa valistetaan turvapaikanhakijoita muun muassa siitä, miten Suomessa suhtaudutaan naisiin ja miten suomalainen oikeusvaltio toimii. Mitä on tehty? Lainsäädännön muuttaminen ei ole edennyt, koska hallituksella on ollut niin paljon muuta tärkeämpää tekemistä ja kukkahattutätien ”maahanmuuttajille” vastaanottokeskuksissa suuntaama valistus on mennyt ohi useimpien korvien. On sinisilmäisesti uskottu, että yhdellä tunnin luenolla pystytään muuttamaan siihenastisen elämän muovaama maailmakatos, käsitykset, tavat ja mielessä osoitteettomasti risteilevät harhakuvitelmat. Nyt poliisikin on joutunut perumaan vuonna 2015 paljastuneen linjauksensa, jonka mukaan rikoksista uutisoitaessa ”ei mainita epäillyn asemaa turvapaikanhakijana”. Käytökseen oli kaksi syytä, poliisi, aivan kuten Isossa Britanniassakin, pelkäsi leimautuvansa rasistiksi ja poliitikot halusivat ilman muuta vaieta turvapaikkapolitiikkansa pimeästä puolesta. Ja kun ei aiemmin ole uutisoitu ulkomaalaistaustaisten miesten väkivallasta (esim. naiselta katkaistiin kaula, www.iltalehti.fi/kotimaa/a/47a3a960-1616-4012-ad13-83a57576d235), niin nyt pato sitten vihdoinkin murtuu ja kaikesta salatusta tuleekin yhtäkkiä yllättävää - epidemia. Poliitikoiden paniikkia puoluekentän laidasta laitaan kuvaa se, että jopa Sauli Niinistö ottaa asiaan kantaa (www.hs.fi/politiikka/art-2000005963593.html):

On kestänytöntä, että jotkut meiltä turvapaikkaa hakeneet ja jopa turvapaikan saaneet ovat tuoneet tänne pahaa ja luoneet tänne turvattomuutta

Mutta tuo pahahan on Niinistön tietämättä pesinyt Suomessa jo iät ajat. Maassammehan tehdään Tilastokeskuksen mukaan joka päivä keskimäärin viisi lapsiin kohdistuvaa seksuaalirikosta, joista kantasuomalaisen osuus on lähes 80 %. Eli ei turvapaikkaa hakeneet mitään pahuutta ole tuoneet tai turvattomuutta luoneet, se on suomalaisten oma kansallinen erityispiirre. Helsingin Sanomien artikkeli 12.1.2019 ”Yhdeksän puoluejohtajaa vastaa

HS:lle, mitä tulisi tehdä, jotta seksuaalirikokset saadaan kitkettyä Suomesta: tiukennuksia lakeihin ja lisää rahaa ennaltaehkäisyyn” (www.hs.fi/politiikka/art-2000005963765.html), jossa tämä "turha joukko", puoluejohtajat esittävät Helsingin Sanomien haastattelussa kosmeettisia toimenpiteitä, seksuaalirikoslakien uudistamista, kotouttamissääntöjen selkeyttämistä ja monia muita toimia, jotta seksuaalirikoksien määrää saadaan vähennettyä. Juha Sipilän mukaan laajempaan seksuaalirikosten ennaltaehkäisyyn on kiinnitettävä huomiota ja hän vierittää oman poliittisen vastuunsa, tekemättä jättämisenä, kansan hartioille:

Olemme kaikki vastuussa tekojen ennalta ehkäisemisessä.

Petteri Orpon mukaan on vahvistettava nopeasti viranomaisten välistä tiedonkulkua ja yhteistyötä sekä luotava nuorille mahdollisimman matalan kynnyksen tapoja ottaa yhteyttä ja saada apua. Kokoomus esittää lakien tiukentamista ulkomaalaisiin liittyvän rikollisuuden estämiseksi ja edellyttää lakien pikaista käsittelyä, eli kuria ja järjestystä! Sdp:n varapuheenjohtaja Sanna Marinin mukaan:

Tämä on kauhea ilmiö, jonka pitää herättää kaikki puolueet ja raiskausten estämiseksi pitää tehdä paljon nykyistä enemmän.

Se, että yli 70 % raiskauksista ja lasten seksuaalisista hyväksikäytöistä on kantasuomalaisten tekemiä (aiemmin lähes 100 %), ei Marinin mukaan ilmeisesti ole aiemmin ollut kauheaa, koska hän ei ole siihen aiemmin puuttunut! Jussi Halla-Aholle Oulun episodi sataa ilman muuta laariin ja hän haluaakin lopettaa humanitäärisen maahanmuuton, lähimmäisten auttamisen kokonaan, vaikka humanitäärisen avun pystyisi kohdentamaan pääosin apua todella tarvitseville, uskonnollista ahdasmielisyyttä, väkivaltaa ja näköalattomuutta pakeneville, ei lisää avuttomuutta ja väkivaltaa aiheuttaville ääliöille. Halla-ahon kuvitelma, että Oulun kaltaiset tapahtumat voitaisiin lopettaa poliittisin ratkaisuin, on toiveajattelua.

Sinisten Sampo Terho ratkaisi ongelmat samalla tyyllillä kuin Petteri Orponkin, kovemmilla rangaistuksilla, hallitummalla maahanmuutolla, pikavauhtisilla palautuksilla, ulkomaalaisvalvonnan tehostamisella ja kunnon resursien luomisella poliisille. Terhokaan ei tiedä, että rangaistuksia koventamalla, ei ratkaista mitään, ongelmia vain siirretään tulevaisuuteen. Tutkimusten mukaan väkivalta, seksuaalirikoksissa ja rikoksissa, joissa itse teon seuraamusten harkinta jää varsin vähälle kuten ryhmäpaineen alaisena tehdyt rikokset tai päihteiden vaikutuksen alaisena tehdyt sekä intohimorikokset,

rangaistuksen pelote ei toimi (mm. MacDonald, n.d.; Reynold, 1988; Lappi-Seppälä, 2006). Vihreiden Pekka Haaviston lausahdus:

Nämä luvut (HS antamat luvut; ulkomaalaisten osuus seksuaalirikoksiin epäillyistä oli lähes 24 prosenttia ja raiskauksiin epäillyistä noin 29 prosenttia vuonna 2017) kertovat, että jotain on mennyt pieleen maahanmuuttajien laillisuuskasvatuksessa, jonka pitäisi alkaa vastaanottokeskuksissa.

Haavistokin kuvittelee, että yli tuhat vuotinen, aiemmilta sukupolvilta peritty tapa mieltää maailmaa on pyyhittävässä poisturvapaikan hakijan alitajunnasta yhden tunnin laillisuuskasvatus-luennolla! Ja että maahanmuuttajien työttömyys, toimettomuus, epämääräiset jaksot lupaprosessissa ja juurettomuus voisivat poikia kaikkea negatiivista, kuten tyttölasten raiskauksia. Ja koska hänellä ei ole oikeasti mitään sanottavaa, hän toteaa:

Nyt on Oulussa sellainen tilanne, ettei meidän poliitikkojen pidä puhua oululaisten päiden yli. Siellä on jo tietysti paljon jo tehty, mutta nyt pitäisi kuunnella oululaisia.

Vasemmistoliiton Li Andersson ryhtyy hurskastelemaan:

Seksuaalirikosten ennaltaehkäisemistä täytyy resursoida merkittävästi nykyistä enemmän. Meidän on kyettävä suojelemaan lapsiamme panostamalla nykyistä enemmän seksuaalirikosten ennaltaehkäisyyn ja tapahtuneiden rikosten selvittämiseen. Nuoriso-, sivistys- ja sosiaalitoimen sekä poliisin yhteistyöhön on panostettava, samoin kun nuorten, vanhempien ja nuorten parissa työskentelevien tietoon siitä, miten suojautua verkossa. Tällaisella hetkellä jokainen meistä kysyy, miten voimme varmistaa, että nyt tapahtuneen kaltaiset rikokset eivät toistu.

Li puhuu passiivissa, koska hän ei pysty itse vanhempiensa varhaislapsuudessa häneen kohdistuneen pahoinpitelyn seurauksena, ottamaan itse vastuuta vaan siirtää sen, kuten Sipiläkin, massoille ja - verkolle. Li ei tajua, että lapsia olisi suojeltava suomalaisiltakin seksuaalirikollisilta, vaan kiinnittää katseensa vain tapahtuneeseen. Häinkin näkee yhdeksi tapahtumien syyksi väärän verkkokäyttäytymisen, mutta hänen aivoihinsa ei mahdu kysymys: miksi verkossa käyttäytyään väärin? Tyhmydestäkö? Tietämättömyydestäkö? Vai siksi, että lapsen huono itsetunto etsii verkosta vanhemmiltaan vaille jäänyttä läheisyyttä, lämpöä ja hyväksyntää – rakkautta? Tällä hetkellä useimmat kysyvätkin, mutta kukaan ei vastaa; miten voisimme varmistaa, että lapsiin kohdistuvat seksuaalirikokset, myös kantasuomalais-

ten tekemät rikokset, eivät toistuisi. Liilläkään ei ole vastauksia. Rkp:n Anna-Maj Henriksson sysää tapahtumien syyksi myös epäonnistuneen ”Laillisuuskasvatuksen”, pitkäkestoisen lupaprosessin sekä netin avulla tehtävien seksuaalirikoslain puuttumisen:

Meidän pitää nyt kysyä, olemmeko epäonnistuneet kotouttamissa ja onko niin, ettei Suomeen muuttaneille ole kerrottu riittävästi siitä, että Suomessa kaikki ovat samanarvoisia. Ylipäätään kotouttamisasiaa on nostettava entisestään enemmän esille ja käytävä läpi, mikä ensitieto Suomesta turvapaikanhakijoilla annetaan. Nämä prosessit on käytävä hyvin tarkasti läpi, jotta kukaan ei jäisi roikkumaan hyvin kauaksi aikaa niin, ettei hän ole osallinen mihinkään. Myös seksuaalirikoslakiin pitää saada kokonaisuudistus, jotta se ottaisi paremmin huomioon esimerkiksi netin avulla tehtävät seksuaalirikokset.”

Kristillisten Sari Essayah uskaltaa sanoa osin suoraan:

Sytä voi olla monia, mutta on uskallettava myös sanoa, että osassa rikoksista taustalla on kulttuurin ja uskonnon värittämä vääristynyt naiskuva, jossa naisen ”kunnia” on isänsä, veljensä tai puolisonsa kontrollin alla ja toisuskoisella naisella tätä suojaa ei ajatella olevan.

Mutta hänkin hakee turvaa turvapaikkaprosessin tehostamisesta ja karkotusprosessin nopeuttamisesta. Muuta hän ei osaa sitten sanoakaan. Lopuksi hän toteaa:

Lasten ja nuorten kasvurauha ja koskemattomuus on yhdessä taattava.

Niinpä hän sulkee silmänsä useimpien vanhempien noudattamilta kristillisten oppien vääristämältä, ei nais-, vaan koko ihmiskuvaa vääristävältä asenteelta, nöyryymistä ja tottelevaisuutta tähdentävien kasvatusohteiden ja menetelmien sisältämältä ”henkiseltä” pedofialta, jolla lapseen iskostetaan seksuaalinen häpeä, alastomuuden pelko ja sukuelinten likainen synnillisuus, jotka kaikki yhdessä ovat suurimpia syitä lapsen itsetunnon vaurioitumiseen ja johdattaa lapsen vääjäämättä ensimmäiseen vastaan tulevaan tarpeeksi houkuttelevaan hunaja-ansaan. Olipa tämä hunaja-ansa sitten joidenkin ”ählämien” tai kotoperäisten saalistajien virittämä. Kristityt takaavatkin ainoastaan sen, että hyväksikäyttäjille, niin koti- kuin ulkomaisillekin, löytyy tulevaisuudessa uusia uhreja!

Oulun kaupunginjohtaja Päivi Laajala puolestaan uskoo (herra lettas), että monet ihmiset ovat Oulussa erittäin vihaisia uusien nuoriin tyttöihin kohdistuneiden seksuaalirikosten tultua ilmi. Sitä hän ei suinkaan kerro, mille ihmiset ovat vihaisia! Joko Laajala tai uutisen julkaissut Iltalehti tekevät emämunauksen, sillä lehden mukaan (Kaupunginjohtaja: Oulu aloittaa uudenlaiset toimet lasten ja nuorten suojelemiseksi, www.iltalehti.fi/kotimaa/a/0eeb5b37-cc0d-49ba-a542-91fbaab66408) Laajala sanoo:

Emme voi missään tapauksessa ja olosuhteissa hyväksyä näitä vastenmielisiä rikosepäilyjä. Poliisi tutkii asiaa, ja rikolliset rangaistaan ja tuomitaan.

Siis me emme voi hyväksyä näitä rikosepäilyjä, vaan meidän siis täytyy vapauttaa epäillyt, koska eiväthän he ole voineet vaikkapa erilaiselle kulttuuritallalleen tai geneettiselle perimälleen mitään! Laajala myös muistuttaa, että jokaisella on oikeus koskemattomuuteen mutta se koskemattomuus ei kuitenkaan ilmeisesti yllä niihin satoihin tuhansiin suomalaisiin lapsiin, jotka joutuvat vuosittain vanhempiensa harjoittaman väkivallan kohteeksi. Kuten heti kirjan alussa oli esillä, viimeisimmän julkaistun maamme valtakunnallisen lapsiuhritutkimuksen mukaan jopa 64 % lapsista on joutunut isänsä tai äitinsä henkisen tai ruumiillisen väkivallan kohteeksi ja lukuun ei edes sisälly yleisimmät lasten pahoinpitelyn muodot; huutaminen, mitätöinti ja naistenlehtien äideille kasvatusohjeeksi yleisesti suosittelema eristäminen (toiseen huoneeseen sulkeminen) ja kiristäminen (et pelaa, ellet), sekä verbaalinen pahoinpitely (idiootti, tyhmä), jotka kaikki ovat Suomen Mielen-terveysseuran mukaan henkistä väkivaltaa.

Oulun kaupunki käynnistää Laajalan mukaan alkuvuodesta yhteistyössä kaupungin asiantuntijoiden ja eri viranomaisten kanssa suunnittelun siitä, mitä tapauksen jälkeen voidaan tehdä erityisesti lasten ja nuorten turvallisuuden parantamiseksi ja ylläpitämiseksi. Laajala lupaa uudenlaisia keinoja, mutta ei vielä osaa arvioida, millaisista toimenpiteistä on kyse, sillä hänellä ei ole harmainta aavistustakaan, siitä mitä ne voisivat olla, kuten ei kenelläkään muullakaan asiantuntijalla.

Oman lusikkansa pohjaan palaneeseen puuroon tuo 12.1.2019 Helsingin Sanomien toimittaja Lasse Kerkelä, joka artikkelissaan ”HS kokosi vastauksia kysymyksiin, joita Oulun tapahtumat herättävät” (www.hs.fi/kotimaa/art-2000005963532.html). Hänkään ei anna vastauksia, miten vastaavat tapahtumat voitaisiin ehkäistä, vain koottuja selityksiä ja faktatietoa taustoista sekä olettamuksia, jotka eivät vastaa yhtikäs mihinkään.

Kaikki nämä edellä kerrotut selitykset ja lupaukset, enemmän viranomaisyhteistyötä, lisää resursseja poliisille, matalampi kynnyks ilmoittaa seksuaa-

lirikoksesta on kuultu jo Jokelan, Kauhajoen sekä Myyrmannin tragedioiden yhteydessä. Ja jos joku kuvittelee, että ne selitykset ovat syy siihen, että vastaavat tragediat eivät ole vielä uusiutuneet, hän erehtyy. Ei tule mennään aikakaan kunnes seuraavat raiskaukset ja jopa ensimmäinen kenttäoikeudenkäynti tulee tapahtumaan. Toteuttaminen on vain hiukan vaikeutunut ja tarvitaan vain edellisiä hiukan fiksumpi ja/tai huomattavasti ”tärähtäneempi” mieleltään sairas yksilö/joukko, niin riekaleet on jälleen koottavissa iltapäivälehtien lööppikehyksistä. Kenelläkään puoluejohtajista ei olekaan mitään uutta ja tepsivää reseptiä edes seksuaalisen, saati muun väkivallan, erityisesti maan rakenteellisen tavan, kuritusväkivallan eli vanhempien lapsensa kohdistaman henkisen ja ruumiillisen pahoinpitelyn suitsemiseksi. Lähes 90 % maamme lapsista joutuu kotonaan tuon väkivallan uhriksi. Ratkaisut sekä pakolaisten seulomiseksi, mätien erottamiseksi ”terveistä” ja lasten itsetunnon eheyttämiseksi, mikä ei usein edes ole myöhemmässä iässä mahdollista, on yksinkertainen ja helppo, mutta se ei ketään, ei poliitikoita, ei kansalaisia, ei edes mediaa kiinnosta. TIETÄISITKÖ EDES SINÄ RATKAISUJA? VAI LUOTATKO TODELLA YHÄ SIIHEN, ETTÄ POLIITIKOT JA VIRKAMIEHET KYLLÄ TIETÄVÄT JA OSAAVAT?

Ja kuten Kyberrikollisuuteen erikoistunut rikosylikomisario Sari Sarani vastasi 12.1. Ylen iltauutisissa uutistoimittajan Marjukka Havumäen kysymykseen "Onko tässä kyse jäävuoren huipusta"? Sarani vastasi: "Uskaltaisin niin sanoa"

Ja sitten vasta metakka nousi kun poliisiasioista vastaavan sisäasiainministeriön kansainvälistenasioiden yksikön päällikkö, Kalle Kekomäki, otti osaa Oulun tapahtumista syntyneeseen keskusteluun pikaviestipalvelu Twitterissä:

Varovaisesti uskaltaisin hatusta väittää, etteivät ulkomaalaiset raiskaajamme olleet tullessaan raiskaajia. Voimme myös mennä itseemme sen suhteen mitä vahuvikoja yhteiskunnassamme on, jotka ovat mahdollistaneet nämä järkyttävät tapahtumat

Kirjoituksesta saa Iltalehden mukaan (www.iltalehti.fi/kotimaa/a/19feecd7-33df-4190-a90d-4c3d606d5c09) helposti käsityksen, että suomalainen yhteiskunta on jotenkin osasyylinen epäiltyihin seksuaalirikoksiin. Ja niinhän siinä ilmiselvästi sanotaan! Lause kalahti sinne missä latvakakkoset huojuvat ja älynvälähdykset olivatkin todennäköisimmin odotettavissa, poliittikkoihin ja median edustajiin. Helsinkiläinen kaupunginvaltuutettu Mari Rantanen (ps.) kysyi Kekomäeltä keskustelulangassa, mitä hän oikein tar koittaa?

En pysty kyllä käsittämään ajatuksen kulkuasi. Mielestäsi suomalainen yhteiskunta tekee maahanmuuttajista raiskaajia? Tosiasioiden tunnustaminen olisi viisauden alku mutta nähtävästi sitä ei ole hetkeen odotettavissa sisäministeriössä.

Mutta eihän Kekomäki niin sanonut! Äly loppuukin Mari Rantasen osalta ennen kuin sen on edes kertaakaan kunnolla välähtänyt. Kaupunginvaltuutettuna voi näköjään toimia, vaikka älykkyysosamäärä ei ylittäisi henkilön omaa ruumiinlämpötilaa - edes kuolleena! Kekomäki vastasi näin:

Tekee ja mahdollistaa aivan eri asioita. Mm. pitkät käsittelyajat, mahdollisuus lukuisiin uusintahakemuksiin ja palautusten juminen valuvikoja, jotka tarjonneet raiskauksiin syyllistyneille liikaa tilaisuuksia syyllistyä näihin vastenmielisiin tekoihin

Nyt eväitä jaettaessa viisaudesta osattomaksi jäänyt Kekomäki kylläkin paljastaa, että itsekkin vintiltään pimeä Rantanen oli ehkä sittenkin oikeassa: pe-naalin terävimmät kynät eivät ole sittenkään sisäministeriössä. Keskustelu kuumeni nopeasti, Tampereen kaupunginvaltuutettu Veikko Vallin (ps.): Kekomäki.

Tuo mielipiteesi kertoo, että sinulla on valuvika korvien välissä

Lahtelainen eduskuntavaaliehdokas Maarit Tuomi (ps.):

Juu. Meidän vika. Ei ole todellista.

Helsingin Sanomien politiikan toimituksen esimies Jussi Pullinen:

Osaatko selventää yhtään? Mihin viittaat näillä valuvioilla? Nyt ei aukea ainakaan minulle.

Ainakin vanhempiensa henkisesti pahoinpitelemä, toisen tahtoon mukautuvaksi ja tottelevaiseksi koulutettu, ex-tiedustelueversti ja Jyväskylän yliopiston kyberturvallisuuden opettaja Martti J. Kari.

Sama. Kysyin twiittasiko hän ko. asian virkamiehenä? Onkohan ko. näkemys Sisäministeriön kanta?

IS:n politiikan erikoistoimittaja Timo Haapala:

Päivän pöljin, ja vielä virkamieheltä.

Helsingin Sanomien toimittaja Vili Pesu vitsikkäänä:

Onko hattusi ollut siellä, minne aurinko ei paista?

Pesu onkin ilmeisesti saanut auringonpistoksen, koska järki ei enää näköjään juokse. Pesun kannattaisikin miettiä, missä oma hattu oli silloin, kun auringon säteet viimeksi heijastuivat kallosta! Ketomäki selvittää sanomisiaan vielä kertaalleen langassa näin:

Turvapaikkajärjestelmässä monia valuvikoja, jotka suovat Suomeen tuloille liikaa mahdollisuuksia toimia rikollisesti. Enkä yritä ymmärtää teki-joita tai halua vähätellä uhrien kärsimyksiä. Järjestelmää tulee muuttaa.

Miten järjestelmää sitten pitäisi Ketomäen mielestä muuttaa, jää toistaiseksi hämärän peittoon.

Tämä on kyllä rasittavaa, mutta väännetään nyt kaikille pahvipäille ja päivän pöljimmälle politiikan erikoistoimittajalle vielä kerran rautalangasta: Ensinnäkin Ketomäellä viiraa, koska hän kuvittelee, että käytössä olevan turvapaikkaprosessi on tarjonnut raiskauksiin syyllistyneille liikaa tilaisuuksia syyllistyä näihin vastenmielisiin tekoihin. Ikään kuin pistämällä maahanmuuttajanuorukaiset koko turvapaikkahakemuksen käsittelyajaksi Koraa-ni kädessä tauottomaan fyysiseen rääkkiin, vaikkapa vuorokaudet ympäri Cooperin-testiin! Niinhän uskovaisetkin yrittävät ehkäistä itsetyydytyksen: reippailemalla ja rukoilemalla. Entä mistä valuvioista suomalaisessa yhteiskunnassa ne 80 % kantasuomalaisista, jotka syyllistyvät seksuaalirikoksiin, kärsivät? Mitä he odottavat - kadottamaansa rakkautta vai?

Koko sanaharkka juontuu siitä, että ei Kekomäki, eikä kukaan muukaan Twitterissä piipittäjä käsitä, että vika, eli syy ei todellakaan ole pelkästään seksuaalirikoksiin syyllistyneiden turvapaikan hakijoiden tai jo oleskeluvan saaneiden maahanmuuttajien kohtelussa. Vai ovatko esimerkiksi jo suosia sitten oleskeluvan saaneet muka traumatisoituneet aiemmin hakemuksensa käsittelyaikana niin pahoin, että se johtaa vuosia myöhemmin tyttölapsien raiskaamiseen? Toisaaltahan kukkahattutädit ja vihervassarit ovat lähtökotaisesti sitä mieltä, että turvapaikanhakijoita ei saa missään nimessä syyllistää heidän taustansa vuoksi – sehän olisi suorastaan rasismia!

Mutta siinä Ketomäki oli oikeassa, että suomalaisessa yhteiskunnassa on todellakin valuvika! Hän epäili vikaa, mutta ei kyennyt näkemään sitä ja väitti löytäneensä sen turvapaikanhakijoiden kohtelusta – väärin! Yhteiskuntam-

me valuvika on alitajuisesti koko kansankunnan kuin luoti lävistävässä sairaalloisessa kristillisessä näkemyksessä. Tuon näkemyksen mukaan meidän ei tarvitse ottaa itse vastuuta ikinä yhtään mistään, sillä me olemme pelastetut. Syntipukki on ottanut kaikki meidän pahat tekemme hartioiltamme ja sovittanut ne. Me voimme hakata ja pahoinpidellä lapsiamme ihan miten ja kuinka paljon meitä huvittaa: ”Joka vitsaa säästää, se vihaa lastaan; mutta joka häntä rakastaa, se häntä ajoissa kurittaa.” HENKINEN VÄKIVALTA ON KUITENKIN KURITUSTA, SE EI MUUKSI MUUTU, VAIKKA KUINKA TOIVOISI!

Ja tuon yhteiskunnassa olevan valuvian vuoksi, seksuaalinälkäiset saalista- ja-äliöt lyötävät maastamme vaivatta ravintoa, useimpien vanhempien jalostamasta lihakarjasta, hyväksyntää kaipaavien tyttölapsien muodostamasta lihajonosta, josta huonon tai olemattoman itsetunnon omaava lapsi on näppärästi napattavissa - helppo saalis saalistavalle "elukalle". SUOMESAHAN ON telkkarissakin pyörivän MAINOKSEN MUKAAN MAAILMAN PUHTAIN LIHA!

Huono itsetunto on poikkeuksetta seurausta yleisesti käytössä olevasta mitätöivästä kasvatuksesta. Vanhemmat käyttävät lastaan kohtaan vähättelevää, passiivis-aggressiivista kommunikaatiota, emotionaalista manipulatiota, näkymätöntä hyväksikäyttöä sekä nöyryyttämistä ja alistamista. Tämä kaikki jättää pysyvän jäljen, pirstaloi lapsen itsetunnon. Ja kun samaan soppaan lisätään mausteeksi yhteiskunnan kristillinen viitekehys: kaksinaismoraali, valitut ja hylätyt, sukupuolisuudesta syyllistäminen, pelottelu, uhkailu, alistaminen, nöyryytys ja ulkokultaisuus sekä – sairaas palkinolla (tai vaspaikka) lupailu ja rangaistuksella (helvetti) uhkailu, niin keitto kiehuu vääjäämättä aivan varmasti yli.

Murrosikää lähestyvä lapsi etsiikin pirstoutuneelle itsetunnolleen paikkausainetta kehuista ja imartelusta sekä lahjoista. Kun hänen omat vanhempansa eivät koskaan osoittaneet hänelle läheisyyttä ja luottamusta, arvostaneet häntä omana itsenään sellaisena kuin hän on, eivät edes milloinkaan sanooneet, että hän on hyvä, ei lapselle jäänyt enää mitään omaa sisäistä vahvuutta, mihin nojata tai mistä pitää kiinni, millä rakentaa elämänsä. Mutta murrosikään saavuttaessa pitäisi kuitenkin kiinnittää huomio muihin itsenäisyyttä etsiviin nuoriin, mahdollisesti jopa vastakkaisen sukupuolen edustajiin. Ellei, kuten erilaisilla hunaja-ansoilla kuorrutetussa "groomingissa", jopa turvalliseen isä- tai "ystävä-hahmoon! Kun esimerkiksi nuoret tytöt huomaavat, että huomiota on "lihamarkkinoilla" helppo saavuttaa fanittamiensa idolien mukaisesti ulkoisilla tunnuksilla, "paljastavilla" vaatteilla, antavilla tisseillä tai hyvällä perseellä – haluttavalla ulkonäöllä, niin totta kai, "edulliset" tarjoukset "lyödään" ilman muuta pöytään. Kaikki on nyt yhden kor-

tin varassa. Lapsen vanhemmat ovat ystävällisesti kattaneet pöydän saalistajalle! Tervetuloa tänään, maistiaiset, tarjolla harvinaista herkkua, ilmaista valkoista "juottovasikkaa"!

Kuten jo aiemmin oli esillä, Väestöliiton Seksuaaliterveysklinikan erityisasiantuntija Maaret Kallioon kirjoittaa kirjan "Pimppini on valloillaan" osassa 6 "Eheytyminen seksuaalisesta väkivallasta on mahdollista", että:

*Uhrilla saattaa olla puutteita lapsuudessa ja nuoruudessa perushoivassa ja rakkaudessa, minkä vuoksi rajattoman käytöksen tai väärinkäyttävien henkilöiden tunnistaminen voi olla hänelle erityisen vaikeaa. Jos kokee olevansa epäkelpo, huono tai riittämätön, on nälkäisempi näiden tarpeiden täyttymiselle ulkopuolelta, toisten ihmisten taholta. **Uhrin nälkä erilaisine tarpeineen luo tekijälle otollisemmat olosuhteet vallankäyttöön. Uhrin heiveröinen minäkuva tai heikko itsetunto ovat altistavia tekijöitä, kuten myös uhrin historiassa olevat aiemmat väkivallan kokemukset tai rajattoman käyttäytymisen kohteeksi joutuminen.***

Erinomainen esimerkki "uhrin heiveröisen itsetunnon" vaikutuksesta tapahtumiin, on Iltalehden artikkeli 16.1.2019 "Neljä miestä raiskasi Idan hänen omassa kodissaan: ”Minä en saa tapahtunutta pois elämästäni, mutta joku muu voisi toimia toisin” (www.iltalehti.fi/kotimaa/a/442b4407-b283-4e4d-96cc-ec87dd826a37):

*Ida tietää, **ettei hänen henkinen hyvinvointinsa ollut ehein mahdollinen ennen heinäkuista iltaakaan. Nuoruusvuosia leimasi jatkuva koulukiusaaminen. Hän on vuosien ajan kamppaillut masentuneisuutta ja itsetuhoisuutta vastaan. "Itsetuntoni ja -varmuuteni on ollut heikko jo aiemminkin. Olin helppo uhri, joka ei osannut puolustautua juuri sillä hetkellä kun olisi pitänyt"***

Niin saalistaja kuin saalistettu (lapsen ollessa kyseessä, tämän vanhemmat) he molemmat (kaikki), ovat yhtä syyllisiä traagisiin tapahtumiin. Tätähän ei saisi muuten kirjoittaa sillä Uusi Suomi antoi Iltalehden tukemana kirjoittajalle jo aiemmin kyseisen aiheen (uhrin nälkä) käsittelyn vuoksi kirjoitukiellon Puheenvuoro-palstalle, koska he pitivät toimittaja Anni Saastamoisen johdolla väitteitani valheellisena! Ja sekä Helsingin Sanomat, Ilta Sanomat ja Iltalehti ovat kaikki jo vuosia deletoineet lähettämäni aiheeseen liittyvän sähköpostin roskakoriin, koska se on ollut heidän mielestään julkaisukelvotonta roskaa!

KIRISTETÄÄN JA KOVENNETAAN

Mitä tulee olemaan seuraava näytös? Ensimmäiseksi ollaan tietysti parantamassa turvallisuustilannetta, joka muka korjaantuu lakeja kiristämällä ja rangaistuksia koventamalla sekä poliiseja ja muuta valvontaa lisäämällä. Alustava arvio on, että Oulu tarvitsee 1-2 miljoonaa turvallisuustilanteen parantamiseen ja kriisiapuun, Petteri Orpo kertoo Ilta-Sanomille (www.is.fi/oulun-seutu/art-2000005965684.html):

Ei pelkästään poliiseja, vaan tarvitaan muutakin, kuten sosiaalityötä, nuorisotyötä, kodin ja koulunyhteistyötä

Presidentti Niinistökin kehui jo yli kaksi vuotta sanoneensa Uuden vuoden puheessaan (www.is.fi/ulkomaat/art-2000005965491.html), että:

eurooppalainen arvoperusta ja järjestys" olisi turvattava hillitsemällä hallitsematonta maahanmuuttoa muun muassa rajavalvontaa tehostamalla ja nopeuttamalla käännytyksiä

Selkokielellä: lakien kiristämistä eli rangaistusten koventamista, kiristysten tehostusta sekä nopeutettua kiristystä. Ei presidentillä, jonka kuulemma on maamme arvojohtaja, ei yhdelläkään poliitikoiden tai Oulun kaupungin työntekijöiden julkisuudessa jo vilahtaneilla ehdotuksilla, puututa ongelman syihin, vaan ainoastaan laastaroidaan seurauksia. – pikku pipejä!

Syy tähän on yleisinhimillinen - ihmisen psykologiset puolustusmekanismit. Lähes kaikilla ihmisillä on erilaisia psykologisia puolustusmekanismeja, joilla he suojaavat itseään muun muassa torjumalla niitä totuuksia, jotka satuttavat heitä, kun he kuulevat tai näkevät niitä.

Syyt kaikkinaiseen seksuaaliseen hyväksikäyttöön, niin aikuisten kuin lapsienkin, niin kantasuomalaisten kuin ”pakolaistenkin” harjoittamana, löytyvät sekä hyväksikäytetyn, että hyväksikäyttäjän, molempien varhaislapsuudesta. Kummatkin tahot ovat joutuneet jo varhaislapsuudessa vanhempiensa pahoinpitelemiksi (henkinen riittää), niin että heidän itsetuntonsa on vaurioitunut, elleivät sitten jopa heidän aivonsa ole vammautuneet korjaamattomasti. Syy tähän itsetunnon vaurioitumiseen on heidän vanhempiensa harjoittama mitätöivä kasvatusta ja siihen liitetty ”henkinen” pedofilia, mikä tarkoittaa lapsen luonnollisen seksuaalisuuden kieltämistä

(esimerkiksi itsetyydytys), kaikkinaisen seksuaalisen häpeän ja alastomuuden pelon sekä sukuelinten likaisuuden syövyttämistä lapseen.

Tämä ”henkinen” pedofilia on myös yksi oleellisimmista syistä aistillisen nautinnon, läheisyyden, kosketuksen, leikin, hellyyden ja rakastavan huolenpidon puutteen ohella suljettujen yhteisöjen syntyyn, jotka Aamulehden toimittaja Lauri Nurmi tuo esille saman konsernin Iltalehden Näkökulma artikkelissaan 14.1.2019 (www.iltalehti.fi/politiikka/a/22ee1643-dc54-4bd3-b90f-e163e8993350):

Katolisen kirkon poikakoulut, lestadiolainen herätysliike ja nuorten maahanmuuttajamiesten ryhmät ovat esimerkkejä suljetuista yhteisöistä, joiden jäsenet ovat syyllistyneet vakaviin seksuaalirikoksiin. Riskiä syyllistyä rikoksiin todennäköisesti nostaa se, jos seksuaalisuus on yhteisön sisällä tukahdutettua kulttuuristen tai uskonnollisten normien takia.

Eikä vain suljettujen yhteisöjen syntyyn, vaan kaikkien ihmistä alistavien ja häntä maahan polkevin avoimien yhteisöjen, kuten uskontojen, syntyyn. Siinä Lauri Nurmi onkin totaalisesti väärässä. että hyväksikäytössä kyse olisi alaikäisten tyttöjen viehätysvoima-kokeiluista:

Irakin kaltaisissa Lähi-idän maissa ei ole pohjoismaista tyttöjen ja poikien välistä seurustelukulttuuria, jossa alaikäiset tytöt voivat turvallisesti kokeilla viehätysvoimaansa ikätovereihinsa ja etsiä samalla heräämässä olevaa seksuaalisuuttaan.

Viehätysvoiman ”kokeilussa on kyse yksinkertaisesti siitä, että murrosikä lähestyvää tai juuri murrosikänsä saava lapsi etsiikin pirstoutuneelle itsetunnon paikkausainetta kehuista ja imartelusta sekä lahjoista. Kun hänen omat vanhempansa eivät koskaan osoittaneet hänelle läheisyyttä ja luottamusta, arvostaneet häntä omana itsenään sellaisena kuin hän on, eivät edes milloinkaan sanoneet, että hän on hyvä, ei lapselle jäänyt enää mitään omaa sisäistä vahvuutta, mihin nojata tai mistä pitää kiinni, millä rakentaa elämänsä. Ja kun esimerkiksi nuoret tytöt huomaavat, että huomiota on ”lihamarkkinoilla” helppo saavuttaa fanittamiensa idolien mukaisesti ulkoisilla tunnuksilla, ”paljastavilla” vaatteilla, antavilla tisseillä tai hyvällä perseellä – haluttavalla ulkonäöllä, niin totta kai, ”edulliset” tarjoukset ”lyödään” ilman muuta pöytään. Pöytä saalistajalle on katettu!

Tehokas ja takuvarma aihealue, jolla tarppaa lähes aina, on lapsen keho itsetunto, juuri siksi, että lapsi usein maleksii sosiaalisessa mediassa. Kehuminen (näinhän kantaväestönkin keskuudessa ”pillujahdissa” toimitaan) on

kuin laastaria itsetunnon haavoihin ja houkuttelija voi sanoa esimerkiksi, että oletpa sinä kaunis, ihana tai onpa sinulla kivat pikku tiset! Houkuttelija voi pyrkiä saamaan kohteensa luottamuksen myös empatialla ja tuella tai esimerkiksi tavarain ja rahan tarjoamisella. Ja jos lapsella menee huonosti tai lasta ärsyttää jokin asia, niin kysytään, että mikä sinua painaa ja tarjotaan auttavaa kättä ja tukea. Niin saa otteen todella helposti kenestä tahansa. Yksi keino on, että lapselle tai nuorelle tarjotaan jotain. Kysytään, että tykkäätkö suklaasta, haluatko maistaa alkoholia tai tarvitsetko rahaa, ja tarjotaan sitä, mitä lapsi kaipaa – rakkauden korviketta. Jos lapsi pitää eläimistä, niin tarjotaan mahdollisuus silittää esimerkiksi hevosta. Lopulta:

”olet kerta kaikkiaan niin kaunis, että voitaisiko me tavata.”

Huono itsetunto on poikkeuksetta seurausta yleisesti käytössä olevasta määrittämisestä kasvatuksesta – ei viehätysvoiman testauksesta! Ja aivan samoin ahtaan uskonnollisen, naisvihamielisen kasvatuksen saaneet itsetunnoltaan rampautuneet arabinuorukaiset ja arabimiehet, osoittaakseen Allahille mielisyyttään, he alistavat naista. Ja jos tarjolla on nuorta valkoista lihaa, niin mikä on sen miellyttävämpi tapa noudattaa Koraanista löytyvää Allahin neuvoa:

vaimonne ovat teidän peltonne; käykää siis pelloillenne niin kuin tahdotte (2:223)

Eli jos jo vaimoa saa kyntää Koraanin mukaan miten vain haluaa, niin tarvitseko silloin edes pelätä Jumalaa, kun kyntää nuorta valkoista vakoa?

Entä:

Profeetta, sano vaimoillesi ja tyttärillesi ja uskovaisille naisille, että heidän tulee hunnuttaa kasvonsa; näin on sopivinta, jotta heidät kunniallisiksi naisiksi huomataan, niin ettei heitä tunkeilevasti lähestytä; Jumala on kaikessa viisas ja laupias. (33.59)

Kyseisellä jakeella Allahin sanansaattaja Muhammad antaa ymmärtää Liittoutuneiden suurassa, että naisia voi lähestyä tunkeilemalla, elleivät he ole hunnutettuja! Suomessa valtiotieteiden maisteriopiskeluja suorittava irakilainen Seida Sohrabi kertoo Ilta-Sanomissa (www.is.fi/kotimaa/art-2000005965769.html) 15.1.2019:

Joissain yhteisöissä nainen on kuin aasin jälkeen tuleva henkilö, jolla ei ole mitään arvoa. Jos he eivät pysty naista suojelemaan, ja hän kulkee kaupungilla ilman huivia, niin on ajatus, että naiset ovat vapaata riistaa, ja heille voi tehdä mitä haluaa. Omassa maassa ei voinut ehkä edes jutella naisen kanssa, ja tulet yhteiskuntaan, missä naiset ovat vapaita, ja sinulla on kieroutunut käsitys siitä, että nainen on kuin joku eläin. (Miksi kukaan ei huuda enää Seidalle: "rasisti". Niin kuin tälle törkeydelle olisi maassamme vihervassareiden ja kukkahattutätien toimesta vielä viime viikolla tehty?)

Kuinka ollakaan Suomessa kansaan on uskonnollisella manipulaatiolla vuosisatoja "leimattu" kristillis-luterilainen uskonnollinen normisto, jolla pyritään syntien anteeksiannon varjolla tukahduttamaan luonnollinen seksuaalisuus. Ja tuo tukahduttamisen kulttuuri on maassamme yksi voimakkaimmista, kas kummaa, juuri Oulun vaalipiirissä, jossa lestadiolainen herätysliike elää ja voi pääministeri Juha Sipilä mukaan lukien, mainiosti! Täältä uskonnollisesta lähetystyön nimellä kulkevasta manipulaatiosta löytyvät yleisimmin myös psykologisten puolustusmekanismien syntyssyyt. Se, miksi kaikki vaikenevat vanhempien harjoittamasta kansallisesta huvista, lastensa pahoinpitelystä. Kukaan ei halua kuulla nähdä tai tietää mitään, koska hän itsekin on joutunut lapsena vanhempiensa pahoinpitelemäksi. Ja tuo aikoinaan tapahtunut pahoinpitely näkyy hyvin usein pahoinpidellyn olemuksesta ja yhteiskunnallisesta asemasta, muun muassa kasvoilta kymmeniä vuosi tapahtuneen jälkeen. Kuten esimerkiksi Oulun kaupunginjohtaja Päivi Laajalan habituksessa A-Studioon lähetyksessä illalla 14.1.2019. Kun Haminan käräjäoikeudessa sattui pommiräjähdyksen vuonna 1999 sen sijaan, että olisi ryhdytty estämään uusia pommiräjähdyksiä syitä perkaamalla, niin oikeustaloihin kautta koko maan ryhdyttiin asentamaan läpivalaisulaitteita! Nyt Oulussa (ja koko maassa) ryhdytään saman logiikan mukaan vahtimaan ainakin nettiä, lasten älypuhelimien käyttöä sekä nuorten kanssakäymistä muukalaisten sekä muunmaalaisten kanssa nettipoliisin, somekyylien, kuraattoreiden, kukkahattutätien, valheellisiin ennakkokäsityksiin nojaavan valituksen, neuvonnan sekä valvontakameroiden voimalla. Nämä nyt valmistelun alla olevat askeleet valvontayhteiskunnan suuntaan tulevat johtamaan yksilön vapauden rajoittamiseen, sääntöjen, käyttämisen, kontrollin, väkivallan purkausten, anarkian ja mielenterveyden häiriöiden lisääntymiseen, kaikkinaisen suvaitsemattomuuteen. Kun päinvastoin olisi, kuten Lauri Nurmi, jonka puheenvuoro on ensimmäinen järjen siementä sisältävä ulostulo maamme mediassa vuosiin, totesi Näkökulma-artikkelissaan, lakattava suvaitsemasta suvaitsemattomuutta - olivatpa suvaitsemattomia sitten maahanmuuttajat tai täällä koko ikänsä eläneet. Itävaltalais-brit-

tiläinen Karl Popper (1902–1994) määrittelee suvaitsevaisuusparadoksin, joka varoittaa siitä, miten kavalasti yhteiskunta ajautuu vaaraan:

”Jos me laajennamme rajoittamatonta toleranssia myös niihin, jotka ovat suvaitsemattomia, jos me emme ole valmiina puolustamaan suvaitsevaista yhteiskuntaa suvaitsemattomien hyökkäystä kohtaan, niin silloin suvaitseva tulee tuhotuksi ja suvaitsevaisuus tämän mukana.” (ap. 1945, suom. Paavo Löppönen, Otava 1974)

Kuten Nurmi kirjoittaa:

Valistuksen tuntuva lisääminen on ainoa kestävä tapa saada maahanmuuttajien tekemien seksuaalirikosten määrä laskuun. Tie on hidas ja kivulias.

Mutta pelkkä valistus ei riitä! Ensimmäiseksi on lopetettava lasten pahoinpitely, lasten itsetuntojen maan laajuinen pirstalointi. Nurmen kuuluttaman hitaan tien voi aloittaa lakkauttamalla joka ainoan suvaitsemattomuutta siementävän järjestön ja laitoksen, jonka kasvatusohjeisiin ja neuvoihin sisältyy sanatonkin ohje kurittaa lasta! On annettava lopultakin lapselle tilaisuus. Tämä on ainoa tie suvaitsevaisuuteen!

Mutta kuinka tuon tien valitseminen voisi ylipäättään onnistua? Valitsijat-han eivät heitä hallitsevien psykologisten puolustusjärjestelmien vuoksi edes näe tuota mahdollisuutta. He ovat kuin varjomaailmassa elävät kahlehditut Platonin luolavertauksessa

SUOMEEN ON TUOTU PAHAA

Mistä muusta kuin ulkoisesta habituksesta, kuten kasvojen ilmeistä, uurteista ja juonteista sekä esimerkiksi ryhdistä ja vaatetuksesta, voi tunnistaa vanhempiensa pahoinpitelemän yksilön? Monethan esimerkiksi peittävät pahanolonsa sivullisilta (tai höynäytettävältä saaliilta) teennäisyyden, esimerkiksi tekohymyn tai teeskennellyn ystävyuden sekä virallisuuden ja yhteiskunnallisen aseman taakse. Juuri kenelläkään ei ole ihollaan aikoinaan lapsuudessa tapahtuneesta pahoinpitelystä kertovia arpia. Nuo arvet ovat näkymättömiä. Ne löytyvät aivan muualta, kuten aivojen hermosolujen välisistä liitospinnoista.

Helpoin tapa tunnistaa vanhempien pahoinpitelyn kohteeksi lapsena joutunut yksilö, on se, mitä hän ajattelee, mikä hänen arvomaailmansa on, miten hän käyttäytyy. Poikkeuksetta, se jota on varhaislapsuudessa pahoinpidelty rankaisemalla, vartuttuaan aikuiseksi vaati ongelmien ratkaisuksi aina rankaisua. Hän tahtoo hallita ja valvoa muita. Hänestä tulee vähintään sadistisesti käyttäytyvä ”pikkunilkki”, ellei enemmän. Se., jota on lapsena kohdeltu kaltoin, kohtelee vartuttuaan pääsääntöisesti muitakin kaltoin ja se joka on kokenut varhaislapsuudessa yksinäisyyttä ja läheisyyden puutetta, kasvaa aikuisena ahneeksi ja/tai kateelliseksi. Ja se lapsi, jota on hakattu, kasvaa alistuvaksi, araksi ja syrjään vetäytyväksi - uhriksi. Ne taas jotka ovat lapsuudessa joutuneet ”henkisen” pedofiilin uhreiksi tulevat vartuttuaan itsekkin saalistamaan uhreja - elleivät sitten joutu itse uhriksi.

Syy henkilön henkisiin ongelmiin on lähes aina varhaislapsuudessa tapahtuneessa vanhempien lapseen kohdistamassa henkisessä tai ruumiillisessa pahoinpitelyssä. Ei koskaan vaihtamattomissa vaipoissa, väärässä pilttiseessä, kehdon yllä riippuvan helistimen hajoamisessa tai tutin putoamisessa, vaan fyysisen aistillisen nautinnon, läheisyyden, kosketuksen, leikin, hellyyden ja rakastavan huolenpidon puutteessa. Jotkut puolestaan kuvittelevat sinisilmäisesti, että syy olisi muka koulukiusaamisessa. Ai kiusaajat, joita on enemmistö, kasvavat lasten hyväksikäyttäjiksi, niinkö? Ja kiusatuista varttuu hyväksikäytettyjä, vai? Entä ne, jotka eivät kiusaamiseen puutu, ennen kuin viimeisessä raossa – jos sittenkään, esimerkiksi ummistamalla silmänsä. Juuri heidän mahdollistavat koko kiusaamisen. Mitä heistä kasvaa, poliitikoitako, byrokraatteja, vihervassareita vai kukkahattutäitejä? Vaaliurnille kiltisti tallustelevaa vaalikarjaa?

A-studion lähetyksessä ”Miten seksuaalirikoksiin puututaan?” 17.1.2019 oli paikalla neljä vanhempiensa pahoinpitelemää, aikuisikään kasvanutta, kansanedustajina (pahoinpideltyjen edustajina) toimivaa naista, Leena Meri

(ps.), Krista Mikkonen (vihr.), Sanna Marin (sd.) ja Katri Kulmuni (kesk). Se, että kyseiset naiset ovat lapsuudessa joutuneet vanhempiensa henkisesti pahoinpitelemiksi (tosin he pitävät pahoinpitelyä rakkautena psykologisten puolustusmekanismiensa vuoksi, niinhän pohjois-korealaisetkin pitävät), tulee ilmi ensinnäkin ulkoisen habituksen ohella jo siitä, että he ovat valinneet elämäntehtäväkseen sen, miten vanhemmat ovat heitä kohdelleet: kontrolloimilla, kyttäämällä ja näennäisellä epäitsekäällä uhrautumisella (Kulmuni: *ollaan esimerkki kansalaisille retoriikassa*; Mikkonen: *meidän poliitikkojen vastuu on, että me puututaan siihen*). Toiseksi he kaikki haluavat puuttua seksuaalirikoksiin ensinnäkin etupäässä rangaistuksia koventamalla ja käytäntöjä eli valvontaa kiristämällä (kontrolloivan eli kyttävän sekä rankaisemiseen nojaavan kasvatuksen seurausta, sillä jos heitä ei olisi kasvatettu rankaisemalla, hekään eivät rankaisi - koirakaan ei purisi, jos sitä ei olisi hakattu), vaikka tiedetään yleisesti, että rangaistusten kovuus ei ole mikään este intohimorikoksille. Kolmantena, heidän pahoinpitelyistään kielivänä seikkana esille tulee se, että he kaikki haluavat psykologisilla puolustusmekanismeillaan torjua ikävät lapsuuden muistot: kaltainkohtelun - pahoinpitelykokemukset. Niinpä kukaan heistä ei ota keskustelussa esille seksuaalirikollisuuden perimmäistä syytä, varhaislapsuudessa tapahtuneita pahoinpitelyjä, vaan siirtävät keskustelun itsensä kannalta turvallisimmille vesille, Krista Mikkonen tiivistä nelikon pakotiet näin:

Konkreettisesti nettipolisitoimintaa on nyt lisätty, meidän pitää kouluissa, kuntien nuorisotoimissa, lastensuojelun olla aktiivisempi, järjestöt on tehnyt hyvin paljon hyvin pitkään hyvää työtä, heidän työtä pitää tukea ja huolehtia, että siellä on niitä turvallisia paikkoja, mihin ilmoittaa, jos tuntuu, että lapsi kohtaa siellä jotain epäilyttävää ja sitten koulutusta ihan meille vanhemmille myös ja jos tuntuu ja sitten myös ammattilaisille, että tiedetään mikä se nettimaailma on

Kukaan lapsena pahoinpidellyistä naisista ei osannut kertoa mitään järkevää siitä, miten seksuaalirikoksiin puututaan ennalta, siis ennaltaehkäistään. Nettimaailmasta tehtiin ohjelmassa hiljaisella yksimielisyydellä pahan ruumiillistuma, pedofiili (sehän, netti riehui jo aiemmin Jokelassa, Kauhajoella ja Myyrmannissa, eivätkä poliitikot tai poliisi ole vielä saaneet sitä kiinni). Kaikki naikkoset keskittyivät kuin teeriurokset soitimella, pulisten kuorossa (kanojenhan pitäisi vain kaakattaa), erilaisiin ehkäisytoimenpiteisiin kyttäämisen, ”keskustelun” sekä seurausten laastaroinnin ja rikollis-

ten ”pakkosteriloinnin” kaltaisen käsittelyn avulla. Kukaan ei ottanut esille puolikkaalla sanallakaan lapsen varhaisten elinvuosien maailmaa, josta lapsi joutuu liian usein kamppailemaan ”tervejärkiseksi” ilman vanhempiensa auttavaa kättä henkisen ja jopa ruumiillisen pahoinpitelyn saattelemana. Nelikon mainostama poliittinen vastuu, (lapsille toivotaan turvallisia pako-paikkoja [Mikkonen, Kulmuni] ei turvallista kotia) jääkin pelkäksi huulien heilutteluksi.

Presidentti Niinistökin mainostaa itseään arvojohtajana (yle.fi/uutiset/3-9968929). Hän ei ole ainakaan kirjoittajan johtaja. Eikä kirjoittaja jaa Niinistön arvoja. Kirjoittaja ei seuraa ainoatakaan ahneuteen nojaavaa kusipäätä, rangaistuksilla pelottelijaa, muiden kontrolloijaa, naisten kiusaajaa tai poikansa tappajaa. Sauli on vain vanhempiensa pahoinpitelemä lapsi-raukka, joka lapsellisilla mielipiteillään viestittää, että rankaisu ja kontrolli ovat viimekädessä oikea ratkaisu, koska häntäkin rangaistiin jo lapsena. Sauli väittää turvapaikanhakijoiden tuoneen Suomeen pahaa, mutta hän ei näe omassa maassa vallitsevaa pahuutta, koska hän itsekkin on tuon pahuuden uhri. Niinistö ei kykenen ottamaan malkaa pois edes omasta silmästään. Aivan samoin muun muassa lapsuudessa kadottamansa rakkauden sijaan hillitolpan lämpöön muita pomottamaan hakeutuneet Paavo Väyrynen, Timo Soini, Päivi Räsänen ja Antti Rinne ovat varhaislapsuudessa joutuneet vanhempiensa pahoinpitelemäksi. Kuten myös lukemattomat muut silmäntekevät, sillä juuri joka ainoa kohti julkisuutta ryömivä ja huomiosta hyväksyntää hakeva ”linssilude”, on pahoinpitelyn kätilöimä henkinen kesken. Noiden toisia määräilevien ja voittamisen pakon ajamien ”linssiluteiden” pitäisikin ensin määräillä itseään ja voittaa itsensä!

Nyt poliitikot ovat median ja suuren yleisön tuella päättäneet torjua ulkomaalaistaustaisten henkilöiden tekemät seksuaalirikokset! Lääkkeiksi seksuaalirikoksien poistamiseksi (www.is.fi/politiikka/art-2000005966804.html) esitettiin:

1. Hallituksen esityksessä lapsen seksuaalisen hyväksikäytön enimmäisrangaistus korotettaisiin neljästä vuodesta kuuteen vuoteen vankeutta. Tämän lisäksi rikoslakiin lisättäisiin törkeää lapsenraiskausta koskeva uusi rangaistussäännös, jonka maksimirangaistus olisi 12 vuotta
2. Uudella poliisin henkilötietolailla parannettaisiin poliisin mahdollisuuksia käyttää tehtävissään saatuja henkilötietoja rikosten estämiseksi ja selvittämiseksi.
3. Uuden kansalaisuuslain nojalla vakaviin rikoksiin syyllistynyt ulkomaa-lainen voisi menettää Suomen kansalaisuutensa.

Eli lääkkeeksi tarjotaan rangaistusten kiristystä ja kontrollin tehostamista, eli käyttäysmentaliteetin kasvattamista. Poliitikko-ressukat eivät tiedä, että väkivalta, seksuaalirikoksissa ja rikoksissa, joissa itse teon seuraamusten harkinta jää varsin vähälle, kuten ryhmäpaineen alaisena tehdyt rikokset tai päihteiden vaikutuksen alaisena tehdyt sekä intohimorikokset pelotepreventio (pelotteella ehkäisy) ei näyttäisi toimivan (MacDonald, n.d.; Reynold, 1988; Lappi-seppälä, 2006). Lisäksi itse rangaistuksen pituudella ei juuri näytä olevan mitään. pelotevaikutusta. Saara Huhtasaari (MSc in Criminology and Criminal Psychology, University of Portsmouth)

Vaikuttaakin epäilyttävästi sille, että kansan ”syvät” rivit päättivät edustajiensa poliitikoiden toimesta rangaista hyväksikäyttäjiä vankiloiden, varsinkin seksuaalirikollisiin kohdistuvalla vakiintuneella tavalla: toisten vankien suorittamilla toistuvilla pahoinpitelyillä. Näin ei tarvitsisi omia käsiä liata kirjaimellisesti.

Sen sijaan kotoperäiseen seksuaalirikollisuuden torjuntaan, joka muodostaa valtaosan genrestä, ei käytännössä kiinnitetty lainkaan huomiota, jos mukaan ei lasketa myös suomalaista syntyperää olevien ”raiskareiden” rangaistusten kiristämistä.

Luuleeko joku, että toimilla torjutaan seksuaalirikollisuutta? NO WAY! Toimenpiteethän kohdistuvat seurauksiin, tapahtumien jälkipuintiin, ei niihin syihin, miksi ne tapahtuvat. Aivan kuin pohdittaisiin miten lapsen palohaavaa voisi lääkittää, kun lapsukainen on painanut kätensä tulikuumalle, punahehkuiselle hellalle, eikä kukaan panisi tikkuakaan ristiin sammuttaakseen hellan, korkeintaan uhkailisi hellaa: varo vaan hella! Ehkä joku jopa keksisi Trumpin lailla pykätä lapsukaisen ja hellan väliin pelikorteista huteran esteen – pölkkypäät!

Ai niin, mitään tutkintaa ei tarvitakaan - juurihan iso joukko sinisilmäisiä kansalaisia väitti, että seksuaalinen hyväksikäyttö johtuu kunnioituksen puutteesta (esimerkiksi Iltalehden toimittaja Anni Saastamoinen IL 22.3.2018 Näkökulma artikkeliin liittyen sähköpostissaan kirjoittajalle 7.4 *"kuten tuossa kirjoituksessani rivien välissä ehdottelin, olisi jokaiseen ihmiseen kunnioittavasti suhtautuminen tärkeässä asemassa tässä. Jokaisen ihmisen koskemattomuutta tulee kunnioittaa"* ja rikosseuraamuslaitoksen psykologi Nina Nurminen, A-talk 13.12.2018)! Samalla näiden pölkkypäiden päättelytaidolla kunnioitusta siis pitäisi olla enemmän ja nettikäyttöä vähemmän, kuten Oulun tapaus osoitti.

Kaikki huomio kiinnitettiin ulkomaalaistaustaisten henkilöiden tekemisiin, sillä nyt oli erinomaisen hyvä mahdollisuus televisiokameroiden pörrätessä ympärillä, tilkitä omaa hataraa itsetuntoa sekä kerätä irtopisteitä

tulevia vaaleja varten. Pelkkä vaalikarjan hämäämiseksi pika pikaa pystytetty mediasirkus.

PENTUJAAN PAHOINPILEVÄT EMOT

Aivan kirjasen alkupuolella lupasin käsitellä yksioiden yhteiskunnassa yleisesti käyttämiä psykologisia puolustusmekanismeja yksityiskohtaisemmin. Jo luvussa "Kuritusvö kivalla luvattu maa" viitattiin Johanna ja Jan-Henry Stenbergin kirjaan "En se minä ollut", joka käsittelee näitä yhteiskunnassa yleisesti käytössä olevia psykologisia puolustusmekanismeja kansantajuisesti.

Jo aiemmin esillä olleiden **heijastuksen** (me näemme tässä toisessa henkilössä sen, mitä vihaamme itsessämme) ja **kieltämisen** (me peitämme jotakin, jota me emme halua nähdä) lisäksi kirja luettelee tukun muita puolustusmekanismeja, kuten muun muassa **altruismin** (toisen tarpeelle omistautumisen), **apaattisuuden** (luovuttava sulkeutuminen), **asketismin** (nautinnosta pidättymisen), **estämisen** (epämiellyttävyyksien tietoinen mielestä pois pitäminen), **haavemaailmaan vetäytymisen** (totuuden väistäminen haavemaailman uppoamalla), **huomion siirron** (huomion kiinnittäminen epäolennaisiin sivuseikkoihin), **ideliasaation** (perusteettoman tai korostuneen myönteisen huomion kiinnittäminen itseen tai muihin), **kontrolloimisen** (vähentää ahdistusta hallinnan tuoman turvallisuuden tunteen kautta), **korvaamisen** (koettu heikkous pyritään korvaamaan jollakin toisella kokemuksella ja siitä saatavalla tyydytyksellä), **mitätöinnin** (korostuneiden tai perusteettomien kielteisten ominaisuuksien liittäminen muihin tai itseen), **myötäily** (muiden mielipiteeseen yhtyminen), **passiivisen aggressiivisuuden** (epäsuora ja peitelty vihamielisyyden ilmaus), **samaistumisen** (toisen ominaisuuksien tai toiminnan kokeminen omina), **seksualisaation** (ahdistuksen purkautuminen seksuaalisena toimintana), **torjunnan** (hankalasti käsiteltävien tai hyväksyttävien mielensisältöjen jääminen tietoisuuden ulkopuolelle) ja **välttelyn** (ahdistavien tilanteiden väistely).

Yhteistä näille kaikille puolustusmekanismeille on se, että ne ovat seurausta henkilöön lapsena vanhempien kohdistamasta pahoinpitelystä, ei punkin puremasta, heti vaihtamattomasta vaipasta tai jäähtyneestä Piltti-soseesta ja näillä erilaisilla mekanismeilla yksilöt yrittävät paikkailla lapsuudessa vaurioitunutta itsetuntoa, kuka milläkin, kuka enemmän, kuka vähemmän onnistuneesti. Me emme päivittäisessä elämänvirrassa tuke koskaan edes ajatelleeksi, miksi vaikkapa kiellämme itseltämme nautinnon, mielihyvän, miksi me lahjoitamme hyväntekeväisyyteen, fanitamme tähtiä, keräämme muumimukeja, olemme kiihkeitä penkkiurheilijoita tai miksi mukaudumme yleiseen mielipiteeseen. Kaiken tuo käyttäytymisen tarkoitus on

peittää, yrittää unohtaa alitajunnassa vellovat lapsuuden painajaiset – selittämätön paha olo!

Mutta kuten tarkkaavainen lukija jo edellisestä kappaleesta huomasi, Stenbergien luettelemissa psykologisissa korvausmekanismeissa on heidän omien korvausmekanismiensa jättämiä lukuisia aukkoja. Esimerkiksi Johanna ja Jan-Henry eivät käsittele **vaikenemista** puolustusmekanismina lainkaan (sillä he itsekin vaikeenevat, eivätkä vastaa lähetettyyn sähköpostiin) ja altruismissa olisi aivan oleellista selvittää, onko kyseessä itsekkyyks, epäitsekkyyks vai pyyteettömyys? Vasta tämän selvittyä voi ylipäättään tehdä mitään johtopäätöksiä henkilön henkisen vamman laadusta. Eiväthän he kirjassaan osoita edes erottavan empatiaa myötätunnosta (sivut 51 ja 123), vaikka sanalla "myötätunto" ei sinällään ole olemassa mitään positiivista varausta.

Stenbergit eivät myöskään erota (itse asiassa eivät kiinnitä edes mitään huomiota) luonnollista (synnynnäistä) aggressioita luonnottomasta aggressioista, jolla väkivaltaa kokenut yksilö korvaa luonnollisen aggressionsa. Ilmeisesti he eivät tiedä, että on olemassa sekä luonnollista että luonnotonta aggressioita! Eikä parivaljakko tarkastele lainkaan joka ainoaan puolustusmekanismiin sisältyvän niin sanottujen rakkauden korvaustoimintojen loogiikkaa.

Ihmisethän korvaavat nimenomaan kadotetun ja menetetyn kosketuksen ja läheisyyden, rakkauden, joko kieltämällä kaiken mielihyvän tai etsimällä epätoivoisesti alinomaa korvaavaa tyydytystä ja jännitystä. Alkoholi, huumeet, julkkisten palvonta, fanitus, juorut, erilaiset rahapelit, massaviihde, rahan ja vallan tavoittelu, pakonominen keräilyharrastus, hamstraus, kansallisuustunnetta kohottava huippu-urheilu mukaan lukien kotijoukkueen päättymätön tappioputki – jännityksestä jäykkänä, pää sumeana, silmät pyöreänä ja suu appo avoinna olet hallitsijoille, vallan marioneteille vaaraton, harkitsemaan, saati ajattelemaan kykenemätön elävä ruumis, tunnevammainen zombie, sirkuspelle, joka nauttii muiden ihmisten epäonnistumisista ja onnettomuuksista. Fromm lausui:

On paljon helpompi kiihottua vihan, raivon, julmuuden tai tuhoamishalun voimasta kuin rakkaudesta ja tuttavasta ja aktiivisesta kiinnostuksesta; edellinen vaihtoehto ei vaadi yksilöä ponnistelemaan – häneltä ei kysytä kärsivällisyyttä eikä itsekuria, hänen ei tarvitse oppia, keskittyä, kestää pettymyksiä, ajatella kriittisesti, voittaa omaa narsistisuuttaan eikä ahneut-taan. Jos ihminen ei ole onnistunut kasvaa, käsillä on aina yksinkertaisia ärsykeitä tai niitä on helppo tuottaa. Lehdistä voi lukea, radiosta kuunnel-

la tai televisiosta katsella uutisia onnettomuuksista, tulipaloista, rikoksista ja sodista. Ihmiset voivat tuottaa vastaavanlaisia ärsykeitä myös omassa mielessään etsimällä syitä vihata, tuhota tai hallita toisia.

Jännitys on pelon aiheuttama "sivutuote", jota pidetään aivan yleisesti luonnollisena, jopa jonkinlaisena voimavarana, koska se on niin yleistä, aivan kuten masokismi ja sadismikin jännityskin tuottaa mielihyvää, se kihelmöi. Suorituskykyä kaiken fyysisen rasituksen yhteydessä lisäävän adrenaliinin määrää kehossa säätelee sympaattinen hermosto. Jos hermoston synapsit ovat lapsuusaikaisen pahoinpitelyn seurauksena vaurioituneet, lapsi "tulkitsee" kihelmöintiä aiheuttavan pelon ja jännityksen mielihyväksi!

Saman logiikan, se on tervettä ja normaalia, jos se tuottaa mielihyvää, mukaanhan muun muassa erilaiset maniat (maanisuus), jotka ovat mielialahäiriöitä, joissa mieliala on epänormaalisti ja pysyvästi kohonnut ja eroottisesti kiihottunut, pitäisi sadismin ja masokismin lailla sallia julkisiksi ja lailliseksi käyttäytymismalleiksi! Esimerkiksi itsensä paljastelijat, ekshibitionistit saivat silloin vapaasti ja kenenkään estelemättä esitellä aamuruuhkan aikaan "sulojaan" Lasipalatsin raitiovaunupysäkillä tai vaikkapa Kolmen Sepän aukiolla, kleptomaaneille, pakonomaisen näpistystarpeen omaaville, olisi Stockmannin pääaulassa erityinen osasto, jossa he voisivat tyydyttää mielihaluaan ilman, että myymäläetsivät tai vartijat puuttuisivat siihen pikusormellakaan, pyromaaneille osoitettaisiin alue, esimerkiksi Puu-Käpylä, missä he voisivat lämmitellä mielihyvän tunteitaan liekkien loimussa ja pedofiileille, varsinkin varakkaille, olisi varattu erityisiä lastenkoteja alempien luokkien asuinalueilta, missä he kykenisivät ilman kiinni jäämisen pelkoa pyydystämään mielihalujensa tyydyttämiseksi pikku lapsia. Kaikissa manioissa, filioissa ja ismeissä on kyse vaurioituneen luonnollisen seksuaalisuuden korvaustoiminnoista, voimakkaan häpeää tuottavan seksuaalisuuden synnyttämän mielihyvän heijastamisesta vähemmän pelkoa herättävään kohteeseen, kuin vastakkaiseen sukupuoleen.

Ja aivan erityisen huomion vaatii se kemiallinen rakkaus-viha prosessi, jossa pelkistetysti ilmaistuna lapsen pahoinpitelyn seurauksena tapahtunut aivovaurio johtaa elimistössä aivojen normaalin välittäjäaineen serotoniinin tuotannon häiriintymiseen. Normaalisti serotoniini säätelee ihmisen seksuaalista halukkuutta ja seksuaaliseen nautinnon "nälkää". Elimistön liika serotoniinipitoisuus taas vähentää seksuaalista halukkuutta ja kykyä seksuaaliseen nautintoon. Serotoniinin puute puolestaan aiheuttaa impulsiivista ja väkivaltaista, luonnotonta aggressiivista käytöstä, aivan kuten edellä jo oli esillä, muun muassa James W. Prescott tutkimustyössään osoitti:

Epätavallisen alhaisia serotoniini tasoja on löydetty eristyksissä kasvatetuilta apinoilta ja myös korkeasti aggressiivisilta lapsilta. Nämä löydöt osoittavat, että somatosensorinen torjunta kehon tärkeiden biokemiallisten järjestelmien kehittymisen kannalta merkitsevien ikävaiheiden aikana liittyy korkeasti aggressiiviseen käyttäytymiseen. Lukuisat tutkijat ovat raportoineet epänormaalisuuksista adrenaali-kortisoli -vastavaikutus järjestelmässä jyrksijöillä, jotka on kasvatettu eristyksissä, ja joilta on havaittu hyperaktiivisia, ylireagoivia ja yliaggressiivista käyttäytymistä. Aggressiivisuuteen liittyvä biokemiallinen järjestelmä on siis muuttunut varhaisessa iässä koetun somatosensorisen eristyksen seurauksena...

Kyllä luonto on sitten ihmeellinen! Evoluutio on järjestellyt ihmislajin kemikaalituotannon niin näppärästi, että väkivallan mahdollistava kemikaalituotanto on geneettistä. Jollei mielihyvää voi saavuttaa hyvällä, voi aina vaihtaa lähestymistapaa – vaihtaa pahuuteen. Ase on aina sitä varten ladattuna – yksion tarvitsee itse vain laittaa piippu suuhunsa ja vetää vanhempiensa virittämän aseensa liipaisimesta!

Stenbergit sivuuttavat kirjassaan kyseisen rakkaus-viha prosessin **seksuaalisuutta puolustusmekanismilla** (ahdistuksen purkautuminen seksuaalisena toimintana). He käsittelevät tätä kaikkien yleisintä puolustusmekanismia puolustusmekanismeista kaikkein niukimmin, vain yhdeksällä rivillä, vaikka esimerkiksi sadismi, aivan yleinen vallanhimo, kontrollointi ja sitä myötä lasten pahoinpitely on se suoraa seurausta!

Entä vanhempien harjoittama henkinen "pedofilia"? Eli lapset, joiden luonnollinen seksuaalisuus on tukahdutettu häpeällä ja pelolla. Seksuaalisen häpeän juurruttaminen lapseen aloitetaan vanhempien toimesta mahdollisimman varhain erilaisilla yhteiskunnan normistoon kuuluvilla seksuaalisilla käsityksillä ja kielloilla. Seksuaalisuus on pelottavaa ja siihen liitetään salailu sekä pimeys. Lasta lyödään sormille tai jopa tukistetaan, jos hänet yllätetään "hipelöimästä" epäsiiveillisesti sukupuolielimiään, mikä tarkoittaa lasten harjoittaman mielihyvää aiheuttavan itsetyydytyksen tukahduttamista (tilalle tarjotaan lapsen vartuttua rukoilua tai reippailua eli rukous ja reippailu ovat seksuaalisesta tyydytyksestä saatavan mielihyvän korvikkeita)! Eroottisuus on salattava, se on likaista ja se nyhdyttävä lapsesta irti, vaikka esimerkiksi poikasikiö voi saada erektion jo kohdussa.

Kuten jo aiemmin oli esillä, lapsen kasvatus korostaa enemmän tai vähemmän yhteisöstä riippumatta peiteltyä luonnotonta sukupuolista siiveillisyyttä, esiaviollisista suhteista kieltäytymistä, yhdyntäkertojen rajoittamista, nuorten ja aikuisten harrastaman epämorallisen itsetyydytyksen kaikinlaista karsastamista, jopa sukupuolisen kanssakäymisen harjoittamista

muun kuin jälkeläisten siittämisen, esimerkiksi pelkän mielihyvän vuoksi ja totta kai, erilaiset mielikuvitusta kiihottavat yhdyntäasennot, pimeässä hätäisesti suoritettua lähetyssaarnaaja-asennossa lukuun ottamatta suoritettua siementen karistusta, ovat, jolleivat syntisiä, niin vähintään vältettäviä, kuten kaikki muukin seksuaaliseen kiihottumiseen ja mielihyvän saavuttamiseen tähtäävät mielikuvitusleikit. Ja ilman muuta sukupuolikasvatuksella ja ehkäisyneuvonnalla on molemmilla otsassaan häpeän polttomerkki, jota pyritään pyyhkimään naurunpurskahduksilla.

Stenbergit myös esittelevät kirjassaan lukijoille auliisti omia torjuntamekanismejaan, kuten kertoessaan lukijoille:

Autismi on vakava oireyhtymä, joka hankaloittaa toimintaa erityisesti sosiaalisissa suhteissa. Nykyisin tämän ryhmän häiriöt tiedetään keskushermoston kehityksen poikkeamiksi, jotka liittyvät aivojen eri alueiden vuorovaikutuksen häiriöihin. Huonoinakaan äiti ei voi vauvaa hoitaessaan tulla aiheuttaneeksi autismia

Käyttäessään puolustusmekanisminaan **auktorisointia** (puolustetaan tapahtunutta asiantuntijaan ja/tai ammatillaiseen vedoten, kristityt vetoavat yleensä Kaikkivaltiaaseen), jota sitäkin he eivät tietenkään lue puolustusmekanismiksi, he tulevat kiertäneeksi totuutta, luritellessaan, että autismin "*häiriöt tiedetään keskushermoston kehityksen poikkeamiksi*"!

Mutta he eivät tietenkään kerro mistä keskushermoston kehityksen poikkeamat johtuvat, vaan ryhtyvät rauhoittelemaan kaikkia äitejä, vaikka aivan varmasti ainakin osa autismin aiheuttaneista keskushermoston vahingoista on seurausta lapsen jo sikiöaikana, viimeistään varhaislapsuudessa kokemasta pahoinpitelystä!

Autismin perimmäiset syyt ovatkin edelleen tuntemattomia. Tutkijoiden enemmistö pitää geneettistä alttiutta keskeisenä vaikuttavana tekijänä, vaikka muitakin selityshypoteeseja on esitetty. Yksi tällainen on hypoteesi aivojen hermosolujen glutaminergisen viestinvälitysjärjestelmän säätelyhäiriöstä, joka aiheuttaisi aivosoluja tuhoavan autoimmuunityyppisen aivojen tulehdustilan. Autismiin liittyy immuunijärjestelmän häiriöiden lisäksi myös hormonitoiminnan poikkeavuuksia

Wikipedian mukaan joidenkin tutkimusten mukaan esimerkiksi masennuksen hoidossa yleisesti käytettyjen SSRI-lääkkeiden nauttiminen alkuraskauden aikana nelinkertaistaa riskin saada autistinen lapsi ja epilepsian, kaksisuuntaisen mielialahäiriön, migreenin, masennuksen ja skitsofrenian hoitoon käytetyn natriumvalproaatin nauttiminen alkuraskauden aikana jopa seitsenkertaistaa riskin synnyttää lapsi, jolla on autismin kirjon häiriö. Myös

eläinkokeissa on havaittu, että natriumvalproaatti aiheuttaa sikiön aivoihin samanlaisia poikkeavuuksia, joita esiintyy autisteilla. Äidin astma, allergiat, metabolinen oireyhtymä, autoimmuunisairaudet ja synnytyksenaikaiset komplikaatiot lisäävät syntyvän lapsen autismiriskiä. Esimerkiksi keliakia ja äidin sairaalahoitoa vaativa virusinfektio alkuraskauden aikana kolminkertaistavat riskin synnyttää autistinen lapsi. Myös raskaana olevan äidin hoitamaton kuumeilu ja vauvan altistuminen virusinfektiolle, hoitamaton keltaisuus ja talviaikaan syntyminen lisäävät riskiä. On havaittu myös, että stressiä aiheuttavat suuret kielteiset mullistukset raskauden aikana, kuten avioero, puolison kuolema tai perheenjäsenen sairastuminen, saattavat lisätä todennäköisyyttä, että sikiölle kehittyy autismi. Stressin kokivat voimakkaammin ne naiset, joilla oli autismin esiintyvyyttä lisäävä serotoniinikuljettajageenin lyhyen alleelin muunnos.

Monet autismikirjon oireet liittyvät muun muassa aivojen hermosolujen glutaminergisen viestinvälitysjärjestelmän säätelyhäiriöön, johon liittyy tulehdusta aiheuttavien immunosytokiinien reseptoritoiminnan lisääntyminen. Tämä aiheuttaa autismiin liittyvän autoimmuunityyppisen aivojen tulehdustilan, joka tuhoaa aivosoluja. Tuoreessa tutkimuksessa on saatu viitteitä sellaisesta, että autististen lasten aivoihin kehittyy poikkeavuuksia yleensä jo kohdussa Toisaalta ehkä 5–10 prosenttia autistilapsista edustaa hermostoltaan tyyppiä, joka reagoi poikkeuksellisen vaimeasti ulkoisiin ärsykkeisiin. Näillä korkean ärsykekyynnyksen omaavilla lapsilla saattaa esiintyä taipumusta itseään vahingoittavaan käytökseen. Tutkijat epäilevät, että hermoston yli- ja aliherkkyedet saattavat johtua mantelitumakkeen ja ohimolohkojen epänormaalista toiminnasta. Yleisen arvion mukaan joka kolmannella autistilla olisi tavanomaista suuremmat veren serotoniinipitoisuudet. Erään tutkimuksen mukaan veren korkeat serotoniinitasot korreloisivat autististen piirteiden voimakkuuden kanssa.

Eli varma on jälleen yhtä varmaa, kuin epävarma! Joka tapauksessa ainakin osa autismikirjon häiriöistä kärsivistä lapsista on aivan varmasti vanhempiensa harrastaman pahoinpitelyn aiheuttaman aivovaurion uhreja. Neuroenin eli hermosolujen liitospinnat ovat vaurioituneet, mikä estää hermoimpulssien normaalin liikenteen aivoissa. Autistisella hermokasvutekijöiden (IGF-1, IGF-2 ja BDNF) pitoisuudet, että hermovälittäjäaineiden toiminta ovat erilaisia, kuin terveillä. Ja esimerkiksi serotoniinin ja dopamiinin kuljettajaproteiinien (SERT ja DAT) sitomiskapasiteettien toiminta on poikkeavaa.

Entä periytyvä temperamentti, totta niin kuin Stenbergit kirjassaan väittävät vai pelkkää tarua? Duodecimin terveyskirjaston artikkeli "Erilaiset tempe-

ramentit: Itsetunto syntyy hyväksytyksi tulemisen tunteesta" (www.terveyskirjasto.fi/kotisivut/tk.koti?p_artikkeli=kot00303 1.7.2012) kertoo:

*Parhaat synnytyssairaalan lastenhoitajat sanovat jaksavansa työssään, koska lapset ovat niin erilaisia. Heistä on jännittävää nähdä, kuinka toinen vastasyntynyt on itsekseenkin ollessaan aktiivinen, toinen reagoi herkästi kaikkiin hoitotoimenpiteisiin. Kolmas vauva vaatimalla vaatii ruokansa, neljäs melkein unohtuu, koska ilmaisee tarpeitaan niin vähäeleisesti. **Kuitenkin kaikki vauvat ovat syntyneet aivan hetki sitten, heidän aivojensa kehitys on vielä kesken, eikä heitä ole mitenkään ehditty mihinkään suuntaan kasvattaa tai totuttaa.***

Vain osa lapsista on rytmiltään säännöllisiä, muutoksiin helposti sopeutuvia ja hyväntuulisia. Jotkut vauvat ovat vetäytyviä ja niukkoja tunteiden ilmaisussaan. Vaikeammin hallittavissa oleva temperamentti näkyy muun muassa rytmien epäsäännöllisyytenä, hitaana sopeutuvuutena ja taipumuksena ärtyä helposti. Lapsi on usein huonotuulinen ja ilmaisee mielialansa voimakkaasti.

*Lapsen vaikea temperamentti ärsyttää, vaikka vanhemmalla itsellään olisi aivan samanlainen temperamentti. **Jotta vanhempi ei turhaan kokisi riittämättömyyttä, olisi tärkeää tajuta, että lapsen käytös johtuu hänen temperamentistaan. Kun lapsi reagoi tylhillä, joka ei vastaa vanhemman odotuksia, vanhempi hämmentyy ja kokee helposti syyllisyyttä ja epäonnistumista. Vaikeahoitoinen lapsi tarvitsee ennen kaikkea ymmärrystä ja turvallista ohjausta.***

Artikkeli on kuin päivitetty versio Hölmölän tarinasta "Valoa pirttiin". Kun saadaan joukolla oikea neronleimaus ja kaadetaan loputkin seinät, jotta valo olisi nyt ainakin ihan yhtä paljon kuin ulkona!

Vaikka väitetään, että temperamentti ilmaantuu ihmiselle jo varhain, ja se on tietyn asteisesti pysyvä, niin kukaan ei kuitenkaan kerro monennellako viikolla raskautta temperamentti ilmestyy? Kuten Duodecimin artikkelista voi havaita, ajatellaan yleisesti, ettei vastasyntyneitä "**ole mitenkään ehditty mihinkään suuntaan kasvattaa tai totuttaa**". Kukaan Hölmölässä ei kuitenkaan ajattele, että vastasyntynyt lapsi on 9 kuukautta kestäneenä sikiöaikana joutunut lukemattomien erilaisten "kemikaalihyökkäysten" kohteeksi. Äidin verenkierrossa liikkuvat erilaiset hormonit (fi.wikipedia.org/wiki/Hormoni), esimerkiksi stressihormoni kortisoli, sekä lukemattomat välittäjäaineet (fi.wikipedia.org/wiki/Aivojen_v%C3%A4litt%C3%A4j%C3%A4aineet) siirtyvät lapseen istukan kautta. Sikiö reagoi äidin tunteisiin välittömästi (Ilta-lehti, "Riitely haitaksi sikiölle", 29.10.2013). Äidistä lapseen siirty-

vä voimakas psyykkinen pahoinvointi, esimerkiksi stressi, hermojännitys ja ahdistus sekä sosiaalinen perimä, vaikuttavat vauvan aivojen kehittymiseen. Ne voivat jopa vaurioittaa aivoja, koska temperamentti on kiinteästi "sidoksissa" aivorakenteisiin ja fysiologiaan.

Välittäjäaineiden ja hormonien vapautuminen verenkiertoon aiheuttaa ihmiselle, myös sikiölle erilaisia tunnetiloja. Välittäjäaineet ja hormonit muuttavat reaktiomme tunteiksi, ja sitä kautta lopulta kieleksi. Ja useimmat kallonkutistajat, kuten Stenbergitkin, väittävät tästä kaikesta huolimatta, että välittäjäaineet ja hormonit eivät rakenna lapsen temperamenttia sikiö aikana, vaan temperamentti on kirjoitettu geeneihin, joillakin jopa kaunokirjoituksella! Stenbergit jopa menevät auktorisointiin nojatessaan niin pitkälle, että he syöttävät kirjassaan lukijalleen sivuilla 124–125 itseään toistavan kehäpäätelmän:

Temperamenttipiirteet nimittäin vaikuttavat siihen. miten lasta kohdellaan” ja temperamentin muodostumiseen vaikuttavat paljon myös lapsena saatu hoiva, kasvatus sekä ympäristön odotukset miten lasta kohdellaan.

Tekstistä toistuvasti pilkistävän auktorisoinnin ohella Johanna ja Jan-Henry Stenbergin kirja käsittelee psykologisia puolustusmekanismeja lähtökohtaisesti sillä asenteella, että yksilö suojaa näillä mekanismeilla itseään tai aiheuttaa näillä mekanismeilla vahinkoa itselleen. Mutta kirjoittajat eivät mainitse sanallakaan, että useimmat ihmiset käyttävät näitä puolustusmekanismeja hyökkäysmekanismeina, pääasiassa toisten ihmisten vaurioittamiseen ja kiduttamiseen, kuten juuri edellä esillä olleessa henkisessä "pedofiiliassa". Esimerkiksi kieltämistä, torjuntaa ja välttelyä puolustusmekanismina käyttävät ne mielenterveyden ammattilaiset, jotka vähättelevät, vaikeavat, haluavat painaa villaisella ja jopa kiistävät lapsien pahoinpitelyn aiheuttamien mielenterveyden häiriöiden järkyttävän mittakaavan sekä seurausten toistuvat "tsunamit". He **jalostavat** tukalan olonsa, alitajuiset painajaisensa **altruistiseen käyttäytymiseen – ihmisten lume-auttamiseen**. Näin useimmat psykiatrit, psykologit ja psykoanalyttikot puolustusmekanismillaan estävät lasten mahdollisuuden asianmukaiseen hoitoon keskittämällä "hoivan" väliaikaisilla laastareilla paikkaamiseen, ei syiden, sairauden "avaamiseen" ja anna henkilöille mahdollisuutta todella tervehtyä. Näin osa psykiatreista, psykologeista ja psykoanalytikoista sahaa sitä omaa oksaa jolla he istuvat, niin että oksa katketessaan vielä vahingoittaa sen alle suojaan hakeutuneita lapsia! Käytöksellään Stenbergit sortuvat, kuten lukemattomat muutkin itseään verrattomina pitävät "asiantuntijat" heijastusprojektiioon. Johanna ja Jan-Henry:

Osoittamalla asiantuntemattomuutta ulkoryhmistä mielenterveyden ammattilaiset suojelevat itseään sekä ammattiryhmää johon kuulumme, jotta voimme ylläpitää sekä omaa että ryhmämme itsearvostusta!

Niinpä he itse eivät vastanneet asialliseen sähköpostiini ja koko heijastus-
harhan yleisyydestä kertoo se, että useimmat mielenterveyden, sekä sosio-
logian ja filosofian ammattilaiset eivät vastanneet heille lähetettyihin säh-
köposteihin saati, että joku julkaisisi näissä kirjasissa kerrotuista aiheista
artikkeleita, koska kirjoittaja ei ole tunnettu, hänellä ei ole tieteellistä ni-
meä tai julkaistujen tutkimustensa mukanaan tuomaa näyttöä, saati ainut-
takaan alaan liittyvää loppututkintoa. Useimmat "ammattilaiset" eivät lei-
maakaan kontaktiin pyrkivää tai tapaamansa henkilö muodikkaan luonne-
vian tai viikkolehdestä omaksutun diagnoosin kautta, vaan samaistavan ajat-
telun vinoumalla.

Ja kaiken muun hyvä lisäksi, Stenbergit eivät vastaa kirjassaan kaikkein
oleellisimpaan kysymykseen: miksi ihminen tarvitsee puolustusmekanismeja-
jaan? Puolustautuakseen miltä? Miksi ne ovat ylipäättään syntyneet?

Sen sijaan he esittelevät erilaisia puolustusmekanismeja lukemattomin esi-
merkein, joille kaikille on yhteistä se, että ne kaikki ovat perimiltään seura-
usta lapsena koetusta pahoinpitelystä. Vai kuvittelevatko he, että nuo puo-
lustusmekanismit ovat seurausta **esimerkiksi olosuhteiden ainutkertaises-
ta monimutkaisuudesta, väkivaltavihteestä, videopeleistä, äidinmur-
hakuvitelmista, vastakaiun, kontrollin, resurssien ja kouluterveyden-
huollon puutteista, puute hyvästä ravinnosta kohdussa, hapen puute
synnytyksessä, tunneperäisen tuen puute, mustasukkaisuudesta, sosi-
aalista mediasta, peniskateudesta, oidipaalisista rukkasista, unetto-
muudesta, B-vitamiinien tai omega 3-rasvahappojen puutteesta, van-
hempien menetyksestä varhaisessa iässä, rasittavista elämäntapahtu-
mista, kuten kotipaikan vaihdoksesta, äidin katseen vähäisyydestä, yh-
teiskunnan kovuudesta, koulu- tai työpaikkakiusaamisesta, sairaala-
hoidosta, leikkauksesta, nukutuksesta, kuoleman vietistä, koulutuksen
ongelmista, koulujen vähentyneistä resursseista, vaativasta koulumaa-
ilmasta, välinpitämättömyydestä, selittämättömyydestä, liikalihavuus-
desta, kulloisestakin hallituskokoonpanosta ja maapallon ilmaston läm-
penemisestä sekä vääristä kulutustottumuksista.**

Vai olisivatko puolustusmekanismit, joihin yksilöt turvautuvat, seurausta
niistä traumaista, jotka ovat syntyneet esimerkiksi silloin, kun he ovat jättä-
neet pokkuroimatta, teitittelemättä (tai kumartamatta ja niaamaan tarpeeksi
syvään) jota kuta kohtaamaansa (jollekin kohtaamalleen) "etkö tiedä kuka
minä olen"-silmäätekevää (silmää tekeväälle), jättäneet ruoka- tai iltarukouk-

sen lukematta tai eivät ole osanneet olla syömättä kynsiä, kaivamatta nenäänsä, jopa käyttää vieraissa haarukkaa ja veistä oikeissa käsissä? Yleen-
säkin tyytyä mukisematta ja ilman minkäänlaisia nurinoita osaansa.

Ei – kaikki erilaiset puolustusmekanismit ovat muodostuneet ihmisille siksi, että hän haluaa kaikin mahdollisin tavoin peittää kokemansa väkivallan, vanhempien häneen kohdistaman pahoinpitelyn, jopa "henkisen" pedofili-
an. Viimeiseen asti he haluavat säilyttää lapsuuden kodin ja rakkaiden van-
hempiensa kultaisen hohteen. Kodin, joka oli monelle "luottovangille" kuin
keskitysleiri sadistisine vartijoineen.

Psykologisilla puolustusmekanismeillaan he pakenevat vanhempien heille
tarjoamia erilaisia luonnottomia, sairaita tunne-elämyksiä ja käyttäytymis-
malleja, kuten muun muassa kostonhimoa, ahneutta, saituutta, halveksun-
taa, ilkeyttä, raakuutta, pahuutta, kateutta, katkeruutta, häpeää, inhoa, jul-
muutta, ankaruutta, epätoivoa, itsekkyyttä, vihaa, kavaluutta, valheellisuut-
ta, puolueellisuutta, tahdottomuutta, pelkoa, pelkuruutta, riitaisuutta, kie-
routta, juonittelua, kaunaa, suvaitsemattomuutta, syrjintää, harhoja, turvat-
tomuutta, röyhkeyttä, nöyryyttä, pakkoa, kuuliaisuutta, petollisuutta ja pet-
turuutta.

Yhdenkään toisen eliö- tai kasvilajin "vanhemmat" eivät maan päällä kiu-
saa tai pahoinpitele "jälkeläisiään", poikasiaan, kuten oliosta kaikkein suu-
rimmat aivot omistava ihmislaji, homo sapiens. Mutta ehkä evoluutio ke-
hitti suuressa viisauudessaan homo sapiensille suuret aivot siksi, että se en-
sin keksisi lukemattomia tapoja pahoinpidellä poikasiaan ja sen jälkeen tol-
kuttomasti erilaisia puolustusmekanismeja, jotta se romahtamatta henkises-
ti pystyi kiertoteitse perustelemaan tekonsa itselleen? Luonnollinen valinta
siis tuli "keksineeksi" miljardien vuosien aikana ikiliikkujan, oikean oravan-
pyörän, Nikolai Teslan tavoitteleman loputtoman ilmaisen energialähteen,
joka ruokkii itse itseään! Tosin evoluution kehitemä ei ole täysin aukoton,
sillä koko ajan lukemattomia "rääkättyjä" poikasiasa putoaa pesästä ja laske-
maton määrä "rääkkääjiä" menettää mielen terveytensä, mutta tämän "kit-
kan" aiheuttama hävikki on niin mitätön kokonaisuuden kannalta, että se ei
haittaa kasvatuksellista lopputulosta, joka saa pallon tärkeät elintoiminnot,
kuten kuluttamisen ja menestymisen ratkaista pyörimään.

Vaikka Johanna ja Jan-Henry Stenbergin kirja "En se minä ollut", on osin
asiallinen (kirjan kansi tosin työntää luotaan, koska se on kuin suoraan hal-
vasta kioskikirjallisuudesta). Mutta kirjassa esitetyn faktatiedon ohessa, se
puolihuolimattomasti manipuloi lukijaansa, esimerkiksi esittämällä itses-
tään selvytyksenä, että kulttuuriimme kuuluu nöyryys ja tietty vetäytyneisyys
(s. 89) tai psyykkisesti tasapainoinen ihminen on sitä mieltä, että maailma
on hyvä (s. 35)! Vaikka häntä maata viistäen isännän luokse mateleva nöy-

rä koirakin on väärän kasvatuksen tulosta! Nöyryydessä on aina pelon siemen ja vetäytyminen kertoo yhtä lailla pelosta, sillä pelko saa aina aikaan arkuutta. Ja maailma näyttää hyvälle ja oikeudenmukaiselle vain niille, jotka elävät pumpulissa – silmät suljettuina ja korvalaput päässä. Vai mitä onnellista ja ihanaa on esimerkiksi lähes 1,5 miljoonan gnu-antiloopin vuossittaisessa Suuressa vaelluksessa Serengetin, Masai Maran ja Ngorongoron suojelualueilla, jolloin lähes puolimiljoonaa niistä kuolee janoon, nälkään, uupumukseen tai pakokauhuun sekä sellaisten petoeläinten kuin leijonan, krokotiilin, gepardin, leopardin tai hyeenan saaliina?

Mutta näistä silmänsä, korvansa ja suunsa vapaaehtoisesti sulkeneista kansalaisista, ahneus ja kateus ovat aivan luonnollista ja normaalia käyttäytymistä. Ja väkivalta on ilman muuta geneettistä, perimällemme me emme voi yksinkertaisesti yhtään mitään!

Kun tarkkailee maapallon muita kasvi- ja eliölajeja, niin ne elävät yhteisössissään avoimesti ja sovinnollisesti, suvaitsevasti toisensa hyväksyen. Ne kunnioittavat ja arvostavat toisiaan, ovat vilpittömästi toisilleen ystävällisiä, lempeitä, rehellisiä ja vaatimattomia, jopa helliä. Ja koska ne eivät juonitele tai käyttäydy katalasti, niillä ei ole tarvetta pyytää toisiltaan anteeksi. Niiden elämää ja yhdessäoloa leimaa loputtoman riitelyn sijaan hyvyys, onnellisuus, pyyteettömyys, vaatimattomuus, tyytyväisyys ja vapaaehtoisuus elleivät sukupuolihormonit sekoita aika ajoin lauman/joukon urosten tai urosjohtajan päätä. Mutta tämä on vain kemikaalien aiheuttama urosten/uroksen tilapäinen käytöshäiriö, ei jatkuva ja vallitseva olotila, kuten ihmisten keskuudessa, eikä se traumatisoi koko yhteisöä ahneiksi, kateellisiksi, julmiksi, katkeriksi sekä kostonhimoisiksi raakalaisiksi. Muut kasvi- ja eliölajit maapallolla eivät raatele ja tapa lajikumppaneitaan tai kiduta jälkeläisiään huvikseen, kuten homo sapiens.

Mihin hel*****n valtakirjaan nojautuen täysikasvuisilla ihmisillä, aikuisilla, lasten vanhemmilla, isällä ja äidillä on oikeus vaikkapa lyödä, retuuttaa, kytätä ja kiristää pienempäänsä, huutaa ja karjua puolustuskyvyttömälle lapselle? Jumalanneko teille tuon valtuutuksen on lähimmäisen rakkautensa ja Kaikkitietävyyydessään antanut? Jumalanne mielestä siis se, että raukkamaisesti pahoinpitelee puolustautumaan kykenemätöntä pikku lasta, on urhollisuuden osoitus – rakkautta!

Lapsen puolustautuminen vanhempien häneen kohdistamaa väkivaltaa vastaan tulee ilmi usein vasta paljon myöhemmin vakavampina tai lievempinä mielenhäiriöinä, murskattujen tunteiden ja pirstaloidun itsetunnon aiheuttamina sairauksina, joista useimmat ovat yhteiskunnasamme niin yleisiä, että niitä pidetään täysin normaalina ja terveenä käyttäytymisenä!

RAKKAUS RATKAISEE

Sue Gerhardtin kirja ”Rakkaus ratkaisee, varhaisen vuorovaikutuksen merkitys aivojen kehittymiselle”, on hyvä: Gerhardt avaa kirjassaan yleistajuisesti ja yksityiskohtaisesti sitä prosessia, jonka seurauksensa mielenterveyden häiriöt kohdussa ja varhaislapsuudessa syntyvät. Kirjassa käydään läpi vauvan aivojen hermoston sekä kiintymyssuhteiden ja tunteiden kehitys. Yhtä lailla Sue kiinnittää kirjassaan huomion jo kohdussa, mutta viimeistään jo kahden ensimmäisen elinvuoden aikana syntyviin mielenterveyden häiriöihin, ellei peräti aivovaurioihin. Teoksessa käsitelläänkin laajasti lapsuudenaikaisten kokemusten valamia ”hataria perustuksia ja niiden seurauksia”: tunteettomuutta, alakuloa, aggressioita ja kärsimystä. Tunne-elämän ongelmien syntyisistä Sue kirjoittaa diplomaattisesti:

Vanhempien antama hyvä hoiva vaikuttaa lopputulokseen vähintään yhtä ratkaisevasti kuin perintö- ja synnynnäiset tekijät.

Kirja kannattaa ehdottomasti lukea, niin luulee vähemmän. Mutta on hyvä muistaa, että kirjassa on yksi hyvin iso mutta; sisällöllisen hyvyyden ohella kirjassa on muutamia perustavanlaatuisia puutteita. Kirja ei nimittäin avaa aivojen kehitysprosessia, eikä aivojen kehittymiseen vaikuttavia tekijöitä pohjaan asti, vaan vain raottaa avatusta kannesta pimeyteen, kurkistaa syvään kuiluun – mielen mustaan aukkoon.

Ensinnäkin teos vaikenee kokonaan väkivaltaisen käytöksen ja nautinnon välisestä kiinteästä vastavuoroisuudesta, sillä tietyt aistikokemukset (somasensorinen hylkiminen - somatosensory deprivation) kehityksen formatiivisina kausina altistavat lapsen neuropsykologisesti joko väkivalta-hakuiseen tai nautinto-hakuiseen käyttäytymiseen myöhemmässä elämässä.

Ei, vaikka somasensorinen (kehosta ja/tai verenkierron välityksellä saapuviin, kehosta peräisin oleviin tuntoärsykkeisiin liittyvä) hylkiminen luo oivallisen kasvualustan lähes kaikille mielenterveyden häiriöille, laidasta - laitaan. Somasensorinen hylkiminen on perusta kaikelle sille, mitä Sue käsittelee kirjassaan, katseelle, kosketukselle, ajatuksille, suhtautumistavalle lapseen, koko vanhempien käytökselle.

Tämä rakkauden ja vihan ”järkiavioliitto” jääkin Suelta kokonaan käsittelemättä, seikka johon sekä James W. Prescott että Anthony Storr kiinnittävät huomion jo reilusti yli 40 vuotta sitten. Jekyll & Hide prosessissahan läheisyyden ja inhimillisen lämmön lapselle tuottama mielihyvä muuttuu vihan ja väkivallan tuottamaksi mielihyväksi. Onhan tunnettu, että Nankingin (ht-

[tps://fi.wikipedia.org/wiki/Nanjingin_veril%C3%B6ly](https://fi.wikipedia.org/wiki/Nanjingin_veril%C3%B6ly)) verilöyly oli yksi maailman suurimmista joukkoraiskauksista ja amerikkalaisen 1. jalkaväki pataljoonan C-komppanian sotilaat raiskasivat My Laissa (https://fi.wikipedia.org/wiki/My_Lain_veril%C3%B6ly) suorittamassaan verilöylyssä muun muassa ”isoäitien” ohella Viet Cong – huoria! Anthony Storr:

Silloin kun eroottinen suhde epäonnistuu, voi rakkauteen sisältyvä aggressiivisuus ja rakkaus itse muuttua vihaksi. Ruumiin tila seksuaalisen ja aggressiivisen kiihottuneisuuden aikana on hyvin samanlainen. Aggressiot ovat usein kietoutuneet sekavaksi vyyhdiksi pelon- ja sukupuolisten tunteiden kanssa.

Ruumiin tila seksuaalisen ja aggressiivisen kiihottuneisuuden aikana on hyvin samanlainen. Ei ole niinkään harvinaista, että toinen näistä reaktioista vaihtuu toiseksi; avioriita päättyy usein vuoteeseen ja tappelu joskus orgasmiin... Nauttiminen toisen tuskasta on – sikäli kuin nykyään tiedetään – ominaista vain ihmiselle...

Jos me emme saa osaksemme rakkautta ja emme pysty osoittamaan rakkautta, tyydyttämään suvunjatkamisviettiämme luonnollisella tavalla ilman häpeää, niin tyydyttämme viettiämme luonnottomasti, jännityksellä ja pelolla - sadistisella käyttäytymisellä? Ja jos jännityksen ja pelon tunteiden liikkeelle panemien hormonien mukanaan tuoma nautinnollinen huumaa ei sadistille riitä, niin äärimmäisessä tapauksessa saamme tyydytettyä sukupuoliviettimme käyttäytymällä aggressiivisesti, tappamalla, tuhoamalla elämää. Tähän paradoksiinhan pohjautuvat yhteiskunnassa tautiluokitusten ulkopuolelle jätetty täysin ”normaali” ja hyvin ”yleinen” sadismi sekä sodissa hyvin yleiset joukkoraiskaukset sekä sotilailla esiintyvä voimakas sukupuolisen kiihottuneisuuden tila esimerkiksi isänmaallisessa uhossa tehdyn hyökkäyksen aikana.

Saatuani Gerhardtin kirjan käsiini ja selattuani sisällysluettelon, kysyin välittömästi häneltä sähköpostitse:

I just started to study your book “Why Love Matters”. It looks good, but I hate to say that I’m wondering why you don’t mention at all James W. Prescott (https://en.wikipedia.org/wiki/James_W._Prescott) in your book (example article “Body pleasure and the origins of violence, <http://www.violence.de/prescott/bulletin/article.html>)

Too, I wonder, when you are writing about innate aggression, you don’t tell nothing about Anthony Storr’s (https://en.wikipedia.org/wiki/Anthony_Storr) studies and his book Human Aggression – do you know it?

Sue Gerhardt vastasi viestiini:

*James Prescott's ideas are worth reading, but **quite old stuff now**...and not very rooted in scientific work. Ditto Anthony Storr.*

Siis Prescott, joka oli niitä ensimmäisiä (ellei jopa ensimmäinen?), jotka toivat esille lisämunaisen tuottaman stressihormoni kortisolin ja aggressiivisuuden välisen korrelaation (jota Sue käsittelee kirjassaan), on Suen mielestä menneen talven lumia (mitätöinti)! Prescott:

Väkivaltaisuuden ja nautinnon välinen vastavuoroisuus on erittäin merkityksellistä, koska tietyt aistikokemukset kehityksen formatiivisina kausina voivat altistaa neuropsykologisesti joko väkivalta-hakuiseen tai nautinto-hakuiseen käyttäytymiseen myöhemmässä elämässä. Tutkijana olen vakuuttunut, että tietyt epänormaalit sosiaaliset ja emotionaaliset käyttäytymiset johtuvat siitä, mitä psykologit kutsuvat äidinpuoleisen sosiaalistumisen syrjäyttämiseksi ('maternal-social' deprivation), mikä tarkoittaa puutetta hellyydestä ja rakastavasta huolenpidosta, ja aiheutuu tietyn tyyppisestä aistillisesta syrjäyttämisestä, somatosensorisesta hylkimisestä (somatosensory deprivation). Sana on johdettu kreikan sanasta, joka tarkoittaa 'keho'. Termi erottaa kosketuksen ja ruumiin liikkeiden havainnoimisen muista aistimisen lajeista, näkemisestä, kuulemisesta, maistamisesta ja haistamisesta. Käsitkseni mukaan kehon kosketusten, kontaktien ja liikkeiden estäminen on yksinkertainen syy lukuisiin emotionaalisiin häiriöihin, kuten masennukseen, autismiin, yliaktiivisuuteen, seksuaalisiin häiriöihin, huumeiden käyttöön, väkivaltaisuuteen ja aggressiivisuuteen...

Epätavallisen alhaisia serotoniini tasoja on löydetty eristyksissä kasvatetuilta apinoilta ja myös korkeasti aggressiivisilta lapsilta. Nämä löydöt osoittavat, että somatosensorinen torjunta kehon tärkeiden biokemiallisten järjestelmien kehittymisen kannalta merkitsevien ikävaiheiden aikana liittyy korkeasti aggressiiviseen käyttäytymiseen. Lukuisat tutkijat ovat raportoineet epänormaalisuuksista adrenaali-kortisoli -vastavaikutus järjestelmässä jyrksijöillä, jotka on kasvatettu eristyksissä, ja joilta on havaittu hyperaktiivisia, ylireagoivia ja yliaggressiivista käyttäytymistä. Aggressiivisuuteen liittyvä biokemiallinen järjestelmä on siis muuttunut varhaisessa iässä koetun somatosensorisen eristyksen seurauksena...

Paavalin opetusta seuranneen kristikunnan omaksuma somatosensorisen nautinnon kielto on johtanut vaihtoehtoihin tapoihin "vapautua": Jouhi-

paitoihin, itse-ruoskintaan, itsensä silpomiseen, fyysiseen väkivaltaan muita ihmisiä kohtaan ja ei-sensoriseen nautintoon huumeiden kautta.

Havainnot koe-eläimistä näyttävät samankaltaisuutta kristittyjen kanssa: *Esimerkiksi eläimet, joilta on riistetty somatosensoriset ärsykkeet, voivat ryhtyä raatelemaan itseään.*

Toinen asiakokonaisuus, joka jää kirjassa kokonaan vastausta vaille ja jonka heti sisällysluettelo selatessa havaitsi, on Anthony Storrin esittämien luonnollisen ja luonnottoman aggressiivisuuden problematiikka – näiden aggressioiden syntyssyyt. Sue kyllä mainitsee kirjassaan, että on olemassa ”monia aggressiivisen toiminnan tyyppejä” (s. 200) ”*vaistomaiset, aggressiivinen itsepuolustus sekä hyökkäävä aggressiivisuus*” (s. 203) sekä ihmisen ”*perusvirityksen*” (toisaalla esimerkiksi nimillä ”*normaalitila*” (s. 31), ”*miellyttävä taso*” (s. 31) ja ”*kohtuullinen tasapaino*” (s. 38), termejä, joiden sisältöä hän ei kuitenkaan avaa teoksessa lainkaan. Vastausta vaille siis jää kokonaan kysymys: Mikä on lapsen perusviritys ja kuka tuon perusvirityksen tekee? Kolmas ja vakavin puute kirjassa on se, että **Gerhardt ei käsittele kirjassa rivillääkään judeo-kristillisen kulttuurin länsimaat kauttaaltaan saastuttanutta ”henkistä” pedofiliaa**, mikä tarkoittaa lapsen luonnollisen seksuaalisuuden kieltämistä (esimerkiksi itsetyydytys, esiaviollisten suhteiden sekä jopa mielihyvään tähtäävien mielikuvitusleikkien kieltäminen, pienten poikiin ja tyttöjen sukupuolielinten silvonta - ympärileikkaus), häpeän, pelon sekä alastomuuden ja sukupuolielinten likaisuuden syövyttämistä lapseen – rankaisun uhalla sekä perisyntin varjolla. Ja tuohon ”henkiseen” pedofiliaan kytkeytyy oleellisesti naisen halveksunta sekä alistus Gerhardt on itsekin tuon ”henkisen” pedofilian uhri, eihän hän muuten olisi ollut aiemmin aktiivi feministi! Suen omat psykologiset puolustusmekanismit, joilla hän torjuu lapsuudenaikaiset ikävät kokemuksensa – kokemansa kristillisen ”henkisen” pedofilian, ovat torjunta, mitätöinti ja vaikeneminen. Gerhardt kirjoittaakin vielä jatkuneessa sähköposti-kirjeenvaihdossa tämän blogin pitäjälle 22.1.2019:

I feel he (Prescott) has a tendency to make sweeping statements based on his instincts or beliefs

Siis huomion kiinnittäminen judeo-kristillisen kuivan autiomaan Jahve tappaja-demonin moraali-, kasvatus- ja käyttäytymisoppeihin perustuu vaistoihin ja uskomuksiin? Syy miksi Prescott on Suen mielestä nykyisin ”poissa muodista” löytyy Prescottin tutkimustyöstä:

This denial of somatosensory pleasure in Pauline Christian doctrine has led to alternative forms of 'relief' through such painful stimulations as hair-shirts, self-scourgings, self-mutilations, physical violence against others, and in the non-sensory pleasures of drugs.

Experimental animal studies have documented counterparts to these (Christian behave) phenomena. For example, animals deprived of somatosensory stimulation will engage in mutilations of their own bodies. Animals deprived of touching early in life develop impaired pain perception and an aversion to being touched by others.

Tiedustellessani Suelta sähköpostitse, olisiko hänen vaikenemisen syy hänen omat henkilökohtaiset, varhaislapsuudesta (voimakkaasti kristillis-sävytteinen PELKOON JA ALISTAMISEEN NOJAAVA KASVATUS) juontuvat psykologiset puolustusmekanismiina, hän vaikenee, eikä halua jatkaa keskustelua!

Kun Sue vaikenee judeo-kristillisestä ”syövästä”, niin hän terapeutina ikään kuin pumpppaa potilailleen kuivasta kaivosta ämpäriinsä vettä esitelläkseen janoisille ratkaisuksi vain tyhjää täynnä olevaa ämpäriä! Kuitenkin ”henkinen” pedofilia on lähes 100 % kaikkien mielenterveyden häiriöiden perimmäisenä syynä. Jos esimerkiksi äiti alitajuisesti häpeää ja pelkää itseään ja kehoaan (sukupuolisuuttaan), vauva aistii istukan välityksellä tuon häpeän ja pelon takuuvarmasti jo kohdussa. Tuo äidin suhtautuminen itseensä värittää kokonaisvaltaisesti hänen kosketustaan, katsettaan ja suhtautumista vauvaan, vaikuttaa kuin hengitysilma äidin koko elämään ja – vauvan loppuelämään.

Wilhem Reich epäili massojen mielipuolisen käyttäytymisen, väkivallan ja vihan johtuvan niiden kärsimästä pakonomaista orgastista kaipuusta. Näyttää kuitenkin epäilyttävästi sille, että väkivallan syy on sittenkin orgastisen kaipuun sijasta kaipuussa luonnolliseen läheisyyteen ja mielihyvään - rakkauteen, jota ei vanhempien ja yhteiskunnan toimesta pirstaloida häpeällä, pelolla sekä kiellolla, luonnottomilla kasvatus-, käyttäytymis- ja moraalisäännöillä.

Oheisaineistoa

You tube:

Rock A Bye Baby - 1976 www.youtube.com/watch?v=63fBJPFPCbs

Touch of the Future, tfuture.org

Origins of Violence, www.youtube.com/watch?v=qndiarMvbZY&t=6s

James W. Prescott - *The Intelligence of Play*, www.youtube.com/watch?v=lctBGAA-IlwE&t=15s

James W Prescott *Bonding, Brain, Intelligence & PLAY*, www.youtube.com/watch?v=KhHD_J2yg0c&t=15s

James W. Prescott, *Sensory Deprivation and the Developing Brain*, www.youtube.com/watch?v=_3aKkOesG00&t=16s

Kirjoja ja Kirjoituksia:

Prescott, James W., *Body pleasure and the origins of violence*, 1975

Artikkeli julkaistu kokonaisuudessaan: "The Bulletin of The Atomic Scientists", November 1975, ja *World Future Society* The Futurist -lehdessä huhtikuussa 1975. Englanninkielinen teksti: www.violence.de/prescott/bulletin.article.html.

Prescott, James W. *Interview Love and violence*, tfuture.org/academy/james-w-prescott/love-or-violence, 28 March 2002

Reich, Wilhelm, *Fasismin massapsykologia*, Otava 1982

Storr, Anthony, *Ihmisen aggressiot*, WSOY 1970

Storr Anthony, *Seksuaalinen poikkeavuus*, Weilin & Göös, 1969

Gerhardt, Sue, *Rakkaus ratkaisee : varhaisen vuorovaikutuksen merkitys aivojen kehitymiselle*, Edita 2007

Fromm, Erich, *Hyvän ja pahan välillä*, Kirjayhtymä 1967

Fromm, Erich, *Pako vapaudesta*, Kirjayhtymä 1976

Fromm, Erich, *Rakkauden vaikea taito*, Kirjayhtymä 1977

Fromm, Erich, *Rakkaus on elämä*, Kirjayhtymä 1985

Peck, M.Scott, *Pahan psykologia*, Kirjapaja 1989

Peck, M.Scott, *Rakkauden psykologia*, Kirjapaja 1988

Dyer, Wayne W., *Mitä toivot lapsellesi*, Otava 1986

Sachs, Hanns, *Elämän ja rakkauden naamiot*, Gummerus 1961

Miller, Alice, *Alussa oli kasvatus*

Miller, Alice, *Karkotettu tieto*, WSOY 1989

Miller, Alice, *Kätkeyty tieto*, WSOY 1989

Miller, Alice, *Älä huomaa*, WSOY 1987

Joka näkee, Hän:

Massapsykologia - perusteet, Bod 2018

Kapinallinen, Petturi, Pelastaja ja Äpärä, Bod 2018:

Tiennyt Mitä Rakkaus On, Bod 2018:

Vale Muuttuu Lopulta Totuudeksi, Bod 2018:

Pahan Naamiot, Bod 2018

Mielenhallinta - menetelmät ja todellisuus, Bod 2018

Lainatut tutkijat, kirjat, kirjoittajat, artikkelit, raportit ja uutiset

James W. Prescott, Anthony Storr, William Reich, Scott M. Peck, Eric Fromm, Alice Miller,

Raamattu, Koraani, Zohar eli Loiston kirja (Sefer Ha-Zohar, kokoelma kabbalan eli juutalaisen mystiikan kirjoituksia), E.W. Bullinger, Dalai Lama, Siddharta Gautama, Osho, Aadolf Hitler, Miikka Ruokanen, Eero Huovinen, John Wikström, Olavi Peltola, Petri Paavola, Heikki Räsänen, Rafael Gyllenberg, Esa Kivekäs, Tapio Ahokallio, Tapio Puolimatka, Ole Högberg, Johanna ja Jan-Henry Stenberg

Luku Vaioletut lapsiuhrit

Jukka Mäkelä, *"Lastenpsykiatri Jukka Mäkelälle Helsingin ensikodin tunnustuspalkinto: "Lapsen psyykkisen kehityksen lähtökohdat ovat yksinkertaisia"*, 1.11.2011, s. 6

Valtakunnallinen lapsiuhritutkimus, Poliisiammattikorkeakoulun raportti 110, 2013 s. 6

Aamulehti 21.5.2018, *"Vanhemmat löivät, syöttivät ja pitivät lastaan vaipoissa vielä kouluikäisinä – käräjäoikeus tuomitsi ehdollista lasten törkeästä pahoinpitelystä ja vapaudenriistosta"*, s. 7

Iltaalehti 29.4.2018, *"Tilastot paljastavat karun totuuden: vanhemmat käyvät käsiksi joka viidenteen lapseen"*, s. 11

Yle 9.4.2014, *"Lasten ruumiillinen kuritus kiellettiin 30 vuotta sitten – vielä joka neljäs tukistaa"* s. 11

Satakunnan Kansa, *"Myyntikielto kirjattava seuraavaan hallitusohjelmaan"*, 19.12.2018, s. 11

Mielen Ihmeet.fi, s. 12, 13

Ensi ja turvakotien liitto, *"Joka kymmenennellä vauvalla on riski tulla kaltoin kohdelluksi"*, (docplayer.fi/7085509-Ensi-ja-turvakotien-liitto-vauvaperheiden-kanssa-toimiville-tunnista-vauvan-hata-vauvan-kaltoinkohtelun-tunnistaminen-ja-siihen-puuttuminen.html), s. 13–14

Yle, 30.10.2008, *"Vauvojen pahoinpitely on luultua yleisempää"*, s. 14–15

Nina Sajaniemi, HS 4.4.2018, *"Jokin on vialla, kun pikkulapset pahoinpitelevät aikuisia ja toisiaan – väkivalta on arkea yhä useammassa päiväkodissa, eikä syytä tarvitse asiantuntijan mukaan hakea kaukaa"*, s. 16

Jani Kaario, Helsingin Sanomat Tiede-palsta 5.9.2013, *"Tutkimus: Teineille räyhäminen lisää käytösongelmia"* s.17

Iltaalehti, 7.9.2013, *"Tutkimus: Huutaminen vahingoittaa lastasi lyömisen tavoin"* s. 18, 19

Voice.fi, 6.6.2016, *Huutamisella on ikäviä seurauksia lapseen - koskee erityisesti isiä* s. 19, 20

Vau.fi, 16.5.2016, Eija Paavilainen ja Saija Tahkola, *"Nimittelyä, pelottelua, vähättelyä – henkinen väkivalta vahingoittaa lasta, mutta jää helposti tunnistamatta"* s. 20, 21

Mielen Ihmeet.fi, (mielenihmeet.fi/verbaalinen-hyvakskytto-jattaa-jalkensa-lapseen/), s. 21 – 23

Luku Psykologiset puolustusmekanismit

Kodin Kuvalehti, 29.1.2015, Kaisa Lumijärvi, *"Psykologi: "Moni vanhempi on tietämättään väkivaltainen lastaan kohtaan"* s. 24–26

Mielen Ihmeet.fi, Psykologiset puolustusmekanismit, s. 24

Lastensuojelun keskusliitto, *Lasten kaltoinkohtelu yhteiskuntamme tosiasia*, 8.4.2015, s. 26

THL. (thl.fi/fi/web/lapset-nuoret-ja-perheet/tyon_tueksi/lahisuhde_perhevakivalan_ekaisyyto/lahisuhde/lapsen), s. 27

Mielen ihmeet, (mielenihmeet.fi/3-merkkia-rakkauden-puutteesta-lapsissa/) s. 28, 29

Katriina Bildjuschkin ja Susanna Ruuhilahti, Lääkärikirja Duodecim 9.8.2016, *"Lasten ja nuorten seksuaalikasvatus vanhemmuuden näkökulmasta"*, s. 29–32

Tarja Santalahti, Lääkärikirja Duodecim 9.8.2016, *"Opettajan opas - Nuorten seksuaalisuus ja seksuaaliterveys"*, s. 32–35

Terveysten ja Hyvinvoinninlaitoksen tilastoraportti Psykiatrinen erikoissairaanhoido 2017, 33/2018 s.36

Duodecim, "Psykiatria" (12 uudistettu painos, 2017, s. 657), s. 36

Elina Reenkola, Psykoterapia 1/2018, *"Halu ja häpeä"*, s. 37, 38, 193

Essi Viding, HS 13.7.2018, *"Lapsen valehtelu ja ilkeys voivat kertoa tunnekyllmydestä – Ilman apua lapsi saattaa ajautua rötösten tielle"*, s. 38–40

Yle Tiedeykkonen, *"Älykkyden vertailu ei ole simppele juttu"*, areena.yle.fi/1-4408890, s. 40

Esko Varilo & Leena Linna, Duodecim1992;108(3):280, *Insesti ja yhteisö*, s. 40, 41

Ilta-Sanomat, 1.12.2018, *"Jos ei suostu, voitaisiin kieltää rokottamattomien lasten pääsy päiväkotiin"*, s. 42

Ilta Sanomat, *nimetön pääkirjoitus*, 29.11.2018 s. 42, 43

Eriarvoisuutta käsittelevä, professori Juho Saaren työryhmän raportti 21.3.2018, s. 43

Luku Lasinsirpaleet

Mirjami Mäntymaa ja Tuula Tamminen, Duodecim 1999, *"Varhainen vuorovaikutus ja lapsen psyykinen kehitys"*, s. 46, 47

Mirjami Mäntymaa, Ilona Luoma, Kaija Puura ja Tuula Tamminen, Duodecim 2003, *"Tunteet, varhainen vuorovaikutus ja aivojen toiminnallinen kehitys"*, s. 48–50

Lääkärilehti 29.11.2007 /Journal of Psychiatry Research, s. 51, 52

Markku T. Hyypä, Duodecim 27.3.2013, *"Kasvatuskulttuurin harha-askeleita"*, s. 53, 54

Katri Räikkönen, Helsingin Sanomat 7.11.2018, *"Monet terveysongelmat juontavat juurensa sikiöaikaan – Syy saattaa olla äidin liian kovassa stressissä, ja vaikutukset voivat näkyä vielä aikuisenakin"*, s. 55, 56

Vau.fi, 14.10.2013, "*Vältä riitelyä raskausaikana – se saattaa vahingoittaa sikiötä!*", s. 57

Eeva Aronen, HS 27.4.2016, "*Jos lapsi on julma, hän tarvitsee apua – psykopatian piirteitä voi tunnistaa jo leikki-iässä*", s. 58–60, 61, 64

Eeva Aronen, Heidi Parvianen ja Essi Salama, Helsingin Sanomat 9.10.2018, "*Lastenpsykiatrit näkevät työssään yhä useammin huonosti voivia lapsia*", s. 60, 61

Suomen Psykologinen Instituutti, Eeva Aronen ja Taina Laajasalo, "Lapsi, jolla on tunnekylmiä piirteitä – miten suhtautua ja hoitaa?", s. 61

Kirsti Lagerspetz, Duodecim 1992, "*Onko ihminen luonnostaan väkivaltainen?*", s. 62, 63

Luku Armon vastaanottaminen

Markku Ojanen, Seurakuntalainen 15.4.2011, "*Aggression purkaminen on vahingollista*", s. 65, 66

Anna-Liisa Keltikangas-Järvinen, "*Aggressiivinen lapsi*", s. 67

Tuire Kaimio, Hankikoira.fi, "*Aggressiivisuus ja sen eri tyypit*", s. 67

Yle, 7.10.2015, "*Vanhemman mielenterveyshäiriö siirtyy usein lapselle – Mutta se ei ole kohtalo*", s. 68, 69

Terve.fi (www.terve.fi/artikkelit/masennus-yleistietoa), s. 69

Mielen Ihmeet, Mielialahäiriöt, (mielenihmeet.fi/psykologia/page/4/) s. 70, 71

Lääkärikirja Duodecim, Epävakaata persoonallisuushäiriö, 20.11.2016, s. 71, 72

Tommi Paalanen, Ylioppilaslehti, 2010, "*Sadisti ei ole sairastunut*", s. 72

Luku Väkivallan ja vihan arvet

Mielen Ihmeet verkkosivusto, Henkiset haavat, ([//mielenihmeet.fi/psykologia/](http://mielenihmeet.fi/psykologia/)), s. 74, 75

Niina Junttila, "*Joka kymmenes päiväkotikäinen lapsi on täysin ilman kavereita*". IS 26.3.2018. s. 75, 76

Ilta-lehti, "*Suomi on monessa asiassa maailman paras*", s. 76

Suomi on Euroopan viidenneksi väkivaltaisimaa (MTV 4.7.2009), s. 76

Suomi on naisille EU:n toiseksi väkivaltaisimaa (HS 5.3.2014), s. 76

Lasten huostaanotot liki kaksinkertaistuneet 2000-luvulla (6.11.2015), s. 76

Lasten mielenterveysongelmat lisääntyvät vuosi vuodelta (Yle 15.4.2011), s. 76

Nuorten kiireelliset sijoitukset ovat rajusti lisääntyneet (25.9.2017), s. 76

Armeijasta vapautettujen osuus kaksinkertaistunut (IS 29.9.2017), s. 76

Nuorten psykiatrin osasto jatkuvasti täynnä (Kymen Sanomat 8.8.2017), s. 76

Tyttöjen itsemurhat lisääntyneet rajusti (Länsiväylä 11.6.2017), s. 76

Vanhusten itsemurhat lisääntyneet (Kirkkonummen Sanomat 27.3.2018), s. 76

Itsemurhat liikenteessä lisääntyneet – silti Suomessa vaietaan (KS17.07.2015), s. 77

Suomalaisen tyttöjen itsetunto on Pohjoismaiden matalin (Anna 7.4.2009), s. 77

Uudellamaalla joka kymmenes nuori päättyy nuorisopsykiatrisen erikoissairaanhoidon asiakkaaksi (MTV 22.02.2018), s. 77

Suomalaiset ovat lähes maailman huonoimpia asettumaan toisen ihmisen asemaan (Lännen Media 14.10.2016, s. 77

Suomalaisten älykkyyys laskenut jo 18 vuoden ajan (IS 9.2.2015), s. 77

Touch of the Future, s. 77

Keijo Rainerma, Kustannus Oy Uusi tie, 2007, "Arvot – aarteemme", s. 83

Luku Läheisyyttä vaille jääneet headbangerit

Donald Trump, Yle 23.2.2018, s. 86

Mika Puttonen, HS 23.3.2018, "*Kenestä tulee ahne? Tutkimuksissa on selvinnyt, että puutteellinen kasvuympäristö kasvattaa lapsesta ahneen aikuisen*", s. 91

Veli-Matti Värri, "*Opetamme lapsillemme, mitä on hyvä elämä, mutta menemme pahasti metsään, sanoo kasvatustieteen professori*", HS 20.12.2018, s. 91, 92

Mielen Ihmeet.fi, s. 98

Luku Telaketjut kitisevät

Maaret Kallio, "*Eheytyminen seksuaalisesta väkivallasta on mahdollista*", s. 102

Prevalence of Non-Volitional Sex Types and Associated Factors: A National Sample of Young People, s. 102

Sari Sarani, "*KRP:n kybertutkijan mieleen on jäänyt alle 10-vuotiaan karmiva käytös netissä – poliisi paljastaa, kuinka "groomaajat" metsästävät verkossa alaikäisiä seksiin*", IS 12.12.2018, s. 103

Markku Ojanen, *Myytti suomalaisten huonosta itsetunnosta*, s. 105

Wikipedia, Itsetunto, s. 105

Raisa Cacciatore, "*On yksi erittäin tehokas tapa saada lapselle hyvä itsetunto*", Satakunnan kansa 23.11.2017, s. 105

Iltalehti, 9.1.2019, *Koulukiusatut kertovat, kuinka kiusaaminen painettiin villaisella: "Vararehtori antoi hyvin selvästi ymmärtää, ettei minua kiusataisi, jos en olisi niin outo"*, s. 107

Luku Tosiasioiden kieltäminen

Olli Pekka Mehtonen, AL 29.9.2008, "*Häiriö ei paljastu yhdessä haastattelussa*", s. 108, 109

Oikeusministeriön asettaman Tutkintalautakunnan raportti Kauhajoen koulusurmista 17.2.2010, s. 110–120

Mirjam Kalland, "*Lastenpsykoterapeutti Mirjam Kallandin oma lapsuus: Purin traumaa painajaisissani*", Kodin Kuvalehti, 9/2015, s. 120

Luku Sileäposkinen tappaja

Oikeusministeriön asettaman Jokelan koulusurmien 7.11.2007 tutkintalautakunnan raportti, s. 121–125

Sosiaalipoliittisen yhdistyksen ja Sosiaalityön tutkimuksen seuran julkaisu tieteellinen aikakauslehti Janus, 2011, nro 19, Atte Oksanen, Johanna Nurmi ja Pekka Räsänen, "*Pahuus ja väkivallan käsittelemisen ongelma Jokelan ja Kauhajoenkoulusurmien jälkeen*", s. 125–130

Roger Boyesis, Suomen suututtaja, HS 18.11.2007, s. 129

Saska Snellman, HS 10.11.2007, *Surun ja vihan viestit*, s. 129

Annamari Sipilä, HS 11.11.2007, "*Miellyttävät kasvot*", s. 130
Helsingin Sanomien kuukausiliite 14.12.2016, "*Poikani Petri Gerdt*", s. 130–134

Luku Raiskaten pyhään sotaan

Yle, A-talk, "*Maahanmuuttajien seksuaalirikokset*", 13.12.2018, s. 136, 140–144, 236

Helsingin Sanomat, "*Seksuaalirikollisia halveksutaan voimakkaasti*" ja "*lehdistö julkaisee rikollisten nimet*" – näin poliisi kertoo seksuaalirikoksista turvapaikanhakijoille, 9.1.2019, s.144

Ilta Sanomat, "*Iso selvitys ulkomaalaisten seksuaalirikollisuudesta – määrät, syyt, ratkaisukeinot*" 15.12.2018, s. 145, 146, 153

Marko Juntunen, *Suomeen saapuneet irakilaispakolaiset ovat moninainen joukko*, Tampereen yliopisto 30.8.2016, s. 147–149, 154, 155

Iltaalehti "*Seksuaalirikokset painottuvat voimakkaasti kansalaisuuden mukaan*", 15.12.2018, s. 150

Saara Huhtasaari, (saarahuhtasaari.vuodatus.net/lue/2015/10/kuka-raiskaa-ja-miksi), s. 151

Iltaalehti, "*Tuore tutkimus irakilaispakolaisista - tämän takia he tulivat Suomeen*", s. 152

Iltaalehti, "*Jopa tuhatta tyttöä käytetty hyväksi brittikaupungissa: pedofiilirinki sai toimia vuosikymmeniä, uhreja ei uskottu ja yksi perhe poltettiin kuoliaaksi*", 12.3.2018, s. 155

Päivi Käre-Zein, SS 30.11.2015, s. 156

The Week, 30.1.2012, s. 158

Mohammad Safia, CBC News 14.11.2011, s. 158

Luku Armolahjat

Päivi Räsänen, Radio Dei ja Seurakuntalainen 30.5.2012, s. 167

Luku Käärme moraalinvartijana

Iltaalehti, "*Lukijat kertovat: Tällaista on päiväkotien väkivalta*", 3.4.2018, s. 175

Ilta-Sanomat, *Ilta-Sanomat keräsi muistoja kouluaikojen kauhuista*, 18.3.2018, s. 175, 176

Kuritusväkivallan luvattu maa

Söderholm, A., *Lapsen kaltoinkohtelu*, 2004, Kustannus oy Duodecim, s. 204

Wikipedia, *Lapsen kaltoinkohtelu*, s. 205–209

Johanna ja Jan-Henry Stenberg, "*En se minä ollut*", Duodecim, 2016, s. 209, 264–274

Iltaalehti, "*Helsingin hovioikeus: Klitoriksen nuolemista ei voida pitää tunkeutumisena kehoon*", 3.1.2018, s. 211

MTV:n uutiset, 14.9.2013, "*Uusi tutkimus väittää: Sadisteja on enemmän kuin tiedämme*", s. 214

"Lapset seurakuntalaisina" -asiakirja, Kirkkohallitus 2013, s. 216, 217

Iltaalehti 8.2.2015, *"Lapsia voi ja pitää kurittaa ruumiillisesti, kunhan heidän arvokkuutensa säilyy"*, s. 2017

Iltaalehti, Paavi Franciscus, 8.2.2015, *"Lapsia voi ja pitää kurittaa ruumiillisesti, kunhan heidän arvokkuutensa säilyy"*, s. 2017

UNICEF raportti *"Hidden in Plain Sight: A statistical analysis of violence against children"*, 2014, s. 218

Demokraatti lehti, 24.11.2018 (STT:n uutinen) *"Lasten kuritus ja nuorisoväkivalta kulkevat käsi kädessä"*, s. 219

Maaseudun Uutiset, 24.11.2018, *"Nuoriso tappelee vähemmän maissa, joissa lasten fyysinen kurittaminen on kielletty"*, s. 219

Lastensuojelun Keskusliiton kuukausijulkaisussa *"Lapsen maailma"*, *"Kuritusväkivallan kieltä vähentää nuorisoväkivaltaa"* 3.12.2018, s. 219, 220

Benjamin S:n adressi *"Kumotkaa tai lieventäkää lasten ruumiillisen kurituksen kieltolaki!"*, s. 220, 221

www.linnunrata.org, *"Vapaan kasvatuksen harha ja lasten kurituksen kieltävä laki"*, s. 222, 223

Etelä-Pohjanmaan sairaanhoitopiiri, *"Lapsen hylkäämisen ja kaltoinkohtelun seurauksista"*, s. 223–227

Helsingin Sanomat, 6.1.2019, *"Lapsia syötettiin väkisin ja lukittiin kellariin"*, s. 229

Iltaalehti (8.1.2019) *"Kunnat tyrvät täysin pahamaineisten koulukotien valvonnan – nöyryyttämistä ja alistamista ei huomattu liian suuren työmäärän vuoksi"*, s. 230

Yle 3.1.2019, *"Lapsia roikotetaan raajoista kantamalla ja kiinnipito jatkuu sängyssä"*, s. 230

IL, *"Lasten kaltoinkohtelu koulukodeissa sai jatkua, kun kunnat eivät valvoneet -ministeriltä moitteet: "En voi hyväksyä"*, 9.1.2019, s. 231

HS 8.1.2019 *"Panostus lapsiin olisi ratkaisu edessä hämmäyttävään hyvinvointivaltion umpikujaan"*, s.232

Saatanallinen kaljapurkki

HS 9.1.2019, *"Sysmäläiskoulun rehtori myöntää HS:lle: "Hutsahtava" oli huono sana"*, s. 233

Terveyden ja hyvinvoinnin laitoksen (THL) kouluterveyskysely 2017, s. 233

IS, *"Sysmässä koululaisten vanhemmat hämmentyivät rehtorin kohlausunnosta: "Tärkeintä on puhua siitä, miten ehkäisemme kiusaamista"*, 9.1.2019, s. 234

Sexpo, verkkosivut, *"Sexpo-säätiö on seksuaalisuuden ja ihmissuhteiden asiantuntija"*, s. 234–236

Yle, *"Outoa, että 12-vuotiaat ilmoittavat olevansa homoja"*, 8.1.2019, s. 235

IS, *"Rehtori selitti kiusaamista oppilaiden seksuaalisuudella – Seta ottaa kantaa: "Ongelma ei ole oppilaassa, joka on homo"*, s. 237

IS *"Rehtori tunnistaa huoran ja homon"*, 10.1.2019. s. 237

IL, *"Tänään hutsahdetaan, koska kaikki saavat pukeutua kuten haluavat – tätä "shut-shaming"-termillä tarkoitetaan ja näin se liittyy vaatteisiin"*, s. 238, 239

Suomalaista lihanjalostusta

HS, *"Pääministeri Sipilä Oulun uusista seksuaalirikosepäilyistä: "Rikoksiin syyllistyneet saatetaan vastuuseen teoistaan"*, 11.1.2019, s. 240

Ylen iltauutiset, 11.1.2019, s. 241

IS, *"Uudet seksuaalirikosepäilyt vetivät oululaiset järkytyksestä sanattomiksi: "Yllättikö tämä vielä jonkun?"*, 11.1.2019, s. 241, 242

IS, *Kommentti: Oulusta tuli Pohjolan seksuaalirikoskaupunki – milloin hallitus kokoontuu hätäistuntoon?*, 11.1.2019, s. 242

Demokraatti, *"Kempeleen raiskaustapaus – Sipilä: Vakava, tuomittava, inhottava ja raukkamainen"*, 24.11.2015, s. 243

IL, *"Nainen löytyi palaneesta asunnosta surmattuna Porissa, järkyttävä teko-tapa paljastui poliisille - "Tutkitaan murhana teon erityisen raakuuden takia"*, 29.9.2019, s. 244

HS, *"Presidentti Niinistö Oulun uusista seksuaalirikosepäilyistä: Kestämätöntä"*, 12.1.2019, s. 244

HS, *"Yhdeksän puoluejohtajaa vastaa HS:lle, mitä tulisi tehdä, jotta seksuaalirikokset saadaan kitkettyä Suomesta: tiukennuksia lakeihin ja lisää rahaa ennalta-ehkäisyyn"*, 12.1.2019, s. 244–247

IL, *"Kaupunginjohtaja: Oulu aloittaa uudenlaiset toimet lasten ja nuorten suojelemiseksi"*, 12.1.2019, s. 247

HS, *Voiko seksuaalirikokseen syyllistyneen ulkomaalaisen karkottaa? Miksi irakilaiset korostuvat rikostilastossa? HS kokosi vastauksia kysymyksiin, joita viime päivien tapahtumat herättävät*, 12.1.2019, s. 248

Yle iltauutiset, 12.1.2019, s. 249

IL, *Sisäministeriön korkean virkamiehen kommentti raiskauksiin hämmentää: "Varovaisesti uskaltaisin hatusta väittää, etteivät ulkomaalaiset raiskaajamme olleet tullessaan raiskaajia"*, 13.1.2019, s. 249–251

IL, *"Neljä miestä raiskasi Idan hänen omissa kodissaan: "Minä en saa tapahtunutta pois elämästäni, mutta joku muu voisi toimia toisin"*, 16.11.2019, s. 253

Kiristetään ja kovennetaan

IS, *"Petteri Orpo: "Oulu tarvitsee 1-2 miljoonaa euroa turvallisuustilanteen parantamiseen"*, 14.1.2019, s. 254

IS, *"Niinistö hyväksikäyttötapauksista: Nosti esille eduskunnalle vuonna 2016 pitämänsä puheen – "Se herätti aika paljon kritiikkiä"*, 14.1.2019, s. 254

IL, *"Raiskaajat voidaan jo karkottaa Suomesta, eivätkä poliitikot voi muuttaa epäilytyjen arvoja - seksuaalirikoksia voidaan estää uusilla some-poliiseilla ja hitaalla valistustyöllä"*, 14.1.2019, s. 255, 257, 258

IS, *"Irakilaistaustaisilta naisilta suoraa puhetta kulttuurieroista – "Sinisilmäinen ei saa olla"*, 15.1.2019, s. 257

A-studio, 14.1.2019

Suomeen on tuotu pahaa

A-studio, 17.1.2019

Yle, *"Ehdokas Niinistö: Haluan johtaa esimerkilläni – Niinistön suurin huoli on kansan yhtenäisyyden säilyminen"*, 8.12.2017, s. 261

IS, *"Hallitus haluaa edistää kolmea lakihanketta seksuaalirikosten ehkäisemiseksi – mikä esityksissä on uutta ja mikä vanhaa?"*, 15.1.2019. s. 261

Pentujaan pahoinpitelevät emot

Johanna ja Jan-Henry Stenberg, *"En se minä ollut"*, Duodecim, 2016, s. 264–274
Duodecimin terveystietokirjasto, *"Erilaiset temperamentit: Itsetunto syntyy hyväksytyksi tulemisen tunteesta"*, 1.7.2012, s. 269, 270

Olen yksilöinyt kirjasen sivuilla lainaamani lehti- ja kirja-artikkelit sähköpostilinkkeineen, koska eräät blogin ["massapsykologia.blogspot.fi"](http://massapsykologia.blogspot.fi) lukijat ovat väittäneet, että vääristelen tosiasioita, lainaukseni ovat perättömiä ja valehtelen tutkimustuloksista. Kirjasessa lainaamistani kirjoista sen sijaan en ole merkinnyt sivunumeroita, sillä mielestäni jokaisen aiheesta kiinnostuneen pitäisi lukea nuo kirjat kokonaan yksittäisen lauseen sijaa, mikäli hän haluaa hahmottaa nippletiedon sijaan edes alkeellisia kokonaisuuksia.

Kaikki kirjassa esiintyvät suomalaiset mielenterveyden ammattilaiset ovat saaneet mahdollisuuden kommentoida sanomisiaan kirjasen oikolukuvaiheessa, mutta kahden lukuun ottamatta, kukaan ei vastannut sähköpostitse lähettämääni mahdollisuuden kommentoida. Näistä vastanneista kahdesta sitä paitsi toinen ilmoitti, ettei hänellä ole aikaa moiseen., mutta toinen vastanneista oli se yksi ja ainoa, joka sanoi, että häntä on lainattu aivan oikein!

Tiesitkö, että jos väkivalta periytyy, niin se periytyy sosiaalisesti, ei koskaan geneettisesti, vaikka aivan yleisesti toisin väitetään, Sosiaalinen perimä tarkoittaa sitä, että lapsi perii kotoaan vanhempiensa käyttäytymismallit, muun muassa lasten henkisen ja ruumiillisen pahoinpitelyn sekä kaksinaismoraalin ja kasvattaa itse myöhemmin omat lapsensa saman kaavan mukaan

Tiesitkö, että huutaminen vahingoittaa lapsen minäkuva, heikentää tämän itsetuntoa ja vahingoittaa lastasi lyömisen tavoin. Huutaminen pirstoo saa lapsen itsetuntoa ja saa tämän tuntemaan kyvyttömyyttä ja uskomaan, että hän on arvoton ja hyödytön

Tunneperäiset mielenhäiriöt aiheutuvat, jos yksilön varhaislapsuudesta on puuttunut fyysinen aistillinen nautinto, läheisyys, kosketus, leikki, hellyys ja rakastava huolenpito, jos lapseen istutetaan seksuaalinen häpeä ja alastomuuden pelko.

Tiesitkö, että viimeisimmän valtakunnallisen lapsiuhritutkimuksen mukaan peräti 42–64 % laskentavasta riippuen, eli jopa 570 000 (viisisataaseitsemänkymmentätuhatta) alle 14-vuotiasta lapsista on joutunut joko vanhempiensa pahoinpitelemäksi eli ruumiillisen väkivallan uhriksi (mm. töniminen, ravistelu, riepottelu, tukistaminen, läpsiminen, lyöminen, potkiminen, selkäsauna) tai isänsä ja/tai äitinsä henkisen väkivallan kohteeksi, haavoitettu psyykkisesti (mm. huutaminen, haukkuminen, rähjääminen, uhkailu, syyttely, pelottelu, loukkaaminen, nimittely, nälvintä, kyykytys, kytäys, kiroilu, kiristys, jäähytys, eristys, mykkäkoulu). Eikä tuon tutkimuksen mukaan huutaminen, kiristys tai lapsen eristäminen edes ole väkivaltaa.

Useimpien asiantuntijoiden mukaan mielenhäiriöt kuitenkin johtuvat muun muassa. peniskateudesta, oidipaalisista rukkasista, äidinmurhakuvitelmista, sosiaalisesta mediasta, vastakaiun, kontrollin, resurssien ja/tai kouluterveydenhuollon puutteista, jopa äidin katseen vähäisyydestä, väkivaltaviihteestä, videopeleistä, yhteiskunnan kovuudesta, koulumaailman vaativuudesta, sairaalahoidoista, nukutuksesta, leikkauksesta, välinpitämättömyydestä jopa selittämättömyydestä. Nämä kootut selitykset ovat seurauksia elämästä, ei syitä mielenhäiriöön. Tai sitten hoitavan psykiatrin, psykologin tai psykoanalyytikon tekosyitä heidän omien traumojensa peittämiseen, traumojen joita he eivät itse, kuten ei Freudkaan, uskalla kohdata.

Tästä kirjasesta löydät vastaukset vaikkapa siihen, kuinka pakolaisista läpimädät voi erottaa suhteellisen terveistä, miten parhaiten turvataan lapset ja naiset seksuaaliselta ahdistelulta, hyväksikäytöltä sekä millä keinoilla vanhempien harrastama lasten kurittaminen eli pahoinpitely sekä koulukiusaaminen saadaan, jos ei nyt heti kokonaan loppumaan, niin ainakin vähenemään yhteiskunnassamme murto-osaan nykyisestä. Tai kuinka voidaan ehkäistä uusien hunaja-ansan uhrien tai pedofiilien kasvaminen yhteiskuntaamme. Mutta luuletko, että se oikeasti ketään kiinnostaa